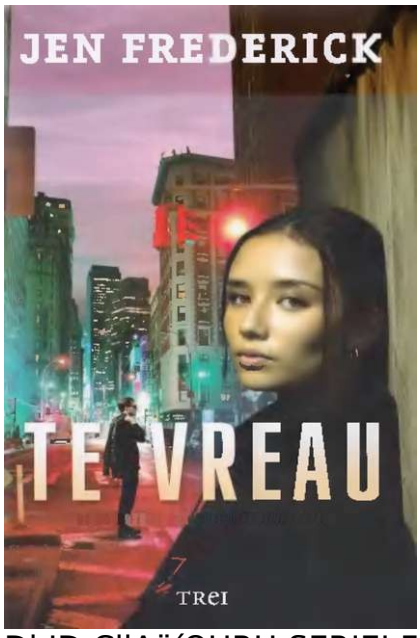

Di ID CljAüíOURU SERIEI F/Mllit(HUI

JEN FREDERICK
BITSY
Am doar 19 ani, dai ştiu ce vreau. îl vreau pe Leka Moore. Nu-mi pasă că m-a luat sub aripa lui pe când era el însuşi doar un puşti. Nu-ini pasă • cS m-a crescut. Nu-mi pasa ce spune lumea. Ştiu că aparţinem unul celuilalt şi singura persoană pe care trebuie să o conving de asta este el.
LEKA
Am găsit-a pe o alee dosnică. Dacă n-aş fi luat-o cu mine, cine ştie ce s-ar fi întâmplat cu ea in noaptea aceea. Înainte să-mi dau seama, a devenit fiinţa care-mi luminează viaţa, refugiul din faţa nebuniei. Am privit-o crescând. Am încercat să o învăţ ce e binele id ce e răul. Acum, că s-a făcut mare, simt lucruri pe care un om bun n-ar trebui să le simtă. Dar eu... n-am fost niciodată un om bun. Am şansa de a primi iertarea dacâo salvez de pericolul cel mai mare dintre toate – de mine însumi.
De când se ştie, Leka Moore a fost silit să Se descurce singur. Casă poată supravieţui, bate străzile îndeplinind diverse sarcini murdare pentru o bandă locală de interlopi. Singura lumină din viaţa lui este Bitsy, fetiţa pe care a salvat-o şi pe ca're a luat-o sub ocrotirea sa. Fetiţa care deja nu mai e atât de mică. Bitsy are acum 19 ani şi ştie ce vrea. îl vrea pe singurul bărbat pe care l-a iubit vreodată. Pe Leka.

„O tulburătoare poveste de dragoste, care te va prinde în mrejele ei.”
PVBÎISHERS WZEKIY
„Un romance senzual şi întunecat, ce poartă marca inconfundabilă a lui Jen Frederick.”
THE SPSIC BOUND STOSISS
„Scrisul lui Jen Frederîck are o forţă a seducţiei care te copleşeşte.”
Jen Frederick este un alt nume sub care semnează & in Watt, coautoaţea seriei Familia Royal, bestseller New York Times. Jen a scris şd seria de mare succes Gridiron, apoi Nitman (împreună cu Jessica Clare), În Bie City, The Jackson Boys si Woodlands. Locuieşte în Midwest, alături de soţul ei – care, in timp ce ea scrie, se ocupă de detaliile vieţii cotidiene –, de fiica lor – care înţelege când mama ei dispare cu orele în biroul său – şi de un câine care nu face nimic din toate acestea.
la Editura Trei, au apâruţ cinci volume din seria Familia Royal: Prinţesa de hârtie, Prinţul de hârtie, Palatul de hârtie, Moştenitorul deră- zutşi Regatul sfărâmat.
A LOVE A?FÂIR WITH SOOKS

JEN FREDERICK
„De ce aş vrea un băiat, când îl am pe Leka? Nimeni nu se compară cu el. Nimeni de la Assumption nu e aşa de inalt şi nu are umerii atât de laţi, Nimănui nu-i cade bretonul pe frunte perfect, ca lui Leka. Nimeni nu-mi dă fiori pe şira spinării când mă mângâie. Nimeni nu-mi spune vorbe bune când sunt supărată. Nimeni, în afară de Leka.”
TRei

jen Frederick
Te vreau
Traducere din limba engleză de Daniel Eberhat
A
TRei

Editori:
Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial: Magdalena Mărculescu
Redactare: Carmen Botoşaru
Design şi ilustraţie copertă: Andrei Camarţ
Director producţie: Cristian Claudiu Coban
Dtp:
Răzvan Nasea
Corectură: Irina Muşătoiu Oana Apostolescu
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României FREDERICK, |EN
Te vreau / |en Frederick ; trad. din lb. engleză de Daniel Eberhat. –
Bucureşti: Editura Trei, 2021
I. Eberhat, Daniel (trad.)
Titlul original: Want You Autor: |en Frederick
Copyright © 2018 by Jen Frederick
Copyright © Editura Trei, 2021 pentru prezenta ediţie
O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4
0372 25 20 20 e-mail: comenzi@edituratrei.ro www.edituratrei.ro

Pentru Claire, suntem împreună pe acelaşi drum

Partea întâi

1.

Leka

Hârşt!

Târşt!

Un şoarece, cred. Mă uit spre stânga, să mă asigur. Silenţiozitatea şi agilitatea sunt esenţiale în treaba pe care trebuie s-o fac.

în locul unui mic rozător, văd o fetiţă, chircită într-un colţ, chiar dincolo de intrarea în blocul dărăpănat pe care-l folosesc drept adăpost. în spatele puştoaicei se înalţă un gard solid din lemn, care blochează capătul aleii. Ochii ei mari sclipesc temători.

îşi trage piciorul sub ea, scoţând acel hârşâit. Tenişii ei murdari freacă pietrişul de asfalt.

Ne ţinem amândoi răsuflarea şi ne privim o vreme. Nu ştiu la ce se gândeşte, dar pipăi cuţitul ascuns la ciorap. Oare? Prind mânerul cuţitului şi îmi imaginez că ridic lama spre pieptul fetei. Las mâna în jos.

Nu.

N-am inima s-o fac.

Duc arătătorul la gură. Şşşşt! o avertizez tăcut.

E esenţial ca ea să nu scoată niciun sunet. îşi acoperă gura cu o mână murdară şi face semn din cap că a înţeles.

Jen Frederick

E riscant să am încredere în ea. Mi-ar putea da planurile peste cap fără să vrea. Sau ar putea să strige intenţionat şi să mă dea de gol. îi arunc o ultimă privire insistentă, înainte de a mă uita iar după colţ.

Poliţistul Pulifrici e cu spatele la mine. Se pregăteşte să i-o tragă unei prostituate. Din poziţia în care mă aflu, nu-mi dau seama dacă ea o face de voie sau de nevoie. Majoritatea poliţiştilor care patrulează în această parte a oraşului îşi vâră sculele în găurile publice fără să plătească. Le spun fetelor că plata constă în faptul că nu le târăsc până la secţie, să dea declaraţii.

îmi pare rău pentru fete. Şi-o iau din ambele părţi – şi de la peşti, şi de la gabori. Şi dacă peştii află că vreo fată de pe tarlaua lor o dă gratis băieţilor în albastru, respectiva a dat de dracu'. Dintre toţi oamenii străzii, târfele au cel mai mult de pătimit.

De fapt, nu. Băieţii scoşi la produs sunt undeva mai jos decât prostituatele, pe scara ierarhică. în banda lui Steve împuţitu' ai două opţiuni: fie stai pe picioarele tale, fie la orizontală; singura ieşire e un glonţ în cap. învârt discul argintiu între degete. Noroc că mă pricep la anumite chestii, că altfel aş avea bătături în genunchi, nu în palme.

Un sunet metalic – semnalul pe care-l aşteptam. E timpul să acţionez. Poliţistul PF îşi slăbeşte cureaua şi-şi trage pantalonii în jos. îi atârnă sub curul alb şi păros. Degetele lui groase dibuie pe sub fusta fetei. Mă pun în mişcare, având grijă să rămân nevăzut. Când ajung la el, şi-a vârât-o deja în ea. Sau, cel puţin, e atât de ocupat s-o împingă, încât nu observă că-i dispare staţia radio de la centură.

Nici prostituata nu observă. Are ochii închişi. Probabil că se gândeşte la ceva frumos, ca să facă faţă acestei oribile partide de sex.

Pentru că am exersat, îmi ia mai puţin de 30 de secunde să subtilizez staţia radio, să introduc microfonul în ea şi apoi să i-o returnez poliţistului fără ca el să simtă. După alte 30 de secunde, sunt deja înapoi în ascunzătoarea mea, după un tomberon. La fix, pentru că poliţistul PF e un dobitoc care ejaculează în doi timpi şi trei mişcări. Geamătul lui de satisfacţie umple aleea.

Mă uit la puştoaică, pe faţa căreia se citeşte deruta, îmi transmite ceva pe tăcute. Nu-i pot citi pe buze, aşa că mă trag înapoi, până când corpul meu se atinge de-al ei. îmi aplec capul şi arăt cu degetul spre ureche.

Puştoaica se apleacă în faţă şi şopteşte atât de încet, încât nici măcar nu-i simt răsuflarea:

— E rănită?

Neg cu o mişcare a capului. Ea se lasă pe spate, împreunându-şi sprâncenele.

Se aude sunetul unei palme. Scot capul şi văd că poliţistul o plesnise pe curvă peste fund, nu peste faţă.

— La dracu', Patty, m-ai făcut să termin prea repede, se plânge el în timp ce-şi ridică pantalonii. Data viitoare o să stai în genunchi şi-o să mi-o sugi ca lumea. Ai înţeles?

Patty îi răspunde, dar prea încet ca să pot distinge cuvintele. Trebuie să fi fost un da sau ceva asemănător, pentru că poliţistul PF o plesneşte iar peste fund, înainte să-şi încheie fermoarul.

— Bun aşa. Acum fii atentă: de săptămâna viitoare, o să avem un nou recrut. Să nu te dai la el până nu-ţi dau eu undă verde. Clar?

De data asta, ea încuviinţează din cap.

— Nu ştim dacă eşti genul lui. Dacă nu eşti, poate că e un nenorocit de poponar, dar tipu' tău scoate şi băieţi la produs, nu?

Patty dă din umeri.

— Nu ştiu ce vrei să zici, eu lucrez singură.

Poliţistul PF o prinde de bărbie.

— Mă minţi, şi asta nu e bine pentru tine.

Patty îşi întoarce capul, ca să scape din strânsoa- rea lui, ceea ce cred că e o idee proastă. E mică şi slabă. Nişte scobitori ţinute împreună de un material elastic. Poliţistul e de aceeaşi părere cu mine. îi dă un pumn în burtă. Ea se îndoaie de mijloc, iar ţipătul ei de durere umple aleea. Strâng din pumni şi spumeg din cauza propriei neputinţe, dar nu-s vreun erou. Dacă ies din ascunzătoare s-o ajut pe Patty, o păţesc rău de tot.

Cineva mă trage de spatele tricoului. Mă întorc şi văd că puştoaica răsuceşte ţesătura în pumn. Tremură ca o frunză-n vânt. îi desprind mâna şi dau energic din cap. Nu-mi permit să se agaţe de mine sau să mă distragă în vreun fel. Se retrage în întuneric – un mic ghem de nefericire.

Mă simt prost, dar nu-mi permit luxul compasiunii – nu mi l-am permis niciodată.

îmi îndrept atenţia spre spatele poliţistului. El e principalul pericol. Poliţistul o ridică pe Patty trăgând-o de păr. Sub ochii fetei se preling dungi negre, iar rujul de pe buze, care atrăsese atenţia poliţistului, i s-a întins în jurul gurii, ca la clovni.

— O să-l tratezi aşa cum trebuie pe răcanul meu săptămâna viitoare? întreabă el.

Patty aprobă din cap, supusă.

Te vreau
—Bun.
O mai trage o dată de păr, tare, înainte să-i dea drumul. Ea se împleticeşte, dar reuşeşte să se ţină pe picioare.
— Şi spală-te dracului pe dinţi data viitoare! Miroşi ca o nenorocită de scrumieră.
Se şterge la gură cu dosul palmei. Idiotul şi-a băgat scula în vaginul lui Patty, dar îl deranjează gura ei. Rahatul ăsta e total anapoda. îşi aranjează centura, face un semn din cap în direcţia ei şi se cară. Tocurile bocancilor lui scrâşnesc pe asfalt când străbate aleea.
Patty aşteaptă ca el să se facă nevăzut, apoi pleacă şi ea.
îi dau un avans de un minut, apoi mă furişez după ea. Fetiţei din spatele meu îi scapă un chiţăit de spaimă.
— Mă duc să verific dacă e totul în ordine. Mă întorc. Promit!
Ochii ei negri şi mari sunt scăldaţi în lacrimi. Oricât de mică ar fi, e ceva ce a învăţat deja: de cele mai multe ori, promisiunile nu valorează nimic.
Bag mâna sub manşeta pantalonilor şi scot teancul de bani ascunşi la ciorap. l-l dau ei.
— Ăştia sunt toţi banii mei. Dacă nu crezi că mă întorc pentru tine, fii sigură că o să mă întorc după ei.
Nu face nicio mişcare să ia banii, aşa că-i îndes în poală şi mângâi sacul ăla de oase. îmi ghiorţăie maţele. Nici eu n-am mâncat nimic azi.
— După ce văd ce face Pulifrici, mergem să halim ceva. Ai grijă de lovelele mele. în regulă?
încuviinţează cu o uşoară aplecare a capului. E suficient.
Sar în picioare şi o iau de-a lungul trotuarului, având grijă să rămân în umbră. Patty e la un cvartal distanţă, iar celelalte fete o bat uşor pe spate, s-o consoleze. Poliţistul

e în maşina lui, cu capul aplecat, făcând dracu' ştie ce. îmi trag gluga pe cap şi pornesc în direcţia opusă, până ajung la un El Camino negru, vechi de 10 ani. Geamul lateral este coborât suficient cât să văd o mână cu degetul mare îndreptat în sus.

Nu mă opresc, nu dau din cap şi nici nu fac vreun semn cu mâna. Continui să merg. Dispozitivul de ascultare a fost instalat şi, după semnul aprobator al tipului din maşină, îmi dau seama că funcţionează. Din ce am aflat azi-dimineaţă, microfonul pe care l-am pus îi permite şefului meu să asculte o frecvenţă radio privată a poliţiei. Bănuieşte că nişte poliţişti pe care i-a cumpărat complotează împotriva lui – fie cu o bandă rivală, fie cu FBI-ul.

Mai merg vreo două străzi, în caz că ochii din El Camino mă urmăresc. Apoi cotesc la dreapta. Mergând aplecat, prin zonele umbrite, mă strecor prin curţi şi alei lăturalnice până ajung la gardul de lemn. Alerg spre zidul din cărămidă şi mă proptesc cu picioarele în el, sărind astfel suficient de sus cât să mă prind cu mâinile de vârful gardului. Fără alt efort, impulsul mă propulsează dincolo. Aterizez, mă ghemuiesc şi mă rostogolesc, oprindu-mă aproape de fată, care nu s-a mişcat nici măcar un centimetru.

Teancul de bani e exact cum l-am lăsat.

— Ţi-e foame?

Dă aprobator din cap.

— Atunci, hai!

Fac semn cu capul spre uşa laterală a blocului. O deschid cu un şut care se aude sec.

Vine după mine cu pas uşor. Tenişii ei nu scot niciun sunet. învaţă repede, gândesc. O conduc pe scări, căutând apartamentul potrivit. Al treilea pe stânga, cu o pereche

Te vreau
de tenişi de copil pe preşul de la intrare, lângă o pereche de ghete de lucru, se potriveşte la fix. îmi scot cuţitul de la ciorap şi-mi fac repede de lucru cu încuietoarea.

Apartamentul e întunecat. O postez pe fată în dreptul uşii de la intrare şi îi fac semn să nu se mişte de-acolo. Mă strecor fără zgomot în hol. Camera de zi e goală. Sunt două dormitoare, unul are uşa întredeschisă. Porcăriile dinăuntru îmi spun că e camera mamei.

Răsucesc clanţa celei de-a doua uşi. Bingo! Pe jos e o păpuşă, iar pe pat, un animal de pluş. într-o comodă micuţă, găsesc ce-mi trebuie. îndes lucrurile sub tricou şi las două bancnote de 20 pe comodă. O conduc pe puştoaică spre casa scărilor.

îi dau tot ce am luat.

— Ştii să te-mbraci singură?

Se zgâieşte la grămada de lucruri pe care i le-am pus în braţe, apoi la mine. Oftând, iau hainele şi le trântesc jos. Ţin blugii şi-i zic:

— Hai, vârâ-ţi picioarele în ăştia!

Pune o mână mică şi subţire pe umărul meu, ca să-şi ţină echilibrul, şi intră în blugi. Sunt mult prea mari pentru ea, dar prea mari este infinit mai bine decât zdrenţele murdare pe care le poartă. îi fac semn să-şi scoată cămaşa de noapte cu care e îmbrăcată, apoi mă întorc cu spatele. O aud cum se chinuie, dar îmi ţin ochii-n pământ. Simt o bătaie uşoară pe mijlocul spatelui, mă întorc şi văd că e îmbrăcată, cu bluza sport pusă invers. Bine şi-aşa.

îi răsucesc mânecile de trei ori până să i se vadă vârful degetelor. Şosetele, care cred că ar fi trebuit să-i ajungă până la glezne, se opresc sub genunchi.

Mă aşez pe vine să mă odihnesc şi mă uit la ea. în hainele astea, arată ca un şobolan înecat. Iau ultima piesă

de pe jos. E o căciuliţă tricotată. I-o pun pe cap, adu- nându-i tot părul sub ea, până nu mai iese nicio şuviţă.

— Mi-e foame, îi zic în timp ce mă ridic în picioare. Hai să mâncăm ceva!

Mă urmează când cobor cele trei etaje. Ieşim prin spate, departe de poliţist, de Patty şi de El Camino. Şi eu învăţ repede. Aşa şi trebuie, dacă vrei să supravieţuieşti în stradă. Informaţiile sunt cheia. Cu cât ştii mai multe despre cineva, cu atât mai mult control ai asupra persoanei respective.

Aşa că îmi ţin toate lucrurile bine ascunse. Nu că aş avea prea multe în prezent. Afară de banii care-s iar la ciorap şi de câteva chestii pe care-am reuşit să le şterpelesc, nu mai am nimic altceva. Dar voi avea. Cândva.

2.
Leka

în prezent, locuiesc într-un apartament cu două camere din Midtown, în apropiere de metrou. Cei mai mulţi din banda lui Steve împuţitu' stau în Jackson Heights, într-o casă din capătul nordic, înghesuiţi ca sardinele într-o conservă. Ei o numesc Casa Plăcintelor[1], pentru că doar acolo şi-o trag. Miroase a spermă râncedă şi a lenjerie mânjită cu căcat.

Am petrecut acolo două nopţi, ferindu-mă de găleţile cu pişat pe care băieţii mai mari le agaţă deasupra uşilor, sperând că victimele lor vor avea parte de duşuri aurii. Cu asta poate că m-aş fi obişnuit, dar, când au încercat să-mi spună să mă duc dracului, ca să mă provoace să le demonstrez că sunt bărbat, am uşchit-o. Prefer să dorm în stradă.

Am şi făcut asta vreo două luni, până când am dat peste aranjamentul ăsta de acum. Stăteam cu ochii pe un agent imobiliar, Mike, care se întâlnea cu sora şefului. Steve împuţitu' are cam o duzină de băieţi care se ocupă

[1] joc de cuvinte intraductibil. Pie (plâcintâ) poate sâ facă referire şi la relaţii sexuale. (N.r.)

în principal cu plasarea de aparatură electronică furată. Steve a ajuns la putere după ce a reuşit un jaf de 1 000 de iPhone-uri. Sigur că asta s-a întâmplat acum opt ani şi că a fost o singură lovitură, dar nici nu-i nevoie de mai mult în lumea noastră. în plus, Steve împuţitu' are instincte bune.

Ştie chestii despre oameni, cum ar fi, de exemplu, faptul că angajatul însărcinat cu transportul acelor iPhone-uri e uşor de corupt cu promisiunea unei maşini noi sau că, punându-se bine cu Big Boss, va fi protejat de banda Tong, care-şi ia partea din profiturile tuturor, sau că, tăindu-i degetul mare adjunctului său pentru că şi-a lăsat amprenta la locul faptei, îi va face pe toţi ceilalţi să stea smirnă pe viitor.

Steve împuţitu' credea că ţinta sa o înşală pe soră-sa. Şi avea dreptate. Agentul regula o mulţime de cliente, de obicei în apartamentele şi casele pentru care intermedia vânzarea. Aceste locuinţe aveau nişte cutiuţe metalice agăţate de clanţă. în interiorul cutiuţei se afla o cheie. Uneori, cutiuţele metalice erau închise cu o încuietoare cu cifru, dar, alteori, agentul imobiliar folosea o chestie magică numită cheia universală.

într-una dintre zile, când Mike era ocupat să i-o tragă unei cliente în dormitorul altcuiva, am făcut o copie la cheia lui universală. De atunci, m-am tot mutat dintr-un apartament în altul. într-un oraş atât de mare, mereu este câte un apartament de vânzare.

Vizuina mea actuală e liberă de luni bune. Am auzit că nu se vinde pentru că a murit cineva aici, iar proprietarul, care-o fi ăla, nu vrea să coboare deloc „preţul ridicol de mare”, cum a strigat Mike în telefon zilele trecute. Sper că nu se va vinde niciodată. Apartamentul e perfect

Te vreau
pentru mine – aproape de metrou şi cu o intrare laterală care se presupune că ar fi pentru personal şi pentru livrări. Farmacia şi băcănia sunt doar la o stradă distanţă. Are chiar şi o bibliotecă suficient de mare pentru a te ascunde în ea. Aici, mă pot preface că nu sunt doar un golănaş de 12 ani, care preferă să-şi păstreze toate degetele la mâini decât să-i ia apărarea unei prostituate bătute de un poliţist.

Aici o aduc pe puştoaică. Nu ştiu de ce iau toate aceste hotărâri riscante. Jon Labagiu', şeful din Casa Plăcintelor, i-ar fi făcut felul, dar nu înainte de a o viola. Ăla chiar e bolnav la cap. Nu m-ar deranja să-i înfig într-o zi un piron în ţeastă.

— Ai nevoie la baie? o întreb pe fată în timp ce închid uşa în urma noastră.

E mută de admiraţie şi îi ia o vreme să se obişnuiască cu tavanul înalt şi pereţii albi. Probabil că e cel mai curat loc pe care l-a văzut vreodată.

— La baie? o întreb din nou.

Dă încet din cap.

— Dacă-ţi imaginezi că asta-i cea mai tare chestie, stai să vezi alte case pe care le-a scos Mike la vânzare. E un apartament în centru cu trei dormitoare şi vedere spre parc. Ai fost vreodată în parc?

Locul ăla e uimitor – o insulă verde în mijlocul acestui oraş mohorât şi bolnav. Sunt locuri, chiar în mijlocul parcului, unde nu se aude nimic în afară de propria-ţi respiraţie domoală.

Ea nu zice nimic. Exceptând momentul în care m-a întrebat dacă prostituata e rănită, singurele sunete pe care le-a scos au fost nişte chiţăieli. Mi-e totuna. îmi place liniştea.

Jen Frederick
Aprind lumina la baie.
— Uite-aici! Am un singur prosop, asta e situaţia. Sper că nu te deranjează.
Fac o pauză.
— Ştii să te speli singură?
îşi plimbă privirea de la mine la duş şi înapoi.
Mă las în jos, să ajung la nivelul ei.
— Câţi ani ai?
Ridică o mână şi-şi desface degetele unul câte unul, până când acestea se răsfiră ca o stea-de-mare.
— Cinci?
O scurtă ezitare, urmată de o aprobare din cap. Am priceput. Nu e sigură. Nici eu nu sunt. Când te naşti pe stradă, zilele, lunile şi anii se estompează.
— Bine. Faci duş? Pentru că nu-mi aduc aminte dacă eu ştiam cum se face duş când aveam cinci ani.
Ridică din umeri.
— Cadă?
După o secundă de ezitare, dă din cap. întind mâna prin spatele ei şi pun dopul la cadă. Mă întreb de câtă apă are nevoie.
— îţi place să te bălăceşti în apă multă?
E dezorientată, dar tot nu vorbeşte.
— Ştii să vorbeşti?
Dă din nou din cap, apoi se aude, şoptit, „mda”.
— Deci, cadă sau duş?
— Cadă.
— Ai un nume?
Freacă gresia cu vârful piciorului. Lasă să-i scape un cuvânt, dar nu-l disting. Nu pe de-a-ntregul. Ada Sanda? Adasanta. La dracu', nu! Agasanta? Nici vorbă să-i spun aşa.

Te vreau
— Mda, nu pot pronunţa cuvântul ăsta. N-ai o poreclă?
— Adasanta, repetă ea.
Mă scarpin în cap. Va trebui să-i găsim alt nume, pentru că sunt sigur că n-o s-o strig agasanta.
— Pe mine mă cheamă Leka, dar toţi îmi zic Maimuţică.
De data asta, scutură din cap.
— Nu? Nu-ţi place porecla?
— Nu, spune ea.
— Nu-ţi place?
Dă din cap şi mai energic.
— Nu e drăguţă. Dar tu eşti drăguţă.
Mă legăn pe călcâie. Nu-i place Maimuţică?
— Nici eu nu mă omor după porecla asta, dar oamenii te strigă cum vor ei. Nu e o luptă pe care să vreau s-o duc.
îşi strânge buzele ca şi cum ar vrea să mai spună ceva, dar se teme.
— Ce-i? mă răstesc.
Mă uit la ea şi ea la mine, dar nu mai scoate niciun sunet. Opresc apa.
— Hai, hop în cadă! Şi ai grijă să nu te îneci.
Alerg în dormitor şi iau un prosop pe care l-am şterpelit cu două apartamente în urmă. Ăla era complet echipat cu prosoape şi alte rahaturi. Fără haine totuşi. Prosoapele erau doar de decor. Ulterior, am auzit ţinta plângându-se la telefon că, probabil, le şterpelise un potenţial client.
Mai luasem şi alte lucruri. Mâncare, de pe unde găsisem. Prosoape, două tigăi, farfurii, furculiţe şi linguri. Nu pot deţine prea multe lucruri, pentru că plimb rahaturile astea din loc în loc, dar am suficiente cât să nu simt că trăiesc în stradă. Urăsc senzaţia aia.

Când revin în baie, gâgâlicea e în cadă. Hainele prea mari pe care le-am furat pentru ea sunt aşezate una peste alta, pe gresie. Nu prea ştie să le împăturească, dar e ordonată. îmi place asta.

Pun prosopul şi un săpun pe capacul de la WC.

— îmi pare rău, dar nu am şampon şi alte rahaturi. Eu mă spăl doar cu săpun.

— E-n regulă, zice ea ca şi cum aş avea nevoie de vreo confirmare.

—Grozav!

Dau să ies din baie. Când ajung la uşă, îi strig peste umăr:

—O să pregătesc o supă.

Am doar conserve de supă de roşii şi câteva bucăţi de pâine pe-aici. Nu pot ţine prea multă mâncare, în caz că cineva vrea să viziteze apartamentul.

—Spală-te şi, când termini, vino-ncoace.

Abia ce-am apucat să torn conţinutul conservei în oală, că îşi face deja apariţia în spatele meu, îmbrăcată în tricoul ăla lălâu. în urma ei, o dâră de picături de apă.

—La dracu', fato, m-ai speriat!

Mă uit în jos, la părul ei negru care se revarsă în valuri.

— Te-ai şi spălat?

Aprobă viguros din cap şi arată cu degetul spre aragaz. Nu-i nevoie să întreb ce vrea. Stomacul îi chio- răie zgomotos. îşi pune mâinile pe burtă şi se apleacă ruşinată. Pentru ea, mâncarea e mai importantă decât curăţenia.

Mă scarpin pe frunte. Sărmana fată e varză. Imaginea pe care am zărit-o când era în cadă mi s-a întipărit în minte. Puteam să-i număr cu uşurinţă toate coastele.

Te vreau

Cineva ca mine nu e suficient de bun pentru a avea grijă de ea. Ce ştiu eu despre copii?

Torn supa călduţă într-o cană şi scot o bucată de pâine. Rup pâinea în două şi aşez şi pâinea, şi cana în faţa ei, pe podea.

— Scuze, nu avem masă.

Surprinzător, nu se repede imediat la mâncare. Se aşază pe jos, cu picioarele încrucişate, şi-mi aruncă o privire întrebătoare.

— Nu-ţi face griji pentru mine, mănânc şi eu fix acelaşi lucru.

Iau o lingură şi restul de pâine şi mă aşez şi eu pe podea.

Nu-mi irosesc timpul şi energia vorbind cu ea. Chiar dacă ar fi fost vreo vorbăreaţă, tot n-ar fi putut spune ceva. E prea ocupată să-şi îndese mâncarea în gură.

în timp ce mănânc, trec în revistă cele câteva opţiuni pe care le am pentru ea. Forţosu' e tipul căruia îi dau eu raportul. Are doi copii mici şi e probabil cel mai potrivit pentru a avea grijă de puştoaică. Dar Forţosu' e mereu nemulţumit de copiii lui. Se plânge continuu că sunt nişte animale lacome care i-ar muşca mâna dacă nu le-ar da bani. De asta trebuie să fută mereu câte-o târfă dintre cele aflate în grija lui.

Chiar şi el trebuie să plătească pentru curve. Doar că beneficiază de o reducere. Toţi cei din organizaţie trebuie să plătească dacă folosesc fetele în interes propriu, cu excepţia şefului cel mare. Sau, cel puţin, aşa vorbeşte păsăretul când se-adună grămadă.

Eu n-am vorbit niciodată cu şeful. Nu ştiu dacă are habar că lucrez pentru el. Sunt mult prea jos în lanţul trofic. Pentru moment, ăsta e un lucru bun. Dar ştiu

că, dacă rămân prin zonă, trebuie să dovedesc că-s bun la ceva. Trebuie să produc pentru şeful cel mare. Din ce-am văzut, dacă vrei să te-mbraci la costum şi să stai la masă cu şefu', trebuie să ştii să faci bani sau să foloseşti o armă.

Banii nu-s punctul meu forte. N-am prea mulţi şi, la ritmul în care reuşesc să pun deoparte, mă îndoiesc că voi avea vreodată suficienţi pentru a-mi cumpăra locul la masa cea mare. Dar pot folosi o armă. Pot fi violent, şi crud, şi dur. E singurul mod în care poţi supravieţui în lumea asta.

Mă gândesc la puştoaică. E atât de fragilă, că un vânt mai puternic ar face-o bucăţele. N-are cum să supravieţuiască cu Forţosu'. Copiii lui Steve împuţitu' sunt mai mari ca mine. Şi nici vreo altă familie care lucrează pentru Steve n-ar vrea s-o aibă în grijă. Ar consi- dera-o un balast. O gură în plus de hrănit.

Văzându-mă preocupat, se opreşte din mâncat, cu o bucată de pâine în gură. Poticnindu-se, scoate bucata nemestecată din gură şi mi-o oferă mie. Mda, e clar că n-am cum s-o trimit la Forţosu'.

în plus, de ce trebuie neapărat să plece undeva? Eu am reuşit să rămân în viaţă purtându-mi singur de grijă încă de când eram aproximativ de vârsta ei. Am ajuns în stradă când eram doar cu puţin mai mare decât e ea acum. Dacă e ceva la care mă pricep, este să supravieţuiesc. Pot s-o învăţ şi pe ea asta, nu?

îmi oferă din nou dumicatul ei de pâine.

— Nu-i nevoie, zic.

Ridic bucata mea de pâine.

— Am păstrat jumătate, ţi-aminteşti? Şi mai e destulă acolo de unde am luat-o pe-asta.

Te vreau

înghit restul de supă şi strâng masa. După ce spăl vasele, le pun în sertarul de sub aragaz. E unul dintre locurile în care majoritatea oamenilor nu se uită.

— Uite, trebuie să ies să mă văd cu cineva şi să mai aduc câte ceva de mâncare.

Se ridică imediat. Se întoarce, gata de plecare, şi o grămadă de firimituri se rostogolesc pe podea de pe tricoul ei, scrâşnindu-i sub tălpi. O prind de mâna fragilă, subţire ca o scobitoare.

—Stai aşa! Nu poţi veni cu mine.

Ochii i se măresc şi se umplu de lacrimi.

Rahat!

—Mă întorc, declar eu.

Buza de sus îi tremură. Mă aplec spre ea.

— O să-mi las toate lucrurile aici, cu tine, iar tu trebuie să ai grijă de ele. Poţi face asta?

îşi muşcă buza tremurândă şi îşi ridică bărbia, adoptând o postură care se vrea curajoasă.

Mă ridic cu un oftat de uşurare.

— O să-ţi pregătesc patul. încearcă să dormi până mă întorc.

Mă îndoiesc totuşi că o s-o facă.

O conduc într-un dormitor micuţ – cel despre care Mike spune că este pentru musafiri. Am toate lucrurile înghesuite într-un dulap. Pătura de pe raft o să se transforme într-un pat numai bun pentru ea. Aranjez câteva haine şi presez totul cu mâna.

— Hai, bagă-te-n pat! Mă întorc cât pot de repede. Stai aici şi nu face gălăgie!

înainte de a se instala, dă din nou uşor din cap, în stilul ei. închid una dintre uşile dulapului, iar pe cealaltă o las întredeschisă. Nu plec până nu mă uit prin

apartament, ştergând orice urmă că a fost picior de om pe-aici – pentru cazul în care ar apărea cineva pe neaşteptate. Mă îndoiesc însă că o să apară. Apartamentul nu a mai fost vizitat de multă vreme de vreun cumpărător. Fetiţa este în siguranţă.

îmi ia 20 de minute să ajung la Marjory's Cafe, unde e Forţosu'. îl găsesc într-un separeu, în fundul localului, cu braţul încolăcit în jurul unei fete care nu pare cu mult mai mare decât mine. Mâinile ei sunt sub masă, iar faţa lui Forţosu' e roşie ca focul. Ar putea fi de la băutură, dar, la fel de bine, ar putea fi de la mâinile fetei pe scula lui. Sau şi una, şi alta.

— Salut, Maimuţă! Te-ai descurcat bine.

împinge câteva bancnote pe masă, cu o mână. Cealaltă are treabă sub maioul fetei, mângâindu-i ţâţele. De aproape, îmi dau seama că fata e de fapt mai mare, şi poartă o tonă de machiaj ca să ascundă urmele abuzului de droguri.

Număr hârtiile de 20. Cinci bucăţi. Le îndes în buzunarul de la spate. Nu-s prea mulţi bani, dar nici n-am muncit cine ştie ce. Doar am stat de şase şi apoi am plantat microfonul. Acestea fiind spuse, nu am cum să mă întreţin pe mine, să am grijă de puştoaică şi să pun şi nişte verzişori deoparte din joburile astea mărunte. însă n-o să obţin mai mulţi bani plângându-mă că sunt plătit prea puţin. Forţosu' m-ar plesni peste faţă şi nu mi-ar mai da nimic de lucru până când nu m-aş întoarce la el târându-mă în genunchi.

I-a făcut asta unui puşti luna trecută.

— Cum să fac mai mulţi?

— Mai mulţi ce?

Te vreau
Se opreşte din mângâiat fata.
— Mai mulţi bani.
— Un sutar nu-i suficient pentru tine?
O ciupeşte pe tipa de un sfârc.
— Tu vezi-ţi de treabă mai departe, îi spune tipei, apoi se întoarce iar spre mine: O să mai am ceva de lucru pentru tine. Caută-mă săptămâna viitoare!
Mă prefac că stau pe gânduri.
— OK, zic. Poate are Rod ceva.
Forţosu' se ridică, trăgând-o şi pe tipă după el.
— Tu eşti puştiu' meu, protestează el.
Rod este vărul idiot al lui Steve împuţitu'. Tipul n-ar putea nimeri nici măcar o ţintă aflată la doi metri de el, fixată în podea. Totuşi, Forţosu' se teme că Rod ar putea fi promovat, şi atunci Rod ar fi cel care ar sta în separeul ăsta de la Marjory's şi s-ar bucura de lucru manual din partea unor drogate prea tinere ca să-şi dea seama cum stă treaba.
Continui să tac. E mai bine să par dezinteresat. Cu coada ochiului, văd cum tipa se apleacă peste masă şi trage pe nas. Nici nu văzusem drogurile când am intrat.
Oftând în sinea mea, îmi dau seama c-aş putea fi dealer. Sunt puşti de vârsta mea care fac trafic cu pastile şi metamfetamină. Profitul e imens. înainte, traficul părea o metodă sigură de a sfârşi cu un cuţit în spate, pe o alee întunecată. Acum sunt mai mare însă, iar produsul nu mă tentează. Ştiu că ies bani buni din asta.
— Tu! zice el şi o bate pe fată pe umăr. Dispari!
Fata se apleacă să mai tragă o dată pe nas, după care dispare rapid. Eu rămân în picioare.
Forţosu' face semn cu mâna spre drogurile rămase.
— Vrei?

— Nu, mulţumesc.
— Bun băiat. Dacă-ţi ţii nasul curat, lupta e pe jumătate câştigată.
Râde un pic la propria glumă. Face semn cu capul spre scaunul din faţa lui.
— Stai jos!
Mă execut.
— Câţi ani ai?
încerc să-mi amintesc dacă i-am spus vreodată câţi ani am. Nu prea cred. Totuşi, e mai bine să am grijă.
— Destui.
Pufneşte.
— Ăsta-i răspuns de politician. Bănuiesc că n-ai mai mult de 12, pentru că, după voce, nu par să-ţi fi coborât încă biluţele, dar, Iisuse, eşti bine făcut pentru vârsta ta.
Nu zic nimic.
— Bine. Dacă nu vrei să-mi spui, nu eşti obligat.
îmi cere să mă aplec spre el, ceea ce şi fac.
— Uite care-i treaba. Am ascultat ce discută poliţistul ăla, iar şefului nu i-a plăcut ce-a auzit. Vrea să dispară. îi faci felul şi-ţi dau cinci bătrâne.
Inima începe să-mi bată ca nebuna, şi mă bucur că-mi ţin mâinile, care tremură ca apucatele, în poală, sub masă, unde Forţosu' nu le poate vedea. Cât se poate de relaxat, îi spun:
— Şefu' are probleme cu banii?
— Nu. Sigur că nu! exclamă Forţosu'. Suntem cea mai mare organizaţie de pe coasta asta. O ducem de minune.
Şi atunci de ce dracu' îmi oferi doar cinci bătrâne? Evident că nu i-am trântit asta în faţă. Am apelat, în schimb, tot la orgoliu.

Te vreau

— Am auzit că banda lui Tong oferă juma' de milion pentru o lovitură.

— Juma' de mii..., dă să spună, apoi amuţeşte. Uite ce-i, puştiule, dacă vrei jobul, pot să-ţi ofer cel mult 15.

15 000? îmi înfig unghiile în carne, ca să nu mi se citească surpriza pe faţă.

— Presupun că-i OK. Dacă atât îşi permite şeful... Cum vreţi s-o fac? întreb, de parcă aş mai fi făcut asta de o mie de ori.

— Să arate ca o execuţie.

îmi încleştez măselele, ca să nu-mi trădez stupoarea.

— Când?

— Diseară.

Se lasă pe spate, cu mâinile întinse pe spătarul canapelei. Expresia lui îmi arată că nu crede că-s în stare s-o fac.

Mă ridic sprinten de pe scaun şi zic:

— Ne vedem mai târziu!

Leka

— Eşti ud, zice fetiţa când mă strecor în camera nemobilată în care am lăsat-o.

Sunt prea obosit ca să mă mai şocheze faptul că s-a decis să vorbească.

— Mda, am făcut un duş.

E surprinzător de mizerabil să împuşti pe cineva în faţă. Nu eram pregătit pentru jetul de sânge. Data viitoare, voi fi. Mi se strânge stomacul. Data viitoare.

îmi şterg fruntea cu dosul palmei şi arunc pe jos sacii de dormit pe care-i luasem.

— Hei, vino-ncoace! Am adus alte că... ăăă... lucruri pe care să dormim.

Sunt prea obosit ca s-o mai aştept să iasă din dulap. Despăturesc sacii de dormit şi pun câteva prosoape sub al ei: Mâine o să cumpăr o pernă.

Mă aşez în fund şi mă strecor în tubul de nailon. în secunda în care capul atinge podeaua, ochii mi se închid instantaneu.

Câteva momente mai târziu, simt greutatea privirii ei. Mă răsucesc şi văd că stă la câţiva centimetri de capul meu.

Te vreau

—Ce s-a-ntâmplat?

—Vrei să..., zice şi arată spre mine. Vrei ca eu...

îşi împreunează mânuţele. E ciudat s-o aud vorbind. Sigur are nevoie de ceva.

Mă ridic într-un cot.

—Vrei la baie? Ţi-e foame?

Cum nu spune nimic, mă aşez la loc în sacul de dormit. Piticaniile astea sunt cam ciudate, trag eu concluzia. Ochii mi se închid la loc. Sunt al dracului de epuizat! Să apăs pe trăgaci n-a fost deloc uşor în seara asta. Credeam că va fi. Nu ştiu de ce. Nu că m-aş fi gândit că o să fie ca-n filme, dar nici nu credeam că o să mai simt pe limbă gustul cuprului din sângele omului după atâtea ore. Mă cutremur un pic şi ridic colţul sacului de dormit, ca să nu mă vadă puştoaica. Nu-mi place să par slab în faţa nimănui. Nici măcar în faţa unui copil de cinci ani.

O simt, mai degrabă decât o aud, cum se mişcă în apropiere. Cu coada ochiului, îi văd gleznele micuţe. Apoi genunchii, când îi îndoaie. Apoi îi văd... Mă întind, o apuc de braţe şi o aşez forţat. Iritarea îmi ţâşneşte din gâtlej.

—Ce mama dracului? zbier la ea.

Se dă înapoi împleticindu-se şi se împiedică de sacul de dormit pe care-l întinsesem pentru ea. îşi strânge genunchii la piept până când i se mai vede doar capul cât o alună ieşind din bluza prea mare, ca un Hopa-Mitică dintr-o cutie. O apucă tremuratul.

Mă târăsc spre ea, neştiind ce să fac. îi pun uşor o mână pe spate.

—Rahat! N-am vrut să ţip la tine.

Tremură şi mai tare, aşa că mă îndepărtez de ea.

—Nu sunt supărat. Doar că m-ai prins cu garda jos.

Tot nimic.
— Pot să-ţi aduc ceva? Apă?
îmi acopăr faţa cu mâinile. Ce dracului fac acum? Probabil că am speriat-o de moarte. Dar, dacă e să fim corecţi, şi ea m-a speriat pe mine. Dacă aşa se poartă, nu-i de mirare că e o fugară.
— Vrei să plec? o întreb.
Poate că nu se simte bine în prezenţa mea. E evident că a fost abuzată în feluri la care nici măcar nu vreau să mă gândesc.
Sunt pe cale s-o şterg, când se aruncă spre mine. S-a lansat pur şi simplu ca o rachetă, şi tot ce am putut face a fost s-o prind. Mă clatin, apoi mă las în genunchi. Se agaţă de mine ca o pisicuţă speriată pe care tocmai am salvat-o de la înec.
O mângâi pe spate şi devin din ce în ce mai furios, cu fiecare clipă care trece. Da, o mulţime de copii sunt abuzaţi. Majoritatea fetelor care bat străzile au fost probabil violate, sau agresate, sau bătute la un moment dat. Am şi eu câteva cicatrici pe spate, dar, strângând-o în braţe pe puştoaica asta care suspină de zor, în parte de teamă, în parte de uşurare, îmi vine să pescuiesc pistolul pe care l-am aruncat în râu şi să bag un glonţ în fiecare puţoi care-mi iese în cale.
— O să fie bine, o asigur.
Nu sunt sigur că mă aude, dar îşi îndeasă capul sub bărbia mea şi mi se ghemuieşte la piept. Nu ştiu cât timp rămânem aşa, dar, la un moment dat, suspinele i se transformă în respiraţie sacadată, apoi în sforăit. Picioarele mi-au amorţit între timp. O ridic şi mă întind. încerc s-o bag în sacul ei de dormit, dar se agaţă de mine ca scaiul, chiar şi în somn. Renunţ s-o mai desprind de mine.

Te vreau

Cum nu cântăreşte mai mult decât un sac de făină, e destul de uşor s-o ţin cu o mână în timp ce, cu cealaltă, desfac fermoarele celor doi saci de dormit. Mă întind pe unul, iar pe celălalt îl pun peste noi. Ea continuă să doarmă.

Nu sunt în elementul meu. Nu a trebuit să am grijă de altcineva de ani buni. Nu mi-i amintesc pe părinţii mei. Presupun că am avut o mamă, dar nu mi-o amintesc. Unii dintre copiii care lucrează pentru Steve vorbesc despre părinţii lor de căcat, deseori cu un aer nostalgic care mă derutează. Gerry Lester, de exemplu. Roşcatul ăla acum se plânge cât de mult îi e dor de maică-sa, iar în secunda următoare îşi aminteşte cum îl ardea cu ţigara dacă nu se mişca suficient de repede să-i aducă o bere.

Curând, aveam să adorm şi eu. Mi se făcuse rău după ce l-am omorât pe poliţist şi, în drum spre casă, m-am întrebat dacă mă mai ţin nervii pentru o a doua crimă, dar mă gândesc că nu va fi aşa de greu dacă îmi voi imagina că este persoana care a abuzat-o pe puştoaica asta. Micuţa e pură şi inocentă. Nimeni n-ar trebui să-i facă vreun rău. Nimeni.

— Am auzit că i-ai făcut de petrecanie unui curcan aseară.

Gerry îşi încruntă sprâncenele groase, de culoarea piersicii. Arată de parcă ar avea două omizi lipite pe frunte, şi tinde să le tot mişte. îmi provoacă o senzaţie neplăcută, dar Gerry e un tip de treabă, aşa că nu răspund.

Jobul meu de zi presupune, în parte, să lucrez la Marjory's. N-am nicio idee cine dracu' e Marjory. Barul îi aparţine lui Big Boss, cel care-l transformă pe Steve împuţitu' într-un idiot căruia-i curg balele. Nu vin mulţi

clienţi aici, în afară de cei care lucrează pentru Steve. Din ce-am înţeles, afaceri de genul ăsta, care aduc încasări în numerar, sunt folosite la spălatul banilor murdari. Chiar dacă Marjory's ar pierde bani an de an, Steve şi Big Boss tot ar zâmbi mulţumiţi.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Mai descarc un sac de făină din camion. Puştoaica e cu siguranţă mai uşoară decât el. Diseară va trebui să iau ceva de mâncare pentru ea. N-o să se îngraşe cu pâinea şi cu supa la conservă din apartament. îi arunc sacul lui Gerry, care îl prinde şi îl depozitează înăuntru.

— Cum a fost? întreabă el.

— Cum a fost ce?

N-o să-i spun lui Gerry gură-spartă că am omorât un poliţist. Aş putea la fel de bine să-mi agăţ de gât un semn luminos pe care să scrie arestaţi-mă şi trans- formaţi-mă în târfa voastră, la închisoare. îi arunc un alt sac lui Gerry, îi iau pe ultimii doi pe umeri şi sar din camion.

După ce pun sacii jos, mă îndrept către cei doi tipi care mănâncă tăiţei cu sos.

— Am descărcat camionul, puteţi pleca.

Mă întreb ce fac tipii ăştia pentru Big Boss. Unuia îi atârnă burta cel puţin cinci centimetri peste curea, iar celălalt e slab-ţâr. Nu văd nici muşchi, nici cruzime la ei. Spre deosebire de Forţosu', care e numai muşchi.

Tipul cu părul ondulat, frunte înaltă şi nas turtit se uită la telefon.

— A mers repede.

Ridic din umeri. N-are niciun rost să pierdem timpul. Poate că tipii ăştia se ocupă doar cu livrările. Asta poate fi o treabă dificilă, mai ales când transporţi produşe ilegale.

Te vreau

Mi-am amintit de sunetul gol făcut de podeaua camionului când am păşit pe ea. Deschisesem gura să spun ceva, dar am închis-o la loc.

Nu-i cunosc pe tipii ăştia, nici ei pe mine. Dacă aş pomeni de podeaua falsă, m-ar putea considera un factor de risc. îmi păstrez observaţiile pentru Forţosu'. El este cel care m-a recrutat şi lui îi dau raportul. Le fac un semn din cap celor doi şi revin în magazia cu provizii. Gerry a proptit uşa, să rămână deschisă, şi are o ţigară în gură.

— Vrei să te ocupi de alimentele proaspete sau de cele uscate?

Arăt cu degetul spre lăzile cu roşii.

Gerry se strâmbă.

— Uscate.

Normal că asta alege. Cele proaspete necesită mai mult efort şi mai multă atenţie, iar Gerry e un puturos cu gura mare. Turuie toată dimineaţa, cât aranjăm proviziile. Carnea şi brânzeturile au fost livrate mai devreme. Acum ne ocupăm de produsele uscate şi de legume. ,

— Eram la două străzi distanţă când i-au făcut felul lui Mort. Ti-l aminteşti? spune Gerry.

Nu e chiar o întrebare. Gerry poate vorbi ore-n şir fără să fie întrebat.

— Era dealerul de Ia intersecţia dintre 90th Street şi E Street. L-am văzut o dată trăgând pe nas din propria marfă, de pe dosul palmei. Cât de drogat trebuie să fii ca să ai nevoie de o doză în timp ce eşti la job?

Desface un sac de făină şi răstoarnă conţinutul într-un container, în timp ce eu stivuiesc lăzile cu roşii într-un colţ.

— în orice caz, s-a auzit: pac, pac, pac! Trei focuri.

Gerry ridică trei degete.

Jen Frederick
— Am alergat acolo şi erau sânge, şi creier, şi maţe împrăştiate peste tot.
— Şi maţe? întreb.
Sânge şi creier, pricepeam. Maţe? Nu prea. Asta ar însemna o împuşcătură în burtă, iar dacă împuşti pe cineva în cap, ce rost mai are să tragi şi-n burtă?
— Da, la greu. împrăştiate peste tot. De parcă toţi cei care au mâncat vreodată la Marjory's şi-ar fi vărsat maţele în acelaşi loc.
— Drăguţ.
Pătrunjelul şi celelalte verdeţuri merg în camera frigorifică. Aici, logoreea lui Gerry e silenţioasă. Abia disting sunetele, cât să-mi dau seama că vorbeşte în continuare.
— Se holba drept la cer. înfiorător, frate. Ai văzut vreodată un mort? Aseară. Mormăi ceva înfundat. Suficient cât să-l stârnesc iar pe colegul meu.
— Aşa. în fine, cine-l împuşcase dispăruse de mult, aşa că am cercetat locurile. I-am luat cureaua, pantofii, ochelarii. Ochelarii i-am vândut cu 10 dolari. E ceva, nu?
— Ca şi cum ai fi găsit un bilet la loto, îi zic.
Mă trăsneşte gândul că dacă e cineva care ar putea şti de unde vine puştoaica, ăla e Gerry.
— Ai auzit ceva despre vreo fugară prin zonă? O puştoaică? îl întreb în timp ce-l ajut cu zahărul şi cu făina.
Arcuieşte sprâncenele.
— Cum ar veni un nou recrut pentru Forţosu'?
— Nu. Cum ar veni... un copil al străzii.
Gerry e în continuare nedumerit.
— Nu ştiu pe nimeni nou. Sunt câţiva ciudaţi la vorbă – aşa le spune Gerry străinilor –, dar ăştia mereu vin şi pleacă.

Asta să fie oare? O străină? O refugiată? Nu, nu are accent străin. Şi mă înţelege perfect.

—Ai văzut ceva de genul? întreabă el.

Aşez ultimele lămâi în ladă şi mă aplec să adun cutiile goale. îi fac semn lui Gerry să-mi deschidă uşa.

—Ai văzut? insistă Gerry.

— Mi s-a părut ieri că văd un copil pe care nu-l recunosc, dar, când m-am întors, dispăruse.

—Unde?

—Pe M.

—Lângă Stop and Shop?

—Da, mint eu.

— Probabil vreun şobolan de la metrou. Sunt copii care trăiesc acolo, jos. Au ochi ciudaţi şi toate cele, zice el şi se scutură. Mă bagă în sperieţi! Şi de acum încolo o să lichidezi oameni?

—Aşa ţi se pare? întreb şi strivesc cutiile de carton.

Gerry ia o piatră şi o aruncă pe alee.

— Cred că nu. Eu, dacă m-aş ocupa cu aşa ceva, n-aş mai strânge gunoiul la Marjory's. Aş sta în faţă, mâncând linguini şi având parte de păsărică de primă mână.

— Ger, n-ai şti ce să faci cu o păsărică nici dacă ar veni şi ţi s-ar aşeza singură în poală.

îmi şterg mâinile de blugi. Dacă Gerry s-a aflat vreodată fie şi în apropierea unei păsărici adevărate, înghit cutiile pe care tocmai le-am îndesat în tomberon.

— Du-te-n mă-ta, Maimuţă! De parcă tu ai scăpat de virginitate. Eu am avut parte de păsărică la greu. în fiecare weekend. Trebuie să alung fufele, ca să scap de ele.

Dau din umeri şi plec. Nu mă interesează unde-şi bagă Gerry scula.

Jen Frederick

Am lipsit trei ore. Fata dormea când am plecat, dar i-am lăsat un castron cu cereale pe podea, şi un bileţel în care-i spuneam că găseşte lapte în frigider. M-am gândit că dacă se poate spăla singură, e în stare să-şi toarne lapte într-un castron. Eu eram în stare când avea cinci ani, nu? Totuşi, trebuie să mă întorc la ea.

Siguranţa ei devine importantă pentru mine. Mai importantă decât majoritatea lucrurilor.

Nu ştiu de ce, dar nu sunt sigur că ar conta de ce.

Leka

— Apropo de păsărică de prima mână, ia uite cine vine! exclamă Ger.

Mă uit şi o văd pe Mary Shaughnessy intrând agale în magazie, cu o carafă pe jumătate plină cu cafea într-o mână şi cu o casoletă în cealaltă. Mary, înaltă şi cu forme apetisante, e una dintre cele mai frumoase fete pe care le-am văzut în viaţa reală. Conform altor păsărici, toate acele trăsături frumoase izvorăsc din portofelul lui Forţosu'. Nasul, sânii, buzele şi fundul au fost ajustate, toate, de cuţitul chirurgului plastician. Cui îi pasă? Arată bine.

—Hei, drăguţule, Cari mi-a zis să-ţi dau asta.

îmi aruncă un zâmbet şi-mi dă casoleta din polis- tiren. Mary e printre puţinii care-i spun pe nume lui Forţosu'.

— Ce este? întreabă Ger, încercând să se uite pe după umărul meu.

Mary se apleacă şi-i dă un bobârnac peste nas lui Ger. Faţa lui capătă aceeaşi nuanţă de roşu ca rujul ei.

— Dacă ar fi vrut să ştii, Cari nu ar fi folosit o cutie, nu crezi?

Jen Frederick
Ger lasă ochii în pământ.
— Presupun că ai dreptate.
— Cari mai are nevoie de cafea. Umpli tu cana pentru mine, te rog? zice întinzându-i cana.
Ger o lălăie o vreme, evident nevrând să piardă ce vrea Mary să-mi spună fără ca el să audă.
— Ger, îi spun eu tăios, nu-l faci pe Forţosu' să aştepte, pentru nimic în lume. Ultima oară când unul dintre noi, trepăduşii, l-am făcut să aştepte, Forţosu' l-a bătut crunt pe vinovat. Puştiul, Lou Buzatu', n-a mai văzut bine o săptămână după aia.
Ger se uită urât la mine, dar ia cana şi se grăbeşte spre bar.
— A fost drăguţ şi autoritar felul în care ai vorbit, gân- gureşte Mary.
Mă atinge cu un deget pe nas fără să fie nevoie să se aplece. îmi dau seama că sunt aproape la fel de înalt ca ea. Păcat! îmi plăcea mai mult când îi ajungeam până la sâni.
— Lui Forţosu' nu-i place să aştepte, spun.
— Adevărat.
îşi împreunează buzele rujate.
— Iubire, am auzit că ai început să ai mai multe... ăăă...
Face o pauză, încercând să găsească cuvântul potrivit. N-o ajut. Strâmbă din nas.
— Responsabilităţi. E un cuvânt la fel de bun ca oricare altul. în fine, ai început să ai mai multe responsabilităţi. Eşti sigur că ăsta e drumul pe care vrei să-l urmezi?
Fac un pas în spate şi îmi încrucişez mâinile la piept. Casoleta pocneşte în strânsoare. Nu-mi place că Mary ştie că l-am omorât pe poliţist. Oare Forţosu' îi şopteşte rahaturi în aşternut? Mă hotărăsc să neg.

Te vreau
— Nu ştiu despre ce vorbeşti.
îşi pune mâinile pe umerii mei.
— Eşti un băiat dulce, Maimuţă. Sunt atâtea alte lucruri pe care le-ai putea face în viaţă.
Trebuie să fac eforturi să mă smucesc de lângă ea. Nu mă dau în vânt după apropierea dintre oameni.
—Cum ar fi?
Se apropie şi mai mult. Din cauza lipsei spaţiului dintre noi, mi se ridică părul de pe ceafă. E atât de aproape, încât, dacă ar inspira mai adânc, ţâţele ei, care aproape ies din decolteul bluzei de chelneriţă, mi s-ar freca de piept. Mă uit în spatele ei. Dacă Forţosu' şi-ar face acum apariţia pe uşile metalice care despart magazia de bucătărie, mă îndoiesc că i-ar plăcea poziţia în care ne aflăm. Să fie Mary atât de proastă, încât să încerce ceva cât timp Forţosu' e la mai puţin de 20 de metri de noi? Sau e vreun test bolnav? Un fel de iniţiere? Omoară pe cineva pentru şef şi-ţi suge scula cea mai drăguţă chelneriţă din cartier?
Mâna ei îmi îndepărtează cu blândeţe părul de pe faţă, ceea ce-mi aminteşte că trebuie să mă tund, lucru pe care trebuia să-l fi făcut cu vreo şase, dacă nu chiar cu opt luni în urmă.
— Ai putea fi şofer de taxi sau ai putea lucra în construcţii. Sunt atâtea meserii cinstite pe lume.
Pentru un puşti de 12 ani?
—Câţi ani crezi că am, Mary?
— Destui cât să-ţi dai seama că nu-i bine să te combini cu tipii ăştia. E o afacere murdară, iar tu eşti un puşti simpatic. Prea simpatic ca să lucrezi pentru Cari. Continuă să te implici în chestia asta şi vei sfârşi rănit, insensibil şi trist.

Jen Frederick

Ultímele cuvinte le spune în şoaptă, cu buzele lipite de vârful urechii mele.

— Nu mi-ar plăcea să ţi se întâmple asta.

E deja prea multă apropiere pentru mine. Mă îndepărtez hotărât.

— Trebuie să ajung acasă.

Dacă-i vorba de un test, n-am nicio problemă să-l pic.

Se trage de gulerul rochiei.

— Singur? Să văd dacă nu cumva Cari vrea să te conduc eu.

— Nu-i nevoie, mă descurc. Când vrea Forţosu' să mă întorc?

— Ştii ce-ţi ofer, da?

întinde mâna şi ciocăneşte în casoleta din polistiren.

— Pentru o părticică din ce-ai acolo, ai putea avea o bucăţică din asta.

îşi duce mâinile la piept şi le coboară lasciv.

— Când vrea Forţosu' să mă întorc? repet.

Colţurile gurii i se lasă în jos, ochii i se îngustează şi, dintr-odată, nu mai pare la fel de drăguţă ca atunci când a intrat.

— La 7, răspunde ea tăios.

— Mulţumesc, Mary.

— Nu mai fac oferta asta încă o dată, se răţoieşte ea, dar eu i-am întors deja spatele şi ies pe uşă.

Am evitat să mă uit în cutie până când am intrat în bloc. N-am vrut să tragă cineva cu ochiul la ce e înăuntru cât timp eram pe stradă. Ăştia de pe-aici ar fi ucis pentru o hârtie de 10 dolari sau pentru o pereche de tenişi. O grămadă atât de mare de verzişori ar fi pus o gaşcă întreagă pe urmele mele.

Pe scara de bloc liniştită, cedez curiozităţii. în cutie e un plic, iar în plic, o grămadă de verzişori. în ciuda

impulsului de a-i număra, îndes plicul în buzunarul de la spate al blugilor şi urc restul scărilor sărind câte două trepte o dată.

Bat în uşă, ca să n-o sperii pe puştoaică.

—Eu sunt, strig.

îmi lipesc urechea de uşă şi ascult, dar nu aud nimic. Când mă uit înăuntru, apartamentul pare la fel cum l-am lăsat – gol şi steril. Fac din nou multă gălăgie, tot ca să n-o sperii.

O găsesc pitită în debara.

— A fost cineva pe-aici cât am lipsit?

— Nu.

—Bun. Ţi-e foame?

Dă din cap că nu, dar îi chiorăie maţele.

Nu pot să-mi reţin un surâs.

—Şi mie. Hai să mâncăm ceva ca lumea.

Dă să se ridice, când aud un zgomot. Duc degetul la buze, gest absolut inutil, şi mă furişez spre uşă. Sunetul se aude din nou, şi-mi dau seama că e o cheie în uşă. Futu-i! A venit agentul imobiliar şi, după zgomotele care se aud, îmi dau seama că mai e cineva cu el.

Dau fuga în debara şi strâng toate lucrurile. Cum aveam doi saci de dormit, aproape că mi-era imposibil să-i car. Dar am reuşit să îndes unul pe jumătate în rucsac. Nu pot face nimic cu laptele din frigider şi cu tigăile de sub chiuvetă, dar am destui bani să le înlocuiesc. O împing pe puştoaică spre fereastră şi, mai departe, spre ieşirea în caz de incendiu.

— O să vă placă locul ăsta! zice agentul imobiliar. Are două dormitoare, ceea ce, după cum ştiţi, e imposibil să mai găseşti în oraş la un asemenea preţ.

Jen Frederick

Deschid fereastra. Ne izbeşte aerul rece al dimineţii. Puştoaica se caţără pe fereastră, iar eu împing toate lucrurile spre ieşirea în caz de incendiu.

—Sus! spun pe muteşte.

Se caţără pe scări ca o maimuţă, de parcă asta ar fi fost porecla ei, nu a mea.

— De cât timp e scos la închiriere? întreabă o voce de bărbat.

—De o lună, vine răspunsul, servil.

Pe dracu'! Apartamentul era liber de cel puţin trei. împing sacii de dormit în sus şi urc şi eu scările.

—Fereastra! mă atenţionează puştoaica.

—Ah, futu-i!

îmi dau jos rucsacul şi mă las uşor spre ieşirea în caz de incendiu, având grijă să fac cât mai puţin zgomot când aterizez. Apuc montantul ferestrei şi încep să trag în jos, când agentul imobiliar şi cei doi clienţi intră în camera de oaspeţi. Mă trântesc pe pasarelă şi mă rostogolesc până mă lipesc de baza peretelui.

—Garderoba acestei camere e cam mică, spune femeia.

— Aşa e-n centru. La preţul ăsta, nu poţi găsi aici un apartament cu garderobe imense, care să mai aibă şi două dormitoare, spune Mike.

— E cam frig aici. Utilităţile sunt incluse în preţ? se interesează femeia.

— Sunt acoperite de taxa de întreţinere, răspunde agentul. Puteţi da căldura cât de tare vreţi. Doamnele – lor le place atmosfera încinsă, aşa-i?

Nu aud răspunsul clienţilor, ceea ce înseamnă că au trecut într-o altă cameră. Arunc o privire înăuntru. Dormitorul principal şi cel mic împart ieşirea în caz de incendiu. Feroneria pasarelei îmi intră în umăr. Puştoaica stă

Te vreau
ghemuită în spatele sacilor de dormit. Ştie să se pitească. Nu vreau să mă gândesc cum a deprins abilitatea asta.

Şi eu ştiu să mă fac nevăzut. Noaptea trecută, am intrat în apartamentul poliţistului şi am stat ascuns acolo până s-a întors acasă. S-a schimbat de haine, s-a căcat, s-a spălat pe dinţi şi s-a cocoţat în pat – toate astea fără să-şi dea seama că mai e cineva cu care împarte acelaşi spaţiu.

L-am mătrăşit în timp ce se uita la filme porno. Poate că ar fi fost mai sigur s-o fac în timp ce dormea, dar nu mi s-a părut corect. Acum regret cumva decizia. Şocul din ochii lui larg deschişi o să-mi bântuie visele multă vreme.

Durează o veşnicie până pleacă agentul imobiliar şi clienţii lui. O pun pe puştoaică să aştepte până când agentul se urcă în maşină şi dispare. în fine, mă duc s-o iau.

Are picioarele ude şi miroase a pişat. Săracul copil!

O duc în baie şi deschid robinetul să umplu cada, având grijă ca apa să fie doar călduţă.

— Spală-te repejor, trebuie să găsim un alt loc în care să stăm.

— Ăsta nu e al tău? întreabă ea în şoaptă.

— Nu. Caut case libere şi stau acolo fără ştirea nimănui. Dar acum am ceva bani, aşa că o să dormim la hotel diseară.

Se albeşte la faţă când spun asta. Nu ştie ce-i ăla hotel – dar, la dracu', probabil că nici eu nu ştiam la vârsta ei.

închid uşa la baie şi dau fuga în bucătărie. Frigiderul e gol şi laptele a dispărut. Probabil că agentul imobiliar l-a aruncat. Asta înseamnă că şi-a dat seama că ceva nu-i în regulă. Instinctul nu mă înşală. Nu mai putem rămâne aici încă o noapte. Cea mai mare problemă însă

este că nu am un act de identitate. Nu pot închiria un apartament. Căcat, nici măcar nu ştiu cum o să închiriez o cameră de hotel.

îmi pieptăn părul pe spate. Ce zicea Mary? Că par destul de matur? îmi îndrept spatele. Bun, atunci. Primul pas. Să fac rost de un act de identitate. Poţi cumpăra orice din stradă. Trebuie doar să găsesc un loc în care să ascund fata până fac rost de acte.

împachetez totul şi agăţ cei doi saci de dormit de rucsac – unul, deasupra, celălalt, dedesubt. îmi pun rucsacul pe umeri şi ciocănesc în uşa de la baie.

—Eşti gata?

Uşa se deschide şi puştoaica iese, ţinând în braţe prosopul împăturit cât de bine au putut mânuţele ei.

—O să găsim un loc nou.

încuviinţează din cap şi se îndreaptă spre uşa de la intrare. Frate, copila asta chiar are curaj. Nu-mi bat capul să încui apartamentul în urma mea. Mike, agentul imobiliar, se va întoarce imediat ce scapă de clienţi.

Coborâm scările şi ieşim pe alee. E linişte aici. Probabil că majoritatea oamenilor lucrează. E un cartier drăguţ, dar, ca să ne ţină cât mai mult timp banii pe care-i avem, trebuie să mergem într-un loc mai puţin drăguţ.

Simt o atingere pe mână. Mă uit în jos şi văd că puştoaica şi-a strecurat degetele în palma mea. în timp ce mă uit, şi degetele mele le cuprind, din reflex, pe ale ei.

—Mulţumesc!

—Pentru ce?

—Pentru că mă ajuţi.

—Ai o mamă pe undeva?

Ar trebui s-o duc înapoi la familia ei.

Pleoapele îi acoperă ochii, dar nu înainte să-i observ durerea din priviri.

— Nu mai am.

— Ce vrei să spui? E... moartă?

Dă cu hotărâre din cap şi mă strânge şi mai tare de mână.

— Nu mai e mama mea.

Mă priveşte îngrijorată.

— N-ai de gând să scapi de mine, nu-i aşa? Pot fi de ajutor. O să vezi.

— Nu, nu am de gând să scap de tine. Dar dacă vrei să mergi acasă – cuvântul îmi strânge stomacul, dar alung sentimentul de anxietate –, te ajut să ajungi acolo.

— Tu eşti casa mea acum.

îşi lipeşte capul de braţul meu.

înghit în sec şi mi se pune un nod imens în gât. înainte s-o întâlnesc, singurul meu scop era supravieţuirea, nimic altceva. Acum am un scop adevărat în viaţă.

Bitsy

Lui Leka nu-i place de doamna din spatele biroului. Zâmbeşte, dar are piciorul ţeapăn ca o scândură. îi strâng genunchiul cu mâna, ca să ştie că nu mă deranjează să stăm aici. îmi plăcuse ultimul loc. Era liniştit şi primitor. Şi dulapul părea să ofere siguranţă.

Dar a venit străinul ăla şi a otrăvit locul. Ştiu că nu ar fi trebuit să stăm acolo. Inima îmi bătea cu putere, ca atunci când am fost prinsă sub patul mamei. Mă jucam acolo cu iepuraşul meu. Un străin îi dăduse mamei nişte papuci de casă în formă de iepuraşi. Am furat unul şi i-am făcut culcuşul sub pat.

Când veneau străini la mami, mă strecuram sub pat şi îmbrăţişam iepuraşul. Nu mă deranjau scârţâielile de deasupra mea. Zgomotul îmi spunea că mami e acasă. Era întotdeauna mai bine când era ea prin preajmă, chiar dacă avea ochii încercănaţi din cauză că trăgea pe nas chestia albă pe care o aduceau străinii.

Apoi a început să mă lase cu străinii. Nu-mi plăcea asta. Nu-mi plăcea deloc. îmi lipesc capul de piciorul lui Leka. Amintirile astea sunt neplăcute.
— Cât vrei ca să treci cu vederea lipsa unui act de identitate?

Te vreau
—400, spune doamna.
Nici ea nu e fericită. îmi dau seama de asta pentru că, atunci când se încruntă, îi dispar buzele. Asta nu e faţa unui om fericit. Un om fericit arată ca iepuraşul-papuc pe care-l aveam eu – colţurile gurii îi sunt ridicate, iar ochii îi zâmbesc.
— Patru su..., Leka se întrerupe. Bine, fie! zice şi îi aruncă ceva femeii. O singură noapte. O singură cheie. Etajul doi.
Femeia fredonează ceva în timp ce trebăluieşte în spatele biroului.
— Camera 212. Fără gălăgie şi fără animale de companie.
Se apleacă peste birou, ca şi cum ar vrea să se convingă că nu sunt un câine.
Mă lipesc de birou, încercând să fiu invizibilă.
—Mulţam, mormăie Leka.
îmi dezlipeşte capul de piciorul lui şi mă prinde de mână. îi strâng mâna la rândul meu, cât pot de tare.
[1] în timp ce ne îndepărtăm, femeia se zgâieşte la spatele salvatorului meu. Nu cred că are încredere în noi, dar aştept până ajungem la etajul doi ca să-i spun asta lui Leka.
— Nici n-ar trebui să aibă încredere în noi, zice el în timp ce introduce o chestie de plastic în uşă.
Aud un clic!, apoi o luminiţă de deasupra mânerului uşii se face din roşie, verde.
— Ar fi trebuit să-i arăt un act de identitate, dar nu am aşa ceva.
Nu ştiu ce înseamnă asta, aşa că nu zic nimic.
Camera miroase urât şi, când păşesc pe cbvor, pantofii îmi sunt învăluiţi în norişori de praf, dar imediat ce se

închide uşa, mă simt din nou în siguranţă. Mă uit fascinată la Leka. Nu camera asta îmi dă senzaţia de siguranţă. Ci el.

îşi dă jos rucsacul de pe umeri şi trânteşte toate lucrurile pe pat.

— Locul ăsta e o hazna, dar uşa are încuietoare. Ăsta e un lanţ. O să pun un scaun lângă uşă, ca să ajungi la el după ce plec.

Mă ia tremuratul la gândul că o să rămân iar singură, dar ascund asta. Nu vreau să fiu o povară pentru Leka. Nu vreau să mă părăsească. El nu pare să fi remarcat reacţia mea şi continuă:

— Dacă pui lanţul, nici măcar ciudata aia de la parter nu poate intra.

îl urmăresc cu atenţie cum introduce un buton de metal într-un canal metalic ataşat uşii. Când răsuceşte butonul, lanţul împiedică uşa să se deschidă mai mult de câţiva centimetri.

— Ai văzut cum se face? Să nu scoţi lanţul pentru niciun motiv, ai înţeles?

—Şi cu tine cum rămâne?

Dacă nu poate intra nimeni în cameră, înseamnă că el o să rămână încuiat pe dinafară? îmi încrucişez degetele. E o idee teribilă.

—Eu n-o să folosesc uşa.

închide uşa şi propteşte un scaun în ea, chiar sub clanţă.

—Asta ar trebui să-i ţină pe toţi pe dinafară.

Se ghemuieşte, ca să ajungă la înălţimea mea.

— Trebuie să fac rost de nişte căcaturi. Vreau să spun, lucruri. Trebuie să fac rost de nişte lucruri. Trebuie să iau

Te vreau
ceva de mâncare şi să mă ocup de nişte acte, ca să putem găsi un loc mai bun în care să stăm.

Inima îmi bate iar cu putere. Cred că se referă la mine şi la el, dar trebuie să întreb, ca să fiu sigură.

— Noi?

Colţurile gurii i se ridică un pic. Nu-i chiar un zâmbet larg, ca al iepuraşului, dar un surâs tot e.

— Da, noi amândoi. Acum suntem o echipă.

întinde mâna, cu palma în sus.

îmi pun palma peste a lui şi el mi-o cuprinde cu degetele lui mari. E ca o îmbrăţişare pentru mâna mea. îmi place chestia asta. îmi place de el. Mă arunc în braţele lui, amintindu-mi de siguranţa şi căldura pe care le-am simţit când m-a ţinut aşa azi-noapte. Mă prinde – de data asta fără să se lase nici măcar un centimetru pe spate –, ca şi cum se aştepta să-l îmbrăţişez, ca şi cum şi-ar fi dorit asta.

îşi pune bărbia pe creştetul meu. îmi place presiunea pe care o simt. închid ochii şi trag aer în piept. Aşa aş vrea să mă simt mereu. Rămân aşa un minut, apoi mă desprind din braţele lui. Trebuie să meargă să ne aducă căcaturi. Ăăă... lucruri. Nu vreau să fiu o povară.

Mami mi-a zis că sunt o mucoasă de care nu mai scapi. Nu vreau să fiu aşa pentru Leka. Sau să-i fac viaţa grea.

— Trebuie să ne hotărâm ce nume trecem pe acte. Ai vreun nume preferat?

Nu-i place Adasanta. Trebuie să fie ceva rău. Mă gândeam eu că trebuie să fie. Iubiţii mamei se amuzau când ea mă striga aşa. Dar un nume nou? Habar n-am care să fie.

— Ce zici de Bitsy? Pentru că eşti aşa micuţă.

încuviinţez din cap, pentru că nu-mi pasă cum îmi spune Leka. Ar putea să-mi spună mucoasă nesuferită, şi tot aş fi fericită.
— Nu, ăsta nu e un nume bun dacă vrei să-ţi găseşti un serviciu.
Bate darabana pe genunchi, apoi pocneşte din degete:
—Elizabeth! Cum ţi se pare?
Aprob din nou, dar de data asta chiar îmi place. Sună important. Puternic. Am văzut odată la televizor o femeie în vârstă pe care o chema astfel, care avea o coroană şi o mantie lungă, şi toată lumea îngenunchea în faţa ei. E un nume perfect.
El se ridică şi scotoceşte prin rucsac. Nu m-am uitat deloc înăuntru cât a fost plecat, deşi îmi doream. îmi dă ceva dreptunghiular, al cărui ambalaj foşneşte.
— Uite o ciocolată. E o masă mizerabilă, dar o să-ţi aduc ceva mai bun. Nu ştiu cât voi lipsi, dar e posibil să dureze ceva. Ştii cum să foloseşti asta?
Flutură o chestie dreptunghiulară, cu multe butoane.
—E o telecomandă.
Ştiu cum s-o folosesc.
—Tenecomanta, zici?
Asta îl face să zâmbească şi mai larg.
—Chiar că eşti drăgălaşă.
Cuvintele lui mă încălzesc ca o rază de soare. Niciun papuc-iepuraş nu m-a făcut vreodată să mă simt aşa bine. îi arăt că ştiu s-o folosesc. Butonul roşu înseamnă oprit, iar cel verde înseamnă pornit. Mai schiţează un zâmbet şi se îndreaptă spre fereastră.
—Să nu te uiţi la porcării, îmi spune.
Nu ştiu la ce porcării se referă, dar dau energic din cap, să-i arăt că am înţeles.

Te vreau

Leka ridică fereastra şi încalecă pe pervaz. Privesc uimită cum îşi balansează picioarele şi se aruncă în gol. Sar din pat şi mă reped la fereastră, chiar la timp să văd cum alunecă în jos pe un stâlp din metal.

Leka e un magician. Poate să şterpelească staţia radio a unui poliţist, să se caţăre pe ziduri, să alunece pe stâlpi. Şi, cel mai important, poate salva fetiţe neajutorate.

N-o să existe în viaţa mea un om mai bun decât el, niciodată. Nici măcar doamna aia bătrână care poartă coroană pe cap.

Leka

Am avut nevoie de trei zile şi de jumătate din rezerva de bani ca să fac rost de un cârd de credit şi de un act de identitate fals, care spune că am 19 ani. Am fost sfătuit să nu folosesc cârdul de credit, pentru că era furat şi l-aş fi putut utiliza doar de câteva ori înainte ca banca să-l blocheze, ceea ce înseamnă că, la un moment dat, voi avea nevoie de unul pe bune. Dar o să mă ocup mai târziu de problema asta.

Tipul care mi-a făcut actul de identitate fals mi-a zis că statul mi-ar emite unul adevărat, dacă aş putea face rost de un certificat de naştere. Nu ştiu de unde dracului să iau aşa ceva.

Presupun că, la un moment dat, aş putea să dau o spargere la un spital sau unde s-or ţine chestiile astea şi să fur unul pentru Bitsy – deocamdată e prea mică să-i zic Elizabeth – şi unul pentru mine. Poate chiar două, să am de rezervă. Pentru moment, am tot ce-mi trebuie. Mai puţin bani, care se epuizează rapid în ritmul în care mă jefuieşte New Inn and Motel. în fiecare seară, ticăloasa aia mai adaugă 100 de dolari la nota de plată. Ştiu că bagă

Te vreau
banii în buzunar, dar n-am altă variantă, m-a cam prins la înghesuială.

Cel puţin, Bitsy e în siguranţă. Asta contează cel mai mult.

Găsesc o garsonieră la o staţie de metrou depărtare de Marjory's. E un cartier cam dărăpănat, dar se văd semne de îmbunătăţire. în faţa unui imobil vechi, sunt containere pline cu toalete vechi şi bucăţi de tencuială – semn că au început renovările. Trotuarele sunt relativ curate, ceea ce arată că cineva îşi face timp să ridice gunoiul. Blocul în care am închiriat apartamentul are proiectoare industriale la intrarea din faţă şi la cea din spate, dar nu are lift. Tocmai de aceea, apartamentul situat la etajul 5 al clădirii a fost suficient de ieftin ca să-mi permit să-l închiriez.

— Ce părere ai? o întreb pe Bitsy când intrăm în apartament.

— Foarte drăguţ.

Face câteva piruete, luând în stăpânire spaţiul restrâns. Lângă fereastră, am pus cei doi saci de dormit, aproape unul de altul. Şi am cumpărat şi saltele gonfla- bile, ca să nu dormim pe podea.

— Ăsta e al tău, spun arătând spre sacul de dormit de lângă cele două coşuri roz. Şi ăsta e al meu. Nu avem televizor, dar ţi-am luat asta.

Scot o tabletă. Tipul care mi-a vândut actele false mi-a dat şi tableta, pentru 50 de dolari. Ecranul e crăpat în colţul din dreapta, sus, dar funcţionează. M-am gândit că pe Bitsy n-o s-o deranjeze crăpătura.

După felul în care face ochii mari când ia tableta, îmi dau seama că am avut dreptate. Mă cuprinde un

sentiment ciudat de mândrie şi încep să-i arăt şi celelalte raha... lucruri pe care le-am cumpărat.
— Ţi-am luat o pereche de pantofi, şosete şi alte chestii.
Sentimentul bizar pe care l-am avut când am ales aceste lucruri de fetiţă din magazinul cu lucruri la mâna a doua mă părăseşte când o văd cum cotrobăie printre ele.
— Toate astea-s numai pentru mine? întreabă ea în timp ce examinează conţinutul coşurilor.
—Da!
Mă aşez pe salteaua mea.
Se aruncă în braţele mele, aşa cum mă aşteptam. îşi sprijină capul de umerii mei şi lacrimile ei îmi umezesc gâtul. Presupun că plânge de fericire. De data asta, când o îmbrăţişez, nu mă mai simt ciudat. M-am obişnuit să mi se arunce în braţe. Silueta ei subţire începe să se împlinească. Va trebui să ridic mai mulţi saci cu făină la Marjory's, dacă mai creşte mult.
Apropo de alimente, mă ridic în picioare şi o duc în braţe până la frigider. O aşez cu grijă lângă mine.
— Am luat şi câte ceva de mâncare.
Clatină din cap, impresionată.
—Eu nu mănânc aşa de mult.
— Mănâncă cât vrei, am luat pentru amândoi. Vrei un sendviş?
încuviinţează entuziasmată.
—la pâinea.
Fac semn spre franzela de pe blat.
—Ce să pun în el? Brânză? Maioneză? Muştar?
Duce mâna la bărbie.
—îmi place untul?
încheie propoziţia cu un semn de întrebare, ca şi cum nu ar fi sigură.

Te vreau

Desfac capacul borcanului de muştar.

— Bagă-ţi degetele aici!

Circumspectă, face ce-i spun, apoi pune un strop de muştar pe vârful limbii.

— Bleah!

Se strâmbă şi scuipă încetişor.

Mă bufneşte râsul.

— Atunci fără muştar.

în cele din urmă, primeşte unt, şuncă şi brânză. în sendvişul meu pun muştar, maioneză, şuncă, brânză şi unt. Mă priveşte cu atenţie, ca şi cum mai târziu ar urma să fie testată dacă ştie cum se prepară sendvişurile. Pun câte un strat suplimentar de şuncă pentru amândoi. Sendvişurile sunt atât de groase, că abia le putem cuprinde cu mâinile şi cu gura. După cină, spălăm vasele, le ştergem şi le stivuim frumos. îi arăt cum să încuie uşa, apoi îi dau un telefon mobil.

— Cu ăsta poţi să iei legătura cu mine în caz de urgenţă. Apeşi pe butonul ăsta.

Aparatul are doar patru butoane. Le-am programat pe toate patru să mă sune pe mine.

— OK, zice şi îl îndeasă cu grijă lângă pernă, apoi ia tableta. Vrei să te uiţi cu mine la desene animate?

Mă uit la ceas. Forţosu' vrea să ne vedem la 8, iar acum e 6.

— Sigur! Mai am ceva timp.

Ne întindem pe salteaua ei şi ne uităm la Fetiţele PowerpuJƮpe YouTube. Lui Bitsy pare să-i placă. Cât despre mine... Ei bine, nu le detest. După trei episoade însă, îmi sună telefonul.

— E timpul să plec, îi spun. Trebuie să merg la lucru. Poţi să repeţi regulile de siguranţă?

Jen Frederick

— Fără străini! Nu deschide uşa! Ţine-te departe de ferestre!

Face bife în aer cu degeţelele.

— Bun. O să fiu plecat până târziu. Nu sta prea mult pe tabletă. Internetül e plin de căca... de lucruri care nu-ţi fac bine.

—N-o să stau. O să fiu cuminte.

—Ştiu c-o să fii.

—Ai grijă, Leka, îmi spune când ies pe uşă.

Aştept dincolo de prag, ascultând cum trage un scaun în faţa uşii şi pune lanţul de siguranţă. Ciocănesc de două ori, iar ea îmi răspunde în acelaşi fel, dându-mi de înţeles că pot pleca.

îmi oblig picioarele s-o ia din loc. Oricât mi-ar plăcea să-mi petrec noaptea în noul apartament, cuibărit în sacul meu de dormit şi cu Bitsy alături, Forţosu' are o treabă pentru mine. Treburile astea ne vor da de mâncare şi ne vor oferi siguranţă, aşa că, indiferent ce-mi cere Forţosu', o să fac.

Leka

— Faci faţă chestiilor ăstora, puştiule? mă întreabă Forţosu'.

Mă uit peste umăr. Stă la o masă pliantă şi numără bancnote.

— Da.

Mă întorc iar cu faţa spre robinet şi îmi curăţ din nou unghiile.

Mardeiaşul solid vine în spatele meu.

— Ai mâinile curate. Cred că erau curate şi acum cinci minute. Mai spală-le mult şi o să ţi se ducă pielea de pe ele.

Privesc apa curată care mi se scurge din palme şi se strecoară pe gaura de scurgere.

— Voiam să mă asigur.

Forţosu' întinde mâna şi închide robinetul. îmi scutur bine mâinile şi accept prosopul pe care mi-l întinde.

Se sprijină de chiuveta de metal şi îşi loveşte bărbia cu un teanc de bani.

— La ce-ţi trebuie atâţia bani? Te-ai apucat de droguri?

— Nu. Nu mă ating de aşa ceva.

Jen Frederick

Primul lucru pe care mi l-a spus Forţosu' când m-a recrutat de pe străzi a fost să nu mă ating de marfă. Dacă începi să iei din marfă, ajungi să dai ortul popii, de obicei într-un mod cât se poate de neplăcut. Uneori, ţi se taie câte un deget. Alteori, toată mâna. în anumite cazuri, eşti electrocutat până când te pişi şi te caci pe tine, apoi tăiat în zeci de bucăţele. Rezist tentaţiei de a mă uita la sacul de gunoi negru, care stă sprijinit de scări.

Prefer să urmăresc mişcarea banilor pe bărbia Forţo- sului.

— Bun. Pentru că altfel o să sfârşeşti în scaunul ăla de la subsol, şi asta m-ar întrista nespus.

— Fac economii, mă hotărăsc să-i spun o părticică din adevăr, ca să mă lase în pace.

—Pentru ce?

—Pentru o casă mai bună.

Izbucneşte în râs şi-mi pune banii în palmă.

— Vorbeşti ca tâmpită de nevastă-mea. Mereu în căutarea unei case noi. Te uiţi la porcăria aia de emisiune Casa şi grădina, în timpul liber?

— Nici vorbă. Am nevoie de un loc sigur, în care să ţin ăştia.

Cântăresc teancul din mână. E substanţial. Banii pe care-i am se înmulţesc, ceea ce e şi bine, şi rău. începe să mă îngrijoreze faptul că las atât banii, cât şi pe Bitsy în apartamentul cu doar două încuietori la uşă. Dar nici nu ştiu ce altceva aş putea face. Nu pot să depun banii la bancă. Cât despre Bitsy, e mai în siguranţă în apartament decât pe străzi.

— Ţii banii în casă!? exclamă el uimit. Sper că ai un seif, măcar. Fixează bine rahatul ăla în podea, altfel o să plece cineva cu seif cu tot.

Te vreau

Rahat! Un seif. Asta ar trebui să cumpăr. Mă întreb dacă există aşa ceva la magazinul cu produse se- cond-hand. Dar mă întreb cum aş putea „să fixez rahatul ăla în podea”. N-am citit actele pe care a trebuit să le semnez înainte să primesc cheia de la apartament, dar sunt sigur că una dintre multele clauze din contract stipulează că nu am voie să fixez nimic de nimic.

Sunt prea adâncit în gânduri ca să observ când chipul Forţosului îşi schimbă expresia, trecând de la veselie la îngrijorare, dar o simt în tonul lui.

— Tipul ăsta de muncă e dur.

Face un semn cu degetul peste umăr, spre sacul din spatele lui.

—Eşti sigur că asta e calea pe care vrei s-o urmezi?

De parcă aş avea prea multe opţiuni.

—Ai alte idei?

—Există şcoala, sugerează el.

—Şcoala? zic siderat.

— Exact! Chestia aia cu creioane, table de scris, cărţi şi alte căcaturi!

întoarce mâna, astfel că ceasul e cu cadranul în sus.

—Acolo ar trebui să fii acum.

Futu-i! Probabil că Bitsy lipseşte de la şcoală. Eu nu mai fusesem la ore cu regularitate de ani buni. Mergeam pe vremuri, când nu puteam scăpa de agentul însărcinat de şcoală să investigheze absenţele, dar fiecare mi- nut petrecut cu fundul pe scaun e un minut în care nu faci bani.

Forţosu' oftează.

— OK, ştiu că sunt ultima persoană bună să ţină predici, dar genul ăsta de rahaturi îl poate doborî şi pe cel mai puternic dintre noi. Dacă vei continua cu asta, îţi

trebuie ceva de care să te agăţi. Familie, păsărici, orice. Ai ceva de genul ăsta?

Extrag din vorbele lui singurul lucru care mă interesează.

—Mai ai şi altfel de treburi de felul ăsta pentru mine?

Oftează iar.

—Ai auzit ceva din ce ţi-am zis?

— Mda.

Asta e cea mai lungă şi mai ciudată conversaţie pe care-am avut-o vreodată cu Forţosu'. Am ceva de care să mă agăţ? Mă am pe mine. Ce altceva îmi mai trebuie?

— Bine. Să nu zici că nu te-am avertizat. întoarce-te diseară! Mai am o treabă pentru tine.

Deja? Mi se strânge stomacul.

—în regulă.

— Nu e acelaşi tip de treabă, e vorba despre o livrare. Dar cum ştii să foloseşti o armă, poţi veni cu noi.

încerc să nu mi se vadă uşurarea, dar chiar nu aş fi fost pregătit pentru încă o sesiune de tortură precum cea de azi. îmi verific din nou unghiile, să mă asigur că nu am nimic sub ele. Nu vreau s-o ating pe Bitsy cu sângele cuiva pe mâini.

—Excelent! O să fiu acolo.

Mă îndrept spre scări şi mă opresc în dreptul sacului de gunoi. înghit acidul care mi se urcă din stomac.

—Vrei să duc gunoiul?

Forţosu' face semn din cap că da şi îşi reia locul la masă, îndesând banii în cutia pe care o ţine în frigiderul de la subsol. Nici el n-are un seif fixat în podea. Pe de altă parte, cine să coboare în cutia asta claustrofobică din beton, cu speranţa că va putea pleca de la Marjory's cu banii lui Forţosu'? Nimeni. Şi îmi vine o idee.

Te vreau

— Auzi, Fortosule, crezi că aş putea să-mi ţin banii aici? îşi împinge în afară buza de jos, semn că analizează propunerea.

— Presupun că da. De ce nu? Adu-ţi cutia de bani data viitoare când treci pe-aici şi o pun sub a mea. Cineva ar trebui să-şi dorească moartea ca să vină aici să încerce să fure de la noi, nu-i aşa?

— Aşa-i.

Colţurile gurii i se ridică într-un zâmbet.

— îmi place ideea. Tu îmi aperi spatele, eu ţi-l apăr pe-al tău.

Vorbele lui fac ca povara din sacul de gunoi să pară mult mai uşoară.

8.
Bitsy
— Trebuie să te încalţi cu tenişii, insistă Leka. Ţine unul ridicat spre piciorul meu.
Dau furioasă din cap. N-am mai avut niciodată tenişi albi. Dacă-i port afară, se murdăresc. Vreau să-i păstrez albi şi noi, cum am păstrat papucul. Mi-e dor de Iepurilă.
— Nu putem merge în parc dacă nu-i porţi, mă atenţionează el.
Mă uit pe fereastră. E vreme frumoasă. Pun pariu că e plăcut afară.
—Dar tenişii mei...
—Nu-ţi vin?
Ia unul şi se uită la el.
— Vânzătorul ţi-a măsurat piciorul, a făcut tot ce trebuia. Din vocea lui răzbate enervarea, dar nu la modul mi-e frică, îmi vine să mă ascund sub plapumă. Doar enervat. Totuşi, nu vreau să-l enervez pe Leka.
—Mi-e teamă să nu se murdărească, murmur.
Norii din ochii lui albaştri se risipesc imediat. Pune pantoful lângă piciorul meu.
— O să-i curăţăm când ne întoarcem acasă şi, dacă nu se curăţă, cumpărăm alţii. Ce părere ai?

Te vreau

Mă trântesc în fund pe podea şi mă străduiesc să mă încalţ cu tenişii.

—Nu am nevoie de alţii, îmi plac ăştia.

Nu vreau ca Leka să creadă că sunt nerecunoscătoare. Am mai auzit chestii de felul ăsta înainte. Eşti un căcat cu ochi, nerecunoscătoare mică ce eşti! Cară-te dracului de-aici!

Mami nu se ferea să spună căcat în faţa mea, dar trebuie să fie un cuvânt urât, pentru că, în locul lui, Leka spune lucruri. Nu mă deranjează cuvintele pe care le foloseşte el. Poate să-mi spună şi mucoasă nesuferită dacă vrea, pentru că ştiu că nu o să-mi facă rău. Şi nu vreau să-i dau motive s-o facă.

Sar în picioare.

—Sunt gata!

Colţurile gurii lui se lasă în jos. L-am întristat, ceea ce e mai rău decât dacă l-aş fi enervat. îmi împreunez mâinile. Cum să-l fac să zâmbească? Tenişii! Spun lucruri drăguţe despre tenişi. Ridic un picior.

—Sunt frumoşi!

—Da, sunt.

îmi cuprinde ceafa cu mâna lui mare.

—Nu trebuie să te temi de mine.

Mă sprijin de mâna lui şi toată teama care crescuse în mine dispare pur şi simplu.

—Nu mă tem.

Tristeţea i se mai risipeşte de pe chip. Face semn spre uşă:

—Gata de plecare?

—Da.

Ţopăi pe vârful picioarelor.

îl urmez pe culoar şi mă uit cum verifică de două ori încuietorile. înainte de a se îndrepta spre scări, încearcă

de câteva ori mânerul uşii. Alerg în urma lui. E greu să ţin pasul cu Leka, cu picioarele lui lungi. El nu-şi dă seama, dar are un mers rapid. Pun pariu că dacă aş avea o pelerină, m-ar ajuta mult. îi împărtăşesc ideea mea.
— O pelerină? se miră el. La ce-ţi trebuie o pelerină?
— Blossom, Buttercup şi Bubbles au aşa ceva.
Se opreşte brusc.
— Cine-s astea?
Sar peste ultima treaptă.
— Fetiţele Powerpuff!
Ridic o mână şi un picior, ca şi cum aş fi gata să mă lansez spre cer.
— Ele zboară. Bine, nu tot timpul, dar destul de mult.
I se citeşte confuzia pe chip.
— Powerpuff... Ah, te referi la desenul animat?
— Mhhm. în ce parc mergem? Are un nume?
Nu răspunde imediat, dar, când ajungem pe trotuar, recunoaşte:
— E un parc lipit de Şcoala Primară Middleton.
Strâmb din nas. M-a păcălit.
— Şcoală?
— Ai ceva împotriva şcolii?
— Tu mergi la şcoală? întreb.
— Eu nu pot, pentru că lucrez.
— Şi eu lucrez.
— A, da? Unde?
Se simte veselie în tonul lui.
îl fixez cu privirea.
— Am grijă de lucrurile tale. Tu mi-ai spus că treaba mea este să am grijă ca toate lucrurile noastre să fie în ordine.

— De-asta împăturești totul? Chiar mă întrebam de ce-o faci.
Își trece o mână prin păr. Mâna i se oprește chiar în dreptul ochilor.
— O să cumpăr încă un lacăt pentru ușă, astfel încât toate căca... lucrurile noastre să fie în siguranță.
Mă întreb dacă să-i spun că e în regulă să spună căcat. Pare să aibă o problemă cu asta.
— Treaba ta, continuă el, este să mergi la școală. Fetițele alea Powder nu merg la școală?
Mâhnită, izbesc cu piciorul în asfalt.
—Ba da, mormăi.
— Atunci ar trebui să mergi și tu. Poate au pelerine acolo.
Asta mă înveselește pe loc.
—Crezi?
Ezită un pic, apoi clatină din cap.
—Probabil că nu. Dar putem face una când vii acasă.
Leka merge puțin înaintea mea, așa că nu mă vede rămânând cu gura căscată când îmi dau seama de ceva. El n-o să mă mintă. Niciodată. Mă grăbesc să-l prind din urmă și îmi strecor din nou degetele într-ale lui, să-mi cuprindă mâna ca într-o îmbrățișare.
—O să fiu cea mai bună din clasă, declar. O să vezi.
—Nici nu mă îndoiesc.
Și apoi zâmbește. Dintr-odată, nu-mi mai lipsește deloc stupidul de iepuraș-papuc. Leka e mai bun decât o mie de papuci în formă de iepuraș.

Leka
Doi ani mai târziu
— Vă mulţumesc că aţi venit, domnule Moore. Luaţi loc, vă rog!
Directoarea de la şcoala lui Bitsy, domnişoara „Spune-mi Annette” Swanson, face semn spre unul dintre cele două scaune de plastic din faţa biroului ei.
—Care-i problema?
Poate că a sunat cam dur întrebarea, dar aş prefera să fiu în subsolul de la Marjory's smulgându-i cuiva unghiile decât să stau în biroul directoarei. Transpir pe sub sacoul de împrumut, ca un golan pe care l-au prins poliţiştii de guler.
încearcă să mă farmece cu un zâmbet.
—Vă rog, nu vreţi să luaţi loc?
Sunt de neclintit.
—S-a întâmplat ceva cu Bitsy? E bolnavă? E rănită?
Mi se accelerează pulsul.
—Nu, nici vorbă. Ea e cât se poate de bine.
Directoarea subliniază în mod ciudat cuvântul ea.
—Aş vrea s-o văd. Aţi spus că e urgent.

Te vreau

— Aşa am spus? Ei bine, acum e la ora de desen şi nu vrem s-o luăm de acolo, nu-i aşa?

Flutură din nou mâna.

— Nu mă pot aşeza până nu vă aşezaţi dumneavoastră. E una dintre regulile la care ţin în biroul meu.

Vreau să-i propun să mergem afară în cazul ăsta, dar e şcoala lui Bitsy şi nu vreau să fac valuri. în plus, cu cât aud mai repede ce are de spus, cu atât mai repede pot pleca din locul ăsta. Miroase a lapte vechi de o zi şi a cereale, ceea ce-mi provoacă o uşoară greaţă. Dimineaţă alergasem după un dealer despre care Forţosu' zicea că şterpeleşte din marfă. Ce idiot! Mă spălam de sânge când mi-a sunat mobilul şi o femeie, nu cea cu şiragul de perle la gât, care e acum în faţa mea, ci alta, mi-a spus că trebuie să vin numaidecât.

Am plătit un nenorocit de taxi ca să ajung până aici. Nu fac niciodată asta. Folosesc transportul public sau propriile-mi picioare.

— De ce aţi spus că e urgent, dacă Bitsy nu e rănită?

Zâmbetul lui „Spune-mi Annette” devine forţat.

— Pentru că a avut loc un incident pe care trebuia să-l discutăm şi era important s-o facem imediat. Acum, dacă luaţi loc, ne putem ocupa de problemă.

Presupun că nu pot să o ameninţ pe femeia asta cum am făcut mai devreme cu dealerul. Pe de o parte, sângele s-ar îmbiba uşor prin puloverul ei subţire, plus că materialul e alb. Pe de altă parte, probabil că are familie, ar avea cine să observe că a dispărut. Aşa că-mi pun fundul pe scaun.

Surprinzător, se aşază pe scaunul de plastic de lângă mine, în loc să stea pe fotoliul de piele din spatele biroului. Un val de parfum dulce îmi asaltează nările. încep să

respir pe gură. Cineva ar trebui să-i spună că-şi dă cu prea mult parfum. îşi încrucişează picioarele şi, când i se ating coapsele, dresurile ei scot foşnetul ăla specific.
—Domnule Moore, începe ea.
Numele de familie fals sună ciudat când îl aud rostit cu voce tare. Mă întreb dacă nu puteam alege altul, dar lui Bitsy i-a plăcut ăsta.
— înţeleg că părinţii dumneavoastră sunt decedaţi şi că acum locuiţi împreună doar dumneavoastră şi sora dumneavoastră?
—Soră?
—Elizabeth, precizează ea.
—A, da.
Când a zis „soră", m-am blocat. Oare ce scrisesem în documentele de înscriere ale lui Bitsy? Am nevoie de câteva clipe, dar îmi amintesc numele: Elizabeth Jean Moore. încerc să-mi amintesc ce întrebări mi-au pus şi ce am răspuns la ele. Şmecheria ca să nu te încurci în propriile-ţi minciuni este să nu spui minciuni, aşa că de-aia, în general, îi las pe ceilalţi să vorbească. Când am înscris-o pe Bitsy la şcoală, o femeie cu mutră de pasăre mi-a pus în faţă câteva hârţoage şi mi-a zis să le semnez. Le-am semnat, i-am strâns mâna tristei mele puştoaice şi m-am forţat s-o şterg de-acolo înainte s-o iau pe sus şi să alerg cu ea înapoi acasă.
Dau un răspuns vag.
—Suntem doar eu şi Bitsy... ăăă... Elizabeth.
—M-am gândit, pentru că arătaţi atât de tânăr...
—Am 21 de ani, doamnă, intervin cu o minciună.
—Tot tânăr.
Zâmbeşte, dar e un zâmbet fals.

Te vreau
— Trebuie să spun că dumneavoastră şi sora dumneavoastră nu semănaţi prea mult. Taţi diferiţi?
—Ceva de genul.
Arunc o privire la ceasul de deasupra capului ei. Şcoala se termină peste două ore. Mă întreb de ce a trebuit să vin imediat.
—Aţi spus că e vorba despre o urgenţă?
Merge deja la şcoală de doi ani. E mai uşor acum, dar tot îmi mai aruncă privirea aia acuzatoare când o las în faţa şcolii, dimineaţa. Aia care spune: Nu pot să cred că mă laşi cu mucoşii ăştia. Locul meu e lângă tine. Dar, ca un soldat destoinic ce este, mărşăluieşte spre sala de clasă. Zăbovesc lângă şcoală până nu o mai văd, apoi mă duc la Marjory's, să văd ce sarcină macabră mai trebuie să îndeplinesc până-n prânz pentru Forţosu'.
Directoarea se apropie şi-şi pune mâna pe braţul meu.
— Numele mic e Leka, da? Nu te superi dacă-ţi spun aşa, ca de la adult la adult.
Mă uit insistent la mâna ei. Nu m-ar deranja să-mi spună pe nume, dar mă deranjează faptul că mă atinge. Mă trag ceva mai departe.
—Am venit aici pentru Bitsy. Mă doa...
Mă corectez singur.
—Nu-mi pasă cum îmi spuneţi.
Lui Annette nu-i place tonul meu. Strânge din buze. I-a dispărut orice urmă de zâmbet de pe chip. Sunt prea dat dracului ca să fiu fermecător.
— Prea bine. Sora ta, Bitsy, aşa cum îi spui, a lovit un alt copil. Suntem o şcoală care nu tolerează absolut deloc aşa ceva şi, în consecinţă, va fi exmatriculată pentru o zi. îţi recomand să îi aranjezi câteva şedinţe de terapie.

Jen Frederick
Bitsy a lovit un copil?
— Nu-i stă în fire să facă aşa ceva.
Se înfioară ori de câte ori una dintre Fetiţele animate Powerpuff se loveşte prea tare când se salută cu coatele.
— Din păcate, este adevărat. Brandon...
— Brandon? A lovit un băiat?
Buzele şi aşa subţiri ale directoarei dispar cu totul când o întrerup.
— Da, un băiat de nouă ani. Acum, Leka...
— M-aţi chemat pentru că o fetiţă de şapte ani a lovit un băiat de nouă? întreb neîncrezător şi izbucnesc în râs.
„Spune-mi Annette” nu e amuzată.
— Domnule Moore, izbucneşte ea, nu e de râs. E complet nepotrivit pentru ea să se implice în bătăi.
Mă strădui să nu-mi pierd controlul.
— Bitsy e cât o alună. Pumnii ei nu pot răni pe nimeni.
Mă ridic.
— Mulţumesc că m-aţi chemat, dar câtă vreme ea e bine, nu aveţi nevoie de mine aici, iar eu trebuie să mă întorc la lucru.
— De fapt, am nevoie de tine, pentru că, după tot ce s-a întâmplat azi, Elizabeth nu va fi primită la şcoală mâine. Şi trebuie să-i ceară scuze băiatului pe care l-a lovit. Nu tolerăm violenţa în şcoală sau în afara ei, indiferent dacă a fost sau nu provocată. Aşa că, dacă aştepţi aici, cineva o s-o aducă pe Elizabeth, ca s-o însoţeşti afară din şcoală.
„Spune-mi Annette” se ridică şi se îndreaptă spre uşă. O deschide şi vorbeşte cu femeia în vârstă de la biroul din camera alăturată.
— Sună la clasa doamnei Donner şi spune-i s-o trimită pe Elizabeth în biroul meu. Domnul Moore o ia acasă.

Confuz, trec în anticameră. Toată chestia asta e al dracului de ridicolă. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie că a lovit pe cineva. Fiind atât de mică, lovitura ei trebuie să se fi simţit ca o înţepătură de ţânţar, asta dacă pumnii ei şi-au atins ţinta. în mai puţin de un minut, Bitsy apare în birou târându-şi picioarele. Chipul ei, de obicei atât de vesel, are un aer sumbru. îmi strâng pumnii în buzunare şi-mi reamintesc că am de-a face cu copii de şcoală, nu cu golani de pe stradă.

Scoate un ţipăt de bucurie şi mă cuprinde cu braţele de picioare.

—Leka! Vii şi tu la şcoală?

—Nu, Bitsy, am venit să te iau acasă.

O iau de mână şi mă îndrept spre uşă.

— O aşteptăm poimâine, domnule Moore, strigă Annette în urma mea.

Mai vedem noi! Plec fără să spun nimic. Holurile sunt goale şi paşii mei răsună puternic când ghetele lovesc pardoseala. Tenişii lui Bitsy nu scot niciun sunet, pentru că ea nu cântăreşte mai mult decât o pungă cu roşii. în plus, dacă a lovit pe cineva, respectivul sigur a meritat-o.

Ea întrerupe tăcerea.

—Am necazuri? zice şi vocea îi este nesigură.

— Nu, dar am auzit c-ai pocnit pe cineva. Vrei să-mi povesteşti ce s-a-ntâmplat?

—Nu.

Mă bucur că sunt mai înalt decât ea şi nu-mi poate vedea zâmbetul, dar e un răspuns al dracului de amuzant.

— Hai s-o luăm de la început. Spune-mi de ce l-ai lovit pe băiatul ăla azi.

Deschid uşa şcolii.

în timp ce ţopăie pe trepte, ridică din umeri.

— Pentru că se purta urât.
— Adică?
— Spunea numai tâmpenii. Se purta ca un tâmpit, repetă ea.
— Deci l-ai lovit pentru că era prost? Poate că nu e vina lui că-i prost.
— Nu e prost, e tâmpit, declară ea.
— E vreo diferenţă?
— Da. Un prost se naşte aşa. Tâmpiţii sunt răutăcioşi.
Mă opresc în mijlocul trotuarului.
— Ce ţi-a zis bulan... mui... băiatul ăla?
Se uită în pământ.
— Nimic.
Mă aplec şi-i ridic bărbia, obligând-o să mă privească în ochi.
— Spune-mi ce ţi-a zis băiatul ăla!
— Nu vreau.
Buza de jos îi tremură. Mă pregătesc pentru lacrimile ei. Sunt kryptonita mea. Nu suport s-o văd plângând, în special pentru că ştiu că nici ei nu-i place asta. Probabil că mama ei sau altcineva i-a spus că nu trebuie să plângă, aşa că Bitsy încearcă de fiecare dată să se abţină. Suspinele tăcute care-i cutremură trupul sunt mai rele decât dacă ar plânge în hohote şi ar trezi vecinii.
— De ce nu?
Mă întreb cât de rău sunt dacă-mi vine să bat un puşti de nouă ani până-l transform într-o masă însângerată de carne.
— De-aia!
Aşa nu ajungem nicăieri.
— Bine. Deci nu vrei să-mi spui. Mâine nu mergi la şcoală.
Mă răsucesc şi arăt spre spatele meu.

Te vreau
— Hai, urcă-te în cârcă! Mergem să mâncăm ceva.
Mi se cocoaţă în spinare.
— Pot să învăţ şi singură, spune. Nu am nevoie de şcoală. Pot să învăţ de la Dora şi prietenii ei şi de la Sid, micul savant.
înşiră toate serialele de desene animate pe care le-a văzut.
O ating pe unul dintre pantofi şi mă opresc pentru o clipă.
— în afară de băiatul pe care l-ai pocnit azi în nas, îţi place la şcoală?
— E OK, acceptă ea.
— Ceilalţi copii sunt drăguţi?
— Presupun. Nu sunt răi.
— Eşti sigură că nu vrei să-mi spui ce-a zis băiatul ăla?
îşi freacă nasul de umărul meu.
Nu mai zic nimic, gândindu-mă că, în cele din urmă, o să-mi zică ea. în cei doi ani de când stăm împreună, nu mi-a ascuns absolut nimic. îmi spune absolut tot, inclusiv rahaturile prea puţin importante, cum ar fi că a mâncat un fursec în plus înainte de culcare.
O ridic un pic mai sus şi grăbesc pasul.
— Am poftă de chiftele. Mâncăm la Luigi diseară?
— Presupun.
Mâinile ei mi se încolăcesc sub bărbie.
Frate, cred că e tristă rău. Fata e înnebunită după chiftele. Cred că trebuie s-o fac să spună ce are pe suflet.
— Bitsy, uite ce-i. Dacă nu vrei să-mi spui ce s-a întâmplat, chestia asta o să te chinuie ca o rană netratată. O să crească înăuntrul tău şi, în cele din urmă, o să te îmbolnăvească. Cel mai bine e să-mi spui ce ţi-a zis şi, după aia, vedem împreună cum rezolvăm lucrurile.

Jen Frederick
Oftează adânc.
— A zis că arăţi ca cineva care răneşte copii.
— Poftim?
O întorc, să-i văd faţa.
— Şi de ce ar zice aşa ceva?
Lacrimile îi inundă chipul.
— Nu ştiu. Jur că n-am zis nimic! I-am spus că eşti cel mai bun. Că eşti singurul care a avut vreodată grijă de mine. A zis că ai avut grijă de mine pentru că voiai să mă jecmăneşti. Ce înseamnă asta?
O pun jos cu grijă şi îi şterg lacrimile cu degetele mari. Cât de rău ar fi dacă aş pocni un puşti de nouă ani?
— O tâmpenie. Atunci l-ai pocnit?
Şi-a lăsat capul în jos şi a zis aproape în şoaptă:
— Nu, mai târziu, când şi ceilalţi băieţi au început să-i ţină isonul. E de rău, nu?
— Mda, e de rău.
Cum dracului să-i explic asta?
— Şi apoi ce s-a întâmplat?
— Apoi a zis că tu eşti un împuţit, şi că eu sunt la fel. Aşa că l-am pocnit.
— Arată-mi cum!
Ridică mânuţa şi strânge pumnul, cu degetul mare în sus. îi mut degetul mare mai jos, peste celelalte degete.
— Aşa trebuie să ţii degetul mare când loveşti cu pumnul. L-a durut?
— Da. A plâns ca un bebeluş, spune ea dispreţuitoare.
Apoi îşi lasă capul în jos, parcă amintindu-şi că nu
trebuie să te bucuri când pocneşti un copil.
— îmi pare rău.
— Pentru ce?

Te vreau
—Pentru că am provocat necazuri.
Dau să-i spun că nu-mi pasă, dar îmi dau seama că trebuie să mă prefac că da. Nu ştiu eu prea multe despre şcoală, dar ştiu destule ca să pricep că televizorul nu e suficient. Nu vreau ca Bitsy să ajungă să-şi desfacă picioarele pentru unul ca Forţosu', ceea ce înseamnă că va trebui ori să-mi înghit mândria şi s-o implor pe Annette s-o primească înapoi, ori să găsesc o altă cale de a-i oferi fetei o educaţie.
— Mai ţii minte când ţi-am zis că şcoala este locul tău de muncă?
Dă din cap în semn că da.
— O parte din această muncă este să nu loveşti alţi copii.
Oftează adânc.
—De ce?
— Ca să creşti mare şi să fii mai bună decât Fetiţele Powerpuff, Dora şi Sid Savantul la un loc.
—Ca tine?
îmi trece prin minte imaginea pumnului meu izbind falca stângă a unui traficant de droguri.
—Mai bună decât mine.
Părul îi flutură dintr-o parte în alta când clatină din cap.
—Nimeni nu-i mai bun decât tine.
Mă aplec şi o iau din nou în cârcă. De data asta însă, ca să nu mă vadă cum mă lupt cu emoţiile provocate de cuvintele ei. Sunt mii de tipi mai buni decât mine. Tipi care nu omoară, nu mutilează, nu ameninţă şi nu sunt violenţi în schimbul banilor. Dar dacă ea vrea să creadă că sunt bun pentru ea, o să fac tot posibilul să menţin vie această fantezie.

10. Leka

— Dacă eram bancher, nu mă aflam aici, zice Forţosu' înainte să-i tragă clientului una în nas cu patul armei.

Sângele ţâşneşte pe cămaşa neagră a lui Forţosu'. E în toane proaste.

— Aş fi în pat, cu scula umezită de o pipiţă, în loc să-i dau lecţii unui puţoi nenorocit care crede că portofelul lui gras îi dă dreptul să-şi bată joc de marfa noastră.

— Da' el nu-i bancher? întreb îndreptând Glockul spre şirul de costume din stânga mea. Dressingul în care ne aflăm e mai mare decât tot apartamentul meu, dar eu sunt cel care ţine arma, iar proprietarul tuturor acestor haine e în genunchi, luând bătaie de la doi golani care nu au nici măcar o diplomă de bacalaureat.

—Aici cam ai dreptate, puştiule.

Face o pauză ca să-i mai dea una bancherului, iar stropii de sânge care ţâşnesc îi înceţoşează vederea.

— Totuşi, programul e bun. De la 9 la 5. După cină, câteva pahare la un bar şic. Bani suficienţi să ai ce păsărică vrei.

îl împunge pe client în frunte.

—îţi place slujba pe care-o ai?

Te vreau

Clientul îmi aruncă o privire speriată.

Mă proptesc de blatul de marmură care acoperă o insulă mare, plină cu sertare. Niciunul dintre apartamentele a căror vânzare o intermedia Mike nu arăta aşa. Nici măcar nu ştiam că dressingurile au blaturi de bucătărie.

— Ai face bine să-i răspunzi. Forţosu' e nervos că a trebuit să se ridice din pat pentru asta.

Se plânsese tot drumul – adică vreo 20 de străzi – că păsărică lui Mary avea să fie complet uscată şi ştiam eu de cât efort era nevoie în astfel de zile? De prea mult, a mormăit el. Al naibii de mult! Că doar nu-i tâmpită de nevastă-mea! a continuat, înverşunat. Amantele ar trebui să aibă picioarele desfăcute şi gura închisă. Dacă voiam să mi-o frec singur, o făceam acasă, la nevastă.

Aşadar... e în toane proaste.

— î-î-îmi place slujba mea, bolboroseşte individul.

Empatizez cu el. Trebuie să fie greu să vorbeşti când Forţosu' te sugrumă cu propria-ţi cravată.

— Vezi? îi place slujba lui.

Forţosu' smuceşte de cravată. Clientul se zbate, dar i-am legat mâinile la spate, aşa că arată ca un peşte care se zvârcoleşte pe uscat.

— Şi mie îmi place a mea, dar nu şi după ora 10. în noaptea asta voiam să dau la buci, dar a trebuit să mă ridic din patul meu cald şi să vin aici să te învăţ pe tine bunele maniere. Data viitoare când îţi vine cheful să sugrumi vreo puicuţă, alege una pe care ai agăţat-o în vreun bar. Dacă se mai întâmplă cu vreuna dintre fetele noastre, n-o să te alegi doar cu o mângâiere cu patul pistolului. Sper c-ai priceput.

Ultima parte nu necesita un răspuns, dar clientul încuviinţează oricum.

—Bun. Mă bucur c-am avut această conversaţie.

Forţosu' îl ridică pe tip în picioare şi-l îmbrânceşte în dormitor. Eu mă ocup să curăţ locul şi strâng cei doi saci de gunoi negri pe care-i întinseserăm pe jos, ca să pice pe ei stropii de sânge. Apoi ne mişcăm fundurile spre Marjory's, acolo ardem sacii de plastic şi ne spălăm bine. Până ajung acasă, se face deja 4 dimineaţa.

Bitsy doarme ca un îngeraş, aşa că mă trântesc pe salteaua mea şi cad lat în secunda în care pun capul pe pernă.

Când mă trezesc, ea încă doarme. Mă uit la ceas. E aproape ora prânzului. Chiar şi în weekenduri, se trezeşte în zori. îi place să privească păsările dimineaţa, mi-a spus.

Oscilez între a mă băga la loc în pat şi a pregăti ceva de mâncare. îmi chiorăie maţele, luând ele decizia pentru mine. Mă abat din drum să mă piş şi să fac un duş. Când ies din baie, mogâldeaţa încă doarme. Mă hotărăsc să fac nişte sendvişuri. N-are niciun rost s-o trezesc doar ca să se fâţâie pe lângă mine până fac ceva de haleală.

în bucătărie fac totuşi destulă gălăgie, trântind farfuriile pe blat. Izbesc uşa frigiderului. Cu sendvişurile gata şi laptele pus în pahare, mă duc s-o trezesc.

—E vremea prânzului, Bitsy!

Nici nu se clinteşte.

Ridic vocea.

— Hai să mănânci un sendviş. Preferatul tău. Cu şuncă şi cu brânză.

Tot nu se mişcă.

Mă duc lângă ea şi mă aplec deasupra saltelei. O scutur uşor de umăr.

—Bitsy, e...

Dar nu continui. Capul îi cade într-o parte. Faţa îi e roşie ca focul.

Te vreau

îi pun o mână pe obraz – arde toată.

O scutur din nou, de data asta un pic mai tare.

— Bitsy! Bitsy! spun ridicând vocea, poate ţipând chiar.

în mod cert, intru în panică. Sar în picioare şi dau fuga la bucătărie, să iau un pahar cu apă rece.

Mă întorc în grabă, îi ridic capul şi-i duc paharul la buze, care, observ abia acum, sunt uscate şi crăpate pe la colţuri. Buzele i se deschid, dar apa se scurge din pahar pe alături. O strig de mai multe ori, dar tot nu răspunde, îi vărs toată apa pe faţă.

De data asta, pleoapele i se mişcă. O ridic de pe salteaua ei, acum udă, şi o mut pe a mea.

— Bitsy, eşti bine?

Clipeşte fără vlagă. Dracu' să mă ia, evident că nu e bine.

îmi duc o mână tremurândă la frunte. Ce dracu' să fac? N-am fost bolnav în viaţa mea. Şi nici n-am avut vreodată grijă de cineva bolnav.

Iau telefonul. L-aş putea suna pe Forţosu'. El are copii. Nu prea am cum să duc fata la spital, nu? Toate zgârieturile şi tăieturile pe care le-am avut au fost îngrijite de un doctor angajat de Forţosu'. Ideea e să ne ferim de spitale, pentru că personalul de acolo raportează incidentele la poliţie.

Inima îmi pulsează violent. Dacă îl sun pe Forţosu' şi el află de existenţa lui Bitsy, o pun în pericol pe ea. Are doar 7 ani, poate chiar 6. Fată fiind, e foarte vulnerabilă. Motivul pentru care-l bătusem pe bancher nu era că strânsese de gât o fată, ci că refuzase să plătească pentru ce făcuse. N-am văzut nicio femeie în organizaţia asta care să nu fie la dispoziţia bărbaţilor, fie servindu-le

mâncare, fie propriul trup. Asta o include şi pe Mary, care se poartă de parcă ea ar fi şefa la Marjory's.

Nu vreau o astfel de viaţă pentru Bitsy, dar care-mi sunt opţiunile?

Nu pot face nimic. îi pun o mână pe obraz. încă e al dracului de fierbinte, în ciuda apei cu care am stropit-o, şi în continuare abia dacă e conştientă.

Inspir adânc şi-l sun pe Forţosu'. Răspunde la al treilea apel. Are vocea groasă şi răguşită, de parcă abia s-a trezit şi el.

—Aăă... sora mea e bolnavă.

O clipă de linişte, apoi:

—Ai o soră?

—Mda.

—La dracu', puştiule, de când?

De... futu-i, câtă vreme a trecut? Mă uit la trupul firav al lui Bit. Viaţa mea era anostă şi singuratică înainte să apară ea. Acum e plină de tenişi albi, panglici roz, Fetiţe Powerpuff şi fetiţe-exploratoare hispanice.

—Dintotdeauna, îi spun, şi ăsta e adevărul.

Viaţa mea a început când am întâlnit-o pe Bitsy.

11. Leka

— Ce temperatură are? mă întreabă Forţosu'.

îi pun din nou mâna pe frunte. Ea geme.

— E fierbinte. Fierbinte de tot.

— Cât indică termometrul?

Termometrul?

— Futu-i, n-am aşa ceva.

Se aude un foşnet. Probabil, Forţosu' se dă jos din pat.

— De cât timp îţi porţi singur de grijă?

— De mult. Ce trebuie să fac? mormăi speriat.

— Fă rost de un termometru! încearcă să o faci să înghită ceva lichid. O trimit pe Mary acolo. Unde stai?

Fără tragere de inimă, îi dau adresa.

— Tocmai acolo? Ar trebui să te muţi mai aproape de Marjory's.

— E doar la o staţie de metrou.

îmi pun telefonul între umăr şi maxilar şi merg la bucătărie să mai iau nişte apă. Iau o conservă de supă şi cuţitul ascuţit pe care mi l-a dat Forţosu' acum ceva vreme. Găuresc conserva în două locuri şi torn supa într-un castron.

— Ar fi trebuit să-mi spui că ai o soră mai mică.

— De ce? întreb şi bag supa la microunde.
— Aşa.
Pentru că e un mijloc de constrângere. De-aia!
— Are şapte ani, Forţosule. E doar o copilă.
— Mda, înţeleg. O trimit pe Mary acolo. O să aibă ea grijă de fată.
Se aude semnalul cuptorului cu microunde, dar nu fac nicio mişcare să iau supa. Am nevoie să aud de la Forţosu' că n-o va folosi pe Bitsy împotriva mea în niciun fel.
— Orice treabă ai pentru mine, sunt gata s-o fac, îi zic.
— Doar să n-o implic pe soră-ta în chestia asta, termină el în locul meu.
— Da, reuşesc să îngaim deşi sunt paralizat de teamă.
— Nu suntem monştri. Fetele din branşă fac ceea ce fac pentru că au nevoie de bani. Nu le trimite nimeni cu forţa în stradă.
— Corect! Ei bine, Bitsy n-o să aibă nevoie de nimic.
O să am eu grijă să nu-i lipsească nimic. Nu contează câte capete trebuie să sparg pentru ea, merită. Iau castronul cu supă.
— Te înţeleg perfect. Tot pentru asta mă dau şi eu jos din pat în fiecare zi.
Cât pe ce să scap castronul cu supă din cauza surprizei. Forţosu' chicoteşte.
— Adică, sigur, nu mă deranjează să mai snopesc pe câte unul în bătaie, dar, cum ţi-am mai zis, singurul mod în care poţi rezista în meseria noastră este să ai ceva de care să te agăţi. Mă bucur să aud că ai o familie. Simt că pot avea şi mai multă încredere în tine.
Castronul cu supă îmi tremură iar în mână. Mai bine închid telefonul până nu se varsă toată.

Te vreau

— Trebuie să fug, Forţosule.

— în regulă, puştiule. Mary ajunge curând acolo.

închid şi mă aşez lângă Bit.

— Ţi-am adus nişte supă.

încearcă să-şi lase capul pe o parte, dar e prea mare efortul. Scapă un scâncet. Mă răscoleşte. Iau o bluză de jps, o răsucesc şi i-o pun la ceafă, astfel încât să-i ridic un pic capul, dar îi cade la loc, e prea slăbită ca să stea aşa.

Frustrat, o iau în braţe şi-i sprijin capul de pieptul meu. încerc să-i duc castronul cu supă la gură, dar, la fel ca apa, şi supa i se scurge pe bărbie. Pun castronul deoparte şi mă duc la bucătărie să aduc o lingură. Apoi vin repede înapoi. Cu lingura am ceva mai mult succes. Reuşesc s-o fac să înghită nişte supă băgându-i lingura în gură şi lăsându-i apoi capul pe spate. Fac o groază de mizerie – suntem amândoi plini de supa lipicioasă scursă de pe fundul castronului.

— M-ai speriat groaznic, îi spun.

Ultima oară când m-am simţit aşa neajutorat a fost când m-am trezit şi am găsit o femeie moartă în camera de zi din casa în care fusesem dat în plasament. Femeia care încasa cecul pentru îngrijirea mea şi cheltuia banii pe droguri luase o supradoză. Am crezut că poliţia avea să dea vina pe mine, aşa că am şters-o. Am ajuns să trăiesc pe străzi, dormind la metrou ca aurolacii şi furând bani şi mâncare când puteam.

Cam ca Bitsy, presupun.

O ridic şi o duc la baie. Geme când o aşez pe podea.

— Te curăţ un pic, atâta tot, îi spun.

Nu am lavete umede, aşa că folosesc colţul unui prosop să-i şterg faţa şi gâtul. Pare să-i placă asta. Decid să umezesc tot prosopul şi să o înfăşor în el. Dar nu durează

mult şi începe să tremure. Nu-mi dau seama dacă din cauză că prosopul e prea rece sau prea ud. Iau prosopul de pe ea şi îi scot şi pijamaua, apoi o duc înapoi în pat – e atât de fragilă! O îmbrac cu unul dintre tricourile mele.

— O să te faci bine, Bitsy. O să te faci bine, repet încontinuu, pentru mine. Dacă repet de suficient de multe ori, spusele se vor adeveri.

12. Leka

Mary îşi face apariţia cu o sacoşă plină cu medicamente, biscuiţi şi, slavă Domnului, un termometru.

— Cum de nu ne-ai spus niciodată că ai o soră? mă întreabă când dă buzna înăuntru.

încui uşa în urma ei.

—N-am considerat necesar.

îi iau sacoşa din braţe şi o golesc pe blatul din bucătărie.

—Ce-i dăm mai întâi?

—Vaai, e fierbinte! zice chelneriţa.

La dracu', nu zău? Ridic privirea şi o văd aşezată lângă saltea, cu o mână pe fruntea lui Bitsy. Mă lupt cu impulsul de a mă repezi s-o smulg pe Mary de lângă ea. Nu pare în regulă ca altcineva s-o atingă.

— Ai ceva care s-o ajute să se simtă mai bine? zic arătând spre mormanul de lucruri aduse de Mary.

Femeia se uită la mine, apoi înapoi la Bitsy.

—întâi să-i luăm temperatura.

Scotocesc printre rahaturi până găsesc ce trebuie. îi arunc termometrul lui Mary.

—Nu-mi vine să cred că nu ai un termometru.

Jen Frederick

Rupe ambalajul, scutură termometrul şi introduce tubul de sticlă în gura lui Bitsy. Se uită la ceas, apoi în jurul ei, în cameră. în ochi i se citeşte dezaprobarea în timp ce inspectează spaţiul restrâns. Chiar şi cu Bitsy în viaţa mea, nu avem prea multe catrafuse. Sunt ceva haine, două perechi de tenişi, două saltele gonflabile şi tableta lui Bit. Până acum nu credeam că ne trebuie mai multe, dar văzând apartamentul prin ochii lui Mary, încep să am îndoieli.

— Nici măcar pat n-aveţi. Fata o să aibă nevoie de camera ei, nu puteţi dormi în aceeaşi cameră, scutură Mary din cap. Ce faci cu toţi banii pe care-i câştigi?

Nu-i treaba ta!

îi explic pe un ton aspru:

—Economii.

— Voi, bărbaţii, puteţi fi aşa strânşi la pungă! Să-l fac pe Forţosu' să se despartă de o leţcaie e mai dificil decât să servesc la mese la oră de vârf. Şi e frustrant. Pentru că ştiu că voi, băieţi, faceţi bani serioşi. N-o să înţeleg niciodată de ce nu puteţi cheltui măcar o părticică pentru ca femeile din viaţa voastră să se simtă mai confortabil. Adică, fac atât de multe pentru Forţosu'. Atât de multe, subliniază ea ridicând din sprâncene. Ştii?

Fac semn că da, sperând să-i tai avântul. N-am nevoie de o relatare minut cu minut.

—Nu te uiţi la termometru-ăla?

Mary lasă să-i scape un chiot de surpriză, ca şi cum uitase de ce a venit. Scoate termometrul şi se uită la el.

—Are aproape 40 de grade.

—Asta nu sună bine.

Mary scutură termometrul.

— Nu, nu e bine. Hai să-i dăm nişte Tylenol, să vedem dacă-i scade temperatura. Dacă însă febra continuă să crească, va trebui s-o internăm.
—S-o internăm unde? Nu poate s-o vadă Doc Read?

Scotocesc iar prin mormanul de lucruri aduse de Mary şi găsesc o sticluţă cu un lichid rozaliu. Read e cel care mi-a cusut rănile în trecut.

Mary dă dezgustată din mână.
— Nu. N-o ducem pe puştoaică la şarlatanul ăla. Are nevoie de un medic pediatru. Adică de un doctor pentru copii, zice ea un pic arogantă.

Crede că-s vreun idiot. Poate că sunt, dar până şi eu ştiu cum se numeşte un doctor pentru copii. Strâng sticluţa în mână, ca să n-o strâng pe ea de gât.
—Cât trebuie să-i dau din ăsta?
—Ar trebui să scrie pe sticlă.

Instrucţiunile de pe sticlă spun „o linguriţă şi jumătate” la copiii de până la 6 ani. Nu ştiu exact câţi ani are Bitsy. Când am întâlnit-o a zis că are 5, dar ştiu că era doar o estimare. Aş putea să-i dau o supradoză. Futu-i! Decid să merg pe doza maximă. Chiar dacă n-am nicio idee cât dracului înseamnă o linguriţă, folosesc păhărelul de plastic gradat pentru a stabili doza.

Mary o ridică pe Bitsy şi-i ţine capul, ca să-i pot da medicamentul.
—De când sunteţi singuri, tu şi sora ta?
—De ceva vreme.

Un firicel de lichid rozaliu se scurge din colţul gurii lui Bit. Mary îl ignoră şi încearcă să-i dea restul medicamentului, dar Bit nu înghite.

Ochii ei bolnavi clipesc suspicioşi la vederea lui Mary.

— Bleah! se strâmbă Mary. Poţi să-mi aduci un prosop?
Mă aşez în genunchi lângă pat şi o îndepărtez cu
blândeţe pe Mary.
— Lasă-mă pe mine!
îi ridic capul lui Bit şi-i şterg medicamentul lipicios de pe bărbie cu tricoul de pe mine. Are gâtul moale ca fideaua. Panica îmi freamătă în piept ca nişte aripi de liliac.
Bitsy geme:
— Leka?
— Sunt aici. Trebuie să înghiţi ceva. Poţi să faci asta pentru mine?
Dă din căpşor o dată că da. Simt că mi se strânge inima. De data asta, eu sunt cel care întinde mâna spre Mary pentru medicament. Când îmi dă păhărelul de plastic, verific gradaţia, să mă asigur că e doza corectă.
— E cât trebuie, spune Mary, iritată.
Nu spun nimic, puştoaica nu e a ei. Bit e a mea, şi am de gând să fiu cât se poate de grijuliu cu ea. îi sprijin capul de pieptul meu şi îi duc păhărelul de plastic la gură.
— înghiţituri mici, îi spun.
Bit mă ascultă şi deschide gura. O privesc cum se chinuie să înghită medicamentul.
— încă o dată, îi zic, străduindu-mă să fiu ferm. Tot!
Clipeşte şi, când deschide guriţa, îi dau şi restul medicamentului. O răsucesc şi o ridic în picioare şi, cumva, înghite tot, tuşind uşor. Iau paharul cu apă de lângă saltea şi i-l duc la gură. Reuşeşte să înghită şi un strop de apă.
— Chiar a fost necesar? comentează Mary.
— A dat rezultate, zic.
— E cam urâţică, nu-i aşa?
— Cine?

Te vreau
— Sora ta. Vreau să zic, păcat că Dumnezeu ţi-a dat ţie toată frumuseţea. Fetele au mai multă nevoie.
Bit, urâţică? Ce vrea să însemne asta? Bit e cea mai frumoasă făptură pe care a făcut-o Dumnezeu în lumea asta cretină. Din moment ce nu dau doi bani pe părerea lui Mary, nu răspund. O întind pe Bitsy la loc pe pat şi mă uit la ceas.
—Cât trebuie să aştept?
—Câteva ore.
Se sprijină de blatul de la bucătărie.
Observ pentru prima oară că şi-a scos pantofii, iar rochia îi dezveleşte un umăr. Dau din cap. Presupun că trebuie să-i acord ceva credit. Fata lucrează, indiferent de împrejurări.
— Mulţumesc că ai venit, Mary. Cât îţi datorez pentru medicamente şi pentru rahaturile astea?
Faţa ei, cea pe care o găseam cândva drăguţă, adoptă o expresie strengărească.
— Hai să ne distrăm un pic. Noi doi. Forţosu' nu trebuie să afle. Nu vreau bani. Doar să ne simţim bine. E clar că ai ceva forţă în pantaloni.
îşi împreună mâinile în faţă şi mânecile rochiei îi alunecă şi mai jos, pe braţe, iar materialul din jurul de- colteului abia îi mai acoperă ţâţele.
Bag mâna în buzunar şi pipăi teancul de bani. Scot câteva bancnote şi mă îndrept spre Mary. Cu grijă să nu mă apropii prea mult, îi întind banii.
— Mersi că ai venit şi ai adus toate astea. Ăştia ar trebui să ajungă, inclusiv pentru un taxi la întoarcere.
îşi plimbă limba peste dinţi, dar gestul nu e deloc sexy, ci gânditor, calculat.
— Tu ai de pierdut, comentează ea.

— Probabil că da, îi dau dreptate.

O discuţie în contradictoriu n-o s-o facă să plece mai repede.

Suspină şi înşfacă banii.

— Cel puţin nu eşti zgârcit, ca Forţosu'.

îmi muşc limba şi merg spre uşa de la intrare. Ea se încalţă şi îşi aranjează rochia. Când iese, o avertizez:

— Ar trebui să ai grijă în faţa cui îl vorbeşti de rău pe Forţosu'. Nu toată lumea îşi ţine gura.

Chipul îi trădează surprinderea, iar eu închid uşa în urma ei.

Mary e deşteaptă. A rezistat mai mult decât toate celelalte relaţii stabile ale lui Forţosu'. încerc să mi-o amintesc pe ultima lui puicuţă, dar nu pot. N-a rezistat prea mult. înainte de Mary, niciuna n-a rezistat. Nu-mi dau seama de ce. Poate că vorbeau prea mult. Poate că se sătura de ele. Sau ele de el. Mary e însă diferită, dar nu-mi dau seama în ce fel.

Dau din umeri. Femeile înseamnă cheltuieli şi necazuri. Chiar dacă n-ar fi fost iubita lui Forţosu', tot nu m-aş fi atins de Mary. E ceva în neregulă cu ea. Acestea fiind zise, cui dracu' îi pasă? Singura mea grijă e puştoaica aia care zace în pat.

Trec în revistă rahaturile pe care le-a adus Mary. Mai e o sticluţă cu Tylenol. Trei conserve cu supă şi un pachet de biscuiţi săraţi. Sub pachetul de biscuiţi, bonul, în total, 23,99 dolari. înjur în barbă. I-am dat lui Mary 200 de dolari. Japiţa aia m-a jecmănit. Asta e. Omu' cât trăieşte-nvaţă.

Mai încălzesc o conservă de supă şi mă duc s-o veghez pe Bitsy.

— Habar n-am ce trebuie să fac, aşa că tu o să mă ajuţi.

Te vreau

Iau tableta ei şi încep să tastez. Din moment ce nu-s în stare să scriu nimic corect, e bine că, într-un fel magic, cuvintele se corectează singure. Cel puţin asta presupun că se întâmplă. Reuşesc să citesc câte ceva pe internet. După ce ajung la concluzia că toate diagnosticele au ca final moartea, pun tableta deoparte.

— Lui Mary nu prea i-a plăcut la noi, Bitsy. Ce zici, ar trebui să ne mutăm? Fac destui bani. Treaba pe care o fac pentru Forţosu' e bine plătită. în afară de chirie, nu prea cheltuim pe altceva.

O mângâi uşor.

— Mănânci cât o vrăbiuţă şi nu ceri niciodată căca... lucruri.

îmi împreunez mâinile la ceafă.

— Ţi-aş putea lua un pat adevărat. Ca de prinţesă. Ţi-ar plăcea? Unul alb, decorat cu flori. Sau, la dracu', ţi-am putea lua un pat în formă de maşină de curse. Am văzut odată unul. Mă chinuiam să pornesc o maşină în suburbii – m-am ocupat o vreme cu asta, înainte să mă găsească Forţosu' – şi, când să plec de-acolo, am văzut o pereche de faruri luminând prin fereastra unui dormitor. înăuntru, patul era o maşină. Cu cauciucuri care păreau adevărate şi bară de protecţie cromată. Ca o maşină tunată.

Mă opresc un pic din vorbit, amintindu-mi cât am stat să mă uit la patul ăla şi cum era să mă prindă poliţia salivând ca un idiot la mobila unui puştan.

— Aşa un pat ar trebui să-ţi luăm. în formă de maşină sau de castel, ceva de genul. Tu n-o să fii niciodată fetiţa care se uită cu jind pe fereastră în casa altora. Nu cât timp sunt eu prin preajmă.

îşi schimbă poziţia în pat. îi pun mâna pe frunte. Mai e fierbinte? Nu-mi dau seama. Iau termometrul şi-1

studiez un pic. Pe mijloc are ceva lichid. Chestia asta îmi spune, probabil, ce temperatură are corpul ei. Pare o modalitate cretină prin care să-ţi dai seama dacă cineva e bolnav, dar e mult mai bine decât să-i pun dosul palmei pe frunte. îi pun termometrul în gură şi îi ţin maxilarul închis. Se foieşte un pic – ca orice persoană normală căreia i se vâră în gură chestii ciudate, în timp de doarme.

Cât aştept, continui să vorbesc.

— Cred că nici eu nu vreau să privesc de afară, pe fereastră. Dacă voi continua să fac rahaturile astea pentru Forţosu', măcar să trăiesc bine. Nu zic să mâncăm friptură seară de seară, dar nici să dormim pe podea, corect?

Nu-mi răspunde. Scot termometrul şi mă uit cu atenţie la el. Chestiile astea sunt al dracului de greu de citit. Aprind lanterna de la telefon şi o îndrept spre el. Arată 38,9 °C. Pare un semn bun. Temperatura e în scădere. Mă ridic şi verific din nou conţinutul trusei medicale. Sunt dezamăgit că nu trebuie să-i mai dau niciun medicament în următoarele două ore.

Cunoştinţele mele despre copiii mici sunt atât de reduse, că ar încăpea în păhărelul gradat pentru medicamente. N-ar trebui să o mai ţin pe Bitsy. Ştiu asta, dar acum e a mea şi nu cred că pot renunţa la ea. O s-o ţin cât voi putea de mult.

Mă întind pe podea şi îi prind mâna într-a mea. îi place să mă ţină de mână; poate că-mi imaginez, dar simt cum îşi strânge degetele, de parcă ar şti că sunt lângă ea.

13. Leka

După două zile, mă întorc la treabă. Lui Bit i-a trecut febra după prima zi de boală, dar n-o puteam lăsa singură. Ne-am uitat la videoclipuri, la o mulţime de filmuleţe cu Dora, cu Fetiţele Powerpuff şi cu iepuraşi. Lui Bitsy îi plac mult iepuraşii.

După ce s-au terminat filmuleţele, m-a rugat să-i citesc o poveste. Am căutat câteva pe internet, dar am aceeaşi problemă pe care am avut-o mereu cu scrisul. Se amestecă literele şi nu pot înţelege sensul cuvintelor. Mi-a fost jenă că n-am putut să fac ceea ce mă rugase, dar, în cele din urmă, Bitsy a fost încântată să-mi citească ea mie. Chiar am adormit ascultându-i vocea caldă şi melodioasă care-mi povestea despre prietenia dintre un broscoi şi o broască râioasă.

— Mary zice că stai într-o hazna, spune Forţosu'.

Stă sprijinit de uşa unei dubiţe, cu o scobitoare în colţul gurii, urmărindu-mă cum inventariez un transport de armament pe care urmează să-l împrăştiem pe teritoriul organizaţiei.

— Mary are gura mare, comentez eu.

E suficientă muniţie aici pentru a arunca în aer un cartier întreg. Nu ştiu cine cumpără rahaturile astea şi de ce, dar, pe de altă parte, nu e treaba mea să întreb.

— De-aia-mi place de ea, glumeşte Forţosu'. Gură mare, ţâţe mari, păsărică strâmtă.

Aprob ca şi cum aş fi de acord cu el, dar nu i-aş trage-o lui Mary nici pentru toţi banii pe care-i reprezintă cele 12 lăzi de armament şi muniţie. E ceva în neregulă cu ea. Dar nu-i împărtăşesc Forţosului părerea mea. Dacă vrea să ştie ce cred despre ea, să mă întrebe! Dar până atunci, îmi ţin gura.

— Ai o bonă pentru sora ta? se interesează el. Cine are grijă de ea când eşti aici să te ocupi de căcaturi de-astea?

îmi muşc limba. Fac pe mine de frică la gândul că o las pe Bitsy singură, dar nu-mi place să las străini în casă. îi dau un răspuns evaziv.

—E-n siguranţă.

Dă din cap.

—Nu-i bine, puştiule. Nu-i bine deloc.

Strâng din dinţi. Nu prea am de ales. în plus, îi e mai bine singură acasă decât în locul în care am găsit-o. Pun ultima bifă în carneţel şi i-l dau lui Forţosu'.

—Se pare că e totul OK, îi zic.

îşi îndreaptă spatele, luând o postură profesională. Examinează foaia cu inventarul bunurilor, apoi se apleacă şi-mi verifică rapid socotelile. E foarte grijuliu când e vorba despre muncă, aşa că nu-mi dau seama de ce continuă să i-o tragă lui Mary, când există pe lume atâtea gagici cu gura mare, ţâţele uriaşe şi păsărică strâmtă.

După ce termină de numărat, apasă butonul staţiei de emisie-recepţie.

—Marfa e pregătită. Cu banii cum stăm?

Te vreau
—Recepţionat. Şi banii sunt toţi.
E vocea lui Stambă, care se află într-un alt depozit. Aşa gestionăm treburile astea. Banii şi marfa nu se află niciodată în acelaşi loc. Aşa diminuăm riscurile de a fi jefuiţi.
Forţosu' îmi face un semn cu capul. Sar din camion şi pun mâna pe armă. Nu simt niciun pericol, dar nu strică să fii pregătit.
Forţosu' le face semn cu mâna maşinilor închise la culoare – mai întâi celei din dreapta, apoi celei din stânga. Toţi nelegiuiţii din oraş conduc maşini negre. Ai crede că le schimbă între ei din când în când, ca să-i încurce pe poliţişti şi pe agenţii guvernamentali.
Din maşina din dreapta, de pe locul pasagerului, coboară un tip. E cu vreo 15 cm mai scund decât Forţosu'. îşi ţine ambele mâini în buzunarele hainei. Are arme într-unui dintre buzunare sau poate în amândouă. Eu, unul, aşa m-aş fi prezentat la întâlnire.
Ghetele lui izbesc cu putere pietrişul când se îndreaptă spre dubiţă.
—Se face schimbul de bani, anunţă Stambă prin radio.
—Se face şi schimbul de marfă, răspunde Forţosu'.
— Toate bune? întreabă tipul, ţinându-şi încă mâinile în buzunare.
Strâng patul armei, iar metalul greu îmi dă un sentiment de siguranţă.
— Ai auzit conversaţia radio, e totul acolo! zice Forţosu' şi face un pas în lateral. N-ai decât să verifici şi tu.
—Nu-i nevoie, avem încredere.
Mi se zbârleşte părul la ceafă. Pun degetul pe trăgaci.
Forţosu' îi aruncă tipului cheile de la dubiţă. Cum cumpărătorul nu-şi scoate mâinile din buzunare, îmi dau

seama ce urmează. La fel şi Forţosu', doar că el e mai aproape de cumpărător. Fac un salt în faţa lui Forţosu', trăgând totodată cu arma.

Cumpărătorul se dă înapoi. Mai apăs de două ori pe trăgaci. Trupul acestuia se cutremură şi se prăbuşeşte. Ating pământul întâi cu umărul, apoi cu şoldul. Nenorocitul!

—Eşti rănit? îmi strigă Forţosu'.

—Nu! răspund, dar habar n-am dacă sunt rănit. Tu?

—Nu.

Adrenalina parcă m-ar fi prins de ouă. Mă ghemuiesc lângă dubiţă, folosind o roată drept paravan. Forţosu' e înăuntru. îmi aruncă un AK ca pe un cadou. Aud scrâşnetul de roţi şi, când scot capul să văd ce se întâmplă, observ că maşina cumpărătorilor dă înapoi.

Cumpărătorii trag în noi. Vânzătorii, la fel.

Se ridică norişori de praf din locurile în care gloanţele ating pământul. Mă târăsc pe coate şi pe genunchi şi iau pistolul-mitralieră.

— Doboară-i pe cumpărători mai întâi! îmi ordonă Forţosu'.

—Recepţionat!

Mă refer şi la armă, şi la mesaj. Mă adăpostesc după trupul cumpărătorului mort. Sprijin ţeava armei pe pieptul mortului, iar patul puştii mi-l proptesc în umăr.

Apăs pe trăgaci. Nimic.

—Cum dracului merge chestia asta? zbier.

Forţosu' scoate ţeava unei arme de după uşa din spate a dubiţei, arătând cu ea spre maşina vânzătorilor. Nu vrea ca aceştia să scape. în jurul nostru plouă cu gloanţe.

— Trage închizătorul spre tine!

Fac cum îmi spune şi aud primul glonţ alunecând pe ţeavă. Apăs pe trăgaci şi încep să împroşc cu

gloanţe. Acestea cad la jumătatea distanţei dintre noi şi cumpărători.

— Ţinteşte mai sus! îmi strigă Forţosu'.

Ridic ţeava şi apăs iar pe trăgaci. De data asta, aud bing, bing, bing – gloanţele lovesc metalul. Continui să trag, iar zgomotul percutorului care aprinde praful de puşcă îmi explodează în urechi. De-asta nu aud când Forţosu' coboară din maşină şi-mi strigă să nu mai trag. De-asta îmi ţin degetul pe trăgaci până când mai aud doar un clic sec.

Sar în picioare când simt o bătaie pe umăr şi îl văd pe Forţosu' lângă mine.

— M-ai speriat groaznic, îi spun.

Văd că Forţosu' îşi mişcă buzele, dar nu aud ce zice. îmi presez urechile cu palmele de câteva ori. Presupun că zgomotul făcut de AK m-a surzit temporar.

Face semn spre maşină, apoi îşi trece degetele prin dreptul gâtului. Fac semn că am înţeles. Gata cu împuşcăturile! Se duce să vadă dacă mai e vreunul în viaţă. îmi dă un alt încărcător. Mă prind singur cum să-l scot pe cel vechi şi să-l pun pe cel plin.

Apoi, ca un soldat bun ce sunt, o iau din loc ţinând arma îndreptată în sus şi caut din priviri eventuale semne de viaţă. Nu există. I-am ucis pe toţi.

Forţosu' scoate trupurile din maşină şi le aliniază pe toate cinci pe pământ. îşi scoate Glockul şi îi trage fiecărui individ câte un glonţ în cap. Apoi jefuim maşina. Găsim bani, câteva mici bijuterii şi mai multe arme. Mai sunt acte de identitate, telefoane mobile, două tablete şi echipament de comunicaţii. încărcăm totul în dubiţă şi pornim spre Marjory's.

Auzul îmi revine treptat, aşa că aud o parte din conversaţia purtată prin radio de Forţosu'.

—O ştergem de-aici. N-am înregistrat victime.

O altă voce se aude prin staţia de emisie-recepţie. Nu o recunosc şi nu înţeleg tot ce spune, dar sentimentul pe care îl transmite e evident. Mâhnire.

—Stambă... supravieţuit. Soţia... spunem.

— O să facă şeful asta, spune Forţosu' sec, apoi întrerupe transmisia şi-şi trece degetele prin păr. Futu-i! Stambă. îţi vine să crezi?

Clatin din cap, pentru că ăsta e răspunsul pe care îl aşteaptă Forţosu'. Dar, în realitate, îmi vine să cred. Faptul că noi suntem în viaţă e mai incredibil decât faptul că a mierlit-o Stambă.

— Partea bună a afacerilor de genu-ăsta este că 90% dintre fraierii ăştia nu ştiu să tragă cu arma. Nu se antrenează deloc, închipuindu-şi că e suficient să îndrepte arma spre cineva, comentează Forţosu'.

Are dreptate. Mă ţin bine de mâner, ca să nu ajung în braţe la el.

— Puştiule, exersează trasul cu arma, altfel ai să sfârşeşti ca Stambă! Cine o să aibă grijă de sora ta dacă se întâmplă asta?

încremenesc. în timpul schimbului de focuri, nu m-am gândit deloc la Bitsy sau la posibilitatea ca eu să mor.

— Nu te-ai gândit la asta, aşa-i? Data viitoare, nu te arunca în faţa mea. Aveam şi eu armă, fraiere!

îşi îndulceşte remarca întinzând o mână spre mine şi mângâindu-mă pe cap.

—Ce se va întâmpla cu familia lui Stambă?

Abia ce i se născuse primul copil. Au închis Marjory's ca să-l sărbătorească. Două zile după asta am adunat rahaturi de la petrecerea de baby shower.

Te vreau
— Şeful o să aibă grijă de ai lui, spune Forţosu'.
Pentru o clipă, îl laud în gând pe şef pentru decenţă, dar Forţosu' strică imediat momentul.
— Nu e bine pentru afaceri să se vânture prin lume persoane precum soţia sau copilul lui Stambă. Cineva care îi poartă sâmbetele şefului ar putea s-o ia la întrebări pe nevastă-sa, ca să scoată informaţii de la ea. Oricum, tipa n-ar trebui să ştie prea multe, Stambă n-ar fi trebuit să discute despre afacerile şefului cu nimeni, nici măcar cu nevastă-sa.
îmi aruncă o privire cu subînţeles.
E un avertisment, să-mi ţin gura în preajma lui Bitsy. Ca şi cum aş vrea ca ea să ştie cu ce mă ocup. Ca şi cum mi-aş dori ca ea să ştie că mâna pe care o consideră protectoare ţine o armă mai tot timpul. Mi-aş dori însă să aibă cineva grijă de ea în cazul în care dau ortu' popii. Pentru că dacă rămân în anturajul lui Forţosu', nu o să fie mai puţin periculos odată cu trecerea timpului.
— Banii mei trebuie să ajungă la Bitsy. Te asiguri că primeşte tot ce am, da?
Rostesc ultimul cuvânt mai calm, ca să nu sune ca o comandă.
Forţosu' îmi aruncă o privire amuzată.
— N-ai strâns cine ştie ce. Poate să ţi se pară mult, dar, dacă vrei ca ea să nu aibă o asemenea viaţă, e doar o picătură într-un ocean.
Rămân tăcut.
— Şi ştiu că asta îţi doreşti, pentru că ai ascuns-o pe fată de noi. Probabil că era doar un copilaş când ai început să faci diverse treburi pentru mine. Sunt cam supărat că nu mi-ai zis de ea până acum, dar şi impresionat că ai reuşit să o ţii în viaţă.

Jen Frederick

Mi se face stomacul ghem. N-am făcut nimic s-o ţin în viaţă când era mică. S-a năpustit în viaţa mea şi tot ce am făcut a fost să-i aştern o saltea pe podea şi să-i dau câteva sticluţe de Tylenol pentru copii.

—N-am făcut mare lucru, îl informez.

— Sigur că nu. Uite, dacă vrei acelaşi aranjament de care are parte familia lui Stambă, trebuie să ne-o prezinţi pe puştoaică. Dacă mureai seara trecută, nu ştia nimeni nici măcar că există. Aşa că fă-ne cunoştinţă cu ea şi lasă-ne să fim în preajma ei. N-avem păduchi, să ştii.

—N-am vrut să provoc neplăceri, mormăi.

Nu-mi imaginasem că sunt atât de transparente motivele mele. Nu-l considerasem niciodată pe Forţosu' un tip intuitiv, pespicace. Va trebui să ţin minte asta.

— Familia nu înseamnă neplăceri. Mă rog, cu excepţia nevesti-mii. Poate fi ca un junghi în coaste, dar e junghiul meu, chicoteşte el. Iu-huuu! A fost o luptă pe cinste în seara asta.

îşi ia telefonul.

— Trebuie să-mi eliberez energia în păsărică lui Mary la noapte.

Formează un număr şi, când telefonul sună, mă întreabă:

—Să-i spun să vină cu încă o fată, şi pentru tine?

—Nu, mulţumesc. Mă duc acasă să mă spăl.

Miros a praf de puşcă şi a sânge, dar am nevoie doar de Bitsy ca să mă simt mai bine în momentul ăsta.

Forţosu' e dezamăgit.

— Vezi, dacă o aduci pe puştoaică la Marjory's, o să putem avea grijă de ea la nevoie. Aşa, tu te poţi desfăşura în voie. îţi dau chiar un discount de membru la una dintre fetele noastre, dacă nu vrei să cheltui pe cont propriu.

— Mulţumesc.

Are logică ce spune, dar în sufletul meu e ceva care se revoltă la gândul de a o împărţi pe Bitsy cu lumea. Chiar şi faptul că Mary a venit să mă ajute să am grijă de ea când era bolnavă mi s-a părut ceva invaziv, care creează disconfort.

Forţosu' opreşte maşina în parcarea din spate de la Marjory's. Dau să cobor, dar Forţosu' mă prinde de mână. Are o mină serioasă.

— Crezi că te poţi descurca singur, dar o să dai de belele. E mai bine să ceri acum ajutorul. Nimeni n-o să-şi facă o părere proastă despre tine. Eşti un om de valoare. Şeful va dori să te recompenseze pentru asta. Recompensa se răsfrânge asupra familiei tale. Nu există niciun motiv să o ascunzi de noi. Mă faci să cred că n-ai încredere în noi.

Nu cred că vrea să mă ameninţe, dar tot sesizez un avertisment. îmi şterg gura cu dosul palmei, având o senzaţie de disconfort la gândul că sunt încolţit.

— Vin cu ea aici mâine-dimineaţă.

Pe chip îi apare un zâmbet larg.

— Bună decizie! Pe mâine, atunci.

14. Bitsy

Pe uşă scrie M-A-C-Y, cred. Citesc cu voce tare:

—Maci.

— Meisiz, citeşte Leka, corectându-mă.

Uşa rotativă scuipă încă un om. O privesc suspicioasă. Ce era rău la o uşă normală? Asta rotativă pare că te poate strivi dacă nu eşti suficient de rapid.

— îţi cumperi pantofi noi? îl întreb în timp ce caut o altă intrare.

— Nu azi. De data asta, îţi luăm ţie ceva nou de îmbrăcat.

—Spanac! Astea de pe mine ce au?

Port un tricou cu Hello Kitty şi jeanşi negri.

—E tricoul meu preferat.

Trag de tricou ca să o vadă mai bine pe Miss Kitty. E drăgălaşă.

— Mda, Miss Kitty e grozavă, dar cred că ai nevoie de o rochie.

Mă ia în braţe şi trece prin uşa rotativă. Nu am cum să mă împotrivesc. Deschid gura ca să mă plâng, dar îmi dau seama că uşa se mişcă singură. Ca şi cum ai merge cu scara rulantă! Mă foiesc ca să-mi dea drumul din braţe.

Mă lasă jos, dar nu înainte de a fi trecut de uşă. Mă răsucesc în jurul picioarelor lui, dar mă ridică de jos înainte să apuc să intru iar pe uşa rotativă.

— Ba n-ai să faci asta! zice Leka, după care mă ia pe sus ca pe o minge de rugby şi mă duce în magazin. Avem o întâlnire după asta.

Mă însufleţesc.

—Ce-i aia întâlnire?

Sună important. Poate chiar am nevoie de lucruri noi.

—Cred că mi-ar trebui şi pantofi noi pentru întâlnire.

îl simt că se scutură. De râs! Bat din palme, entuziasmată. Leka nu râde niciodată. E mereu foarte serios.

—Tu şi pantofii tăi.

Pantofii noi sunt preferaţii mei. Cel mai mult îmi plac cei albi, dar Leka nu are pantofi albi. Are două perechi de ghete negre. Sunt nişte chestii mari, cu şireturi şi fermoare. Ai mei se închid cu velcro. îmi plac mai mult ai mei.

Mă lasă jos şi îi atrage atenţia unei doamne înalte, cu pantofi cu toc cui. Mă uit în sus, dar pare că picioarele ei nu se mai termină.

—Hei, îmi poţi spune unde este raionul pentru copii?

—Desigur. Ce căutaţi azi?

Doamna are o voce plăcută. îmi dau seama că zâmbeşte, chiar şi fără să-i văd chipul. îmi lungesc gâtul, ca să-i văd faţa. Părul negru, buclat, îi încadrează chipul. Şi buzele roşii, ca ghetele pe care le poartă maimuţica Dorei. Nu pare să-şi poată lua ochii de la chipul lui Leka.

Oftez şi mă bag între ei. Am mai văzut genul ăsta de privire. îi place de Leka, dar pe el acest fel de atenţie îl stânjeneşte. Devine rigid şi iritat. Nu vreau ca tipa să ne strice ziua pentru că se uită prea mult la Leka.

— O să cumpărăm o rochie, îi spun.
Se uită în jos, spre mine.
— Tu eşti...
Strânge din buze şi zâmbetul luminos i se stinge în timp ce-mi examinează chipul.
— Eşti foarte interesantă, spune ea într-un final. El e...
Are dificultăţi în a-şi termina propoziţiile. Leka o ajută:
— Fratele. Sunt fratele ei.
Imediat, zâmbetul apare din nou.
— Desigur. Haideţi să vă arăt câteva modele. Şi, apropo, mă cheamă Nina.
Leka nu a zis nimic.
— El e Leka, iar eu sunt Bitsy. De fapt, Elizabeth, dar Leka îmi spune Bit sau Bitsy, nu-i aşa?
El încuviinţează dând încet din cap.
— Mda, aşa e.
— Poţi să-mi spui şi tu Bitsy, îi zic tipei, pentru că numele mai lung e greu de pronunţat şi pentru că vreau să fiu drăguţă.
Urcăm cu un lift care pare făcut din aur, dar Nina spune că e din alamă, pentru că un lift din aur ar fi mi-ro-bo-lant de scump. înregistrez informaţia. Aur, argint, alamă. Alama e drăguţă. Mirobolantă, chiar.
La ultimul etaj, ieşim din lift şi Nina ne conduce în spate, iar tocurile ei cui scot un zgomot sec când păşeşte. Spre deosebire de ghetele lui Leka, care, în ciuda faptului că sunt grele, nu scot niciun zgomot. Tenişii mei scârţâie dacă-i rotesc cât trebuie pe podea.
Fac asta de câteva ori, până când Nina îmi aruncă o privire furioasă, care se transformă în zâmbet când se uită iar la Leka.

—Ce v-ar plăcea? întreabă ea.
— Ce părere aveţi de asta? răspunde el arătând spre un manechin cu mâini, dar fără cap, îmbrăcat într-o rochie neagră.
Partea de jos e vaporoasă, iar tivul de dantelă îmi dă impresia că l-aş putea rupe doar suflând spre el.
— Nu ştiu ce să zic, răspundem eu şi Nina în acelaşi timp.
Ni se citeşte amândurora surpriza pe chip.
—OK, dar asta?
Mută degetul spre o rochie care arată ca un tricou mai lung, dar care, în loc să aibă un imprimeu cu o pisicuţă sau cu un iepure, are unul cu dungi.
—Asta îmi place, zic.
Nina ia o rochie şi o pune în dreptul meu.
—Se pare că 4 i s-ar potrivi.
—Eu am şapte, o corectez.
— E vorba despre măsura rochiei, drăguţă, nu despre vârsta ta.
— O luăm, zice Leka şi bagă mâna în buzunarul din faţă de la pantaloni, unde-şi ţine banii.
— Să mergem la casă, spune Nina şi arată cu unghiile ei lungi spre un pupitru.
—Se poate îmbrăca cu ea?
—Adică să o probeze?
—Nu, să se îmbrace cu ea.
—Desigur.
Nina ne conduce pe un hol îngust, unde sunt cabinele de probă, care se închid cu o draperie. Pune rochia în prima cabină, după ce a luat o foarfecă de pe un raft şi i-a tăiat eticheta albă.
—Intră să te schimbi, eu o să încasez plata, îmi spune ea.

Leka îmi face semn cu capul, iar eu intru în cabină. în timp ce se îndepărtează amândoi, o aud pe Nina spunând:
—Sora ta nu seamănă cu tine.
Leka nu răspunde. Nu o face niciodată când oamenii spun asta. Nu contează cum arătăm la exterior, spune el. Sufletele noastre se potrivesc.
După ce am fost la Macy's, luăm metroul. Coborâm la staţia Farfield. Leka e încordat. într-o mână ţine strâns sacoşa de cumpărături cu tricoul şi jeanşii mei, iar cu cealaltă, mă ţine pe mine de mână.
în mâna dreaptă ţin noua mea jucărie, pe care o strâng la piept. A văzut iepuraşul alb – e o fetiţă – înaintea mea şi a trântit banii pentru el pe tejghea înainte chiar ca Nina să fi terminat de împachetat hainele mele vechi. Nu mă pot abţine să n-o mângâi. E moale şi drăgălaşă. îi trag un pupic pe năsuc. Când Leka e plecat noaptea, pot dormi în patul lui cu iepuraşul. O să fie aproape perfect.
—O să-i pun numele Morcoveaţă, declar.
—îmi place, răspunde el, dar nu pare prea fericit.
Ne oprim la capătul scărilor rulante, unde mă trage din drum.
Se ghemuieşte, îmi cuprinde cu ambele mâini umerii şi mă priveşte cu seriozitate.
—Mergem la Marjory's.
Recunosc numele.
—Unde lucrezi tu, spun.
— Mda, corect. Unde lucrez eu. Tipii de-acolo nu ştiu de noi doi. Nimeni nu ştie.
Aprob cu solemnitate. Când Leka m-a înscris la şcoală, mi-a spus că trebuie să ne prefacem că suntem

rude, altfel nu l-ar fi lăsat să semneze actele. Nu mi-a fost greu, pentru că asta şi suntem. îi amintesc povestea.
— Suntem doar tu şi eu.
— Corect. Dar nu te-am găsit pe stradă sau...
îi tai macaroana.
— Ştiiiiiu! Suntem dintotdeauna împreună.
îmi pun şi eu o mână pe umărul lui, pe cea în care nu o ţin pe Morcoveaţă.
— Doar noi doi, zic.
Inspiră adânc, apoi răsuflă şi se ridică în picioare.
— O să fie bine. Trebuie să facem asta, aşa e corect.
După felul în care o spune totuşi, pare că vorbeşte mai mult cu el însuşi decât cu mine.
Nu mergem mult. Şase, şapte străzi, maximum. Două cvartale la dreapta staţiei de metrou şi încă patru drept înainte. Ne oprim în faţa unei clădiri cu faţada din cărămidă, cu uşa verde şi cu o copertină dungată care umbreşte trotuarul. Sub copertină, sunt mese şi scaune. Marjory's e un restaurant. Leka are un serviciu bun. Asta mă binedispune dintr-un motiv anume, probabil pentru că-mi place să mănânc.
— Aici e, spune el şi, din nou, pare că-şi transmite singur ceva important.
Dar rămân vigilentă.
înăuntru, mirosul de sos pentru spaghete şi de carne gătită îmi umple nările. Stomacul îmi chiorăie în semn de apreciere.
Leka mă strânge de mână.
— O să-ţi luăm ceva de mâncare, dar mai întâi să te prezint... Oh, rahat!
Se întrerupe din vorbit şi se opreşte.

Mă uit pe după picioarele lui şi văd că locul e gol, cu excepţia unei mese aflate în mijloc, la perete. în separeul respectiv stă un bărbat. Are nişte sprâncene groase care, la capete, iau forma unor aripi. Are părul pieptănat pe spate şi e descheiat la cămaşă. Zăresc o sclipire metalică – aur sau, poate, alamă – la gâtul lui.

La Marjory's e cam întuneric. Nu pătrunde deloc lumina soarelui şi lămpile verzi aruncă o lumină palidă, dar tot îmi dau seama că bărbatul de la masă e cineva important.

Cred că din cauza felului în care se poartă cu el cei din jurul lui. Un tip foarte solid şi fără gât, ţeapăn ca un stâlp, e postat în dreapta lui. Lângă el stă o femeie frumoasă, mai frumoasă chiar şi decât Nina. Se sprijină cu o mână pe umerii bărbatului şi cu sânii pe braţul lui.

Mai sunt doi tipi îmbrăcaţi cu haine închise la culoare, care stau cu mâinile pe lângă corp şi cu picioarele depărtate cam cât lăţimea umerilor. Bărbatul care stă pe scaun ne face semn să ne apropiem.

înainte să păşească încet spre masă, Leka repetă exerciţiul ăla al lui de respiraţie – inspiră, expiră. Eu îl urmez, ţinând strâns iepuraşul la piept, pentru siguranţă.

— Leka, vino-ncoace! Forţosu' mi-a dat raportul despre eroismul tău de azi-noapte. Se pare că, fără tine, s-ar fi pierdut transportul. Dar cine e micuţa? întreabă el.

îmi face semn cu degetul să mă apropii.

Mă uit întrebătoare spre Leka. îmi dă de înţeles că e în regulă. înaintez precaută. Omul se încruntă.

— Nu prea semănaţi. Mame diferite sau taţi diferiţi? întreabă el.

— Da, răspunde Leka.

Te vreau

Da, ce? mă întreb eu, dar bărbatul mormăie ca şi cum Leka ar fi dat un răspuns complet la întrebarea lui.

—Nu prea ai la ce să te uiţi, nu-i aşa?

Mă uit în jur. Despre mine vorbeşte? Sunt o fetiţă măricică deja. Adopt o postură mai impozantă şi mai fac un pas în faţă. Poate lumina e de vină. Nu mă vede bine din cauza luminii.

Frumuşica îşi freacă unghiile de umerii bărbatului.

— Ţi-am spus eu. Dumnezeu a dat toată mândreţea familiei soldatului tău. Ce păcat!

—Cum o cheamă pe sora ta?

—Elizabeth.

Nu-i spune şi porecla. Mă hotărăsc pe loc să nu o fac nici eu. Bit şi Bitsy sunt doar pentru noi doi. Păcat că i-am spus-o Ninei. Dacă o mai întâlnesc vreodată, va trebui să-i zic că nu mai poate folosi porecla pe care mi-a dat-o Leka.

—Un nume măreţ pentru cineva ca ea.

Lui Leka nu-i plac astfel de comentarii. Nu înţeleg exact ce vor să spună, totuşi îmi fac o idee. Bărbatul ăsta nu crede că sunt vrednică de familia lui Leka. Strâng şi mai tare iepurele la piept şi mă lipesc de piciorul lui Leka.

Bărbatul îmi mai aruncă o privire scurtă, apoi se întoarce spre Leka.

—Forţosu' zice că faci treabă bună pentru el.

—Sper. îmi dau toată silinţa.

— Asta-i tot ce-ţi putem cere. Acum, că l-am pierdut pe Stambă, avem nevoie să treci la nivelul următor.

—Orice aveţi nevoie.

Leka e ţeapăn ca o scândură.

— Bun. îmi place atitudinea. Forţosu' mi-a zis că-ţi doreşti ca organizaţia să aibă grijă de Elizabeth dacă ţi se întâmplă ceva.

— Da, domnule.
— Câtă vreme îţi faci treaba ca şi până acum, nu va fi nicio problemă, spune bărbatul. Noi avem grijă de oamenii noştri. Aşa-i, Forţosule?
Bărbatul înalt şi fără gât aprobă din cap.
— în regulă. De ce nu vă duceţi voi cu micuţa la bucătărie, în timp ce eu o cunosc mai bine pe domnişoara asta? Mary, aşa-i?
Frumuşica îşi dă o şuviţă de păr pe spate.
— Cum vrei tu, aşa mă cheamă, se alintă ea ca o pisi- cuţă.
Ochii bărbatului se întunecă.
— încă o atitudine potrivită.
Ne face semn cu mâna să mergem în spate.
Leka mă apucă de braţ şi se îndreaptă cu paşi grăbiţi în direcţia respectivă. Nu mă pot abţine să nu privesc în urmă, dar tot ce văd e capul bărbatului.
— Unde s-a dus fata? întreb.
— Stă în genunchi, mormăie bărbatul fără gât în timp ce deschide nervos uşa.
Leka închide uşa şi se sprijină de ea.
— Ce se-ntâmplă, Forţosule? Nu ştiam că şeful o cunoaşte pe Mary.
— Acum o cunoaşte. Când a intrat el, Mary nu ştia cum să-şi dea mai repede chiloţii jos, răspunde cel numit Forţosu'.
— Fir-ar! îmi pare rău, omule.
Din camera vecină se aude un ţipăt, urmat de o plesnitură. Apoi aud vocea lui Mary.
— Da! Dumnezeule! Da!
Leka îmi pune palmele pe urechi. Un val de tristeţe îi străbate faţa lui Forţosu', după care chipul lui devine

Te vreau
rigid ca o mască; precum păpuşile cele mari de la Macy's. Mai auzisem genul ăsta de icnete. Le scotea mami când mă ascundeam sub patul ei, cu papucul-iepuraş în braţe. Salteaua scârţâia, şi scârţâia, şi scârţâia când mami se zbenguia pe ea cu vreun bărbat. Sau cu mai mulţi.

Chiar şi cu urechile astupate, tot reuşesc să disting ce zice Forţosu'.

— Asta-i viaţa. Pe târfele ca Mary nu le interesează decât cât e portofelul de gros, or, hai să recunoaştem, portofelul şefului e imens pe lângă al meu.

— Loialitatea ar trebui să însemne şi ea ceva, insistă Leka.

—Ea e loială verzişorilor. Să ţii minte asta!

— Cum aş putea atunci să am încredere că organizaţia va avea grijă de Bitsy, dacă suntem loiali doar banilor?

— Ne avem ca fraţii, Leka. Şeful a zis că va avea grijă de surioara ta, şi o va face la nevoie. N-o să-şi încalce cuvântul. Oricum, nu faţă de tine. Faţă de niciunul dintre soldaţii săi. Muierile, pe de altă parte? De ele se poate dispensa.

Forţosu' arată spre camera unde ţipetele pe care le scoate Mary se amestecă cu hârşâitul mobilei pe podea.

— Nu ştiu ce să zic, Forţosule. Eu mi-aş păzi spatele în prezenţa ei, îl avertizează Leka.

— N-a fost niciodată altceva decât o gaură călduţă, declară Forţosu'.

A încheiat discuţia. Nu mai vrea să vorbească despre asta. Face semn cu capul spre o uşă din spatele lui.

— Hai să o ducem pe sora ta în spate şi să-i dăm ceva de băgat sub nas.

Mi se pare o idee bună. Eu şi iepuraşul nu suntem fani ai zgomotelor care se aud din salonul principal.

în spate, e o masă micuţă. Forţosu' aduce un vas cu spaghete şi nişte sos. Leka îl urmează cu trei castroane şi trei pahare cu lapte. Când se închide uşa, îmi dau seama că ceilalţi doi bărbaţi au rămas în salonul principal, cu cel căruia îi zic şefu' şi cu Mary.

Chestia asta mi se pare ciudată, dar îmi ţin pentru mine părerile. Leka mă avertizase să fiu precaută. Nu cred că o să mai calc pe la Marjory's vreodată, dacă asta va depinde de mine. Chiar dacă mâncarea e foarte bună, lui Leka nu-i place să mă vadă aici. Şi nu vreau să fac nimic care să-i displacă.

15. Bitsy

Trei ani mai târziu

— Cine mai vine? întreb uitându-mă la Leka, care-şi bagă capul sub robinet.

S-a întors de la „lucru” acum 10 minute şi, de atunci, se agită continuu, mormăind că trebuie să ajungă la Marjory's pentru nu ştiu ce eveniment care are loc diseară.

— Nu ştiu sigur. Dar Forţosu' a zis că ar fi bine să merg şi eu.

Forţosu'. Bărbatul ăsta îi conduce viaţa lui Leka.

—Credeam că diseară ne uităm la Stăpânul inelelor. încerc să mă plâng cât mai puţin, dar tot mă mai scap câteodată.

—Ştiu, Bitsy. Ne uităm mâine-seară.

Cu o mână îşi dă părul pe spate, iar pe cealaltă o întinde spre mine. îi trântesc prosopul în mână.

—E de căcat faza.

în timp ce se şterge, face o pauză ca să-mi spună:

—Nu spune căcatl

îmi dau ochii peste cap, dar mă observă. Ni se întâlnesc privirile în oglindă. Ochii lui sunt de un albastru-intens;

ai mei, de un căprui banal. El are părul castaniu-auriu – o mie de nuanţe de galben, şi caramel, şi grâu, şi lemn. Al meu e aspru şi are o singură culoare: negru. îmi trec mâna prin el. E nevoie de mult efort ca să netezesc buclele rebele. Mi-aş fi dorit să am părul drept. Cea mai populară fată din clasa a V-a e Emma Wilson, iar ea are cel mai drept şi mai blond păr pe care l-am văzut vreodată. Toţi băieţii
0plac. La dracu', chiar şi eu o plac!

Suspin.

—Crezi că sunt urâtă, Leka?

Se încruntă, trăsăturile lui perfecte se încreţesc şi ochii
1 se micşorează până ajung nişte fante ameninţătoare.

—Nu. Cine ţi-a spus asta?

—Nimeni.

Nici nu trebuie s-o spună cineva. Văd şi eu diferenţa. Pielea mea e un pic mai închisă la culoare decât a celorlalţi. în clasa a doua, Tommy McKenna m-a întrebat dacă mă spăl suficient. în a treia, Wesley Hoit mi-a zis că-i amintesc de Pig-Pen din benzile desenate. I-am răspuns că el îmi aminteşte de porcuşorul Babe, doar că nu e la fel de drăgălaş şi că, dacă oamenii mai vorbesc cu mine, îi transform în şuncă şi-i mănânc la micul dejun.

Am fost pedepsită pentru asta. A meritat.

— în primul rând, aspectul nu contează; în al doilea rând, nu eşti urâtă. Eşti frumoasă.

— Tu eşti obligat să spui asta, declar şi mă cuprinde vanitatea.

Am terminat cu oglinzile.

— Nu sunt obligat s-o spun, strigă el în urma mea. O spun pentru că e adevărat.

—Cum spui tu, mormăi eu.

Mă enervează că iese în oraş. Mă hotărăsc să-mi înec amarul într-o cutie cu îngheţată. Când desfac capacul, se aude interfonul.

— Răspunzi tu? strigă el.

E portarul care ne anunţă că mi-a sosit bona. E ciudat cum, când eram mai mică şi locuiam în garsoniera de pe K Avenue, rămâneam singură acasă. Acum un an, Leka a venit într-o zi acasă şi m-a anunţat că ne mutăm.

Aici, pe 74th Street, departe de Avenue K, am mai multe lucruri – un pat în loc de o saltea şi un sac de dormit, un şifonier plin cu haine în loc de o lădiţă pliabilă şi un rucsac. Şi mai am şi o mulţime de iepuraşi de pluş. Odată cu toate aceste lucruri minunate, au apărut şi chestiile inutile: o bonă şi o uniformă şcolară.

Viaţa, am aflat eu la vârsta de 10 ani, e pe jumătate plină de căcaturi utile şi – cum evită Leka să spună – pe jumătate plină de căcaturi pur şi simplu.

— Am 10 ani, pot să am singură grijă de mine.

— Ce bine că nu e nevoie! Acum deschide nenorocita aia de uşă, strigă el din dormitor.

îmi iau postura de boxer, strângând degetul mare peste arătător şi mijlociu, aşa cum m-a învăţat mai demult Leka, şi mă privesc cu atenţie în oglinda de pe hol. Arăt puternică şi capabilă să dobor pe oricine ar încerca să-mi facă probleme.

Puştiul ăla alb şi slăbănog din Singur acasă a şi făcut asta. Nici nu se pune problema să nu mă pot apăra singură. Spre deosebire de puştiul ăla, eu am acces la arme adevărate. Leka are vreo două pe care le ţine în dormitor. Nu sunt sigură că şi-a dat seama că ştiu de ele. Presupun că da. Nu-i scapă prea multe lucruri.

Jen Frederick

Se aude soneria şi îmi cobor pumnii. îmi îndrept spatele, mă duc la uşa de la intrare şi o deschid.

—Bună ziua, doamnă Michaelson.

Doamna în vârstă se apleacă şi mă ciupeşte uşor de obraz. Parfumul ei cu miros de lavandă îmi asaltează nările, şi trebuie să mă frec la nas ca să nu strănut.

— Nu pari prea încântată să mă vezi, comentează ea. S-ar putea să-mi răneşti sentimentele.

—îmi pare rău, zic.

încerc să fiu cât mai puţin bosumflată, dar nu suport când Leka pleacă de acasă. Şi, în ultima vreme, pleacă mai tot timpul.

—Nu sunteţi dumneavoastră de vină.

— Ştiu, drăguţă. Ţi-e dor de fratele tău, dar n-o să lipsească decât câteva ore.

Intră vijelios în casă. O geantă mare i se loveşte de picior. întind mâna să iau geanta şi un cunoscut val de entuziasm mă cuprinde când văd ce conţine.

—E cumva noul număr din Cat Girll

Obrajii doamnei Michaelson se înroşesc de mândrie.

— Sigur că da. Ţi-am adus unul dintre primele exemplare.

—O, Doamne!

îmi strâng palmele fericită, apoi dau fuga în dormitor să-mi iau cutia cu materiale pentru pictură şi desen. Fiica doamnei Michaelson este ilustratoare de benzi desenate şi îmi trimite schiţe necolorate, ca să pot vedea tuşele artistului şi să le copiez. Când mă fac mare, vreau să trăiesc din ilustraţii, deşi, conform doamnei Michaelson, se câştigă doar mărunţiş. Fiica ei lucrează, cu normă întreagă, ca barmaniţă, iar ilustraţiile le face în timpul liber.

Eu sunt OK cu asta. Nu m-ar deranja să servesc cafele ca să-mi împlinesc visurile. La urma urmei, şi Leka lucrează la un restaurant. Nu e nimic ruşinos să serveşti oamenii. Dacă ei doi sunt mulţumiţi cu meseria asta, nu văd de ce nu aş fi şi eu.

—Pari fericită, remarcă Leka când dă de mine pe hol.

— Doamna M. mi-a mai adus o revistă la care lucrează fiica ei.

— Grozav! Asta înseamnă că nu mai eşti supărată pe mine?

Clatin din cap.

— Ba sunt! Pot avea două sentimente deodată. Deci, când te-ntorci?

Strălucirea din ochii lui dispare.

— Nu ştiu sigur, Bitsy. Ştii că nu stau mai mult decât sunt nevoit.

Mă simt imediat vinovată. îmi las privirea în pământ – nu-l privesc în faţă, ca să nu văd că l-am dezamăgit.

—Ştiu. îmi cer scuze.

E atât de bun cu mine! îl cuprind cu braţele de talie şi cutia cu pensule şi acuarele se loveşte de picioarele lui.

—Doar că o să-mi fie dor de tine.

Mă îmbrăţişează şi el.

— Mă întorc în curând. în plus, la 5 minute după ce plec, o să fii atât de acaparată de Femeia Fantastică, de Batman şi de Lanterna Verde, că nici n-o să-ţi mai dai seama că-s plecat.

— Cum spui tu, mormăi iar, bucurându-mă de îmbrăţişarea lui.

întotdeauna mă face să mă simt bine. Se desprinde din îmbrăţişarea mea şi se duce să o salute pe doamna M.

— Arăţi bine, Leka.
— Mulţumesc, doamnă M. Şi dumneavoastră la fel.
Ea se înroşeşte, ca toate femeile când se află în preajma lui. El nici măcar nu le zâmbeşte şi, cu toate astea, ele îl plac.
Am observat asta încă de când eram mică. Femeilor li se îmblânzeşte privirea şi vocea le devine mai ascuţită. încep să-şi aranjeze hainele şi părul. Zâmbesc şi pun mâna pe el. Cumva regret că până şi doamna M., de care îmi place, se poartă ca o fetişcană în preajma lui Leka.
E al meu, îmi vine să le strig. Al meu!
Singura chestie care mă ajută să mă controlez este că el nu pare să acorde atenţie niciuneia dintre ele.
— Mă întorc imediat.
Se opreşte şi se corectează.
— Mă întorc imediat ce pot. Bitsy, poartă-te frumos cu doamna M.!
— Sigur.
De data asta mă forţez să zâmbesc, ca să nu se îngrijoreze din pricina mea.
— Mulţumesc încă o dată, doamnă M.
— Nicio problemă, dragule. Stai cât e nevoie. Eu şi Eli- zabeth ne descurcăm în seara asta.
Şi apoi, el dispare.
— Leka trebuie să-şi găsească o tânără drăguţă, spune doamna M. în drum spre bucătărie.
— De ce?
Se întoarce spre mine.
— Pentru că trebuie. Nu ţi se pare că e singur?
— Nu.
Lasă să-i scape un oftat adânc.

— Normal că aşa gândeşti. Dar e un mod de gândire copilăresc, Bitsy. Un bărbat are nevoie de o femeie.
— Mă are pe mine.
Mă mângâie pe creştet.
— Nu, dulceaţă, are nevoie de iubire, nu de dragoste frăţească.
Dragoste frăţească? Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta.
— îl iubesc pe Leka.
Nimeni nu-l iubeşte mai mult decât mine.
Doamna M. îmi aruncă încă una dintre privirile ei compătimitoare, aşa cum face de fiecare dată când crede că sunt prea mică pentru a înţelege. Nu cred că sunt prea mică. Cred că nu prea are sens ce spune ea".
— Vrei să-ţi pregătesc un shake, să-l bei în timp ce desenezi şi colorezi?
Fac semn că da, dar toată chestia nu-mi dă pace. Forţez lucrurile.
— Ce fel de fată credeţi că-i trebuie?
— Una drăguţă. Foarte frumoasă, pentru că fratele tău n-o să vrea să fie văzut cu o fată care nu e frumoasă.
Se apleacă să ia îngheţata. în mintea mea sună clopoţei de alarmă. Oare se gândeşte să-i cupleze pe Leka şi pe fiica ei? Pentru că asta n-o să meargă. Fiica ei e prea moale pentru Leka.
— Aspectul nu înseamnă totul, repet cuvintele lui Leka de mai devreme.
— Frumosul atrage frumos.
Pune îngheţata pe blat.
— Bărbaţii ca fratele tău au ceva special, ceea ce înseamnă că cele mai frumoase femei vor roi în jurul lui.

Mă enervează că-l numeşte fratele meu, pentru că nu suntem fraţi. Nu suntem înrudiţi în niciun fel, dar nu-i pot spune asta. Nu pot spune nimănui asta.

Deschid prinţul revistei şi iau creionul Micron.

—El nu e aşa.

Din vorbele ei, Leka pare atât de... fals. Dar el e autentic. M-a luat de pe străzi şi a avut grijă de mine în ultimii cinci ani, fără să-mi ceară nimic în schimb. Nu că aş avea ce să-i dau.

Trasez rapid câteva linii.

— Oh, desigur, nu vreau să spun că e superficial. Pentru că nu este. Te iubeşte din tot sufletul, şi ăsta este încă un punct în plus pentru el.

Pune îngheţata în blender şi adaugă premixul de shake pe care l-a adus cu ea.

— Le are pe toate. Mă miră că n-a pus deja mâna pe el o tânără întreprinzătoare. Poate că va întâlni una în seara asta, totuşi.

Creionul tremură pe hârtie. Rahat! îl pun deoparte şi iau altul.

—Nu are nevoie de o fată, îmi menţin eu poziţia.

Doamna M. mă aude şi se întoarce.

— Ştii, Elizabeth, nu poţi să-l împiedici pe fratele tău să-şi întâlnească sufletul-pereche. Ar fi egoist din partea ta, şi eu ştiu că tu nu eşti genul ăla de fată.

O privesc cu încăpăţânare.

— Nu eşti, insistă ea. îl iubeşti din tot sufletul pe fratele tău şi, de asta, o s-o primeşti cu braţele deschise pe fata de care se va îndrăgosti. în plus, nu va alege pe cineva care nu te va iubi şi pe tine. Voi doi nu ar trebui să fiţi o mică insulă. Nu e sănătos. V-ar prinde bine amândurora o prezenţă feminină.

Te vreau
Flutură mâna, arătând în jur.
— Atmosfera e mai spartană decât într-un muzeu aici. l'ără perne. Fără tablouri pe pereţi. Iar tu...
îndreaptă un deget spre mine.
— Tu ai nevoie de o mamă. De cineva care să-ţi arate cum să-ţi aranjezi părul, cum să te îmbraci, cum să-ţi pui în valoare atuurile.
Trasează un cerc în aer cu degetul.
îmi ard obrajii. Probabil, şi doamna M. crede că sunt urâtă. Să-mi pun în valoare atuurile? Cum adică? Cumva, nasul, ochii şi gura mea nu sunt în regulă. Las capul în jos şi pretind că sunt acaparată de desenat.
Dincolo, lângă blat, doamna M. oftează şi mormăie ceva de genul: încerc. încerc. Apoi dă drumul la blender.
Ce naiba-mi pasă mie ce crede doamna M. despre mine? Că doar n-o să mă mărit cu ea. Sub protecţia zgomotului scos de blender, mormăi singurul lucru care contează: Nu e fratele meu!

16. Leka

Când ajung la Marjory's, îl găsesc pe Forţosu' sprijinit de un Ford Escalade tunat. Alţi doi tipi sunt deja în maşină. Pe unul dintre ei îl cunosc. Tam O'Reilly e distribuitorul de droguri pentru zona noastră. El nu le vinde direct, le plasează traficanţilor. Pe celălalt tip, care stă cu cotul scos pe geamul deschis al maşinii, nu-l cunosc, e nou.

Mâna îmi alunecă spre patul Glockului ascuns în buzunarul interior al jachetei de fâş. Nu mă simt în largul meu în apropierea străinilor. Mă apropii de ei doar când trebuie să-i scutur pentru că n-au plătit sau să-i omor.

Poate că o să-l omorâm pe tipul cel nou în seara asta.

— Forţosule! Tam!

îi salut pe amândoi dând din cap, ca să-mi rămână mâinile libere.

Lui Forţosu' nu-i scapă asta. îmi aruncă o privire care mă pune în gardă şi îl atinge pe braţ pe tipul cel nou.

— Cesaro, el e Leka. Leka, Cesaro. Cesaro e nepotul lui Arturo.

— Din partea mamei, precizează Cesaro.

Nepotul şefului îmi zâmbeşte, arătându-şi dinţii regulaţi, de un alb-strălucitor.

Te vreau

Rămân impasibil şi la numele lui Arturo, şi la relaţia de rudenie dintre ei.

—Nu ştie nici măcar cine e Arturo? comentează Cesaro.

Scutură din cap pentru a-şi înlătura o şuviţă de păr de pe faţă.

— Tocmai l-ai adunat de pe străzi pe ăsta? continuă el.

Forţosu' vrea să-mi ia apărarea, dar, înainte să deschid uşa din spate a maşinii, îi fac energic semn din cap că nu e cazul. îmi place să trec neobservat. Cui îi pasă că nepotul lui Arturo crede că sunt un nimeni?

Singura mea dezamăgire este că nu-l omorâm sau, îmi dau deja seama, i-ar prinde bine măcar câteva lovituri cu patul armei. îmi pun centura de siguranţă şi întreb:

—Care-i planul?

Cel care răspunde e Cesaro, nu Forţosu'.

— Mergem la Underground, frate. Am auzit că acolo sunt cele mai tari gagici acum.

—La Underground?

Tam mă pocneşte în glumă în umăr.

— Leka are grijă de sora lui mai mică, nu prea iese în lume. E un club, vere. Imaginează-ţi ringul de dans, rochii mulate, pantofi provocatori şi multă băutură.

—Dar nu e pe teritoriul lui Red?

Ce femei, ce băutură? Dacă Underground nu e deţinut de organizaţie, înseamnă că armele aflate înăuntru nu vor fi în mâini prietenoase.

— Care-i problema cu localul din Oak Street? mă interesez eu.

Lui Arturo îi plăcea să meargă acolo în rarele ocazii când ieşea în vreun club. Exista un salon special pentru VIP-uri, protejat cu sticlă antiglonţ. Stătea înconjurat de femei care aveau grijă ca el să se simtă bine – unele stând

în genunchi pe lângă el, iar altele pe podea, frecându-se unele de altele. Erau surprinzător de multe gagici pe care nu le deranja să facă schimb de fluide cu Arturo pentru câteva băuturi gratis şi pentru aşa-zisa onoare de a sta o noapte în salonul VIP.

Ce era suficient de bun pentru Arturo ar fi trebuit să fie şi pentru nepotul lui.

— Cesaro vrea să mergem la Underground, aşa că acolo mergem, spune Forţosu' sec.

în traducere: nici lui nu-i convine, dar n-avem ce face.

— E posibil să avem probleme? întreb. Nu că m-ar deranja, dar vreau să fiu pregătit.

Mă uit la SUV-ul negru care rulează în faţă. Sunt sigur că şi Forţosu' l-a observat, ca şi pe cel din urma noastră. Trei maşini pline cu bătăuşi pentru un singur tip pe care, probabil, l-aş doborî şi cu mâna stângă mi se par exagerat de multe, dar ce ştiu eu?

— Nu, dar nu putem risca să i se întâmple ceva rău nepotului şefului. N-ar da bine deloc.

Forţosu' şi cu mine schimbăm o privire în oglinda retrovizoare. Aşadar, Arturo ne-a transmis el însuşi mesajul şi, dacă Cesaro se întoarce acasă fără să fi avut parte de distracţia vieţii lui, atunci avem probleme.

— Care-i problema cu fetele noastre, Cesaro? Te-ai uitat bine la ele? Avem câteva bune de tot. Mie îmi place de roşcata aia, cum o cheamă? zice Tam, dându-mi un ghiont.

—Habar n-am.

Mă uit pe fereastră. Gagicile vin şi pleacă. Nu le ţin socoteala.

— Claire, îl ajută Forţosu'. Deci aşa, şmechere, ai pus ochii pe Claire? Are nişte linii curbe mai ceva ca un Bugatti.

Cesaro ridică din umeri şi-şi aprinde o ţigară. Forţosu' strânge din maxilare. £ maşina lui şi îl deranjează al dracului de tare că Cesaro n-a cerut voie.

— Câteva dintre gagicile recoltate de unchiu' Art nu-s rele, dar sunt prea... întrebuinţate. Nu vreau o păsărică distrusă de sculele altora. Ca aia cu care am fost azi-noapte. N-am mai dat de o păsărică aşa de largă. Aveam impresia că şi-a îndesat acolo toţi clovnii de la circ, zice el râzând. A fost careva dintre voi cu tipa aia, Mary?

Eu şi Tam ne zgâim în ceafa lui Forţosu'. Fălcile îi sunt aşa de încleştate, că am impresia că o să-i trosnească. Mary încă lucrează la Marjory's, deşi „lucrează” e mult spus. Stă într-un separeu în timp ce toate celelalte fete îşi rup spinarea, dar pentru că are parte de scula lui Arturo cu regularitate, îşi permite.

Sunt destul de sigur că Forţosu' încă mai simte ceva pentru ea. Ştiu că s-a mai culcat din când în când cu Mary, când ea era plictisită, iar Arturo era ocupat cu altele. Nimănui nu-i este permis să o vorbească de rău, cel puţin nu de faţă cu el.

Cred că-l omoară faptul că nu-i poate zice nimic lui Cesaro, care-i dă înainte:

— ...cu ţâţele alea lăsate. Vere, şi vaginul îi mirosea a peşte. A vrut să-i dau limbi acolo, ceea ce e aberant rău de tot.

Face o pauză, ca să tragă din ţigară.

Intru în vorbă, pentru ca Forţosu' să nu-şi strice relaţia cu Arturo din cauza unei fufe necredincioase ca Mary.

— E aiurea rău, omule.

Cesaro se întoarce în scaun.

— Mda, deci ştii despre ce vorbesc. Nu exista pic de frecare. De parcă mi-o băgăm în aer. Până şi bătrâna Roşie Palm şi-o pune mai bine decât târfa asta.

Ridică o mână şi o flutură spre mine.

— Leka n-are de unde să ştie, nu i-a pus-o niciodată lui Mary, spune Tam.

—Nu te învinovăţesc, frate. Şi ţie de cine-ţi place?

— Nu e interesat de niciuna. Băieţii îi spun Părinţelu'. Le ascultă pe toate când i se confesează, dar nu i-o trage niciuneia. Şi nu pentru că ar fi homo, că am verificat deja asta, ştii ce zic? Suntem de aceeaşi parte a...

—Ajunge, zic încet.

Tam ştie că a depăşit măsura şi se face mic în scaunul lui. Dar Cesaro e ca un dulău care adulmecă slăbiciunile şi ciudăţeniile.

—Nu-ţi plac târfele, aşa-i?

A înţeles greşit, dar îl aprob vag din cap. Dacă vrea să meargă pe ideea asta, îl las.

—Nici mie.

îmi dă să trag un fum din ţigara lui, dar fac semn că nu vreau.

— M-am săturat de toate târfele astea. Vreau o virgină. Una care să priceapă o aluzie.

Una pe care s-o dreseze el.

— Ai avea mai multe şanse în biserică, zice Tam. Eu merg la slujbă cu mama în fiecare duminică. Fetele de-acolo îşi ţin genunchii atât de strânşi, că ai impresia că părintele Mike le pune superglue pe scăunelele pe care îngenunchează pentru rugăciuni.

Cesaro e de altă părere.

— Ştii care-i problema cu fecioarele de la biserică? Au prea multe pretenţii, la dracu'! Vor să mergi la slujbă cu

Te vreau
ele. Să te îmbraci într-un anumit fel. Nu vor s-o ia în cur. Vorbesc prea mult când ar trebui să fie deja în genunchi, cu gura deschisă.
— Unele dintre ele sunt într-adevăr al dracului de pretenţioase, aprobă Tam.
Am văzut de câteva ori cum a fost refuzat. Probabil că ştie ce spune.
Din nou, Cesaro nu e de acord cu el.
— Abordezi problema total greşit. Nu trebuie să te dai la femeia alfa. Aia oricum ar fi naşpa în pat. Te dai la cele timide, de care femelele alfa se înconjoară ca să iasă ele în evidenţă. Fătucile alea sunt vulnerabile. Le faci un compliment, le oferi de băut ceva care să le placă, apoi le inviţi în salonul VIP. în scurt timp, şi tipa urâţică, şi aia bună rău se vor bate pentru tine.
Forţosu' parchează în faţa clubului Underground. Cesaro, înainte să coboare din maşină, face semn cu capul spre intrarea în club.
— Hai şi-nvaţă. Şi tu la fel, frumuşelule. Eşti numai bun de momeală.
— Eu rămân să păzesc intrarea, spun. Du-te cu Tam şi cu Forţosu'.
— Nope. Cum am spus, tu o să ne ajuţi să atragem gagicile.
Strâng din dinţi şi mă uit spre Forţosu'. El e şeful meu, în faţa lui răspund.
Cesaro pocneşte din degete în faţa mea. I le prind imediat cu o mână şi îi sucesc braţul într-o parte. Forţosu' se înfiinţează lângă mine într-o nanosecundă şi mă trage într-o parte.
— Scuze, bombăn eu, dar nimeni, nici măcar Cesaro, nu crede vreo clipă în scuzele mele.

—Eşti la dispoziţia mea, idiotule, zice rânjind sumbru.
—A unchiului tău, îl corectez.
—Adică a mea, în seara asta.

Pocneşte iar din degete, ca şi cum eu aş fi un nenorocit de câine corcit căruia el îi dă comenzi.

Mă dau la el, dezvelindu-mi dinţii. Forţosu' mă ţine pe loc. îi face semn din cap lui Tam să-l ducă pe Cesaro în club, iar pe mine mă trage spre spatele maşinii.

— Uite, lasă atitudinea asta de câine de pază – chiar dacă ţi se potriveşte perfect – şi simte-te şi tu bine. Cesaro e un dobitoc, dar dacă-i faci pe plac, ai ocazia să promovezi. Fă-i rost de o gagică. Găseşte-ţi şi ţie una. Mergeţi cu ele acasă şi regulaţi-le până vă împrieteniţi, tu şi Cesaro.

—Tu aşa ai face? îl întreb, sincer surprins.

Are un sistem de securitate atât de permisiv, cât să aducă un străin în locul unde dorm soţia şi copiii lui? Eu am urmărit-o două luni pe doamna Michaelson şi i-am cercetat în amănunt trecutul înainte să-i ofer jobul de bonă.

— Nu duc la mine acasă nicio femeie, şi nici pe cretinul ăla.

Forţosu' oftează nerăbdător şi mă împunge în biceps.

— Nu zic să o întinzi pe gagică pe masa din bucătărie în timp ce Elizabeth îşi mănâncă macaroanele cu brânză, dar îţi spun că eşti mult prea încordat. Şi nu trebuie să fii. Nu în seara asta. în seara asta, Cesaro vrea ca tu să fii mâna lui dreaptă. Agaţă câteva gagici şi lasă-l pe el să aleagă. Tu nu trebuie să faci nimic. Dacă el e mulţumit, Arturo e mulţumit. Dacă mergi la gagici cu un tip, asta e o modalitate excelentă de a forma o legătură puternică. Asta ar întări încrederea reciprocă dintre tine şi Arturo.

Te vreau

— Dacă fac o orgie cu Cesaro, la mine acasă, Arturo o să aibă mai multă încredere în mine?

Nu-mi vine să cred ce-mi aud urechile.

— Hristoase, dar încăpăţânat mai eşti. Atunci n-o face acasă. Fă-o la salonul VIP. Sau undeva, într-o parcare. Ce rahat, avem o mulţime de locuri de parcare la Marjory's.

Discuţia asta de doi bani nu duce nicăieri. îl bat pe umăr pe Forţosu'.

—Hai să vedem ce-şi doreşte Cesaro, zic.

Forţosu' se luminează vizibil la faţă. Să-i fericesc puţulica este cu siguranţă una dintre priorităţile mele.

înăuntru, sunt obligat să las la garderobă arma şi haina. Singura mea consolare e că şi Forţosu' e la fel de dezamăgit ca mine din cauză că am fost dezarmaţi. Ne facem loc spre masa la care s-a aşezat Cesaro.

— Voi ce vreţi? întreabă el. Am comandat shoturi pentru toată lumea.

—E OK.

Mă strecor în separeu. Forţosu' stă de pază la margine, unde, în mod normal, ar fi trebuit să mă aflu eu.

Cesaro îşi mai aprinde o ţigară şi scrutează mulţimea.

—Ce părere ai de aia de-acolo? Tipa în albastru.

—Bună, mint eu.

Nici măcar n-o văd pe tipa în albastru. în bar e întuneric, iar luminile stroboscopice decolorează pe toată lumea.

— Mda, dar nu la fel de bună ca blonda de-acolo, din colţ. Ia uite ce cur are! Aş vrea să danseze la mine-n poală, pe scula mea.

îmi dau seama că Cesaro nu vrea de la mine decât să mormăi din când în când ca şi cum l-aş aproba.

Mă scufund în bancheta de piele şi mă zgâiesc la ringul de dans. Asta este lumea mea, dar nu pot permite să

devină şi lumea lui Bitsy. Indiferent ce ne rezervă viitorul, trebuie să mă asigur că ea nu va ajunge pradă pentru oameni precum Cesaro.
—Pot să folosesc masa voastră pentru o secundă?
O tipă suplă pune un pahar din plastic pe masă.
—Sigur.
—E cald aici, nu?
îşi face vânt cu mâna.
—Aşa-i.
Din cauza transpiraţiei, mi s-a lipit tricoul de spate. Fetele, cu rochiile lor minuscule, au nimerit-o mai bine. Dacă urmează să te înghesui într-o încăpere cu alte câteva sute de persoane, prea multe haine strică. Mă uit spre ringul de dans, unde Cesaro e făcut sendviş de două femei.
—Care e capacitatea clubului?
Forţosu' e prea ocupat să mai dea pe gât o bere ca să-mi răspundă. în ritmul ăsta, eu voi fi cel care va conduce maşina la întoarcere. Mă întorc spre fată.
—Tu ce crezi?
Ea zâmbeşte şi bate din gene.
—Despre ce? Despre cât de cald e aici?
îşi duce, provocator, o mână spre umărul dezgolit dinspre mine.
Mă trag într-o parte, ca să-i evit degetele, şi mă aplec spre Forţosu'.
—Cât mai durează?
—Destul, frate.
Strâng din dinţi. Suntem aici de peste două ore, timp în care Cesaro a adunat o sumă din cinci cifre pe nota de plată, a încercat să ia cu asalt cabina DJ-ului, ca să-1

convingă „să pună dracului nişte muzică adevărată”, şi m-a pus să păzesc uşa de la toaleta bărbaţilor cât timp i-a tras-o unei fete din club, care părea că mai trecuse de câteva ori pe-acolo în seara asta. După ce a regulat-o pe „tipa cu cola”, cum îi zicea el, a plecat la vânătoare după fata ideală, pe care s-o ia cu el acasă. Fără succes până acum. După cum îi spusesem deja, într-un club de noapte nu-s prea multe virgine doritoare să se cupleze cu infractorii din oraş.

Privesc atent mulţimea. Poate că dacă-i găsesc o gagică, putem pleca de-aici cu toţii. Nu-s mare fan al cluburilor, în general. Nu-mi place să fiu înconjurat de persoane pe care nu le cunosc, fără să am arma la mine. în plus, azi n-am stat deloc cu Bitsy. Am lucrat toată ziua la Marjory's, punând rahaturile în ordine cu Forţosu', apoi a trebuit să mă ţin după curul excitat al lui Cesaro.

— Dansezi?

— Cu tine vorbeşte, îmi face semn Forţosu'.

— Ce?

E o masă cu şase fete la vreo doi metri de noi. Sunt şanse mari ca printre ele să fie una mai timidă, dispusă să cedeze farmecului ieftin al lui Cesaro.

— Vrea să ştie dacă dansezi, îmi explică Forţosu' şi se apleacă spre mine. Nu te simţi ofensată de Gigi Neprice- putu', aici de faţă – nu prea e ieşit în lume, îi spune apoi tipei. Leka, fata vorbeşte cu tine.

Mă întorc spre fată, care s-a tras un pic înapoi şi stă cu o mână în şold, uitându-se la mine de parcă n-aş avea toate ţiglele pe casă. Despre ce vorbeam? A, da, despre temperatura din cocina asta.

— Aşa-i, e cald aici, îi zic, ignorând rahaturile despre dans.

)en Frederick
— Te-a întrebat dacă vrei să dansezi, subliniază Forţosu' fără niciun rost.
— Nu vreau. Cât de timidă eşti?
— Timidă?
Nedumerirea ei creşte odată cu iritarea mea.
— Mda. îl vezi pe tipul ăla, dintre alea două blonde? E Cesaro. Are o căruţă de bani şi vrea să şi-o tragă la noapte. Ce părere ai?
— Iisuse! Eşti peşte sau aşa ceva? zice şi îşi ia paharul de pe masă. Prietenul tău e ciudat rău.
Ultimele cuvinte i le-a adresat lui Forţosu', înainte să-şi ia tălpăşiţa.
El mă priveşte suspicios.
— Ai făcut-o intenţionat?
îmi iau paharul cu apă şi sorb îndelung, lăsând tăcerea să vorbească pentru mine.
— Du-te-n mă-ta de fraier! zice el râzând, dar am senzaţia că glumeşte doar pe jumătate. Ai fi putut să i-o tragi tipei. S-a dat la tine atât de tare, că mi s-a ridicat mie catargul.
— Păi, în cazul ăsta trebuia să te bagi.
Sparg un cub de gheaţă între măsele şi pun paharul de plastic pe masă.
— Nu pe mine mă voia, răspunde Forţosu'.
— Voia să fie curtată şi să şi-o tragă, iar eu n-aveam dispoziţia necesară nici pentru una, nici pentru alta.
— O să te arzi dacă te tot faci că nu pricepi.
— E treaba mea.
învârt paharul în mână şi mă uit cum se ciocnesc între ele cuburile de gheaţă.
— Dar de ce? Dă-mi măcar un motiv bun pentru care nu eşti acum pe ringul de dans, frecându-ţi scula de o

păsărică? De ce nu o duci la toaletă, să ţi-o sugă până nu mai poţi? De ce nu ieşi în fiecare seară la agăţat, din moment ce atâtea gagici bune vor să te călărească?

Forţosu' izbeşte cu pumnul în masă.

Îl preocupă ceva, şi nu e faptul că nu mă duc eu la femei.

—Deci? întreabă el.

Are broboane de sudoare pe frunte. Presupun că.Ar- turo pune presiune pe el. Şi s-o facă pe bona lui Cesaro e un job de rahat.

Pentru motivele de mai sus şi pentru că el m-a salvat de pe drumuri, îi dau o explicaţie pe care nu sunt obligat să i-o dau.

— Mi-ai spus cândva să-mi găsesc o ancoră. Am făcut-o şi nu am de gând să rup lanţul respectiv pentru una scurtă cu o necunoscută.

Stau în banca mea pentru că Bitsy s-ar prinde dacă aş face ceva. Are fler. îşi dă mereu seama în ce toane sunt. Şi dacă aş face ceea ce-mi propune Forţosu', Bitsy ar şti că s-a schimbat ceva. Şi nu există nimeni – nicio întâlnire care durează cinci minute, 10 minute sau chiar o zi întreagă – care să merite riscul de a strica oaza perfectă care este casa mea şi a lui Bitsy.

Forţosu' deschide gura să mă contrazică, dar Cesaro îşi face apariţia la masă. E prima oară de când l-am întâlnit pe cretinul ăsta când mă bucur cât de cât că-l văd.

— Aceste două domnişoare au chef de ceva acţiune în salonul VIP, zice el strângându-le strâns în braţe pe tipe.

— Mai bine le ducem în Oak Street, spun eu şi, de data asta, Forţosu' e de acord.

—Mda, hai s-o ştergem de-aici!

)en Frederick
* * *

E S dimineaţa când ajung acasă. Doamna M. a aţipit pe canapea. Cum ştiu că-i place să-i pregătească micul dejun soţului ei, o scutur uşor de umăr.

—Tu eşti, Leka?

—Da.

Nu putea fi altcineva.

— Ţi-am chemat o maşină, te aşteaptă jos. Cum s-a purtat Bitsy?

—A fost o păpuşică, la fel ca întotdeauna.

Se freacă la ochi, apoi se ridică de pe canapea.

—Şi tu eşti un frate bun, Leka.

O aprob dând din cap şi o ajut să-şi strângă lucrurile. Nu pot s-o conduc până jos, pentru că nu o las pe Bitsy singură în casă, dar o urmăresc din prag până se deschid uşile liftului.

îmi face cu mâna. Mă duc la laptop şi accesez camerele video care supraveghează clădirea. Doamna M. coboară până la parter fără ca liftul să facă vreo oprire. Portarul îi face cu mâna şi o trece în registru. Camera video de la exterior arată cum se urcă în maşina pe care am chemat-o pentru ea.

După ce mă liniştesc că a plecat în siguranţă, mă duc să văd ce-mi face fetiţa.

Arunc o privire fugară spre dormitorul ei şi văd că patul e gol. Totuşi nu sunt îngrijorat şi bănuielile mi se confirmă când, din pragul camerei mele, văd o mogâldeaţă pe partea stângă a patului.

Traversez cu grijă încăperea. Doarme pe o parte, cu mâinile sub cap. Are în braţe iepuraşul de pluş pe care i

l-am cumpărat cu ani în urmă de la Macy's. I-am mai luat şi alţii între timp, dar tot pe ăsta îl iubeşte cel mai mult.

îmi iau din sertarul de sus hainele în care dorm şi merg la baie. La duş, îmi dau seama că am rămas fără săpun de dimineaţă. Mai sunt doar chestiile lui Bitsy. Deşurubez capacul în formă de căpşună şi miros conţinutul. Dau din umeri şi îmi torn în palmă lichidul rozaliu. Aşa că acum miros a căpşuni. Există şi lucruri mai rele pe lume. După duş, mă şterg şi pun pe mine o pereche de pantaloni de trening şi un tricou.

Mă întorc în cameră şi mă aşez pe cealaltă parte a saltelei. Cesaro va reprezenta o problemă dacă va rămâne prin preajmă. Una dintre fete l-a respins când a încercat să o dezbrace, şi atunci Cesaro i-a tras un pumn. A fost nevoie de o căruţă de bani şi de ameninţări bine ţintite ca să-i cumpărăm tăcerea.

Ce mă deranja cel mai mult era că Cesaro nu fusese beat sau drogat. Era pur şi simplu crud. I-a plăcut când fata i s-a opus şi i-a plăcut şi mai mult când ea a început să plângă.

Forţosu' le-a condus acasă pe fată şi pe prietena ei, în timp ce eu am rămas să-l observ pe Cesaro, a cărei enervare creştea invers proporţional cu numărul de tipe rămase în clubul unchiului său. Când clubul era pe cale să se închidă, el l-a sunat pe unchiu-său să-i ceară o târfă proaspătă. Un sfert de oră mai târziu, a apărut Mary. La început, Cesaro n-a fost mulţumit. A făcut-o în toate felurile şi a întrebat-o de ce crede că el ar vrea să şi-o bage iar în gaura ei largă.

Mary nici n-a clipit. A închis uşa şi, jumătate de oră mai târziu, Cesaro a ieşit oarecum îmblânzit, urmat de

)en Frederick
Mary, care avea părul răvăşit, rujul întins pe toată faţa şi o tăietură pe obraz, pe care nu o avusese când venise. Dar tipa avea un aer satisfăcut.

Poate că îi plăcea să fie tratată mai dur. Unele fete aşa sunt. Oricare ar fi fost situaţia, nu s-a plâns.

— Vrei să te duc undeva cu maşina? o întreb eu. Forţosu' se întoarce curând.

Face semn din cap că nu şi îşi strecoară mâna pe sub braţul lui Cesaro.

—Nu, eu merg cu Cesaro.

—Eşti sigură? Te pot duce acasă.

Nu mă mai oferisem s-o duc acasă până acum, dar nu mi se părea în regulă s-o las pe mâna lui Cesaro.

— Ţi-a spus doar că merge cu mine acasă. Ia-ţi propria târfă, Părinţele! a spus dispreţuitor.

Am lăsat-o baltă.

— Stai să-i dau un telefon lui Arturo, să-i spun pe unde umblaţi.

— Ştie deja şi e de acord cu asta. Se bucură că sunt cu un bărbat care mă poate satisface, spune Mary.

Se întoarce spre Cesaro şi îl sărută pe biceps.

N-am ce face şi-i las să plece.

Am aşteptat la restaurant, în întuneric, până s-a întors Forţosu'. Iniţial m-am gândit să nu-i spun ce s-a întâmplat, apoi mi-am zis că, dacă aş fi în locul lui, mi-ar plăcea să ştiu.

în cele din urmă, n-a trebuit să suflu o vorbă. Când a intrat în restaurant şi m-a văzut singur la masa din magazie, s-a prins imediat.

—A venit Mary, aşa-i?

Am făcut semn că da, iar el a tras o înjurătură.

Te vreau

— îi simt parfumul. încă se dă cu nenorocitul ăla de Gucci pe care i l-am făcut cadou acum o groază de ani.

Nu ştiam dacă să-mi cer scuze, să mă arăt empatic sau ce să spun, aşa că mi-am ţinut gura. Forţosu' a închis ochii, s-a prins cu două degete de puntea nasului şi a scos din el o mulţime de înjurături. După ce şi-a vărsat furia, mi-a aruncat o privire de miel dus la tăiere şi m-a invitat să beau o bere cu el.

Am încercat să nu mă uit nerăbdător la ceas, dar nu era uşor. într-un târziu, când a venit schimbul de dimineaţă să pregătească mâncarea, a declarat că ziua s-a terminat. Am fugit acasă. Literalmente am alergat tot drumul.

Lângă mine, Bitsy se foieşte şi mormăie ceva în somn. Ceva de genul „Nu sunt creaţă”, apoi „Al tău stă ţepos”.

— Şşşt, îi şoptesc şi o mângâi protector pe umăr.

O simt atât de fragilă...

Se întoarce spre mine şi îşi încolăceşte degeţelele în jurul braţului meu. Tensiunea acumulată peste noapte se estompează sub atingerea ei uşoară. Nu, nu aş renunţa la viaţa alături de Bitsy pentru absolut nimeni. îmi pun o palmă pe creştetul ei şi adorm şi eu.

17. Bitsy

Trei ani mai târziu

— Nu începe şcoala în 20 de minute? zbiară Leka.

îmi privesc reflexia în oglindă şi aplic ceva mai mult fond de ten peste coşurile de pe frunte. Urăsc coşurile. Sora Ruth de la St. Vincent's Academy for Girls spune că sunt de vină hormonii şi că vor dispărea când mai cresc. I-am spus că majoritatea colegelor mele de clasă au un ten perfect, iar soluţia sugerată de sora Ruth împotriva coşurilor a fost rugăciunea. Ţinând cont de faptul că mai bine de jumătate dintre colegele mele îşi petrec timpul în genunchi mai mult sugând-o decât rugându-se, mă îndoiesc serios de faptul că dacă spun de câteva ori Ave Maria voi avea tenul mai curat.

Informaţia asta nu i-o împărtăşesc lui Leka, pentru că i s-ar pune pata pe creier. De fapt, i s-ar pune o mulţime de pete.

După ce mă machiez, mă mai uit o dată în oglindă. Bleah! Acum umflăturile de pe frunte arată de parcă sunt bronzată. Pun fondul de ten în sertar şi mă duc la bucătărie.

Te vreau

Nu contează cum arăt. Azi voi pune în aplicare prima etapă a planului meu de răzbunare. Sfatul doamnei M. de a fi creativă în soluţionarea problemelor mi-a dat o idee. Oi fi eu mai mică decât Felix „Faţă-de-Şobolan”, dar pot fi mai creativă.

O să regrete că m-a hărţuit. Scot de sub chiuvetă sacoşa pe care am pregătit-o aseară, în timp ce doamna M. lua o pauză la toaletă. Desfac cu grijă un capăt. îmi dau lacrimile. Mirosul înţepător de peşte vechi şi ouă stricate mă dă pe spate. Sigilez rapid punga.

O îndes în buzunarul lateral al rucsacului. Sunt pe punctul de a-mi pune rucsacul pe umeri, când aud o voce din spate:

— Stai pe loc!

Ţip şi sar surprinsă, dezechilibrându-mă. O mână se întinde să mă stabilizeze.

— Iisus Cri...stoferson, exclam eu, evitând în ultima secundă blasfemia. M-ai speriat de moarte!

Leka duce mâna liberă la gură, pentru a-şi ascunde un căscat imens.

— Scuze. Cât e ceasul?

îl cercetez rapid din cap până-n picioare, obser- vându-i părul răvăşit şi ochii pe jumătate închişi.

— Arăţi de parcă ai dormit numai o oră după o noapte de dezmăţ.

Sau scoţând din minţi vreo tipă. Ajunsese acasă foarte târziu noaptea trecută, făcuse un duş şi apoi se prăbuşise în pat. Faci duş doar atunci când nu vrei ca oamenii să-ţi simtă mirosul păcatelor. Sau cel puţin aşa zice sora Ruth. Ceea ce, dacă stai şi te gândeşti, este exact opusul preceptului „curăţenia e vecina sfinţeniei”, pe care îl tot predică.

—Ce ştii tu despre dezmăţ? se încruntă el.
— Nu la fel de multe ca tine, contracarez eu şi îmi aşez mai bine rucsacul pe umeri. Ne vedem după şcoală. încearcă să mai dormi un pic.
—Stai o secundă! Te conduc la şcoală.
Se îndreaptă spre camera lui.
—Poftim? obiectez eu.
Nu poate veni cu mine. Mi-ar strica toate planurile.
—Nu-i nevoie, pot merge şi singură trei cvartale.
— Ştiu că poţi, strigă el peste umăr. Dar azi nu e nevoie. Stai să-mi iau o geacă!
N-o să recunoască faţă de mine, dar ştiu că-şi ia geaca pentru că poartă mereu armă.
Cred că aveam vreo opt sau nouă ani când mi-am dat seama că nu e ceva normal. Până atunci, credeam că toţi oamenii umblă cu arme la ei. Toţi din anturajul lui Leka au arme, dar la şcoala catolică, cele mai periculoase arme sunt riglele călugăriţelor şi cuvintele fetelor.
Pentru o clipă, îmi imaginez cum Leka îl face knock- out pe Felix cu patul armei. Probabil că Felix ar face pe el la vederea pistolului. Dar ne-ar şi pârî pe amândoi şi, cum tatăl lui Felix e avocat, eu şi Leka n-am ieşi prea bine din asta.
Cel puţin, asta e ameninţarea pe care mi-a aruncat-o în faţă Felix acum câteva săptămâni, când i-am spus că dacă mai aruncă în mine cu cotoare de măr, chem poliţia.
Aşa să faci, Faţă-de-Pizza! Tata e avocat. Tu o s-ajungi la închisoare, pentru că eşti un pericol pentru sănătatea publică.
Vedem noi după asta cine e un pericol pentru sănătatea publică. Zâmbesc malefic. Dar, pentru a-mi pune planul în aplicare, trebuie să scap de Leka.

Te vreau

Mă uit la uşa de la intrare, apoi la uşa camerei lui Leka, pe care el tocmai dispăruse. Cât de tare s-ar supăra dacă aş pleca, pur şi simplu?

Foarte tare.

Suspin.

E în acelaşi timp şi minunat, şi oribil să merg la şcoală cu Leka. E minunat pentru că astfel petrecem mai mult timp împreună, mai ales că, în ultima vreme, Marjory's îi mănâncă tot timpul. E oribil pentru că fetele mai mari de la St. Vincent sunt îndrăgostite de el.

După ce m-a condus data trecută, a trebuit să ascult o săptămână întreagă chestii de genul: „E fratele tău?” „Sfinte Sisoe, cât de tare e!”, „Cărui sfânt trebuie să mă închin ca să am un asemenea cur?” şi „Sunt gata să mă sacrific pe altarul lui”.

Sunt gata să trec din nou prin toate astea doar ca să mă bucur de compania lui, dar nu şi azi.

Apare din nou. Şi-a pus pe cap o şapcă de baseball. Are un pic de barbă şi ştiu din proprie experienţă că zgârie destul de plăcut. în picioare poartă una dintre cele trei perechi de ghete negre. Blugi, un tricou bleumarin şi o geacă îi completează ţinuta.

— Gata? întreabă el în timp ce ridică breteaua rucsacului de pe umerii mei.

Mă trag înapoi.

— Chiar trebuie să merg singură. Sora Katherine spune că independenţa este semnul unei inteligenţe elevate, iar fetele care nu merg singure la şcoală trebuie să mediteze asupra conceptului de individualism.

Minciuna îmi iese uşor. Leka se arată iniţial sceptic, dar, când mă uit ţintă la el, cu un aer ferm, bate în retragere.

— Nu vreau să fiu responsabil pentru că trebuie să meditezi mai mult, spune el.

Tonul trădează faptul că este uşor rănit, ceea ce mă face să mă simt prost.

—îmi pare rău, şoptesc şi las capul în jos. Mă bate pe umăr.

— Nu. Nu e cazul. Aveai dreptate de la bun început. Sunt obosit.

îşi scoate şapca.

— Mă odihnesc pe canapea şi, când te întorci de la şcoală, facem ceva împreună.

Bucuroasă, ridic privirea către el.

—Super!

îl îmbrăţişez în fugă şi alerg spre uşă. Felix aşteaptă autobuzul şcolii, la trei străzi de casa noastră. Ajunge întotdeauna mai devreme, ca şi cum abia aşteaptă să iasă din casă şi să aibă ocazia să mă chinuie.

— Faţă-de-Pizza! Speram c-ai murit, ca să nu fiu nevoit să-ţi văd iar mutra aia pocită.

—Să ţi-o trag, Felix. îi arăt degetul.

— Nu ţi-aş trage-o nici dacă m-ai plăti. Pun pariu că eşti virgină... eşti, nu-i aşa?

—Am 13 ani, idiotule. Normal că-s virgină. Ca şi tine. Will, prietenul lui

Felix, chicoteşte, amuzat. Asta nu face decât să-l enerveze pe Felix. Se apropie de mine, cu mâna la prohab.

—Facem pariu? Fetele mă roagă să le-o trag.

—Singura fată care te roagă e aia din visele tale, fraiere! Chicotele lui Will

se intensifică. Felix se întoarce spre prietenul lui.

—Tacă-ţi fleanca, găozarule!

Te vreau
Se întoarce din nou spre mine.
— Iar tu, când visezi, te rogi să te iubească cineva, doar că le vine să vomite tuturor celor care-ţi văd faţa boccie. Nimeni nu te vrea, zdreanţă!
Faza cu Felix e că ştie exact unde să te atingă ca să te doară.
— Haide, Felix, că mai e un pic şi vine autobuzul, îl trage Will de mânecă, dar Felix se smulge din strânsoare.
— Bun, mai am timp să-i dau o lecţie zdrenţei.
Se aruncă spre mine.
Compensez lipsa gabaritului prin viteză. Fac un pas în lateral, apoi mă prefac că mă dezechilibrez. Mă aplec în faţă şi mă apuc de rucsacul lui, pentru stabilitate. îi strecor punga în buzunarul exterior. Felix mă loveşte cu palma.
— Dă-te de pe mine, scorpie nenorocită!
Mă loveşte tare.
Mă prăbuşesc pe trotuar şi îmi julesc pe ciment pielea de pe mâini. Dau să mă ridic, dar, înainte să ajung în poziţie verticală, mă surprinde cu un şut în coaste. Mă aplec în faţă, încercând să-mi recapăt suflarea.
— Haide, vere, nu-i OK, îl aud pe Will de deasupra mea.
Mă fac covrig şi aştept următoarea lovitură, dar nu
mai vine. Zgomotul autobuzului care a sosit în staţie şi al uşilor care se deschid umple golul. Mă ridic cu greu în picioare, ţinându-mă încă de abdomen.
Reuşesc să-mi recapăt suficient puterea pentru a striga în urma lui Felix:
— Pe mai târziu, putoare!
Felix se apleacă pe fereastră ca să-mi răspundă, dar se albeşte brusc la faţă şi se aşază la loc pe scaun.
Apare o umbră lunguiaţă, care se suprapune cu a mea. încet, mă întorc şi îl văd pe Leka, urmărind cu

atenţie autobuzul care se îndepărtează. O expresie furtunoasă îi întunecă trăsăturile.
— Ţi-ai uitat telefonul, spune şi-mi întinde mobilul.
—Ups, murmur şi întind mâna să-l iau.
Mă întorc să-l bag în rucsac, dar icnesc de durere fără să vreau.
Leka se întunecă şi mai tare la faţă, cu ochii aţintiţi în continuare asupra autobuzului.
—Îl omor pe golanul ăla.
— Nu, zic şi îl prind de mână pe Leka. Nu poţi face asta. Tatăl lui e avocat, o să avem probleme.
— Poa' să fie şi papa de la Roma, că tot i-aş decupa faţa puţoiului şi i-aş trimite-o lu' taică-su la slujbă.
E de rău. Frica începe să mi se răspândească prin vene. Vai, ce am declanşat? Ar fi trebuit să-mi ţin gura şi să suport durerea. Felix nu m-a mai lovit niciodată. Nu fizic. Sigur că a mai spus tâmpenii şi sentimentele mele au avut de suferit, dar acum e pentru prima oară când mă loveşte.
—Leka, spun, agăţându-mă de braţul lui. Leka, te rog!
în sfârşit, se uită la mine.
— Te rog, nu face nimic! I-am plătit deja poliţa.
îşi plimbă mâna în sus şi-n jos pe braţul meu.
—Cum aşa?
— Am umplut o pungă de plastic cu peşte şi ouă stricate şi i-am băgat-o în rucsac. I-am dat şi o palmă serioasă înainte să plece.
încetează să-şi mai plimbe mâna pe braţul meu. îmi ridică bărbia cu un deget. Observ un zâmbet schiţat în colţul gurii.
— Pe mai târziu, putoare?
Ridic uşor din umeri.

— Mi s-a părut că se potriveşte.
îmi ia telefonul din mână şi butonează ceva înainte să mi-l pună în rucsac.
— Haide!
— Şcoala e în direcţia opusă, îi spun în timp ce mă conduce pe stradă.
— Eşti bolnavă azi, mă anunţă el.
— Sunt? zic şi ridic din sprâncene.
— Da. O răceală apărută pe neaşteptate. Febră mare. Trebuie să-ţi dau lichide.
Coteşte spre cealaltă stradă. îmi creşte pulsul.
— Luăm nişte îngheţată pe post de lichide? întreb eu.
E drumul spre cofetăria mea favorită, unde se fac
nişte clătite demenţiale cu fulgi de ciocolată şi cele mai bune shake-uri din lume.
— Am auzit că asta e cea mai bună metodă să scazi febra.
Aşteaptă până mă ghiftuiesc cu clătite şi sorb ultimele picături de shake din pahar.
— De când durează chestia asta?
Face un semn cu capul spre stradă, în direcţia în care ne dondăniserăm eu şi Felix.
— îmi strici micul dejun.
Leka mă priveşte insistent. Dau farfuria deoparte şi suspin exagerat.
— Din septembrie.
— Suntem în octombrie.
Rezist tentaţiei de a face pe deşteapta cu o replică de genul: Ştiu, am învăţat lunile anului când eram la grădiniţă.
— Ia autobuzul doar lunea şi joia, în restul zilelor presupun că-l duce cineva cu maşina.

)en Frederick
— Aşadar, de o lună jumate, de două ori pe săptămână, golănaşul ăla te-a agresat, iar tu nu mi-ai zis nimic?
Durerea din glasul lui mă afectează şi bunele intenţii se duc pe apa Sâmbetei.
— Am crezut că mă pot descurca şi singură. N-am vrut să te deranjez. Tot timpul faci câte ceva pentru mine, Leka. îmi plăteşti şcoala. îmi cumperi haine, îmi asiguri un acoperiş deasupra capului, îmi pui mâncare pe masă, şi ce primeşti la schimb?
Simt că îmi ard ochii şi clipesc repetat, pentru a-mi opri lacrimile.
—Pe tine, Bitsy. Te primesc pe tine. Corect?
întinde mâna peste masă. Mă holbez la ea.
îmi răsună în urechi vorbele lui Felix: Nimeni nu te vrea!
—Cum poate fi asta îndeajuns?
Câteva lacrimi mi se scurg pe obraji, în ciuda eforturilor de a mă abţine. Le şterg.
— Doamna M. spune că ai nevoie de o soţie. Te împiedic eu să ai una? Vreau să zic, nu aduci niciodată femei acasă. Te temi de ceva? Greşesc eu cumva?
Oare eram egoistă, aşa cum sugerase doamna M. acum câţiva ani? Nu mă pot agăţa de Leka la infinit, dar ideea de a-l împărţi cu altcineva face ca inima mea să vrea să se ascundă într-o grămadă de cărbuni.
Leka se ridică şi se aşază lângă mine. Mă trage mai aproape de el şi, când îmi pune o mână pe spate, încep să plâng ca un bebeluş.
—Nu am nevoie de o soţie. Nu-mi doresc o soţie.
Mă mângâie pe spate.
—Am nevoie doar de tine, Bitsy, e suficient.

Te vreau

îmi încolăcesc mâinile după gâtul lui şi mă agăţ de el ca o maimuţică.

— Dacă vrei să ai o iubită, ar trebui să ai una. Nu mă deranjează.

Altă minciună.

— îţi promit că, dacă voi găsi o fată care să-mi placă atât de mult încât să vreau să fie iubita mea, n-o să las pe nimeni să-mi stea în cale, OK? Nici măcar pe tine.

Exact asta îmi dorisem să spună, dar nu era aşa plăcut s-o aud. Totuşi, este vorba despre nevoile lui Leka acum. Trag aer în piept, îmi şterg ochii de haina lui şi mă desprind din îmbrăţişare.

— OK, răspund eu cu ochii aţintiţi spre urmele lăsate de lacrimile mele pe geaca lui neagră.

Iau un şerveţel şi îi şterg haina.

— Dar tu... tu ai nevoie de o mamă, Bitsy? întreabă el grijuliu.

Ridic capul.

—Nu, am nevoie doar de tine. Jur!

îi apare din nou un zâmbet în colţul gurii. îmi prinde capul în palme.

— Te cred. Deci, ne-am înţeles. Suntem doar noi doi, Bitsy.

îmi întorc faţa în palma lui şi-i dau un pupic.

—Doar noi doi, Leka. Pentru totdeauna.

Jur că simt cum îl trec fiorii.

18. Bitsy

Un an mai târziu

— Faptul că te uiţi la ceas n-o să-l facă să ajungă mai repede acasă, spune doamna M.

Pun telefonul pe masă.

— Mă uitam dacă am primit vreun mesaj de la cineva de la şcoală.

—Şi ai primit?

—Nu.

Măcar asta e adevărat. Am o singură prietenă la St. Vincent, şi regula ei este să nu trimită mesaje după ora 9 seara.

Doamna M. plescăie cu limba în cerul gurii şi sunetul se combină cu cel al andrelelor care se lovesc una de alta în timp ce tricotează.

— Ar trebui să-ţi faci mai mulţi prieteni. Ţi-ar face bine să mai ieşi din casă.

—De ce? întreb eu, uitându-mă în jur. îmi place aici. E locul meu preferat.

Aici ne-am pus amprenta eu

şi Leka în ultimii patru ani. Aici se văd urma de pe parchetul de pe hol, rămasă de când Leka a scăpat cuierul

Te vreau
pe care l-am adus cu noi din Village, şi scobitura făcută în perete, chiar lângă camera mea, pentru globul imens pe care eu am insistat să-l cumpărăm. Sub canapea e pata de ojă pe care am făcut-o când aveam 10 ani. Crezusem că Leka o să se supere, dar el a zâmbit şi m-a mângâiat pe creştet. Blatul de la bucătărie are zgârieturi, pete şi o urmă de arsură de la pistolul de lipit pe care l-am folosit la atâtea proiecte pentru şcoală.
— Ar trebui să stai într-un bloc cu mai mulţi copii sau chiar la casă, la marginea oraşului, unde să ai o grădină şi un câine.
Clic-clac, se aud andrelele.
— O grădină şi un câine par să implice o groază de treabă.
îmi îndoi picioarele şi-mi las capul pe genunchi, dorindu-mi ca Leka să vină mai devreme.
— La marginea oraşului ai mai mult soare, continuă ea de parcă eu n-aş fi spus nimic. Şi sunt mai multe parcuri, mai mulţi oameni şi aerul e mai curat.
Se pare că doamna M. vrea să scape de oraş. Mie îmi plac aglomeraţia şi faptul că pot ajunge oriunde singură, cu metroul. Sunt la o singură staţie de Marjory's, deşi nu merg niciodată acolo decât dacă sunt cu Leka. Dar faptul că sunt la doar 10 minute de el mă face să mă simt mai bine.
— Am auzit că liceul Assumption găzduieşte un bal anul ăsta. Te-ai gândit pe cine inviţi la dans?
—Nu.
— Nu ţi-a căzut cu tronc nimeni de acolo? Am auzit că băieţii de la Assumption sunt foarte prezentabili. Şi de familie bună, pe deasupra.
Când trag aer în piept, mirosul loţiunii de corp cu aromă de căpşuni cu care m-am dat pe picioare se

combină cu cel de lămâie al soluţiei cu care am lustruit parchetul mai devreme. Dincolo de aceste tonuri, pot jura că simt mirosul bărbătesc, cu tentă de pământ, al lui Leka. Inspir adânc, încercând să mă concentrez asupra acestuia, nu la bălmăjelile doamnei M., care chiar nu mă interesează. închid ochii şi inspir din nou. Iată-1! îmi ţin răsuflarea şi mă umplu de el.

De ce aş vrea un băiat, când îl am pe Leka? Nimeni nu se compară cu el. Nimeni de la Assumption nu e aşa de înalt şi nu are umerii atât de laţi. Nimănui nu-i cade bretonul pe frunte perfect, ca lui Leka. Nimeni nu-mi dă fiori pe şira spinării când mă mângâie. Nimeni nu-mi spune vorbe bune când sunt supărată. Nimeni, în afară de Leka. Cred că am ştiut întotdeauna că va fi el, chiar şi înainte să-mi dau seama că legătura pe care o aveam era mai mult decât una dintre frate şi soră. Aşa că nu, nu există niciun băiat la Assumption care să-mi fi căzut cu tronc. Nu va exista niciun băiat pentru mine, niciodată, în afară de Leka.

—Doamna Michaelson te-a întrebat ceva.

Sar direct în picioare.

—Leka, ai ajuns!

îmi pipăi obrajii, întrebându-mă dacă sentimentele mi se citesc pe chip.

înclină capul şi se uită la mine curios.

—Am ajuns. Care-i faza cu dansul?

—Nimic.

La naiba cu doamna M. şi cu gura ei mare! îi arunc o privire bonei. Mă ignoră cam cum am ignorat-o şi eu pe ea toată seara.

— Liceul Assumption găzduieşte un bal pentru toţi bobocii. Este cel la care fetele invită băieţii la dans.

Te vreau
Doamna M. pune deoparte andrelele.
— Elizabeth nu a participat anul trecut pentru că a uitat să semneze acordul de conduită.
Nu uitasem. Aruncasem hârtia la coş, pentru că nu eram interesată de balurile de la şcoală. Şi nici acum nu sunt.
Leka îşi freacă bărbia cu palma. Are o barbă aspră.
— N-am ştiut nimic despre asta. Nu eşti un pic cam tânără ca să dansezi cu băieţii?
Nu acord atenţie întrebării, pentru că atenţia îmi e îndreptată spre părul lui. E ud şi lipit de craniul perfect. Mi se strânge stomacul. Asta înseamnă că treaba pe care a avut-o a fost una mizerabilă.
— Bineînţeles că nu. E adolescentă. Multe fete încep să iasă la dans la vârsta asta. E perfect normal.
Plescăie iar din limbă.
— Leka, nu fi aşa de strict, pentru că o să se răzvrătească!
îi fac semn că nu e cazul, dar Leka s-a încruntat deja.
Doamnei M. prea îi place să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala.
— Trebuie să semnezi acordul de conduită şi să-l predai cât mai repede, altfel nu vei putea participa, continuă ea.
Iau geanta cu setul de tricotat şi o duc la uşa de la intrare, poate se prinde.
— Oricum nu mă duc, aşa că nu contează.
— Dacă vrei, poţi să mergi, spune Leka.
— Nu vreau să merg.
Ştiu că nu e momentul să-i împărtăşesc lui Leka sentimentele mele. Ar spune că sunt prea mică. Sau, şi mai rău, că sentimentele mele nu sunt reale. Nu, cel mai rău ar fi să mă mângâie pe creştet şi să-mi spună că suntem fraţi şi că aşa vom rămâne.

— Ar trebui să meargă la dans, se bagă iar în vorbă doamna M. I-ar prinde bine. Merg eu cu ea în weekend să-şi cumpere o rochie, dacă tu nu eşti disponibil.
—Nu merg la dans, insist eu.
—Vă ţin la curent, doamnă Michaelson, spune Leka.

Deschide uşa, îmi ia geanta doamnei M. din mână şi o conduce pe bonă pe holul blocului.

Ea continuă să vorbească despre dans.
— Aşa să faci, dragule. O să-i prindă bine lui Elizabeth. Nu are destui prieteni. Nu e sănătos pentru ea să fie singură.

Nu reuşesc să desluşesc cuvintele lui Leka, murmură prea încet – presupun că intenţionat.
— Da, vârsta del4 ani e perfectă pentru asta. Cu siguranţă, nu e prea tânără.

Hotărăsc că nu e cazul să aud mai mult şi intru în casă. Mă duc în bucătărie şi scot ingredientele pentru un sendviş. Leka e de multe ori înfometat când vine de la muncă. Nu mănâncă la Marjory's. îmi plăcea să-mi imaginez că nu mănâncă acolo pentru că i se întoarce stomacul pe dos din cauza lui Mary, dar acum cred că e din cauză că nu-i place munca pe care o face acolo.
— Aşadar, e un bal la şcoală, zice Leka în timp ce intră în bucătărie. Ce altceva nu mi-ai mai zis?

Nimic special. Doar faptul că simt nişte furnicături care l-ar face să roşească şi să fugă să se ascundă undeva.
—Nimic.

Suspin ca răspuns la privirea lui neîncrezătoare.
—Stai un pic!

Aduc rucsacul, scot din el un teanc de hârtii şi le trântesc pe masă. Leka îşi trage un scaun şi, cu sendvişul într-o mână, începe să răsfoiască grămada de formulare pentru

părinţi. Una pentru o excursie de grup la o fabrică de gumă de mestecat. Alta pentru o vizită la Muzeul Naţional de Istorie. Erau două pentru nişte petreceri organizate la şcoală: una de întâmpinare la începutul anului şcolar, de toamna trecută, şi una de la sfârşitul semestrului.

Le citeşte pe rând şi le aşază deoparte, până se formează un teanc de vreo 10 hârtii. Se uită la sendviş şi îl pune şi pe acesta pe masă.

—Ia loc, Bitsy!

Cu inima grea, mă trântesc pe scaun.

—De ce nu mi-ai spus nimic despre toate astea?

—Pentru că nimic din toate astea nu contează.

Strânge din pumni şi-şi încordează maxilarul — semn clar că e frustrat şi că încearcă să se controleze.

— Astea sunt rahaturile distractive de la şcoală, şi tu le ratezi pe toate. De ce?

— Nu sunt distractive, Leka. Tocmai asta e faza. Chestiile astea sunt fie plictisitoare, fie terifiante.

Scot formularul pentru muzeu.

— M-am interesat. Locul e plin de animale moarte şi împăiate, în nişte vitrine. Poţi să le vezi la fel de bine în fotografiile de pe internet, plus că online găseşti şi mai multe informaţii.

Scot formularul pentru petrecerea de întâmpinare.

— Asta este pentru meciul de fotbal american de la Assumption, în timpul căruia patru elevi au fost prinşi fumând un joint în toaletă, iar după joc, Misty Price a fost prinsă oferindu-i unui sportiv un premiu de consolare cu gura, în autobuz.

Leka, săracul, e complet debusolat. Mai devreme avea maxilarul încordat, acum a rămas cu gura căscată şi a făcut ochii mari.

— Mergi la o şcoală catolică, spune el pe tonul pe care recită călugăriţele versete din scriptură de parcă ar fi un fel de sfinte centuri de castitate.
— Corect, dar, atâta timp cât mergi la spovedanie, totul este în regulă.

în plus, probabil că unii preoţi se excită când le ascultă pe fetele care îngenunchează lângă ei şi-şi mărturisesc în şoaptă păcatele din timpul săptămânii.

Leka rămâne tăcut în timp ce procesează informaţiile. Ridică o mână şi-şi acoperă gura cu ea, probabil pentru a-şi ascunde emoţiile intense, dar eu îmi dau întotdeauna seama ce se petrece în mintea lui. Nu-i citesc cu exactitate gândurile, dar ştiu, în general, ce sentimente îl încearcă. Acum e supărat – probabil pentru că locul sigur în care credea că mă plasase se dovedeşte a fi, de fapt, un incubator pentru vicii, în special droguri şi sex.
—Şi tu, Bitsy? Tu ce ai de mărturisit?
— I-am pus piedică lui Jillian Murkowski acum trei săptămâni, spun eu cu candoare.

încearcă să-şi mascheze zâmbetul cu mâna, dar văd cum îi strălucesc ochii.
—De ce?
— Pentru că e o javră. E în clasa a zecea şi are un iubit mai mare. Pare să creadă că asta îi dă un statut superior la şcoală şi le spune celorlalte fete ce-i displace ei la înfăţişarea lor.

Imit vocea nazală a lui Jillian:
— Leila e aşa minionă, că părinţii ei trebuie să fie mun- chkini[2]. E sigură că e în clasa a opta? Către Camryn, care e

[1] Personaje din romanul Vrâjitorul din Oz de L. Frank Baum. (N.t.)

mai dolofană: Chiar crezi că ar trebui să mănânci şi chifle la masă? Chestii de genul ăsta.
—Şi despre tine ce spune?
—Nimic. Nu e prima dată când îi pun piedică.

Anul trecut, am călcat-o „accidental” pe mână la ora de educaţie fizică, atunci când stătea întinsă pe o saltea în sala de sport.

Leka chicoteşte.

— Bun. Deci şcoala ta e varză. De ce nu mi-ai spus până acum? Te puteam muta la altă şcoală.

— Peste tot sunt nesimţiţi. Ce rost are s-o iau de la capăt? Aici, cel puţin, ştiu cine-i agresiv şi mă pot feri de cei cu adevărat periculoşi.

— Nu cred că aşa ar trebui să fie la şcoală, spune el cu blândeţe.

A terminat cu morala. Şi i-a trecut şi supărarea, pentru că şi-a luat iar sendvişul.

—Dacă spui tu.

Dar eu cred că peste tot e aşa la şcoală. Suporţi până te lasă în pace, apoi îţi vezi de viaţă. Cel puţin, asta e teoria mea. Odată terminată şcoala, când voi avea 18 ani, Leka mă va vedea ca pe o femeie şi vom trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Nu că acum n-am fi fericiţi, dar simt că am putea fi mai apropiaţi. Sau poate că mă tem că doamna M. are dreptate şi că o altă femeie o să mi-l fure înainte ca eu să fiu pregătită să-l revendic. Sau, mai degrabă, înainte ca el să fie pregătit pentru ca eu să-l revendic, pentru că eu sunt gata şi acum să anunţ lumea întreagă că eu şi Leka vom fi împreună pe vecie. Şi nu ca frate şi soră, aşa cum încearcă toată lumea să mă facă să accept.

)en Frederick
— Tot cred că ar trebui să te duci la bal. Chestiile astea se presupune că sunt distractive.
— Mai degrabă aş sta să-mi scoată cineva toţi dinţii fără anestezie.
— E prea dureros, eu aş prefera să dansez, nu să-mi fie scoşi dinţii.
— Am o idee mai bună despre cum să-mi petrec timpul.
— Ce idee?
Aştept până are gura plină, apoi îl delectez cu inteligenţa mea.
— Aş putea să-mi iau o slujbă.
începe să dea din cap înainte să apuc să spun ultimul cuvânt. Dar cum încă are gura plină, profit de avantajul pe care îl am şi continui.
— Exact. îţi aminteşti că ţi-am zis că tatăl lui Mandy are magazinul ăla cu iaurturi de băut de la intersecţia dintre Beecher Street şi 2nd Street?
— Nu.
Dar privirea lui îmi spune că-şi aminteşte. Leka nu citeşte fluent, dar are o memorie impecabilă.
— Mandy lucrează acolo câteva ore pe zi şi a zis că aş putea să o ajut. Tatăl ei plăteşte şapte dolari pe oră şi aş putea lucra vreo 10 ore pe săptămână. Poate mai mult în weekend. Ar însemna 100 de dolari pe săptămână.
— Ai nevoie de ceva anume? îţi cumpăr eu.
Scutur din cap, frustrată. Poate fi aşa obtuz câteodată!
— Ştiu, dar vreau să câştig banii mei. Chiar şi cadourile pe care ţi le-am luat, tot din banii tăi au fost, e ca şi cum ţi-ai cumpăra singur cadouri, ceea ce e o tâmpenie.
Deschide gura să mă întrerupă, dar nu mă las.

— Şi, dacă chiar ai impresia că nu socializez destul, ăsta e locul perfect să mă integrez mai bine. Mulţi copii de la St. Vincent şi de la Assumption îşi petrec timpul pe-acolo.
— Atunci ar trebui să te duci şi tu să-ţi petreci timpul acolo, replică el.
Se ridică brusc de la masă şi se duce să-şi pună farfuria în maşina de spălat vase. Presupun că faţa lui impasibilă şi vocea inflexibilă ar fi făcut pe oricine să renunţe. Nu şi pe mine.
— Ce zici de asta? Mă duc la dans dacă mă laşi să lucrez la Froyo.
—Nu!
—Dar la Marjory's?
îl trec fiorii şi trânteşte uşa maşinii de spălat vase.
—Nu!!!
Se întoarce, cu mâinile la spate. Bicepşii i se umflă uşor şi tricoul albastru cu logoul Adidas decolorat îi iese un pic din pantaloni. I se vede o urmă de piele. Inspir adânc, neînţelegând pe deplin de ce îmi creşte pulsul şi palmele-mi sunt uşor transpirate. îmi şterg palmele de blugi şi îmi joc atuul.
— Mă înscriu cu o lucrare la expoziţia de artă pentru tineri, care se ţine la primăvară.
Se lasă tăcerea. Ştiu cât de mult îşi doreşte asta. Mă bate la cap de un, de când am fost în vizită la Muzeul Metropolitan de Artă şi a descoperit că elevii pot face asta.
Joc tare.
— Froyo, unde aş lucra cu oameni pe care nu-i cunoşti, înconjurată de tineri care fumează iarbă şi fac sex, sau la Marjory's, unde poţi fi cu ochii pe mine.
—O singură oră pe zi, şi doar când sunt şi eu acolo.

Sar în sus şi scot un strigăt de bucurie.
— Şi mâine-dimineaţă vreau să văd formularul pentru expoziţia de artă gata completat.
— S-a făcut!
Mă arunc în braţele lui – îmi dorisem să fac asta încă de când venise acasă, dar îmi fusese prea teamă. Teamă că-mi va citi cumva gândurile nepotrivite şi mă va îndepărta. Mă prinde, aşa cum o face întotdeauna. Mă strânge în braţele lui puternice. îmi lipesc capul de gâtul lui şi îi inspir parfumul. Simt nevoia să scot limba şi să-i simt gustul. E minunat, îmi imaginez.
Mă desprind din îmbrăţişare înainte să fac vreo prostie.
A doua zi mă înfiinţez la Marjory's, imediat după şcoală. Nu e foarte aglomerat. Mary stă la o masă din spate, cu picioarele pe un scaun, şi citeşte o revistă.
Când mă apropii, coboară un pic revista, ca să mă poată vedea.
— Ce vrei?
— Bună, Mary!
Ezit, pentru că Mary seamănă cu Felix. Ştie cum să te facă să suferi. Am grijă să nu mă apropii prea mult.
— Leka e aici?
Ridică din nou revista, ca să nu-i pot vedea chipul şi ca să nu fie nevoită să se uite la mine.
— Nu.
Atât. Fără detalii, de genul: „Nu, e plecat şi revine curând”. Doar un simplu „nu”, de parcă aş fi un străin de pe stradă. Dar, dacă voi lucra aici, trebuie să fiu în stare să-i fac faţă, aşa că trag adânc aer în piept şi îi zic:
— Am venit pentru un job.

îi cade revista din mâini. începe să râdă copios, iar eu stau şi mă uit la ea ca o idioată. în fine, se şterge cu un şerveţel la ochi.

— Bravo, fetiţo! Chiar aveam nevoie de asta. Superamu- zant!

—Leka a zis că pot lucra aici o oră pe zi.

— Te-ai uitat vreodată în oglindă, scumpo? mă întreabă ea. Pentru că priveliştea e înspăimântătoare. N-o să mai mănânce nimeni dacă iei tu comenzile şi le serveşti mâncarea clienţilor. O să le piară pofta de mâncare când ţi-or vedea mutra.

îşi pune o mână pe ţâţele ei mari.

— Trebuie să arăţi bine ca să lucrezi cu clienţii, într-un restaurant.

îşi ia revista şi începe iar să citească. Liniştea e străpunsă de câteva chicoteli.

—Atunci o să lucrez în spate. Spăl vase, toc chestii.

—Nu. Nu avem nevoie de ajutor.

—Dar Leka a zis...

Bate cu palma în masă. Chipul ei drăguţ se schimonoseşte şi acum seamănă cu Felix şobolanul.

— Leka nu conduce Marjory's. Eu sunt şefa aici, aşa că rămâne cum spun eu. N-ai ce să cauţi aici! Acum, cară-te!

Se aude un clopoţel şi ne întoarcem amândouă spre uşa de la bucătărie, pe care tocmai intră Forţosu' şi Leka.

—Bună, Forţosule!

îl salut, făcându-i anemic cu mâna.

Vine şi mă îmbrăţişează strâns.

—Ce mai faci, Lizzie?

Mă strâmb, cu faţa lipită de pieptul lui, atât din cauză că mă îmbrăţişează prea strâns, cât şi pentru că foloseşte diminutivul ăla oribil.

— Bine.
— Am auzit că o să lucrezi pentru noi după şcoală.
Mă uit la Mary, care se zgâieşte la Forţosu'.
— Credeam că eu iau deciziile în privinţa personalului de aici, zice Mary.
— Aşa şi e, îi răspunde Forţosu' şi mă mai strânge o dată înainte de a-mi da drumul.
— Atunci nu, n-o să lucreze aici.
Leka se bagă între mine şi Forţosu' şi îmi pune o mână după umeri.
— De ce nu, Mary?
Vorbeşte cu o voce joasă, calmă şi măsurată, dar tonul lui trădează o hotărâre înspăimântătoare. Simte şi Mary asta. Ameninţarea ascunsă o avertizează pe Mary că ar face bine să dea un răspuns care să-l mulţumească.
— Nu... nu are deloc experienţă.
Trebuie să-i acord respectul cuvenit. E tenace.
Cu braţul încă după umerii mei, Leka se apleacă până e suficient de aproape ca să simtă respiraţia lui Mary pe obraz.
— în cazul ăsta, o s-o înveţi tu.
Se îndreaptă de spate şi mă conduce cu grijă spre bar, unde Forţosu' îşi toarnă ceva de băut. I-am întors cu toţii spatele lui Mary, ceea ce cred că e o mare greşeală.

19. Bitsy

Un an mai târziu

Când deschid uşa de sticlă, sună clopoţelul de la intrare. Un bărbat îmbrăcat într-un costum bleumarin, cu o expresie sumbră, îmi face un semn rapid din cap, iar Leka îmi aruncă o privire precaută.

— Eşti sigur că ăsta e locul? îi şoptesc lui Leka.

Micul magazin nu seamănă cu niciunul în care am mai fost. Sunt obişnuită cu rafturi pline de haine. Poate câteva manechine fixate în podea. Magazinul ăsta decorat în crem şi auriu, ca un tort de nuntă, are expuse doar vreo 10 rochii.

Leka deschide telefonul.

— Divine Dresses, zice el. Doamna Michaelson a zis că ar trebui să-ţi cumperi rochia de aici.

Mă împinge cu delicateţe în interiorul magazinului.

— Macy's ce problemă avea?

De acolo mi-aş fi luat anul trecut rochia, dacă aş fi fost obligată să merg la bal. Din fericire, îmi scrânti- sem glezna la Marjory's şi o convinsesem pe doamna M. că ar fi fost prea dureros să dansez. Crezând că eram

)en Frederick
dezamăgită, Leka m-a dus să văd Deadpool, şi jumătate din film mi-a acoperit ochii, de parcă n-aş mai fi văzut niciodată un fund de bărbat. Bine, era prima oară când vedeam un bărbat în fundul gol, dar nu era ca şi cum bucile goale lui Ryan Reynolds m-ar fi făcut să vreau să-i dau pantalonii jos oricărui bărbat pe care-l întâlneam.

E adevărat că după film m-am uitat ceva mai mult la fundul lui Leka, pe furiş, întrebându-mă cum ar arăta fără blugii sau pantalonii de pijama, dar nu mă trezesc noaptea din somn gândindu-mă la asta. Cel puţin, nu foarte des. Adică nu în fiecare noapte sau ceva de genul.

— Doamna Michaelson a zis să te aduc aici.

Doamna Michaelson este oracolul feminin din vieţile noastre. Dacă ea spune că ar trebui să fac ceva, Leka se conformează imediat – de aceea ne aflăm acum într-un magazin care nu mă interesează, să cumpărăm o rochie de care nu am nevoie, pentru un bal la care nu vreau să merg.

— Cred că apare în curând Deadpool 2.

Leka mormăie ceva ce ar putea însemna fie „poate”, fie „în niciun caz”. Dar nu am timp să mă lămuresc, fiindcă se înfiinţează în faţa noastră o vânzătoare îmbrăcată cu pantaloni crem şi cu o bluză tot crem, cu o fundă mare la gât.

— Bună ziua. Cu ce vă pot ajuta azi?

Deschid gura intenţionând să spun „cu nimic”, dar Leka vorbeşte primul.

— Are nevoie de o rochie pentru o seară de dans la liceu.

Mă aştept să înceapă să se dea pe lângă Leka, aşa cum fac toate femeile între şase şi 86 de ani, dar, spre surprinderea mea, abia dacă se uită la el. în schimb, mi se adresează mie.

—Te-ai gândit la o culoare sau la un stil anume?
—Negru. înmormântare. Leka îşi dă ochii peste cap.
—Are 15 ani, aşa că vă rog să fie ceva potrivit vârstei. Femeia face semn că a înţeles, dar nu-şi ia ochii de la mine.
— Sunt sigură că pot găsi ceva care să fie atât pe placul dumneavoastră, cât şi al fiicei dumneavoastră.
—Ah, dar el nu e..., încep eu, dar o las baltă. Trebuie să trec peste impulsul ăsta de a le explica tuturor care este relaţia adevărată dintre mine şi Leka. în plus, cred că astfel de remarci îi rănesc sentimentele lui Leka, dar nu e încă pregătit să audă că sunt îndrăgostită de el şi că vreau să fac toate lucrurile neruşinate pe care le aud la sala de sport de la fetele mai mari, care povestesc ce fac cu iubiţii lor. Ar muri. Chiar cred că ar face un atac de cord. Şi ar trebui să-i fac respiraţie gură la gură. Hmmm... Asta ar fi de luat în calcul.

înainte să pot continua fantezia, vânzătoarea mă apucă de cot şi mă conduce prin magazin.
— Domnule, dumneavoastră puteţi aştepta aici. Eu şi... Se opreşte, ridicând o sprânceană în semn că ar trebui să completez cu numele meu.
—Elizabeth, spun eu.
—Eu şi Elizabeth vom merge la cabina de probă. Leka se aşază pe un scaun, iar tipa mă duce să probez.
— Dacă eşti deschisă la sugestii, cred că la tenul tău s-ar potrivi de minune o culoare preţioasă. Poate verde-sma- rald sau albastru-regal?
—îmi place albastrul, recunosc eu. îmi aruncă o privire peste umăr.
—Nu mă miră.

Hmm. Probabil că l-a studiat pe Leka mai bine decât crezusem eu. Da, el are cei mai albaştri ochi albaştri, şi da, e culoarea mea favorită.
—Eu sunt Catherine.
Dă la o parte o draperie grea şi îmi face semn să intru în cabină.
—Dă-mi voie să merg să-ţi aduc câteva rochii.
—Nu vreau ceva...
— Cred că ştiu exact stilul care ţi-ar plăcea. Ai un chip minunat.
îmi zâmbeşte din nou.
—Scoate-ţi hainele. Toate.
—Toate? Adică şi lenjeria intimă?
—Da, toate.
Lasă draperia să cadă.
Trag cu ochiul să văd dacă flirtează cu Leka, dar nu o face. Se duce direct spre o altă uşă şi dispare, lăsându-l pe Leka tolănit pe scaunul cu tapiţerie crem. îşi întinde picioarele, iar blugii şi ghetele lui negre contrastează puternic cu aspectul luminos al încăperii. Catherine, care se ocupă exclusiv de mine, reprezintă excepţia de la regulă. în majoritatea timpului, Leka atrage privirile tuturor femeilor din jurul lui. Un grup de trei femei aşezate în faţa altei cabine de probă îi aruncă priviri pe furiş.
Leka e insensibil. încă nu m-am prins dacă îşi dă seama că este studiat constant şi ignoră asta sau dacă nu e conştient de valul de interes pe care-l declanşează imediat ce intră undeva. Şi nu pricep ce găseşte toată lumea atât de atractiv la el. Obiectiv vorbind, e hot, dar sunt destui tipi hot. E ceva diferit la el care le atrage pe femei, iar eu nu ştiu despre ce e vorba.

Te vreau

Poate că femeile intuiesc cât de protector este, din felul în care deschide uşa sau din felul în care te supraveghează. Are şi ceva sălbatic în el, ca de animal de pradă scăpat liber într-o grădină zoologică plină cu animale domestice. Ştii că e periculos, dar nu te poţi abţine să nu vrei să-l atingi, să-l mângâi. Sau poate că e atitudinea lui. Văzându-l cum stă pe scaun, ai zice că el e proprietarul magazinului. Atât de multă încredere în sine degajă. Sau poate că e vorba despre altceva, ceva pe care cei 15 ani de viaţă ai mei nu-mi permit să desluşesc.

Tot ce ştiu este că dacă-l pun pe Leka în mijlocul unui teren de fotbal plin cu băieţi, toate privirile vor gravita în jurul lui. încă aştept ca el să se îndrăgostească de cineva, aşa cum zice doamna M. că se va întâmpla, dar, deocamdată, este încăpăţânat, minunat de singur. Asta nu înseamnă că e îndrăgostit de mine. Nu. încă sunt fetiţa pe care a adunat-o de pe străzi.

Cu un oftat, trag draperia de la cabina de probă, îmi scot blugii şi îi agăţ cu catarama curelei de un cuier. Urmează tricoul meu cu I-love-tacos. Mă studiez în oglindă. Chiar am un chip minunat? Oare Catherine mă pupă în fund, sau chiar crede asta? Mă studiez din nou din cap până-n picioare. Am şoldurile mai late decât mi-ar plăcea. Mi-e greu să-mi găsesc blugi care să-mi vină bine – sunt fie prea strâmţi pe fund şi prea largi în talie, fie invers.

Sânii sunt aşa şi-aşa. Nu am pieptul plat, dar aş putea sta foarte bine fără sutien dacă nu ar fi sfârcurile proeminente. Acum câteva săptămâni, Leka a remarcat nemulţumit că mi se văd farurile. N-am înţeles ce vrea să zică decât când, privind jenat spre tavan, a arătat cu degetul spre pieptul meu. Uitându-mă în jos, am văzut că

mi se văd sfârcurile prin tricoul pe care-l împrumutasem de la el.

M-ara simţit ciudat că remarcase asta. Iniţial mi-a fost ruşine, dar mai pe seară, când el era plecat, iar eu eram singură acasă, mi-am imaginat cum m-aş fi simţit dacă mâinile lui ar fi fost cele care-mi acopereau sânii, şi nu ale mele. Am simţit cum mi se încordează muşchii coapselor şi am avut o senzaţie ciudată între picioare.

Asta m-a făcut să mă gândesc la fetele de la şcoală care vorbeau despre sex. Cum se mângâie singure. Para de duş are multe adepte (şi întrebuinţări). Shelby Mayhew are un vibrator pe care i l-a cumpărat sora ei mai mare. L-a adus la şcoală şi le-a lăsat pe câteva fete să se joace cu el peste haine. Multe şi-au muşcat buzele şi şi-au mişcat fundurile la baie în ziua aia. Mă întrebam care era senzaţia. Şi cum ar fi fost dacă nu era vorba despre un penis din plastic sau din silicon, ci unul adevărat, al unei persoane reale. Al cuiva ca Leka.

îmi bag mâna în chiloţi. Acum câteva săptămâni, la ora de sport, am auzit-o pe Allison şoptindu-i lui Rachel, cea mai bună prietenă de-ale ei, că iubitul său o sărutase între picioare, că-i linsese clitorisul şi că ea era să moară de plăcere. Lui Rachel nu-i venea să creadă. Şi nici mie. Dar acum mă gândesc la asta. îmi imaginez că în faţa mea e Leka, stând pe scaunul crem, lăcuit, din colţ. Că el e cel care-mi dă jos chiloţii albi, întâi de pe fund, apoi de pe coapse şi, într-un final, îi lasă să cadă pe podea. Că degetele lui sunt cele care îmi desfac sutienul, elibe- rându-mi sânii deveniţi brusc sensibili din strânsoarea firului de metal şi a dantelei.

Mă trage aproape de el şi respiraţia lui îmi încălzeşte abdomenul, făcându-mă să mă încordez. Mă întreb care

ar fi senzaţia. Mi-aş dori să mor de plăcere? Degetele mi se încleştează în piele.

Un zgomot îmi întrerupe visarea. Privesc speriată în jur.

— Sunteţi bine, domnule? Să vă aduc nişte apă? se aude o voce suavă dincolo de draperie.

Roşesc şi, cu un şut, trimit chiloţii în colţul cabinei. Ce dracu' făceam? Lui Leka nu-i pasă de corpul meu. Pentru el, sunt încă o fetiţă. El ar fi cel care ar muri de ruşine dacă ar şti ce-mi trece prin cap.

—Nu, sunt bine, spune Leka cu o voce răguşită.

Se mai aud nişte murmure, apoi vocea lui Catherine de dincolo de draperie.

— Ţi-am adus câteva rochii. Eşti gata?

—Presupun.

Catherine intră fără niciun avertisment. Mă dau înapoi şi mă ghemuiesc, acoperindu-mă.

—Nu-ţi face griji, scumpo. Am mai văzut asta.

Agaţă câteva rochii de cuier, apoi îmi întinde o chestie din dantelă şi satin.

— Ăsta este un corset special, care face ca rochiile să stea mai bine pe tine. Vrem să-ţi scoatem cât mai mult în evidenţă calităţile.

— Are 15 ani, intervine Leka zgomotos de dincolo de draperie.

Catherine îmi face cu ochiul.

—Normal că are.

îmi face semn să iau corsetul. îl îmbrac, iar Catherine strânge bine şireturile, legându-le cu o fundă la spate. Odată pus corsetul, mă ajută să îmbrac prima rochie. E de un roşu-intens şi are mâneci micuţe, care lasă umerii dezveliţi. în partea superioară, rochia are o bordură de mici cristale strălucitoare.

— E o variantă modernă a rochiei clasice de bal, spune ea şi îmi încheie fermoarul.

Privesc uimită cum două umflături răsar pe deasupra cristalelor.

— Uau, ce decolteu adânc am! exclam încântată.

îmi trec mâna peste sânii plini.

— Da, lenjeria potrivită e cheia. Ce părere ai?

Fac o piruetă. Materialul diafan al fustei se învârte în jurul meu.

— Mă simt ca o prinţesă, admit eu.

Cel puţin, de la gât în jos. Ridic nasul. Faţa mea n-o să facă niciodată pe cineva să se oprească din drum. Sprâncenele mele groase tot arată ca nişte omizi întinse pe frunte, iar părul rivalizează cu al Meduzei. Păcat că nu există un corset şi pentru cap.

— Şi la ce ţi-ar trebui aşa ceva? întreabă Catherine.

— La ce mi-ar trebui ce?

— La ce ţi-ar trebui un corset pentru cap?

— Vai, am gândit cu voce tare?

întinde gâtul şi priveşte imaginea mea reflectată în oglindă.

— Scumpo, eşti superbă. Sper că-ţi dai seama de asta. Ai nişte gene pentru care multe femei ar omorî, nişte pometi minunaţi şi bănuiesc că buzele sunt 100% naturale.

Conştientizând ce zice, îmi strâng buzele cărnoase.

— Eşti drăguţă că spui asta, dar...

Nu mă lasă să termin. îmi pune o mână pe talie şi mă împinge în faţă.

— Uită-te bine la tine. Ce vezi?

E cam urâţică, nu-i aşa?

Faţă-de-Pizza!

Te vreau

N-o să mai mănânce nimeni dacă iei tu comenzile şi le serveşti mâncarea clienţilor.

—Mă văd pe mine.

— Ba nu, zice Catherine scuturând din cap. Vezi o versiune a ta, dar nu este cea reală. Văd tot timpul asta la fetele tinere. Nu ştii cum să pui în evidenţă calităţile pe care le ai.

Mă mângâie pe creştet.

— Pun pariu că n-ai fost niciodată la un salon de înfrumuseţare, aşa-i?

—Hmm, nu.

Scoate un pix din buzunar şi scrie un număr de telefon.

— Suni la numărul ăsta şi întrebi de Louis. Spune-i că te-a trimis Catherine de la Divine Dresses. E greu să obţii o programare, dar o să-şi facă timp dacă vii din partea mea. Spune-i să-ţi facă un tratament cu keratină, să-ţi penseze sprâncenele şi să-ţi întoarcă genele. Acum, hai să probezi şi rochia albastră, cred că o să-ţi placă mult.

în secunda în care materialul albastru şi mătăsos îmi îmbracă picioarele, mă îndrăgostesc de el. Rochia creează o iluzie a frumuseţii cum nu am mai văzut până acum. Prind lateralele rochiei între degete şi mă rotesc la dreapta şi la stânga. Lumina se reflectă în cristalele mici brodate pe fustă. Are mânecuţe bufante, iar linia decolteului îmi lasă claviculele neacoperite.

—O ador, declară vânzătoarea.

Aranjează una dintre mânecile bufante.

— E elegantă, decentă şi, totodată, de adult. Vrei să i-o arăţi lui...

Se opreşte, aşteptând ajutorul meu.

—Leka, spun.

Jen Frederick
— Vrei să-i arăţi rochia lui Leka? termină ea propoziţia cu eleganţă.
E cel mai frumos lucru pe care l-am purtat vreodată. Cred că e pentru prima oară când mă simt cu adevărat frumoasă, chiar şi cu sprâncenele mele groase, părul rebel şi tenul pătat. în rochia asta, mă simt ca o prinţesă.
—Da, răspund şoptit.
Mă tem că, dacă respir greşit, imaginea se va disipa ca un desen în praful de pe bulevard.
— Du-te! mă împinge ea spre draperie. Arată-i prietenului tău.
Dau draperia la o parte fără nicio ezitare. Leka stă tolănit pe scaunul tapiţat, picior peste picior.
—Ce părere ai? îl întreb făcând o piruetă largă.
Mătasea îmi mângâie pielea cu tandreţea unei mâini.
Nu am de gând să mai dau vreodată rochia asta jos de pe mine. Dacă e nevoie, spăl toaletele de la Marjory's cu periuţa de dinţi în următorii 10 ani. Aştept răspunsul lui Leka. Acum chiar cred că spusele lui cum că sunt frumoasă sunt adevărate.
—Deci? îl somez.
Ridic uşor poalele rochiei, în părţi, şi mă legăn într-o parte şi-n cealaltă.
—Nu-i aşa că e minunată?
Leka nu spune nimic. Duce o mână la gură. Oare simulează un căscat? îi caut privirea, încercând să văd un semn de aprobare sau nemulţumire, dar nu observ nimic. Ochii lui sunt inexpresivi. Liniştea se prelungeşte. Chiar şi Catherine, care mai devreme vorbea continuu, nu găseşte nimic de spus.
îmi dispare zâmbetul.
—Nu... nu-ţi place? spun emoţionată.

Te vreau
— E-n regulă, spune el sec şi se ridică să plece.
Catherine plesneşte din limbă şi mă împinge în cabina de probă.
— E o rochie superbă.
— OK, spun.
Dar, în acest moment, ar putea intra în paşi de dans chiar şi Anna Wintour de la Vogue să-mi spună că rochia asta e mai frumoasă decât toate cele purtate la Met Gala şi tot n-aş crede-o. Leka detestă rochia, şi eu la fel.

20. Bitsy

—îmi pare rău.

Mă uit la punga mare din poală, în care este rochia. Mă întreb dacă Leka e ofticat din cauza preţului. Costul total al pantofilor, al bijuteriilor cu imitaţii de diamante şi al rochiei mi-a tăiat respiraţia. Am încercat să plec fără să cumpăr nimic, dar Leka nici n-a vrut să audă.

— Pentru ce? întreabă Leka în timp ce şoferul taxiului porneşte maşina.

îmi ia punga cu rochia din braţe.

Bulevardele largi şi vitrinele magazinelor lasă loc aleilor înguste şi clădirilor cu graffiti înainte să răspund, pentru că nu ştiu care-i problema. Nu ştiu dacă e rochia. Nu ştiu dacă e preţul. Nu ştiu dacă e faptul că nu mă port cum trebuie la şcoală. Nu ştiu nimic, cu excepţia faptului că Leka e nemulţumit, iar dacă el e nemulţumit, eu mă simt mizerabil.

Taxiul opreşte în faţa restaurantului.

—îmi pare rău pentru tot.

Nu vrea să mă privească în ochi.

—Nu tu trebuie să-ţi ceri scuze.

—10,50, spune taximetristul.

Leka scoate o bancnotă de 20.
— Păstrează restul!
Ies din taxi în urma lui, precipitându-mă.
— E din cauza rochiei? Pentru că o pot da înapoi.
îmi zâmbeşte strâmb, un zâmbet încărcat de emoţii pe care nu le pot descifra. Mai nou, reacţionează diferit în preajma mea. Pe vremuri, înţelegeam sensul fiecărei mişcări a sprâncenelor lui. Acum şi ochii îi sunt plini de secrete.
— Rochia e superbă. Tu eşti superbă. Presupun că nu mi-am dat seama că ai crescut.
închide uşa taxiului în urma mea şi mă împinge în restaurant.
Abia acum a realizat că am crescut? Şi asta datorită rochiei albastre? Asta e. O să port rochia albastră până la moarte.
— Am 15 ani, nu cinci, Leka!
— Nu-mi aduce aminte, mormăie el.
N-am timp să-i răspund pentru că, odată intraţi în restaurant, Mary îl ia în primire pe Leka, luându-i punga din mână.
— Vine Arturo!
Arată spre mine.
— Pune-ţi un şorţ şi fă curat la masa 10. Ai grijă să speli şi podeaua. Nu vrem să i se lipească picioarele de podea. Iar tu...
îndreaptă arătătorul spre Gerry, nătângul excesiv de guraliv, care păleşte. Este pe jumătate îndrăgostit şi pe jumătate terifiat de Mary.
— O să vrea cârnaţi picanţi, mazăre şi paste orecchiette. Să nu cumva să uiţi! îi plac picante.
Apoi, la fel de brusc cum a apărut, dispare în toaleta angajaţilor. Eu şi Gerry schimbăm priviri temătoare. Nu

ne temem de Arturo, Mary este cea care ne nelinişteşte. După o întâlnire cu şeful, Mary poate avea doar două stări de spirit: satisfăcută şi plină de ifose sau nemulţumită şi plină de draci. Depinde doar dacă primeşte ceea ce-şi doreşte. De cele mai multe ori, e de bine.

— Ţine-ţi capul plecat, mă avertizează Leka.

îi fac semn că am înţeles. în spate, iau o pereche de mănuşi de menaj, umplu o găleată cu apă şi mă îndrept spre separeul din colţ, de unde îşi conduce Arturo afacerile când iese în oraş. în timp ce şterg masa şefului, Leka stă cu ochii pe uşă. O mână i se odihneşte pe curea, nu departe de tocul în care îşi ţine arma ascunsă sub haină.

Arturo e şeful organizaţiei criminale pentru care lucrează Leka. Nu ştiu exact ce face Leka pentru Arturo, ştiu doar că implică arme şi sânge şi că e ilegal. Nu pot indica momentul exact în care m-am prins de asta.

Poate atunci când m-a luat cu el acasă şi a trebuit să ne ascundem pe scara de incendiu când agentul imobiliar a venit să le arate locuinţa unor potenţiali clienţi. Sau poate când i-am găsit arma în camera lui, ascunsă sub saltea. Sau poate când mi-am dat seama că niciun băiat de la aprovizionare nu poate câştiga suficient pentru a-şi permite să închirieze un apartament cu două camere în New York.

Dar nu vorbim despre asta. Sunt anumite lucruri pe care nu le discutăm niciodată, cum ar fi, de exemplu, faptul că face mai multe duşuri când vine acasă. Sau că programul lui de lucru coincide cu orele în care la Marjory's e închis. Sau că uneori mă târăsc la el în pat când am câte un coşmar ciudat. Sau că niciodată, dar niciodată nu aduce acasă o fată.

— A venit, anunţă Leka.

Te vreau

Se înfiinţează Mary. Inspectează masa cu degetele şi podeaua cu călcâiul. Sunt curate. Fac treabă bună.

— Dispari! îmi ordonă ea.

Iau găleata şi mă îndrept spre baie. în timp ce mă îndepărtez, se deschide uşa şi intră Arturo şi anturajul lui. Mă opresc şi urmăresc spectacolul. Patru malaci înarmaţi, în costume negre şi cu ochelari de soare, îl preced pe omul care controlează jumătate din coasta de est, iar alţi şase îl urmează. Nu-i lipsesc decât tricornul şi mantaua cu două rânduri de nasturi pentru a fi sosia lui Napoleon Bonaparte. Nu cred că Arturo e mai înalt decât mine. Pare că are nevoie de un înălţător la scaun ca să vadă deasupra mesei. Presupun c-o place pe Mary, pentru că ochii lui sunt fix la înălţimea sânilor ei.

Mary apare grăbită, făcând slalom printre bodyguarzi şi îşi sprijină sânii pe braţul lui Napoleon.

— Arturo, diavol arătos ce eşti! De ce ai stat atât de mult departe? Vino, ţi-am pregătit deja masa, iar Gerry îţi pregăteşte mâncarea preferată.

Mary continuă să trăncănească, dar eu am ieşit deja din salon şi nu mai aud. La bucătărie, Gerry amestecă în paste, iar în spatele lui sunt puse la încălzit două farfurii, sub o lumină specială.

— Auzi? Adu sosul de zmeură, zbiară el la mine.

— Imediat.

Las găleata cu apă lângă chiuvetă, mă spăl pe mâini şi merg în camera frigorifică. La întoarcere, văd că Mary şi doi dintre bodyguarzi au venit la bucătărie.

— De ce nu e gata mâncarea? se răsteşte Mary.

— Pentru că geniul cere timp, replică Gerry fără să se obosească să ridice privirea din oala în care amestecă ingredientele.

— Nu văd niciun geniu. Văd doar un şmecheraş care vrea să-şi ia o rangă în cap. îi e foame, aşa că termină mai repede.
— Da, doamnă, se supune Gerry.
Pare că o să pună în aplicare ameninţarea cu bătaia înainte chiar ca Ger să poată pune mâncarea în farfurii.
Mă grăbesc să-i dau sosul.
— Uite-l aici!
— Mersi! mormăie Gerry şi face semn cu spatula spre blatul din oţel inoxidabil pe care se află cele două farfurii. Pune-l acolo, dar nu-l turna peste mâncare – ai pune prea mult.
Aşa merg lucrurile în viaţă, mă gândesc. Mary se ia de Gerry, care, la rândul lui, se ia de mine, pentru că nu se pot răzbuna pe cei pe care ar vrea cu adevărat. Suspin, pun borcanul cu sos pe blat şi mă fac nevăzută. E unul dintre momentele în care e bine să stai departe de conflicte.
— Ăsta nu pare cârnat extrapicant, spune Mary privind peste umărul lui Gerry.
— Dar este.
— Unde-i ardeiul iute? Nu văd vreunul.
— E acolo, replică Gerry.
Ea îi dă un ghiont în braţ.
— Unde? Nu-l văd!
— E acolo! explodează Gerry. Eşti oarbă? Uite, acolo şi acolo! arată el cu degetul în tigaie.
Mary îl înghionteşte din nou, probabil ca să vadă mai bine.
— O-ncasezi dacă nu-i place mâncarea.
Mary se îndreaptă de spate, îşi şterge mâinile de rochia ei galbenă şi drăguţă şi pleacă.

Te vreau

— Pentru numele lui Dumnezeu, i-am pregătit mâncarea asta de fiecare dată când a venit aici şi i-a plăcut la nebunie, spune Gerry. E mai bună decât sexul pe care i-l oferă ea.

Mă bucur că a aşteptat să plece Mary ca să spună asta, pentru că e aproape sigur că tipa l-ar fi pus pe unul dintre oamenii lui Arturo să-l pocnească pe Gerry cu pistolul, ca distracţie de după-masă.

Când mă întorc să arunc apa din găleată, simt o mână pe cot. Mă uit şi văd una dintre gărzile lui Arturo care îmi suflă în ceafă, privindu-mă cu interes.

Mă studiază din cap până-n picioare.

—Tu cine mai eşti? mă întreabă pe un ton insolent.

— Cred că ar fi mai bine să te retragi, e puştoaica lui Leka, îl pune Gerry la punct.

A terminat de gătit şi acum aşază mâncarea pe farfurii.

Bodyguardul îmi dă drumul la cot şi face într-adevăr un pas în spate. încerc din greu să-mi ascund surpriza, dar nu sunt sigură c-am reuşit, când Gerry îmi face cu ochiul.

—îl ştie toată lumea pe Leka.

Nu întreb care-s motivele.

—Ai nevoie de ceva? îl întreb pe tip.

—Doar făceam conversaţie, minte el.

încă are o privire plină de interes, dar mult mai respectuoasă.

— Şi ca să ştii, are 15 ani. Dacă ţii la scula ta şi vrei s-o mai ai şi mâine, îţi sugerez s-o laşi în pace. Lui Leka nu i-ar conveni, îl sfătuieşte Gerry. Hai şi ajută-mă să duc farfuriile la masă!

Mă strecor pe lângă bodyguard, căruia nu i-a dispărut sclipirea de interes din ochi. Până acum, singura atenţie de care am beneficiat din partea bărbaţilor a fost sub

)en Frederick
formă de batjocură, aşa că ar trebui să mă simt flatată de flirtul bodyguardului. Sunt însă stânjenită. Cum a zis şi Gerry, sunt a lui Leka. Nimeni în afară de el n-ar trebui să se uite aşa la mine.

Gerry îmi spune să duc eu parmezanul şi răzătoarea, în timp ce el ia farfuriile cu paste. Aburul care se ridică răspândeşte un miros de tăiţei de casă, cârnaţi picanţi şi unt care-mi gâdilă plăcut nările.

— în sfârşit! Arturo moare de foame, aşa-i, dragule? spune Mary.

— Miroase bine. Hai cu ele-ncoace!

Gerry grăbeşte pasul şi aşază farfuriile pe masă, în faţa celor doi. Mary ridică furculiţa cu o privire pofticioasă şi aşteaptă să adaug parmezanul proaspăt ras. Arturo nu mă opreşte decât atunci când mâncarea este acoperită cu un strat gros de brânză.

Mă trag deoparte, fără să ştiu dacă ar trebui să aştept să văd dacă mai vor să le rad parmezan. Mary nu-mi dă nicio indicaţie. Nu-şi poate lua ochii de la Arturo.

Şeful ia o îmbucătură serioasă, apoi încă una.

— E foarte bun! zice.

Gerry se umflă în pene.

— Am făcut tăiţeii chiar azi-dimineaţă, special pentru tine. Mazărea e de la o fermă din nord, iar cârnaţii...

Explicaţiile lui Gerry sunt întrerupte brusc când Arturo începe să tuşească puternic. Mary intervine imediat şi începe să-l bată pe spate şi, în acelaşi timp, îi duce un pahar cu apă la gură.

Arturo se lasă pe spate, cu o mână la piept şi ochii daţi peste cap.

— O, Doamne! strigă Mary. Arturo! Arturo! Are un atac de cord!

Gărzile fac loc în jurul lui. Apare şi Leka. E multă agitaţie, oamenii strigă şi se îmbrâncesc reciproc. Ţipetele ascuţite ale lui Mary îmi sparg timpanele, dar nu mă pot gândi decât la figura de câine turbat a lui Arturo, cu dinţii dezveliţi şi spume în colţurile gurii.

A fost otrăvit, îmi zic în sinea mea.

Dau fuga în camera din spate şi iau o sticlă cu cărbune de deasupra chiuvetei.

îmi fac loc printre bodyguarzi şi trântesc sticla pe masă.

—A fost otrăvit. Bagă-i asta pe gât!

Mary se dă înapoi şi aproape mă dărâmă, dar Leka e acolo şi mă trage din drumul ei.

—Ce zici acolo?

— Cred că a fost otrăvit. Am avut un curs la ora de educaţie pentru sănătate despre sinucideri, şi era o fată care a înghiţit un tub de pastile...

Leka nu mă lasă să termin. Se repede şi ia sticla de pe masă, îi deschide forţat gura lui Arturo. Doi bodyguarzi încearcă să-l oprească, dar Forţosu' îi ţine pe loc.

Se iscă o încăierare şi se schimbă nişte pumni, dar se potolesc toţi când Arturo începe să vomite.

—Sună la Urgenţe, spune Leka.

Unul dintre bodyguarzi se retrage şi cheamă salvarea.

Mary îndreaptă un deget tremurând spre Gerry.

—Tu ai făcut asta!

— Normal, eu pregătesc întotdeauna mâncarea, iar tu...

înainte ca bucătarul să apuce să mai spună ceva,
Mary apucă un cuţit şi îi taie beregata, iar sângele sare în toate direcţiile.

Aerul se umple de înjurături. Mă împiedic şi mă lovesc cu partea din spate a genunchilor de un scaun.

Jen Frederick

Un bodyguard face un salt în faţă. Cineva ia cuţitul din mâna lui Mary. Gerry se prăbuşeşte cu o bufnitură. O baltă de sânge se formează sub capul lui, întinzându-se ca o boală infecţioasă. îmi duc genunchii la bărbie.

Leka dispare pentru câteva momente şi revine cu o prelată neagră. El şi Forţosu' îl pun pe Ger în ea, iar eu privesc cu o groază detaşată cum trupul bucătarului guraliv este înfăşurat în prelată şi dus de acolo. Când Leka trece pe lângă mine, ni se întâlnesc privirile. A lui este încărcată de griji şi remuşcări. Vreau să-i zâmbesc încurajator, dar sunt prea tulburată. Abia fac faţă situaţiei.

Nu are timp să spună ceva. El şi Forţosu' trebuie să scape de cadavru înainte să vină cei de la Urgenţe. Mă uit la balta de sânge rămasă în urma lor.

Trebuie să dispară. îmi amintesc de găleata cu apă pe care am folosit-o să fac curat înainte să vină Arturo. Dau fuga în spate, iau găleata şi mă întorc. Sângele e tot acolo, coagulându-se pe podea. E sângele lui Ger. înmoi cârpa în el. Se şterge aşa de repede! Parcă ar fi o băutură vărsată pe jos. Ar trebui să fie dificil să cureţi sângele, mă gândesc în timp ce frec. Ar trebui să ai nevoie de un detergent special, care se ţine după tejghea şi se vinde doar pe bază de reţetă, ca siropul de tuse. Nu ar trebui să dispară la cea mai mică atingere a unei cârpe de spălat vasele.

Apa din găleată îşi schimbă culoarea din gri în ruginiu şi apoi în maro.

— Hai odată, fato! mă grăbeşte un bodyguard.

Aud în depărtare sunetul estompat al unei sirene. Poliţia e pe drum. Strâng cârpa şi mă aranjez un pic, chiar înainte ca paramedicii să dea buzna pe uşă cu o targă după ei.

Ascund găleata după fustă şi mă car de acolo.

Te vreau
— Unde-i fata? se aude o voce stinsă.
O mână mă împinge până ajung lângă targa. Arturo pare şi mai pipernicit acum, întins pe targă şi cu masca de oxigen pe faţă. Mă prinde de încheietură şi îşi scoate masca. Eu încă mai am cârpa în mâini.
— M-ai salvat. Cum te cheamă?
— E-E-Elizabeth, mă bâlbâi eu.
— Tu m-ai salvat, repetă el. O să te răsplătesc. îmi poţi cere o favoare, absolut orice.
— OK.
Fă în aşa fel încât să nu-mi mai răsune în urechi ultima suflare a lui Ger.
— Spune-i lui. O să-ţi dea ceea ce ţi-am promis.
Arturo face semn spre un tip cu ceafa groasă şi sprâncene stufoase, care se fâţâie pe lângă mine.
— OK.
Şterge-mi din memorie această zi!
— Oferta nu are termen de valabilitate.
— OK.
Nu mai veni niciodată pe aici!
Bodyguardul întinde mâna şi îi pune din nou masca de oxigen lui Arturo.
— Să ştii că vorbeşte serios, mă asigură el apoi.
— OK, spun iar, pentru că nu ştiu ce înseamnă asta şi nici măcar nu-mi pasă.
Mi s-au întipărit în minte momentul în care cuţitul a spintecat aerul, ultimul sunet, ca un gâlgâit, scos de Gerry când încerca să respire şi uşurinţa cu care s-a şters sângele de pe podea.
Ce sens are o favoare din partea lui Arturo? Nu-l poate învia pe Gerry.

21. Leka

Arturo nu a apucat să-şi ţină promisiunea de a-i face o favoare lui Bitsy. A murit la spital, din cauza otrăvii. Drept pedeapsă că a permis să i se întâmple ceva rău unui cap al familiei, Steve împuţitu' a fost ucis. Nu era direct responsabil de cele întâmplate, dar cineva trebuia dat exemplu.

— De-asta nu e bine să fii responsabil de ceva, îmi zice Forţosu' în timp ce ardem ce-a mai rămas din Steve.

Oamenii lui Arturo, conduşi de un tip înspăimântător pe nume Sterno, l-au făcut bucăţi pe Steve, au păstrat inima şi ne-au lăsat pe mine şi pe Forţosu' să scăpăm de rămăşiţe. Presupun că asta trebuia să ne îngrozească şi să ne umple de respect, dar, în ultimii 10 ani, Steve împuţitu' n-a făcut altceva decât să-şi vadă de fetele pe care le păstorea şi să-şi bea whisky-ul. Forţosu' era cel care conducea de fapt organizaţia asta. El, cu Mary şi... cu mine.

— Ne trimit un nou şef? întreb eu.

— Habar n-am. Dar Cesaro o să treacă pe-aici, să vadă cum merge treaba.

— Când?

Vreau să mă asigur că Bitsy nu e prin preajmă.

—Peste vreo lună. îşi consolidează poziţia.

Adică omoară pe oricine i-ar putea ameninţa statutul. Când va veni, se va aştepta la un jurământ de credinţă. Nu-mi plăcea Arturo, dar îl înţelegeam. Dacă erai corect cu el, era şi el corect cu tine. Atâta timp cât ne făceam bine treaba, nu-l interesa cine e la conducere. Cesaro e o necunoscută pentru mine. Nu ştiu ce-l motivează, aşa că nu ştiu ce aşteaptă exact de la noi, ca să ne dovedim vrednici. Noaptea aceea din club nu mi-a ieşit din minte.

— Ar trebui să o trimiţi undeva pe Camelia, îi sugerez lui Forţosu'.

Fiica lui cea mare, Camelia, a început să lucreze la Marjory's acum câteva luni. E de o frumuseţe comună, dar are o prospeţime care l-ar putea atrage pe Cesaro.

— Ei, avem destule femei care să-l ţină ocupat pe Cesaro. în plus, oricum o să-l călărească Mary în majoritatea timpului.

Forţosu' încă îi poartă pică pentru chestia asta.

Cândva îşi va da seama ce bine e că a scăpat din ghearele lui Mary, dar presupun că nu chiar acum. îmi înghit un suspin. Nu înţeleg de ce sunt atraşi bărbaţii de Mary – sau de altele ca ea – doar pentru că e bună la pat. Nu-i pasă decât de ea şi nu-şi doreşte decât puterea. E periculoasă şi nu aş pierde-o din ochi, cu atât mai puţin n-aş lăsa-o să-mi ia scula în gură.

— N-ar strica însă s-o fereşti, pentru orice eventualitate. Ai putea s-o trimiţi la un spa sau ceva de genul.

— Tu o trimiţi pe Bitsy undeva? se interesează el.

—Acum lucrează la Shake Shoppe, îi amintesc eu.

După incidentul cu Arturo, eu şi Bitsy am convenit tacit că ar fi mai bine să se ţină departe de Marjory's.

Jen Frederick

— Cammie vrea să strângă bani pentru o vacanţă în Cancun. Oamenii şefului dau întotdeauna bacşişuri grase. N-ar vorbi cu mine o lună dacă aş face-o să piardă ocazia asta.

— O împrumut eu, mă ofer.

Nu-mi place ca fetele noastre să fie prin preajmă când apare Cesaro. Şarpele ăla are ceva care-mi face pielea de găină. Am încredere în instinctele mele. Nu m-au trădat niciodată.

Forţosu' mă bate prieteneşte pe spate.

— Nu e că n-aş putea să mă descurc şi singur, puştiule. Dar Cammie trebuie să înveţe ce înseamnă responsabilităţile. O să fie bine. Crede-mă, Cesaro n-o să fie interesat de fiica mea.

Greşeşte, dar n-o să-l pot convinge de asta acum.

— Eşti bine? o întreb pe Bitsy, care îşi face de lucru cu un tub de balsam de buze.

E tăcută de la faza cu Arturo. Ştiu că a speriat-o cumva, dar nu vrea să vorbească despre asta. Vinerea trecută a fost seara de dans. Nu s-a mai dus. Rochia albastră a fost pătată toată de sânge, iar ea n-a vrut să meargă să-şi cumpere alta. N-am forţat-o pentru că, ei bine, nici eu nu ardeam de nerăbdare să se ducă la bal.

— Mă gândeam la lucrarea de mâine, de la ora de ştiinţe, spune ea.

E o minciună, dar mă prefac că o cred. Mă tem. Mă tem să-i răscolesc gândurile încâlcite pentru că mă tem de ceea ce mi-ar putea spune – că nu sunt suficient de bun pentru ea. Că m-ar putea părăsi.

Oricum se va întâmpla în curând asta. O să meargă la facultate. Am făcut economii pentru asta. O să-şi

găsească o slujbă adevărată, nu una care presupune să facă smoothie-uri pentru localnici. îşi va găsi un bărbat.

Mi se strânge stomacul la gândul ăsta. Ideea că ar putea fi atinsă de un alt bărbat mă răscoleşte într-un mod neplăcut. îmi spun că simt asta pentru că eu am crescut-o. Niciunui părinte nu-i place ca fiica lui să se combine cu cine ştie ce golan. E normal să fiu posesiv. Sau normal pentru felul în care am trăit.

Atâţia ani ne-am avut doar unul pe celălalt. în timp ce lumea din jur se ducea pe apa Sâmbetei, în timp ce-mi mânjeam mâinile cu sânge pentru ceva verzişori, mă puteam refugia în bula numită Bitsy.

Dar acum creşte şi nu o voi putea păstra la nesfârşit. Am conştientizat asta deunăzi, când a probat rochia de bal. Arăta ca o femeie şi m-a speriat de moarte. îi privesc capul aplecat peste notiţele de la ora de ştiinţe. Lumina soarelui, care se strecoară pe ferestre, îi colorează în roşu o parte din părul negru şi cârlionţat. Privirea îmi alunecă peste fruntea ei netedă spre nasul fin. Pe ambii obraji are câte o mică aglomerare de pistui pe care ea îi urăşte, iar eu îi ador.

îi sorb cu privirea frumuseţea, oprindu-mă în dreptul umerilor. De când i-au crescut sânii, am refuzat s-o privesc de la gât în jos – asta până când am văzut-o în nenorocita aia de rochie. Acum nu mi-o mai pot scoate din minte. Ia balsamul de buze cu aromă de căpşuni şi îşi dă cu el din belşug.

Mă îndepărtez de masă şi mă duc spre frigider.

— Ţi-e foame? întreabă ea şi sare de pe scaun.

— Nu chiar.

Deschid frigiderul şi bag capul înăuntru.

— Nu de mâncare adevărată. Mă gândeam la o gustare.

—îţi pregătesc eu ceva. Tu ia loc! mă dă ea la o parte.
—Dar nu mi-e foame, protestez eu în van.

Bitsy crede că mi-e foame şi, în casa asta, înseamnă că îmi va pregăti ceva de mâncare. Nu i-am zis, dar mân- casem la Marjory's în timp ce Mary şi Forţosu' îi ţineau companie lui Cesaro. îmi aşez fundul pe scaun şi încerc să nu-i urmăresc fiecare mişcare.
—E OK slujba de la Shake Shoppe?

Văzându-l pe Cesaro, mă bucur de două ori mai mult că Bitsy nu mai lucrează la Marjory's.
—Mda. Clienţii sunt oribili, dar salariul e bun.

Câştigă mai puţin de 10 dolari pe oră. Puşti de vârsta ei care lucrează pe străzi câştigă de 10 ori mai mult făcând trafic de droguri, furând din buzunare sau vânzându-şi trupurile. Mda, câştigă bine pentru ce face.
— Cred că unul dintre motivele importante pentru care doresc să-mi câştig pâinea desenând este acela că aşa nu voi fi nevoită să interacţionez cu oamenii.

Sparge două ouă într-o tigaie şi pune o alta la încins. Se pare că vom mânca sendviş cu ou şi pâine prăjită.
— Va trebui totuşi să te întâlneşti cu clienţii, îi atrag eu atenţia.
— Da, dar nu e acelaşi lucru ca un val de clienţi care îmi cer să le prepar tot felul de ciudăţenii, cum ar fi lapte de migdale cu suc de portocale, şi apoi se plâng de gustul oribil. în plus, dacă-mi voi câştiga existenţa desenând, voi fi înconjurată de creioanele şi vopselele mele, iar asta va compensa orice interacţiune forţată cu alţi oameni.
—OK.

Trec în revistă în minte galeriile de artă din împrejurimi. Trebuie să aflu cine le conduce şi ce vicii au şefii

galeriilor respective, ca să mă asigur că Bitsy va avea jobul la care visează.

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, se întoarce şi agită spatula spre mine:

—Şi nu am nevoie de ajutorul tău.

—De ce nu?

— Pentru că am crescut. Pot face caca... lucrurile astea şi singură.

Se întoarce la gătit, arătând astfel că a încheiat cu mine.

—OK.

E mai simplu să pretind că-i fac pe plac decât să-i spun adevărul, respectiv că, atât timp cât trăiesc, n-o să fie niciodată singură.

—Film diseară? propun.

Bitsy îmi aduce gustarea. Admir ouăle pufoase şi pâinea aurie, prăjită uniform pe ambele părţi. Se dovedeşte a fi un bucătar competent.

— Ce zici de acel anime, cu puştii care fac schimb de corpuri?

—Sună bine.

Nu pot să citesc subtitrările, dar îmi plac muzica şi imaginea. Muşc din sendviş şi pâinea albă mi se topeşte în gură. Da, va deveni un bucătar foarte bun.

— Lasă-mă să revăd notiţele astea, şi apoi ne putem uita la film.

Se întoarce la teme, iar eu termin de mâncat, după care fac curat în bucătărie. A murdărit doar două tigăi şi o spatula, aşa că nu-mi ia prea mult timp. Suspinând, mă forţez să merg la mine în cameră şi să nu o deranjez pe Bitsy.

Mă întind pe pat şi bat darabana pe abdomen, iar gândurile mi se îndreaptă spre magazinul de rochii sau,

mai exact, spre Bitsy în magazinul de rochii. Forţosu' mi-ar zice că am nevoie de o femeie. Poate că are dreptate. Singura satisfacţie pe care am cunoscut-o a fost cea provocată de propria-mi mână. Poate, dacă aş fi în pat cu o femeie... Una care să-şi pună buzele de culoarea cireşei în jurul...

—Eşti gata?

Bitsy bagă capul prin deschizătura uşii.

—Ai terminat? o întreb, încercând să nu par vinovat.

Mă priveşte intrigată.

— Nu ţi-au priit ouăle? Arăţi de parcă te-ai fi stricat la stomac.

Râd forţat.

—Nici vorbă, toate bune.

Dar seara continuă nefiresc. Mă aşez pe scaun, în loc să stau pe canapea. Bitsy mă priveşte rănită, apoi se înfăşoară în pătură, ca un burrito.

Subtitrările îmi joacă în faţa ochilor, interpuse cu buze pline şi strălucitoare, picioare lungi şi un fund bombat, numai bun de pălmuit. Ajung să-mi iau şi eu o pătură, să o-ntind în poală ca să mă acopăr. Poate chiar am nevoie de o femeie.

La ora 3 dimineaţa, mă trezeşte telefonul. E Forţosu'.

—Leka sunt!

—Tu... Eu...

Se opreşte.

Mă ridic şi mă încalţ cu ghetele de lângă pat.

—Unde eşti?

—La Marjory's.

—Eşti în pericol?

Urmează o pauză lungă, apoi:

Te vreau
—Nu încă.
—Ajung în 20 de minute.

închid şi pun telefonul în buzunar. Arunc o privire în camera lui Bitsy şi mă asigur că doarme. Las un bilet pe masa din bucătărie, în caz că se trezeşte înainte să mă întorc.

Pun pistolul în tocul de la şold şi îmbrac o haină, ca să nu se vadă arma. Ajuns la Marjory's, văd că totul e învăluit în întuneric, cu excepţia unei raze de lumină care transpare dinspre bucătărie. Când încerc uşa de la intrare, observ că e descuiată.

Scot arma şi încep să merg aplecat. Salonul principal e liber, dar din camera din spate se aud nişte suspine. Mi se strânge inima. Mă ridic şi merg spre sursa zgomotelor.

Ceea ce văd în bucătărie mă izbeşte mai tare decât credeam, dar nu sunt surprins. Fata cea mare a lui Forţosu' e întinsă pe masa de inox, iar rochia ei de seară plină de sclipici e sfâşiată. Pe obrazul drept începe să i se contureze o vânătaie. Plânge încetişor, ca şi cum nu ar putea să respire decât printre suspine.

Mary îi îngrijeşte rănile şi murmură tâmpenii precum „totul o să fie bine”.

Pun arma la loc în toc.
—Unde e Forţosu'?

Mary face semn cu capul spre ieşirea din spate.
— Afară. îl calmezi tu, te rog? Nu facem faţă unui război.

îl găsesc pe Forţosu' pe alee, sprijinit de gard. Trage din ţigară ca şi cum din ea i-ar veni tot oxigenul din lume. La picioarele lui sunt vreo jumătate de duzină de chiştoace. în mod normal, Forţosu' fumează foarte rar.
—Ce vrei să faci?

Nu va fi Mary cea care dictează ce facem în situaţia dată. Dacă nu ne putem angaja acum într-o luptă, nu vom fi niciodată capabili să ne păstrăm teritoriul. Nu ştiu ce părere au Forţosu' şi Mary, dar eu m-am săturat să o facă alţii pe şeful cu mine.

—Nimic.

—Nimic?

Striveşte chiştocul de asfalt şi îşi aprinde altă ţigară, iar flacăra brichetei tremură serios.

— Nimic. Cesaro spune că e dreptul lui. Dreptul regelui.

Forţosu' rânjeşte.

— Mai vine pe aici încă trei seri. Soţia lui Clancy îşi duce fetele în Florida, la mama lui.

Fetele lui Clancy au 11, respectiv 12 ani. îmi vine să vomit.

—Forţosule, nu e corect. Hai să facem ceva!

— Şi ce propui? Să-l omorâm pe Cesaro? întreaga organizaţie o să fie pe urmele noastre. Aşa ne testează loialitatea. Mai bine suport şi trec examenul.

Mâna în care ţine ţigara îi tremură violent.

— Mai bine suport şi trec examenul, repetă el înainte să se aplece brusc şi să-şi vomite maţele.

O şterg de-acolo.

Ajung acasă în câteva minute, dar mi se pare că au trecut ore. Găsesc apartamentul exact aşa cum l-am lăsat. Bitsy e încă în pat, cu gura întredeschisă, sforăind uşor.

Mă reped la dulap şi scot valiza ei. Pun în ea jumătate din hainele pe care le are.

Bitsy se chinuie să se ridice în capul oaselor.

— Leka! Ce s-a întâmplat? Am dormit prea mult? Trebuie să merg la şcoală?

— Plecăm în excursie, îi spun în timp ce-mi umplu raniţa veche cu haine şi-i trag fermoarul, după care-i arunc lui Bitsy o pereche de jeanşi. îmbracă-te!

Clipeşte nedumerită.

— Acum? Am examen la ştiinţe.

— Mda. Acum.

— Dar...

— Acum! zbier eu şi izbesc cu pumnul în dulapul gol.

Sare în picioare şi strânge la piept jeanşii, strivindu-i de cămaşa de noapte cu Fetiţele Powerpuff. îi dau lacrimile. Eu nu zbier niciodată la Bitsy. Niciodată!

îmi trec mâna tremurândă peste gură.

— îmi pare rău. îmi pare rău, dar trebuie să plecăm.

N-ar fi trebuit să o iau cu mine. Ar fi trebuit să o las pe străzi. Ar fi găsit-o altcineva şi i-ar fi oferit un cămin liniştit. Cineva care nu trebuie să se spele de trei ori înainte să vină acasă, să nu polueze aerul cu duhoarea morţii. Cineva care să nu aibă un anturaj care să-i smulgă hainele de pe ea şi s-o violeze în moduri care nu ar trebui să fie posibile.

— Trebuie să plecăm, îi spun cu glasul răguşit.

Face semn că a înţeles şi îşi trage jeanşii pe ea, iar cămaşa de noapte i se ridică, dezvelindu-i pielea virginală şi o urmă de dantelă. închid ochii şi ies din cameră, trântind uşa în urma mea.

începe să plângă în secunda în care închid uşa. Mă sprijin de perete şi încep că mă izbesc cu capul de el până nu mai aud altceva decât şuieratul din urechile mele.

— Sunt gata, mă anunţă Bitsy.

Are ochii roşii, obrajii îmbujoraţi şi e al dracului de frumoasă.

Aproape că-mi vine şi mie să plâng. Dar îi iau valiza şi îmi pun rucsacul pe umăr.

—Să mergem, zic pe un ton aspru.

în maşină, nu scoate un cuvânt timp de două ore. Dar, când se ivesc primele raze ale soarelui, nu se mai poate abţine.

—Unde mergem?

— E o şcoală cu internat în Vermont. O să termini şcoala acolo.

— Poftim? în niciun caz! strigă şi se repede să deschidă portiera maşinii.

Apăs brusc frâna, iar roţile din spate derapează serios.

—Ce mama dracului faci, Bitsy?

— Nu merg la niciun căcat de şcoală cu internat! îmi replică ea.

—Nu mai vorbi urât şi da, ai să mergi.

Mă întind şi închid portiera de pe partea ei.

— Ba nu! Rămân cu tine. Ai zis că vom fi întotdeauna împreună.

Are ochii scăldaţi în lacrimi.

în alte condiţii, aş fi întors maşina, dar imaginea fiicei lui Forţosu' întinsă pe masa din bucătărie, cu ochii aţintiţi în tavan şi dorindu-şi moartea, mă face să calc acceleraţia.

—E o şcoală, Bitsy.

— O şcoală cu internat! N-am discutat niciodată despre aşa ceva. De unde a apărut ideea asta? Am greşit cu ceva? E din cauza rochiei? Nu mi-am dorit niciodată rochia aia scumpă. O putem returna. O să scot petele de sânge de pe ea.

Mă forţez să respir pe nas până îmi recapăt calmul, ca să-i pot răspunde.

— Mă gândesc de ceva vreme la asta. Acum pare momentul potrivit.
— Dar suntem în mijlocul semestrului!
— Suntem în octombrie.
— Exact! Mai sunt două luni până la sfârşitul semestrului.
— Şi-ţi vei petrece aceste două luni în Vermont.
Ca şi următoarele luni, până în momentul în care Cesaro nu va mai fi la putere. Până trece pericolul. Până... la dracu'! Pentru totdeauna, căci viaţa mea e plină de pericole.
— Dacă încerci să mă îndepărtezi, nu mă mai întorc niciodată. Ai auzit, da?
— Am auzit.
— Ia-mă înapoi, Leka! Promit că, dacă am greşit cu ceva, n-o să se mai repete. Promit!
Se agaţă de braţul meu. Simt angoasa ei ca pe o înţepătură în inimă. Dar ştiam că ziua aceasta avea să vină – că, la un moment dat, voi fi nevoit să renunţ la ea.
— Nu contează ce o să faci sau nu o să faci, Bitsy, tot mergi în Vermont.
Apăs acceleraţia şi vitezometrul trece de 140 de kilometri pe oră. Să ajungem cât mai repede la şcoala cu internat. Mă tem că o să cedez şi o să mă întorc din drum.
— E din cauza celor petrecute în seara aia, la Marjory's? întreabă ea cu glas timid.
Bitsy a fost întotdeauna perspicace. Mă enervează că a făcut legătura asta. Ar fi trebuit să o mut, să o ţin la distanţă.
— E pentru siguranţa ta.
E tot ce las să-mi scape.
— Forţosu' are copii, la fel şi alţi câţiva oameni cu care lucrezi.

Mda, iar fata lui Forţosu' n-o să mai fie niciodată acelaşi om. îmi ţin gura şi continui să conduc.

în sfârşit, pricepe aluzia şi se afundă în scaun. Restul drumului îl parcurgem într-o tăcere groaznică. La un moment dat, lacrimile şi epuizarea o doboară şi adoarme.

Dau câteva telefoane şi apoi, dintr-odată, pentru că mergem totuşi prea repede, încetinesc un pic. Timpul petrecut împreună cu ea se apropie de final. Mental, fac 1 000 de poze cu chipul ei perfect, pe care le stochez în memorie. Ar fi trebuit să-i fac măcar o fotografie reală.

Pescuiesc telefonul din buzunar şi, când opresc la semafor în orăşelul adormit în care se află noua şcoală a lui Bitsy – Boone School for Girls –, îi fac o poză. Apoi încă una. Şi încă cinci.

Nu e suficient.

Repornesc maşina şi mă îndrept spre ferma cu suprafaţă de 200 de hectare care găzduieşte campusul de la Boone School. Parchez în faţa unei clădiri galbene, cu verandă de jur împrejur, şi urc treptele cât pot de silenţios.

Janet Beatrice, cea care administrează şcoala, mă aşteaptă – am anunţat-o printr-un SMS, acum câteva ore, că ajung.

— Domnule Moore, mă bucur să întâlnesc un sponsor atât de neaşteptat, dar foarte generos.

Când îmi strânge mâna, simt cum mă zgârie bătăturile din palmele ei.

— îmi cer scuze că v-am anunţat aşa din scurt. Elizabeth nu e deloc încântata că vine aici, dar are nevoie de acest loc.

— O să avem mare grijă de ea. Pentru fetiţe e dificil să se adapteze la început, dar în cele din urmă ajunge să le placă aici. Sunt sigură că şi lui Elizabeth îi va plăcea.

— Sper.

Te vreau
îi dau cheile maşinii.
— Pentru când Bitsy, vreau să spun Elizabeth, o să aibă dreptul să conducă.
— Nu aveţi nevoie de maşină ca să vă întoarceţi acasă?
— Nu, am aranjat să vină o maşină să mă ia şi să mă ducă la aeroport, o să mă întorc cu avionul. Toate lucrurile lui Elizabeth sunt în portbagaj.
Scot un plic din buzunar şi i-l dau.
— Vă rog să vă asiguraţi că e tratată bine.
Ochii domnişoarei Beatrice scânteiază de încântare când pune cu discreţie plicul pe biroul din spatele ei.
— De ce nu vă luaţi la revedere, după care o să-i arăt împrejurimile?
— Am făcut deja asta.
O salut cu un gest pe domnişoara Beatrice, apoi ies şi mă urc în maşina care mă aşteaptă.
Când ajungem la marginea fermei, mă întind şi îl prind pe şofer de umăr.
— Opreşte!
Aproape că întorc capul înapoi. Aproape că mă uit peste umăr. Aproape că mă răzgândesc.
— Domnule? întreabă şoferul.
îi dau drumul la umăr, îi netezesc cămaşa şi revin la locul meu.
— Scuze. Mergi mai departe.
De când am întâlnit-o pe Bitsy, am făcut totul pentru ca ea să fie protejată şi fericită. Aici va avea parte de ambele.

Partea a doua

22. Bitsy

Patru ani mai târziu

— Eşti sigură că vrei să faci asta? mă întreabă domnişoara Blair.

Pune mâna pe dosarul meu şi mă priveşte cu îngrijorare.

— Nu sunt împotriva unui semestru sau chiar a unui an sabatic, dar majoritatea elevilor care nu merg la facultate imediat ce au terminat liceul nu-şi mai continuă studiile. Ar fi păcat ca cineva atât de inteligent ca tine să nu urmeze o facultate.

Ştiam că va aduce asta în discuţie. încrezătoare, pun la bătaie următoarea armă: formularul de acceptare a înscrierii la facultate începând cu anul următor, pe care îl pun pe biroul vechi de 200 de ani al domnişoarei B., birou care, susţine ea, a fost folosit pe vremuri de Benjamin Franklin.

— Cu siguranţă merg la facultate, doar că nu în această toamnă. Am în plan să obţin o diplomă în graphic design, cu specializare secundară în istoria artei, şi intenţionez

să urmez o carieră în domeniul animaţiei şi al benzilor desenate.

Din moment ce salariul pe care l-aş obţine în oricare dintre domeniile respective este extrem de mic, mai am în plan şi să fiu chelneriţă, să fac cafea şi să spăl pe jos. Dar în prezent sunt la Boone School for Girls, unde arta încă este considerată valoroasă, aşa că ţin pentru mine opţiunile suplimentare. Uneori mă întreb dacă Leka a ştiut asta când m-a abandonat aici sau a fost o simplă coincidenţă.

Domnişoara B. îşi împinge ochelarii pe nas şi citeşte scrisoarea de acceptare.

— Asta e încurajator, dar o acceptare cu întârziere nu înseamnă că vei merge la facultate anul viitor, ci că ai această opţiune.

Mă priveşte pe deasupra ochelarilor cu lentile rotunde, iar ochii ei întunecaţi încearcă să vadă un răspuns dincolo de cel pe care i l-am dat.

— Asta e valabil pentru orice elev – şi pentru cei care au absolvit mai devreme şi îşi iau un semestru sabatic, ca mine, şi pentru cei care termină liceul în luna mai şi le rămân trei luni până la începerea facultăţii, subliniez eu, încercând să par calmă şi stăpână pe mine.

Cererile de absolvire cu anticipaţie sunt aprobate de decanul elevilor, respectiv domnişoara Kennedy Blair, aşa că trebuie să par cât mai adultă cu putinţă, ceea ce înseamnă că nu trebuie să oftez, să-mi ies din fire sau să mă aplec peste birou şi s-o scutur pe domnişoara B. până îmi semnează cererea.

— Şi ce intenţionezi să faci în lunile libere?

Adevărul ar şoca-o, aşa că îi servesc răspunsul pe care l-am pregătit deja.

Te vreau

— încă nu ştiu exact ce cursuri vreau să urmez, aşa că intenţionez să petrec cât mai mult timp lucrând ca voluntar pentru diverse muzee, edituri şi artişti, pentru a-mi da seama ce-mi place mai mult. Astfel, la facultate îmi voi petrece timpul studiind domeniul care mă pasionează cel mai mult, în loc să pierd câţiva ani încercând să-mi dau seama ce specializare să aleg pentru lucrarea de diplomă.

în timp ce domnişoara B. mă studiază, peste micul birou se lasă tăcerea, iar gulerul cămăşii albe de bumbac începe să mă strângă. Transpir pe sub uniforma obligatorie, formată din pantaloni groşi din lână şi poliester, vestă tricotată şi sacou. Am răspuns prea stereotip? Se vede că am învăţat replica pe de rost? îmi exasperasem colega de cameră, alături de care am petrecut câteva ore exersând rolul ăsta.

De ce trebuie să faci asta, Liz? O să pierzi toată distracţia.

Pentru că trebuie.

— Te-am tratat chiar atât de rău aici, la Boone? întreabă domnişoara B. într-un final. Avem o mulţime de evenimente extraordinare pregătite pentru voi, elevele din anul patru. Majoritatea elevelor de la Boon spun că ultimul semestru petrecut aici e cel mai bun.

— Apreciez grija dumneavoastră şi-mi vor lipsi prietenele de aici, dar vreau să merg acasă. Mi-e dor de familia mea.

— în dosar scrie că locuieşti cu tutorele tău. El este familia de care ţi-e dor?

—Da.

Mă pregătesc pentru revărsarea de milă care va urma. în cei patru ani de când sunt aici, Leka nu a venit nici măcar o singură dată în vizită. Din afară, pare că m-a lăsat aici şi a uitat de mine. La dracu', uneori şi mie mi se pare că e aşa.

— E posibil ca amintirile tale despre timpul petrecut acasă să fi fost înfrumuseţate de absenţa ta, pentru că, dacă mă uit la dosarul tău...
— ...tutorele meu nu m-a vizitat niciodată şi am petrecut toate verile şi toate vacanţele aici, la Boone, cu excepţia celei de iarnă. Asta voiaţi să spuneţi?
— Da.
Domnişoara B. mă împunge cu privirea ei plină de îngrijorare.
— Trebuie să fiu sinceră cu tine, Elizabeth, cu speranţa că şi tu, la rândul tău, vei fi sinceră cu mine. îi tratez pe toţi copiii de aici, de la şcoală, ca pe propriii mei copii şi am ajuns să ţin la fiecare dintre voi, indiferent dacă aţi petrecut aici patru ani sau unul singur. Te-am urmărit cum, în aceşti patru ani, te-ai transformat din copil în femeie şi asta m-a bucurat nespus. Ceea ce mă îngrijorează acum nu este faptul că ai putea refuza să faci o facultate, ci că te vei întoarce într-un mediu neprielnic din punct de vedere emoţional. Nu pot spune că nu am observat, eu şi ceilalţi administratori ai şcolii, că tutorele tău nu te-a vizitat niciodată în ultimii patru ani. Eşti sigură că „acasă” este aşa cum îţi aminteşti tu că era?
— Acasă este exact aşa cum îmi amintesc. Şi chiar dacă n-ar fi aşa, tot vreau să merg.
Unul dintre motivele pentru care merg acasă este acela că vreau să aflu adevărul. Leka m-a abandonat aici pentru că obosise să-i poarte de grijă unei copile adunate de pe străzi, care nu-i era nici măcar rudă? Sau m-a ascuns aici pentru că era îngrijorat pentru siguranţa mea?
Dar asta este o întrebare la care doar eu sunt îndreptăţită să primesc un răspuns. Nimeni altcineva.

— E destul de tânăr. Se pare că are doar cu 14 ani mai mult decât tine. Când a devenit tutorele tău?

N-am nici cea mai mică idee ce scrie în dosar, aşa că am evitat întotdeauna această parte a poveştii.

— Cu puţin timp înainte să vin aici, la şcoală.

— El e singura familie pe care o ai?

— Da.

— Hmmm...

Vrea să afle mai multe. întotdeauna e aşa.

— în dosar nu scrie ce meserie are sau unde lucrează, bate ea cu palma pe dosar. Nici ce şcoală a urmat. Cu ce se ocupă, mai exact?

Răspunsul preferat ar fi „nu e treaba ta”, dar, pentru că am nevoie de domnişoara B., zâmbesc dulce şi spun:

— E implicat în afacerea familiei. Alimente şi băuturi.

— Ah...

Informaţia nu o încântă. îşi aranjează ochelarii.

— Motivul pentru care abordez subiectul este că, în general, copiii care provin din familii fără un istoric de educaţie superioară tind, deseori, să nu vadă avantajele facultăţii, din moment ce părinţii sau tutorii lor par să fi reuşit în viaţă fără a avea studii superioare.

— Nu doar că par să fi reuşit, domnişoară B. Au reuşit.

Nu mă pot abţine să nu o corectez.

— Nu mi-aş fi permis să urmez această şcoală scumpă, alături de atâţia copii bogaţi, dacă Leka nu ar fi avut succes în afaceri.

Nimeni nu are dreptul să-l vorbească de rău pe Leka. în afară de mine.

Apoi, pentru că am nevoie de domnişoara B., continui într-o notă mai împăciuitoare.

Jen Frederick

— Plănuiesc să urmez facultatea la momentul potrivit, dar, pentru moment, mi-e dor de casă şi vreau să-mi petrec timpul alături de familie – adică alături de Leka, mă gândesc eu – înainte să plec la şcoală pentru încă patru ani.

Domnişoara B. îşi duce degetele la gură. Colţurile gurii i se lasă şi pe frunte îi apare o cută. Bate de câteva ori darabana pe gura închisă, părând că se gândeşte intens.

Mă împotrivesc tentaţiei de a mă foi în scaun ca un copil.

Legătura dintre mine şi Leka a fost întotdeauna o sursă de speculaţii pentru profesori şi administraţie. De-a lungul anilor, am îndurat, ocazional, întrebări şirete din partea unora care cred că vor să ştie adevărul. Dar am ştiut dintotdeauna – poate încă de când aveam şase sau şapte ani şi nemernicul ăla din şcoala primară l-a acuzat pe Leka de molestare de copii – că nimeni nu ar înţelege. Sau cel puţin, nu ar înţelege cineva care nu a fost abandonat când era copil, lăsat în stradă să moară sau să fie răpit.

Leka m-a salvat şi asta e tot ce contează. Relaţia noastră nu e subiect de conversaţie în clasă sau la sala de mese, dar trebuie să îndur aceste întrebări, pentru că o parte a evaluării mele în vederea aprobării cererii de absolvire anticipată presupune stabilirea gradului de fitness mintal – ce-o mai fi însemnând şi asta.

Domnişoara B. ezită.

— N-am fost o elevă bună? întreb, încercând să-mi ascund frustrarea. Am luat numai note de 10. M-am purtat exemplar. N-am avut niciun fel de probleme. Nu-mi amintesc să fi făcut ceva interzis. Mi-am rupt cur... fundul să termin patru ani în trei şi jumătate. Am adunat,

în urma cursurilor pe care le-am urmat, credite care echivalează cu aproape un an de facultate[3]. Cu tot respectul, domnişoară B., sunt adult şi nu mai am ce face aici, nu mai e nimic pentru mine la Boone.

Nu că ar fi fost vreodată. Locul meu a fost întotdeauna lângă Leka. întrebarea este dacă mai am şi acum un loc acolo.

— Sunt doar îngrijorată că acesta nu este drumul potrivit pentru tine.

Cu toate astea, ia stiloul şi îmi semnează cererea de absolvire anticipată a liceului.

— Acesta este. Ştiu asta.

Boone a reprezentat doar un ocol. Faptul că merg acasă, că mă întorc la Leka înseamnă că revin pe drumul cel bun.

— A semnat, nu-i aşa? exclamă Audie, colega mea de cameră.

Flutur hârtia.

— Cum ţi-ai dat seama?

— După zâmbetul ăla stupid de pe faţa ta.

Audie încearcă să schiţeze un zâmbet, dar nu reuşeşte, pentru că urăşte faptul că mă întorc la „Dezertor”, cum îi zice ea lui Leka.

E greu s-o învinovăţesc, pentru că, din punctul ei de vedere, Leka m-a adus aici când aveam 14 ani şi n-a mai revenit. Singurul lucru pe care l-a văzut ea, de la Leka, a fost scrisul lui pe pachetele pe care le-a trimis lunar. Cadouri vinovate, cum le zice ea.

[5] în Statele Unite şi Canada, elevii de liceu pot urma, anticipat, cursuri din programul diferitelor universităţi, în cadrul unui program numit Advance Placement. (N.t.)

în urmă cu o lună, când am împlinit 18 ani, am primit un cadou cât se poate de extravagant. Patru cos- meticieni şi cinci maseuri autorizaţi au făcut un drum de câteva sute de kilometri ca să ne ofere mie şi tuturor colegelor mele din anul patru o zi de spa. După evenimentul respectiv, am devenit extrem de populară. I-am trimis lui Leka bileţele de mulţumire, gest apreciat de Leka sec, cu două cuvinte: Cu plăcere.

Audie ştie totul despre cadourile oferite ca urmare a unui sentiment de vinovăţie. Primeşte o mulţime când se duce acasă. Mama ei, o narcisistă ipohondră, o face pe Audie să se simtă vinovată că trăieşte, în timp ce tatăl ei vitreg o ignoră cu desăvârşire. Singura persoană care se poartă OK cu Audie e bunica ei, la care Audie merge în vizită în vacanţa de iarnă. Când a aflat că mi-am petrecut primul Crăciun de la Boone chiar aici, la şcoală, cu vacile, cu caprele şi cu domnişoara Blair, Audie m-a convins să merg cu ea în Connecticut anul următor. Am avut ocazia să văd cu ochii mei cum între rudele de sânge poate domni haos la fel ca în familiile sudate prin voinţă şi hotărâre.

— Liz.

— Audie.

Scot valiza şi o pun pe cuvertura de pat crem cu flori bleumarin.

Audie se apropie şi izbeşte cu palma în capacul valizei. Bretonul îi acoperă sprâncenele, oferind chipului ei, de obicei rotund, o expresie mai aprigă. Ar trebui să se tundă, dar refuză să o facă aici, în Hicksville[4]. Boone e un orăşel drăguţ şi liniştit, cu o cafenea decentă şi cam atât.

[4] Denumire generică pentru un orăşel demodat, de provincie. (N.t.)

Te vreau

Cel mai mare magazin de pe strada principală este o farmacie, plină de cadre pentru mers, cărucioare motorizate pentru invalizi şi mai multe tipuri de branţuri ortopedice decât are nevoie orice bătrân. N-aş putea să-mi fac niciodată aici tratamentul cu keratină şi să-mi pensez sprâncenele, cum îmi recomandase doamna de la magazinul de rochii. Acestea se află pe lista cu activităţi pentru când ajung acasă, alături de savurarea unei felii de pizza decente.

— Nu pleca! Stai aici până în mai, apoi vino cu mine la familia Hampton. Bunicii mele i-ar plăcea la nebunie. Crede că eşti amuzantă.

— Trebuie să plec.

Cât timp am fost singură, şi Leka a fost singur. Ani la rând am fost împreună. îi e dor de mine. Refuz să cred altceva.

—Nu te teme, ţinem legătura.

O ciupesc uşor de bărbie şi continui:

—Altfel, mi-ar fi prea dor de mutra ta.

—Atunci rămâi!

Zgâlţâie valiza atât de tare, încât tăblia de lemn a patului se izbeşte de perete.

—Nu te merită.

—Audie.

—E un nesimţit! exclamă ea.

Se îndepărtează cu dezgust.

— Te-a lăsat aici când erai un copil şi te-a vizitat fix niciodată. Mai rău, el nu e ca mama, care e atât de preocupată de ea însăşi, încât nu-şi dă seama că mă scoate din minţi. El ştie. De aia îţi trimite mereu tot felul de chestii, ca şi cum cutiile de la Saks ar putea înlocui o persoană căreia chiar îi pasă de tine.

— Dacă nu m-ar fi abandonat aici, noi două nu ne-am fi împrietenit, îi atrag eu atenţia.

Nu contează de câte ori îi spun lui Audie că Leka m-a adus aici pentru a-mi oferi o viaţă mai bună, ea tot nu mă crede. Am mâinile legate, de la un punct încolo. Leka nu vine aici pentru că nu vrea să ştie nimeni de acasă unde mă aflu. Mi-a explicat asta în SMS-ul pe care mi l-a trimis după ce m-a lăsat aici. Şi deşi nu mi-a spus niciodată explicit să nu destăinui nimănui natura relaţiei noastre, mi-am dat seama, din felul precaut în care mă prezenta, din faptul că întotdeauna oferea cât mai puţine detalii, că informaţiile de natură privată nu trebuiau niciodată împărtăşite altora.

— Corect, şi dacă pleci acum, vei rata filmele de vineri seara şi alergările de sâmbătă dimineaţa. Cine o să se mai uite cu tine la reality-show-ul QueerEye şi o să plângă la final, când viaţa tipului e transformată complet cu ajutorul gelului de păr? Şi cum rămâne cu ciclul meu? Nu sunt capabilă să ţin calendarul fără ajutorul tău. Ne vine în acelaşi timp!

Ridică mâinile într-un gest dramatic. Audie spune că se face profesoară, dar cred că actoria i s-ar potrivi mult mai bine.

— în plus, sezonul de atletism pe pistă stă să înceapă. Ne place amândurora competiţia asta. De ce ai pleca înainte să-l vezi pe Calvin Kellogg alergând în proba de 400 de metri, îmbrăcat cu şortul ăla mititel?

Calvin Kellogg este un sprinter din echipa Boone Bombardiers, liceul public din localitate. Pista de atletism şi terenul de baschet ale liceului public se pot vedea din salonul de la etajul trei al şcolii noastre. Anumite eleve de la Boone l-au... spionat pe tipul ăsta de-a lungul anilor. E

înalt şi puternic, cu părul lung, pe care îl poartă pe spate când aleargă. Chiar dacă o întâlnire întâmplătoare cu el pe stradă ar fi ca un vis devenit realitate pentru multe dintre colegele mele, mie nu-mi spune nimic tipul.
— Mă poţi suna pe Skype în timpul curselor. O să-ţi fac un abonament lunar la o cutie cu tampoane şi dischete de vată. Jeanette şi Kira – arăt cu degetul spre camera vecină – vor fi aici în serile de vineri şi vă puteţi uita împreună la filme, iar la clubul de atletism mai sunt legitimate încă 50 de fete în afară de mine.

O trag spre mine pe Audie, care e ceva mai firavă, şi o îmbrăţişez strâns. Fără ea nu aş fi rezistat aceşti patru ani la Boone.
— Ştiu că tu eşti de părere că fac o greşeală şi că Leka este cea mai rea persoană din lume, că violez toate principiile feminismului întorcându-mă acasă, dar asta este ceea ce-mi doresc. Ceea ce mi-am dorit mereu.
— Atunci eşti o proastă, murmură ea cu nasul încă strivit de pieptul meu.

O las să se desprindă din îmbrăţişare şi mă apuc să-mi împachetez ultimele lucruri. Pusesem deja majoritatea hainelor în cutii, lângă pat, aşteptând cu nerăbdare plecarea. Sau poate că, inconştient, plănuisem să plec indiferent de rezoluţia decanului elevilor.

Audie îmi împachetează cămaşa de noapte şi o pune în valiză, dar încă îmi pune la îndoială decizia.
— Nu vreau să fiu răutăcioasă, dar te-ai gândit că s-ar putea să nu te vrea acolo, Liz? E bărbat în toată firea şi poate că nu vrea ca apariţia ta să complice lucrurile. Ai uitat că eu de asta am fost abandonată aici?
— Mda, e naşpa ce ţi s-a întâmplat, dar Leka a avut alte motive.

Audie ajunsese aici când mama ei începuse să iasă cu actualul ei tată vitreg. Tipului nu-i plăceau copiii, aşa că doamna Duetermeyer a găsit o cale să scape de Audie.

— Şi care ar fi motivele respective?

Am văzut cum unui om i-a fost tăiat gâtul cu un cuţit de masă, şi sângele lui mi-a pătat rochia scumpă pe care mi-o cumpărase Leka pentru primul bal din şcoala generală.

— A considerat că aşa e mai bine.

Audie îmi dă agenda şi suportul de creioane de pe birou.

— Ascultă, draga mea, tu eşti dulce şi inocentă şi nu am adus niciodată subiectul în discuţie, dar te-ai gândit că, la 30 şi ceva de ani...

— Nu e bătrân.

Leka şi-a modificat intenţionat vârsta în documentele oficiale, ca să poată deveni tutorele meu legal. Nu ştiu exact câţi ani are, dar presupun că între noi sunt doar vreo opt ani diferenţă. Nu că asta ar avea vreo importanţă pentru mine.

— ...sau câţi ani o avea de fapt, continuă Audie de parcă n-aş fi întrerupt-o, e ocupat să-şi facă de cap cu una, două sau nouă alte fete? O tânără care locuieşte cu el ar putea să-i încurce planurile.

Inocentă? Una dintre primele mele amintiri este cu mama care i-o trăgea unuia pentru bani. înainte să învăţ să număr, am fost obligată să fac chestii care ar fi traumatizat şi o femeie în toată firea. Singurul motiv pentru care am trecut peste acele traume a fost Leka. Nu s-a întâmplat niciodată să nu mă prindă când m-am aruncat spre el. Cred că e în continuare valabilă chestia asta. O să mă întorc în oraş cu maşina, o să intru în apartament şi o

Te vreau
să-l găsesc acolo. O să-mi trântesc bagajele pe podea şi o să mă arunc în braţele lui deschise. Apoi, pentru că m-am transformat în femeie, o să mă ia în braţe şi o să mă ducă în dormitor, unde, în sfârşit, o să fiu a lui.

Cred asta pentru că în toţi acei ani în care am fost împreună, înainte să ajung la Boone, eu am fost singura femeie care a contat pentru Leka.

— El nu e aşa. Nu a adus niciodată o femeie acasă.

— Şi era acolo în fiecare seară, când te culcai, şi în fiecare dimineaţă, când te trezeai?

Aş vrea să spun „da”, dar Leka lipsea de multe ori până la primele ore ale dimineţii. Dar asta se întâmpla pentru că, ei bine, era implicat în activităţi nu tocmai legale, şi multe dintre aceste activităţi se desfăşoară noaptea. Cel puţin... aşa am presupus. Gândul că Leka ar putea face sex cu altcineva în afară de mine îmi provoacă greaţă. E al meu! urlă vocea mea interioară.

Văzând că tac, Audie plescăie din limbă.

— Oh, Liz! Dulcea, virginala Liz, care nu foloseşte nici măcar para de la duş aşa cum ar trebui.

— Kira a făcut-o praf.

Acum o lună, ne-am uitat la filmul Secretara şi, imediat după generic, Kira, colega noastră de apartament, a dat fuga la baie. S-a auzit duşul o jumătate de oră şi, de atunci, nu se mai poate folosi funcţia de jet a acestuia.

N-o condamn pe fată. Şi eu am avut în noaptea respectivă nişte vise aprinse cu Leka. Nu crezusem că m-ar atrage genul ăla de sex, dar m-am încins şi am transpirat îngrozitor la gândul că Leka m-ar trânti pe o masă şi m-ar poseda forţat pe la spate. După asta, m-am trezit tremurând, cu o mână între picioare, timp de o săptămână.

îi replic încruntată:

— Şi tu eşti virgină. Nu mai demult de săptămâna trecută te plângeai că o să mori virgină.
— Am exagerat. Odată scăpată de la Boone şi ajunsă la facultate, îmi voi găsi o mulţime de tipi mişto cu care să experimentez, şi asta aş vrea să faci şi tu. Măcar să ieşi cu cineva de vârsta ta înainte să te dedici unuia mai bătrân.
—Leka nu e bătrân.
Simt că discuţia începe să mă irite.
Audie mă ignoră.
— N-ai idee cum e să te atingă cineva de vârsta ta, şi asta e o problemă. E ca faza cu sushi. îţi aminteşti cum jurai că n-o să te atingi niciodată de aşa ceva, că e crud şi scârbos? După care ai fost în excursia aia şi ai mâncat o groază de sushi, apoi ai zis că e cel mai bun lucru de pe lume? Băieţii sunt ca sushi!
—Cruzi şi scârboşi?
—Şi cel mai bun lucru din lume după ce îi încerci.
— Şi tu de unde ştii asta? Viaţa nu e – zic eu, arătând spre ecranul telefonului – ca literatura pe care o citim.
— Exact. Habar n-avem dacă băieţii sunt cruzi şi scârboşi sau cel mai bun lucru din lume. Şi nici n-o să ştim până nu-i încercăm.
Mă scarpin la nas.
— Să mănânci sushi nu e totuna cu un penis care te pătrunde. Nu am de gând să mă culc cu un străin oarecare.
Singurul care-mi doresc să mă atingă e Leka.
— Nu zic c-ar trebui să faci sex cu oricine. Ieşi în lume şi vezi ce se întâmplă. Poate te lipeşti de cineva. Poate acel cineva îşi strecoară mâna pe sub fusta ta. Poate că te exciţi şi te hotărăşti să mergi mai departe. Posibilităţile sunt nelimitate.
Audie îşi freacă mâinile.

Te vreau
— Nimic din toate astea nu mă atrage.
— Uită-te aici!
Audi îmi bagă telefonul sub nas. Pe ecran e o poză a lui Calvin Kellogg, la bustul gol, transpirat, în timp ce este intervievat pentru ziarul Boone Daily.
— Spune-mi că nu te face să-ţi doreşti să faci chestii porcoase la duş.
— Nu.
împing telefonul într-o parte.
Exasperată, Audie îşi aruncă telefonul pe pat. Se duce la dulap şi scoate cele două geci ale mele, mormăind în barbă:
— Pun pariu că Leka ăsta al tău nu arată nici pe departe la fel de bine precum Calvin.
Zâmbesc pentru mine. Ce surpriză ar avea! Leka a avut întotdeauna grijă să nu apară dezbrăcat în faţa mea, dar când stai cu cineva, nu poţi să nu-i surprinzi cu privirea măcar unele părţi ale trupului dezgolit. Leka are un pachet de muşchi care le-ar lăsa fără cuvinte pe colegele mele de clasă.
La dracu', fetele astea ar amuţi dacă ar vedea orice părticică a trupului său. E înalt, blond, cu o bărbie atât de ascuţită, că m-aş putea tăia în ea. Are un nas lung şi drept, care se potriveşte perfect cu pometii proeminenţi şi cu bărbia ferm conturată. Serios, singurele părţi moi ale chipului său sunt buzele. Când vorbeşte, ceea ce se întâmplă rar, nu-mi pot desprinde privirea de la ele. în timpul lungilor nopţi petrecute la internat, mi-am imaginat atingerea lor – pe degetele mele, pe buzele mele, pe pielea mea.
îmi pipăi burta cu palma. Muşchii abdominali nu mă excită. Nu mă atrage nimic la Calvin-Mutră-Insipidă. Noaptea, când închid ochii şi visez, când dau frâu liber

fanteziilor, gândurile mele se îndreaptă către o singură persoană.

Pentru mine există un singur bărbat.

— Mă dau bătută, declară Audie.

E bine, pentru că eu am decis ce vreau cu mulţi ani în urmă. Leka m-a adus aici pentru că eram slabă şi nu aveam capacitatea să-mi port singură de grijă. Anii petrecuţi la Boone mi-au întărit mintea şi trupul. Şcoala e asociată cu o fermă, aşa că am învăţat cum se foloseşte o armă. Am sacrificat pui, am dezosat peşte şi am tranşat chiar şi un cerb, pe care profesoara noastră de biologie, doamna Darnell, l-a vânat iarna trecută. Toate fetele de la Boone urmează cursuri de autoapărare în fiecare an de studiu. Este un curs obligatoriu, alături de engleză, matematică şi ştiinţe.

Elizabeth Moore cea de 18 ani este o persoană cu totul diferită de cea de 14 ani. Poate că nu sunt regina unei ţări, dar sunt pregătită să-mi conduc propria moşie. E timpul să-i dovedesc asta lui Leka.

23. Leka

— Pari încordat, puştiule, spune Forţosu' când ne îndreptăm spre seiful de la subsolul restaurantului Marjory's. Ţi-au făcut probleme băieţii? Că îi pot tăia de la plată.

— Sunt bine, răspund mecanic.

Adevărul e însă că, în ultima vreme, am fost cuprins de anxietate. Presupun că din cauză că Bitsy nu mi-a spus ce planuri are după ce termină liceul, în primăvara viitoare. Mai sunt şase luni până atunci, dar, în ultima vreme, în SMS-urile pe care mi le trimite, pomeneşte destul de des de revenirea acasă.

Acasă. Nu mai există acasă de când a plecat ea. Apartamentul este un cavou gol şi tăcut. Ca şi mine, de altfel. Mă simt pustiu fără ea. Mesajele pe care mi le trimite – cele în care îmi spune că îi e dor de mine şi că abia aşteaptă să mă vadă – sunt ca nişte săgeţi care penetrează zonele cele mai vulnerabile ale armurii mele. De fiecare dată când primesc un astfel de mesaj, trebuie să-mi înfrâng impulsul de a-i răspunde imediat DA!, cu majuscule. Pentru că, la naiba, da, mi-e dor de ea, dar locul ei nu este aici.

Iau telefonul şi mă asigur că punctuleţul verde de pe hartă nu s-a mişcat. Şi nu s-a mişcat. E tot acolo, în colţul din dreapta-sus al clădirii, ceea ce e bine, pentru că e trecut de 10 şi la ora asta ar trebui să fie în pat. Mângâi ecranul cu degetul.

A trecut ceva vreme de când am primit veşti de la ea. Comunicarea nu e punctul meu forte. Urăsc să trimit mesaje şi urăsc şi mai mult să vorbesc la telefon. îmi dau silinţa, de dragul lui Bitsy, dar, de fiecare dată când vorbim, îmi e şi mai greu să stau departe de ea.

Dar exact asta trebuie să fac pentru a o proteja.

N-a mai trecut pe aici de când Cesaro a preluat puterea şi, în cei patru ani care-au trecut de-atunci, a dispărut încet-încet din memoria tuturor. Majoritatea celor din subordinea mea sunt noi sau n-au prea avut contact cu ea înainte s-o trimit la şcoală. Doar Mary şi Forţosu' mai amintesc câteodată de ea, mai mult în trecere, ca şi cum ţi-ai aminti ceva despre o persoană decedată. Aşa vreau să rămână lucrurile. Am depus eforturi dureroase ca să şterg urmele prezenţei ei aici.

Şi chiar dacă seara, când ajung acasă, singura companie pe care o am la cină este zumzăitul frigiderului, găsesc puterea să supravieţuiesc ştiind că fetiţa mea este la adăpost de orice pericol. Fac asta şi pentru binele celorlalţi, pentru că ar trebui să-i ucid pe toţi cei care s-ar uita la ea într-un mod necuvenit. Avem şi aşa destule probleme în echipă.

— Nu arăţi bine. Te îngrijorează faptul că au scăzut încasările?

Forţosu' scoate un teanc de bani din seiful fixat în beton şi închide uşa. E zi de plată pentru băieţi.

— Apropo, unde ţii atâta bănet?

Ezit, pentru că nu e o idee bună să vorbeşti cu alţi infractori despre locul în care îţi ascunzi banii din activităţi ilegale. Dar e vorba despre Forţosu', care, practic, m-a crescut de mic.

Pe de altă parte, Forţosu' îşi trage un comision la fiecare tranzacţie de ceva vreme. Probabil, ar zice că taxa e pentru serviciile prestate. Băncile iau astfel de comisioane, şi numai băieţii care lucrează în sectorul financiar sunt mai puţin discreţi decât Forţosu' în privinţa lor.

— într-un loc sigur, răspund vag.

Nu doar pe Bitsy am mutat-o din raza de acţiune a lui Cesaro.

— La tine acasă? Mie nu mi se pare aşa de sigur acolo. Mai bine ţi-ai aduce aici rezervele. Nimeni nu ia bani din seiful ăsta. Nu când ştiu că sunt banii tăi. Cine s-ar pune cu tine?

Bate sugestiv cu palma în seif, de care se sprijină apoi ca să se ridice. Forţosu' s-a îngrăşat serios de când a fost promovat. Mănâncă bine. Nu se face nicio tranzacţie în zona de nord-est fără ca el să-şi ia partea. Preţul pe care a trebuit să-l plătească pentru asta – ba nu, preţul l-a plătit fiica lui – pare să fi fost dat uitării.

— Destul de mulţi, probabil.

îmi trec un deget peste patul de metal al pistolului. Nu îl mai folosesc la fel de mult ca pe vremuri, dar apar zilnic tot felul de idioţi care vor să-şi încerce puterile. Nu se termină niciodată bine pentru ei. Lăcomia şi aroganţa se dovedesc a fi trăsăturile care îi termină pe aceşti aspiranţi la titlul de şef de gaşcă. Când cineva dă de gustul banului, e gata să se bage în orice rahat, oricât de periculos ar fi, doar ca să pună mâna pe mai mulţi

marafeţi. Şi armele le dau o coloană vertebrală pe care n-au avut-o când s-au născut.
— La bancă? Acolo îi ţii? îşi dă el cu părerea. Guvernul urmăreşte conturile astea. Dacă nu eşti atent, poţi ajunge să-ţi petreci restul vieţii după gratii.
Forţosu' se apleacă peste vechiul birou de metal pe care Steve împuţitu' îl „confiscase” dintr-un depozit pe care îl jefuiserăm acum vreo 15 ani. Proprietarul depozitului adunase nişte datorii serioase ca urmare a pariurilor făcute la cursele de cai. Nu prea aveai ce să-i iei în schimbul banilor, aşa că Steve l-a pus pe Forţosu' să-i taie bucăţi penisul, pe post de plată. Forţosu' folosise chiar biroul ăsta ca masă de operaţii.
— Sunt atent.
Bancherul care mă ajută să-mi mut banii dintr-un cont în altul îmi povestise totul despre asta la început, în pauzele dintre liniuţele pe care le trăgea pe nas din cocaina pe care i-o aduceam.
— Crezi că eu n-am avut grijă de banii tăi? La dracu', băiete, nici măcar lui Arturo nu i-am dezvăluit secretul tău.
Forţosu' scuipă un jet îmbibat cu tutun spre o ceaşcă, dar jumătate se împrăştie pe birou. Curăţă stângaci mizeria cu palma, apoi se şterge pe cămaşa colorată. Pe frunte i se formează o cută adâncă.
— Nu poţi avea în nimeni mai multă încredere decât în mine.
Greşeşte. Am încredere într-o singură persoană, care se află la sute de kilometri depărtare, la adăpost, într-o şcoală de fete. Dar nu cred că pe Forţosu' îl deranjează faptul că nu i-aş fi fost fidel. Cred că e vorba despre bani.
— Nu-ţi ajung banii? îl întreb direct.

Te vreau
—Nah, de ce întrebi?
Dar privirea lui e aţintită asupra teancului de bancnote de pe birou. Ar trebui să numere banii, să-i împartă în teancuri mai mici, pe care să le pună în plicuri şi să le dea mai departe.
—Cât îţi lipseşte?
— Nu-mi lipseşte nimic, declară el. Sunt îngrijorat pentru tine, asta-i tot.
îmi înăbuş un oftat. Dacă Forţosu' nu reuşeşte să strângă cota lunară pentru Cesaro, o să ne trezim cu el pe cap. Nu-l vreau pe Cesaro prin preajmă. Nu face bine la moral. Bagă spaima în oameni, punând mereu la îndoială loialitatea cuiva şi aţâţându-i pe băieţi unul împotriva altuia. Mi-am dat în sfârşit seama de ce preferă „prospăturile”, cum le zice el: pentru că îl excită teama pe care o provoacă. Cu cât mai fricoşi erau recruţii – fete şi băieţi deopotrivă –, cu atât mai mult îi aprecia Cesaro. Mai degrabă mi-aş tăia testicului stâng decât să-l las să se apropie de Bitsy.
Nu-l pot convinge pe Forţosu' să se rupă de Cesaro, dar pot să-l împiedic pe acesta din urmă să vină încoace. Modalitatea este să ieşim cât mai puţin în evidenţă şi să nu-i dăm motive să ne bage în seamă.
—Cât?
Am resursele necesare pentru a acoperi suma care-i lipseşte lui Forţosu' pe moment.
—Nu-i mare lucru.
Fixează cu atâta ardoare teancul de bancnote, că e aproape obscenă dorinţa lui.
— De ce nu urci să te asiguri că fetele nu s-au omorât între ele? La dracu'! Chiar nu-mi dau seama de ce se urăsc atât de mult astea două. Parcă ar fi două găini într-un

coteţ făcut pentru una singură. Spune-le fetelor că mi-e foame. Nu mă interesează care dintre ele îmi prepară o bucată de carne, dar vreau să găsesc ceva pe masă când termin aici.

Plec, pentru ca Forţosu' să poată tapa nişte bani din salarii. Sus, Mary şi Camelia, fata cea mare a lui Forţosu', se împung cu privirile din colţuri opuse ale încăperii. Ştiu de ce nu se suportă. Mary e geloasă pe tinereţea Cameliei, iar Camelia se teme că va avea soarta lui Mary – o prostituată care îmbătrâneşte şi singurele servicii sexuale pe care le mai oferă constau în a i-o suge unui mafiot de mâna a doua, şi obez pe deasupra. Au totuşi o trăsătură comună – ambele sunt fericite când cei din jurul lor sunt nefericiţi.

O salut din cap pe Mary, apoi mă întorc spre Camelia.

—Lui Forţosu' îi e foame. îi faci tu o friptură?

—Nu sunt bucătăreasa lui, rânjeşte ea.

îşi potriveşte breteaua rochiei negre, transparente şi mulate pe corp. Când o s-o vadă taică-său, o să dea în clocot. E abia ora 5 şi ea e deja în ţinută de club.

— Pregăteşte-i tatălui tău ceva de mâncare! se răsteşte Mary la ea.

Istovit, îmi pun mâinile în cap.

Aşa cum era de aşteptat, Camelia se aprinde imediat.

— Nu-mi dai tu mie ordine, curvă bătrână! ţipă ea la Mary.

— Curvă? Nu eu sunt cea care se târăşte prin districtul financiar, vânzându-se primului bărbat care-i flutură prin faţă un pliculeţ de cocaină.

— Cel puţin, eu nu-mi petrec viaţa în genunchi, sperând să primesc ceva mărunţiş.

— Mărunţiş? Chiloţii mei, pe care, apropo, tatăl tău îi scoate cu dinţii de pe mine, costă mai mult decât toată

Te vreau
garderoba ta. Dacă e cineva care stă în genunchi, atunci ăla e bătrânul tău, nu eu!

Camelia se repede spre Mary. O prind pe fată şi o trag într-o parte. De fiecare dată când mă întristez că Bitsy nu e lângă mine, tot ce trebuie să fac e să le privesc pe cele două. Bitsy ar fi putut avea şi ea o asemenea viaţă. Trebuie să-mi reamintesc asta de fiecare dată când sunt tentat să o aduc înapoi.

Ţinând-o bine pe Camelia, îndrept arătătorul spre Mary.

— Forţosu' e la parter, aşa că eu, în locul tău, aş avea grijă ce spun despre fiica lui.

Apoi mă întorc spre Camelia.

— Mary are o poziţie ierarhică superioară în organizaţie, aşa că ar fi bine să-i arăţi respectul cuvenit.

— Pe dracu'! Nu trebuie să-i arăt nimic. Să mă pupe-n cur!

Camelia se întoarce, îşi ridică fusta şi îşi flutură fundul acoperit de chiloţi tanga în faţa lui Mary.

De data asta, Mary e cea care se repede la Camelia. Când Forţosu' apare în prag, mă vede cum le ţin pe cele două femei, ca să nu se păruiască.

—Ce mama dracului se întâmplă aici?

Camelia se duce imediat spre tatăl ei.

—Mary a fost rea cu mine.

Mary se gândeşte dacă ar fi mai bine să se apere sau să iasă din încurcătură flirtând cu Forţosu'. Când Forţosu' îşi pune braţul pe umerii fiicei sale, Mary se hotărăşte să atace zona aflată mai jos de inima acestuia.

Pune o mână în şold şi, scoţându-şi ţâţele la înaintare, îi face cu ochiul.

— Ştim amândoi că talentele mele nu se văd în bucătărie, iubitule.

Forţosu' o priveşte pofticios pe Mary, şi începe să-şi retragă mâna de pe umerii fiicei sale.

Camelia simte că tatăl ei bate în retragere şi încearcă să-şi facă şi ea jocul, dar tânăra nu „citeşte” atmosfera din cameră la fel de bine ca Mary.

— Nu gătesc, declară ea. Abia mi-am făcut manichiura, şi nu vreau să-mi stric unghiile. Tu ce părere ai despre ele, Leka?

îşi duce mâinile la piept, astfel încât degetele să arate spre sânii abia acoperiţi. îmi mut privirea peste umărul ei.

—Nu ştiu prea multe despre unghiile fetelor.

—Ce vrei de la Leka? o întreabă Forţosu', enervat.

Observă în sfârşit cât de sumar e îmbrăcată Camelia.

— De ce nu porţi nişte haine normale, fato? La dracu', mereu te plângi că eşti tratată ca un gunoi. Poate că ar trebui să nu te mai îmbraci ca şi cum ai vrea să dormi într-un grajd.

—E Gucci! replică ea.

— Nu-mi pasă nici dacă e de la papa de la Roma! Arăţi ca o târfă. Ai putea la fel de bine să-ţi atârni de gât o pancartă pe care să scrii de vânzare.

—Ca tine? îl provoacă ea.

Forţosu' ridică mâna atât de repede, că aproape nu am timp să intervin. Aproape. O împing pe Camelia într-o parte şi îl prind de mână pe Forţosu'. Braţul îi tremură în strânsoarea mea. O fi pus el colăcei de grăsime în jurul taliei, dar încă e puternic ca un taur. Treaba e însă că el nu vrea să-şi lovească fiica. E copleşit de vină şi de durere, şi aşa merg lucrurile în familia lui. Fiica sa îl provoacă. El o loveşte. Ea se răzbună purtând ţinute şi mai sumare, luând droguri şi mai puternice şi ieşind cu bărbaţi de şi mai joasă speţă.

— Du-te în restaurant! Fetele îţi vor pregăti ceva de mâncare, îi spun pe un ton liniştitor.

Forţosu' se dă bătut şi face stânga-mprejur, dar, în drum spre ieşire, izbeşte cu palma un vraf de castroane de inox şi le trânteşte pe jos. Ia o tigaie şi izbeşte cu ea în perete. Mary se fereşte de bucăţile din zidărie care zboară pe deasupra capului ei. Camelia încă mai tremură în colţul în care am împins-o.

—Ia-o înainte şi pregăteşte masa, Mary! îi cer eu.

— Nu m-am înrolat la aşa ceva, declară ea în timp ce ia o tigaie de pe raft. Când vine Cesaro pe aici, o să pună el lucrurile în ordine.

Camelia scoate un sunet gutural. Să-l aduci în discuţie pe Cesaro e o lovitură murdară. Iau de pe cuier sacoul meu negru şi i-l arunc Cameliei.

—Pune ăsta pe tine, îi ordon.

Ea îl lasă să cadă pe jos.

— Nu-ţi place corpul meu? Nu sunt destul de bună pentru tine?

— Termină cu văicăreala! se răsteşte Mary, dar Camelia e pornită şi nu-i mai acordă atenţie.

Mintea ei s-a întors în seara în care a avut-o Cesaro. Seara în care tatăl ei a lăsat-o pe mâna unui monstru. E atât de disperată să-şi şteargă din memorie acea seară, încât a ajuns să ia droguri ca să-şi amorţească gândurile şi să accepte orice bărbat ca să-şi înăbuşe durerea.

Trage de decolteul rochiei până când sânii îi ies cu totul la vedere.

— Ce nu-ţi place la ei? Sunt fermi şi elastici. E vorba de păsărică mea? încă n-ai văzut-o. Am grijă de mine şi...

îmi acopăr ochii cu mâna, ceea ce e o greşeală.

— Uită-te la mine! zbiară Camelia. Ce nu-ţi convine? Sau nu-ţi plac lucrurile folosite, asta e problema?
—Eşti o ruşine, rânjeşte Mary.
— Ajunge! zic ferm şi iau o faţă de masă, pe care o arunc pe umerii fetei.
Camelia încearcă să se desprindă din strânsoarea mea, dar o ţin înfăşurată în faţa de masă şi o împing afară din incintă, apoi o urc într-o furgonetă pentru livrări, care nu are mânere în partea din spate. Aceste maşini nu sunt folosite pentru livrarea mâncării, ci a altor chestii.
îi fac semn cu capul unui recrut despre care sunt sigur că nu va profita de fiica lui Forţosu'. Nu e genul lui.
— Mason, fă-te-ncoace şi du-o pe Camelia acasă. E suficient să te uiţi la ea ca să-ţi scot ochii, ai înţeles? Nu se simte prea bine.
Mason face semn că a înţeles şi se urcă la volan fără comentarii. îmi place de el – atât cât îmi poate plăcea altcineva în afară de Bitsy.
— De ce nu mă vrei? întreabă Camelia prin geamul maşinii. Sunt bună, uite ce corp am!
Mason se albeşte la faţă.
—Dă-i bătaie!
Bat cu palma în capota maşinii.
La ordinul meu, iese de pe alee şi o duce acasă pe Camelia, demoralizată şi confuză. Nu înţeleg de ce Forţosu' nu observă cât suferă copila lui. Nu e fiica mea, dar, cu toate astea, privirea ei rănită îmi apare în minte noaptea, când închid ochii.
Aş muri înainte ca Bitsy să se întoarcă aici.

24. Bitsy

— De ce nu mai stai încă o zi? mă întreabă Audie când mă vede că îmi duc valiza la maşină.

Toate cutiile sunt aşezate pe bancheta din spate. Mai trebuie să iau doar coşul de rufe şi sunt gata de plecare.

— Mergem la o petrecere! Am făcut rost de invitaţie de la Rachel Hoover. Se vede cu tipul ăla, Max Trent, de vreo şase luni. E în echipa de fotbal. Cred că e fundaş, mijlocaş, mijlocitor... Ceva de genul. O să fie distractiv.

Nu ne place sportul. Singurul motiv pentru care îl ştim pe sprinter este acela că pista de atletism se poate vedea din salonul de la etajul trei al căminului nostru.

—Mă duc acasă, Audie.

— Uită-te la fluxul de Instagram al lui Trent. Are câţiva prieteni ca lumea.

Audie îşi flutură telefonul prin faţa mea. în locul fluxului de imagini, este deschisă mesageria. îmi văd numele acolo. îi trag mâna mai aproape şi citesc cu voce tare:

— Liz termină liceul anticipat şi nu a fost niciodată la mai puţin de un metru de un băiat. Ar trebui să rezolvăm asta.

— Vai, nu! Asta nu e..., zice Audie şi îşi smulge încheietura din mâna mea, dar nu înainte să apuc să-i iau telefonul din mână.

Citesc răspunsul lui Rachel:

Ce rost ar avea? Liz nu e tipul de fată pe care băieţii să vrea s-o – emoji în formă de ^ – laprimavedere. E mai degrabă genul de fată pe care întâi trebuie s-o cunoască mai bine, ştii ce zic?

Mă uit la Audie şi văd că se strâmbă.

— A folosit acel emoji fără ironie şi a scris greşit „la prima vedere”. Ar trebui să am încredere în gusturile ei la băieţi? A vrut cumva să spună că sunt urâtă?

Audie îşi recuperează telefonul.

— N-ar fi trebuit să citeşti mesajele, se răsteşte ea. Şi nu, n-a vrut să spună că eşti urâtă.

îmi duc mâna la părul rebel, ţepos şi ondulat. Pe nas şi pe pomeţi am pistrui închişi la culoare. Nările sunt mai largi decât mi-ar plăcea, dar îmi spun că astfel nu am probleme de respiraţie precum Kira, care a trebuit să se opereze pentru că avea deviaţie de sept. îmi ating vârful nasului cu un deget. Ştiu că nu sunt genul de fată care face furori pe reţelele sociale datorită chipului sau corpului ei. Băieţii nu-şi vor arunca genţile ca să alerge mai uşor să-mi deschidă uşa, cum i-am văzut făcând pentru Jeanette, dar nimic din toate astea nu contează de fapt, pentru că eu mă voi mărita cu Leka.

Un sentiment de anxietate îmi răscoleşte stomacul. Pe scara frumuseţii, eu şi Leka suntem la capetele opuse. Lui chiar i se întâmplă să tulbure nişte străini oarecare. Femeile îşi netezesc întotdeauna hainele, îşi scot pieptul în faţă şi îşi aranjează părul când sunt în preajma lui. Mă enerva îngrozitor chestia asta când eram mică.

Frumuseţea lui nu s-a ofilit odată cu trecerea anilor. Trupul lui, din câte îmi dau seama din conversaţiile video pe care le purtăm, e la fel de bine clădit ca întotdeauna. Părul lui blond-deschis s-a mai închis la culoare, fiind acum de un blond-castaniu, iar ochii îi sunt tot de un albastru pătrunzător. Nu mă îndoiesc de faptul că femeile continuă să ofteze după el, dar, pe vremuri, el nici nu părea să le observe. De ce s-ar fi schimbat asta? Doar pentru că eu sunt aici, în Vermont, iar el e la sute de kilometri depărtare?

— Nu eşti urâtă, spune Audie, întrerupându-mi şirul gândurilor periculoase.

îmi ia mâna pe care o ţin pe faţă şi mi-o aşază pe lângă corp.

— Putem să ne concentrăm asupra chestiilor importante?

—Chiar mi-ar plăcea asta.

O trag spre mine şi o îmbrăţişez strâns.

—Important este că vom păstra legătura.

Audie se sprijină de mine, dându-se în sfârşit bătută.

—O să-mi fie dor de tine, oftează ea.

—Mă duc acasă, nu la moarte, o tachinez uşor.

—Da, dar eu sunt o plângăcioasă. Ştii asta.

Ştiu. Audie plânge la reclame. în timpul Jocurilor Olimpice, a trebuit să evităm toate reportajele emoţionante, pentru că Audie se întrista tot timpul. Cred că am consumat cinci cutii de şerveţele în săptămâna aia. îmi propun să ţin minte să verific mai târziu dacă se pot include şi şerveţelele în abonamentul la tampoane.

—Ştiu, dar o să fii OK.

—Nu-l lăsa să te calce în picioare.

—N-o să-l las.

Jen Frederick
— Spune-i că, dacă-ţi face rău, vin şi-l iau la şuturi.
— îi spun.
Ne mai îmbrăţişăm câteva clipe, apoi Audie se desprinde din braţele mele.
— Hai, du-te, spune ea printre lacrimi. Altfel ajungi în Springfield chiar la ora de vârf.
— Te iubesc, îi spun. îţi trimit un mesaj când ajung acasă.
îi fac veselă cu mâna, urc în maşină, conduc cinci
kilometri, apoi trag pe dreapta şi las lacrimile să curgă.
Nu pot spune nimănui, dar mi-e teamă. Mi-e teamă să părăsesc Boone, care m-a adăpostit în siguranţă timp de patru ani. Mi-e teamă că Leka m-ar putea respinge. Mă tem pentru viitorul meu, dar nu pot rămâne la Boone pentru totdeauna.
Viitorul meu e alături de Leka. Trebuie doar să-l conving şi pe el de asta.
Scot telefonul şi îi trimit un mesaj.
Vin acasă.
îmi şterg lacrimile, bag în viteză şi pornesc spre sud.
Pe la ora 3, obosită şi înfometată, opresc în faţa blocului. Un portar pe care nu-l cunosc vine şi îmi face semn să deschid geamul maşinii. Apăs butonul şi, odată ce privirea nu îi mai este obturată de geam, îmi spune:
— Nu poţi parca aici, este o reşedinţă privată.
— Ştiu. Locuiesc aici cu Leka Moore, sunt...
Dar nu continui, neştiind cine să spun că sunt. Nu vreau să zic sora lui pentru că, atunci când portarul ne va vedea ţinându-ne de mână sau sărutându-ne, nu vreau să cheme poliţia. îl voi ţine de mână şi îl voi săruta pe Leka în public. Aşa fac cuplurile. Dar încă nu suntem un cuplu, aşa că nu mă pot numi chiar iubita lui.

Te vreau

—Locuiesc aici cu Leka, spun într-un final.

— Domnul Moore locuieşte singur, răspunde portarul. Mută-ţi maşina sau chem poliţia.

— Pe cine chemi? mă răstesc eu la el. Nu te mint, uită-te la permisul meu de conducere.

Mă întind după poşetă şi scot permisul.

Omul se uită în treacăt la document, apoi mi-l înapoiază.

—Unde ţi-e cheia?

—Cheia?

—Da, cheia. Dacă locuieşti aici, trebuie să ai o cheie.

Mă uit la el ca viţelul la poarta nouă, pentru că nu am cheie. Acum patru ani, am fost trezită de un Leka extrem de agitat, care m-a dus aproape pe sus din pat direct la maşină. El mi-a făcut bagajele şi nu a pus în ele şi o cheie de la apartament. Doamna M. are o cheie totuşi. Intra şi ieşea singură când venea să stea cu mine după ce terminam orele la şcoală, până să vină Leka acasă.

—Doamna M. mă cunoaşte. Sun-o!

— Nu cunosc nicio doamnă M. îmi pare rău, domnişoară. Trebuie să pleci.

Se întoarce pe trotuar şi scoate ostentativ telefonul mobil din buzunar. Oare chiar are de gând să cheme poliţia?

Mă holbez neîncrezătoare până când sunetul unei sirene mă pune în mişcare. Bine, mă gândesc în timp ce bag maşina în viteză, plec, dar o să arăţi ca un idiot când o să intru diseară aici cu Leka, în paşi de vals.

N-am de ales, trebuie să merg la Marjory's. Probabil că ar fi trebuit să merg direct acolo, dar urăsc locul ăla de când am văzut cum i-a fost tăiat gâtul lui Gerry. Ca să nu mai punem la socoteală faptul că Marjory's simbolizează

tot ceea ce îl ţine pe Leka departe de mine. M-a expediat la Boone School for Girls şi m-a lăsat acolo pentru că ceea ce făcea pentru oamenii de la Marjory's era prea periculos pentru mine, aşa că nu mă putea ţine pe-aproape

Acum merg în Mercedesul meu vechi de 10 ani, maşina pe care Leka a abandonat-o în Vermont odată cu mine. Probabil că Leka o va lua şi o va da la fiare vechi când o să se trezească cu mine la Marjory's. E după-amiază. Pare mai sigur să merg la restaurant decât să stau în apropierea blocului de locuinţe al cărui portar sunt sigură că de-abia aşteaptă să mă vadă arestată. Ştiu că Leka nu ar fi de acord ca eu să pierd timpul printr-un parc până ce el termină ce are de făcut.

Şi, la drept vorbind, e vina lui. Ar fi trebuit să-mi răspundă la mesajul pe care i l-am trimis acum nouă ore. Printr-o minune, găsesc un loc de parcare la o stradă depărtare de Marjory's. îmi pun geaca de puf, îndes mobilul în buzunar şi mă îndrept spre restaurant.

în faţă la Marjory's, în uşă, e un băiat înalt, care poartă un şorţ verde pe sub o haină de lână. Mă studiază scurt şi ochii i se opresc pe eticheta cu gâscă roşie de pe geaca mea de firmă şi pe geanta Dior pe care Leka mi-a trimis-o acum câteva luni, şi decide că nu sunt o turistă oarecare care are nevoie la toaletă. îmi deschide uşa.

îi mulţumesc cu un zâmbet obosit şi intru în restaurant. Clipesc de câteva ori, să-mi obişnuiesc ochii cu lumina din interior. O siluetă aflată în mijlocul încăperii începe să se deplaseze spre mine, dar abia când se opreşte în faţa mea o recunosc pe Mary Shaughnessy. Ultima oară când am văzut-o, tocmai îi despicase gâtul unui prieten şi, deşi au trecut doar câţiva ani de atunci, chipul ei

arată de parcă ar fi trecut cel puţin un deceniu. Oare asta ţi se întâmplă dacă omori pe cineva?
—Bună, Mary!
Mă întreb dacă mă recunoaşte. Şi eu m-am schimbat, nu numai ea. Am mai slăbit un pic la faţă. Sunt cu vreo doi centimetri mai înaltă, dar tot mă priveşte de sus, din moment ce eu port tenişi, iar ea, pantofi roşii cu platforme de 12 centimetri.
— Ia te uită, micuţa Elizabeth. Sau... cum îţi zice Leka? Bitsy, nu-i aşa? Doar că nu mai eşti aşa de micuţă, corect?
La fel ca băiatul de la intrare, Mary mă studiază din cap până-n picioare, dar ea nu mă evaluează ca să vadă dacă am venit aici să cheltui bani. Mă priveşte ca şi cum aş reprezenta o... ameninţare? Leka n-a plăcut-o niciodată. Mă întreb dacă asta s-a schimbat.
—Pe unde-ai umblat în toţi aceşti ani? întreabă ea.
—La şcoală.
Mă forţez să zâmbesc şi încerc să-mi ascund stânjeneala pe care o simt. Mary e genul de persoană care profită de orice slăbiciune a interlocutorilor, dar mai ales de teama acestora.
—Nu mi-ai spus unde.
—Nu.
Dacă nu ştie, înseamnă că nu trebuie să ştie. Nu-i ofer de bunăvoie informaţii. Mă mulţumesc să continui să zâmbesc. Ştie de ce sunt aici. Există o singură persoană pe care doresc să o întâlnesc.
—Leka nu-i aici, îmi comunică Mary.
—Ştiu, o mint eu.
— O să mai lipsească o vreme, dar asta e bine pentru noi.

îmi zâmbeşte şi mă ia de un braţ, pe care eu îl ţin încordat.
— Avem multe de povestit. O să-ţi arăt locurile şi o să te prezint oamenilor. Tânărul simpatic de la intrare e Mason. Nu-i aşa că e un drăguţ? Lucrează cu noi de patru ani. Eu nu am avut ocazia să văd cum e, dar fetele spun că e bun la pat. Ar trebui să-l încerci.
îi face cu mâna lui Mason, care, din fericire, e prea departe ca să ne audă. Inocent, îi răspunde la salut. Mary mă întoarce în direcţia opusă şi, printre mesele ocupate de clienţii restaurantului, mă conduce în spate.
Un tip slăbănog, tuns scurt ca soldaţii, îmbrăcat în uniformă de bucătar, stă aplecat peste o oală.
— El e Justin. E în locul lui Gerry. Ţi-l aminteşti pe Gerry, nu-i aşa, Bitsy?
în ciuda hainei care, conform producătorilor, ar trebui să-mi ţină de cald şi la minus 30 de grade, simt cum mă trec fiorii.
— Liz, o corectez pe Mary. Toată lumea îmi spune Liz.
Nu permit nimănui să-mi spună Bitsy. Doar Leka mă poate alinta aşa.
— Deci aşa stau lucrurile? Te-ai făcut mare şi ai preluat controlul?
Râde şi mă ciupeşte de obraz, mult prea tare ca să fie din simpatie.
— în orice caz, Bitsy, cum spuneam, el e Justin. Justin, dragule, vino să faci cunoştinţă cu fetiţa lui Leka. El a crescut-o de când era mică, şi acum ea s-a întors de la şcoală.
Justin întoarce surprins capul. E clar că aude pentru prima oară că Leka ar avea un copil. Nu te lăsa afectată, îmi zic. Aşa procedează Leka. N-a vrut niciodată ca eu să am de-a face cu munca lui.

Te vreau

Profit de ocazie să mă desprind de braţul lui Mary şi îi întind mâna lui Justin.

— Spune-mi Liz. Şi nu sunt fiica lui Leka. Evident, sunt prea mare pentru asta. Pur şi simplu, am crescut împreună.

Tipul îşi împreunează sprâncenele şi ne priveşte confuz, neştiind pe cine să creadă.

— Ah, OK. Mă bucur să te cunosc, Liz.

Unu la zero pentru Elizabeth Moore. Am câştigat un punct pentru că nu am lăsat-o pe Mary să preia din nou controlul şi să mă prezinte celorlalţi angajaţi de la bucătărie. Ajutorul lui Justin, un tip tatuat, cu părul roşcat pieptănat cu ţepi, e Brady. Lucrează aici de trei ani. Cei doi bucătari, ambii scunzi şi rotofei, cu alură de Porky Pig, îmi spun că se numesc Otto şi Jannik. Cu toţii îmi par prietenoşi.

Otto îmi prepară un cidru aromat, iar Brady pune o tigaie la foc, ca să-mi facă chicken alfredo.

— Cel mai bun pe care l-ai mâncat vreodat', declară el.

Mary stă într-o parte, cu braţele încrucişate, invidioasă, urmărindu-mi cu atenţie fiecare mişcare. Oare se teme că le voi spune tuturor că l-a omorât pe fostul bucătar-şef? Nu sunt aşa naivă. N-am fost niciodată.

Jannik îmi oferă un scaun şi mă ajută să-mi dau jos haina.

— Nu ştiam că Leka are familie, spune el în timp ce îmi agaţă haina de unul dintre cuierele libere înşirate pe peretele din spate. Şi nici nu prea semănaţi.

— Asta cam aşa e, spune Mary.

Bucătăria este neschimbată, deşi oamenii sunt alţii. Sunt două mese de oţel inoxidabil. Pe una a fost presărată făină. Un container de plastic plin cu aluat e aşezat într-o

parte. De-a lungul peretelui din faţă sunt plitele – una mare, alimentată cu gaz, şi una lunguiaţă, de metal. Dedesubt sunt cuptoarele. Miroase bine aici – cald şi îmbietor.

— Părinţelul nu vorbeşte prea mult, în general. La naiba, tipul ar putea avea propria reţea de fete şi n-ar şti niciunul dintre noi, îi răspunde Otto.

îmi aruncă apoi o privire vinovată, parcă temându-se că l-aş putea pârî că l-a vorbit de rău pe Leka. Mă întreb ce-a făcut Leka pentru a provoca o astfel de reacţie din partea oamenilor. Normal că nu i-aş spune aşa ceva lui Leka, pentru că ştiu că l-ar deranja asta.

— Lăsaţi vorbăria şi curăţaţi morcovii ăia, le ordonă Justin.

Bucătarii amuţesc, iar Justin dă muzica mai tare, pentru a acoperi comentariile porcoase ale celor doi, presupun.

Părinţelul? Asta e porecla lui acum? mai bine decât „Maimuţa”, deşi n-am auzit pe nimeni strigându-l aşa.

Porecla asta implică un anumit stil de viaţă... celibatar, ceea ce înseamnă că nu s-a dezbărat de obiceiul de a sta departe de femei. încântată, mă aplec asupra cidrului, inspir aroma de scorţişoară şi nucşoară şi îmi ascund zâmbetul. Totul merge bine. Leka n-a avut nicio relaţie serioasă cât timp am lipsit. Nimeni de aici nu pare prea periculos, cu excepţia viperei din colţ. Dar ştiu de ce e capabilă şi trebuie doar să fiu cu ochii pe ea.

Mă ajunge oboseala după o zi aşa lungă şi clipesc somnoroasă. Să conduci maşina mult timp te poate epuiza. Ar fi bine dacă Leka ar veni curând şi m-ar duce acasă. Aş putea să fac un duş şi să mă culc în patul meu – singură, din păcate, dar îl voi convinge pe Leka să mi se alăture cât de curând.

Se deschide uşa din spate şi sar în picioare, apoi mă aşez imediat la loc, când văd că intră Forţosu', însoţit de trei tipi pe care nu-i cunosc. S-au schimbat multe în ultimii patru ani.

— Sfântă Fecioară, tu eşti, Liz?! exclamă Forţosu'. Nu le-am văzut de când erai atâtica – arată cu mâna la nivelul taliei lui.

Mă ridic de pe scaun.

—îţi ajungeam cel puţin până la piept.

— Nuuu. Nu erai decât un copil când Leka te-a luat la el. Hai, fă-te-ncoace, să te văd mai bine.

Supusă, mă duc spre el.

— Arăţi bine. Chiar foarte bine. Domnişoară în toată regula. Leka ştie că eşti aici?

Din tonul lui, îmi dau seama că ştie că Leka habar n-are şi că va avea o uriaşă surpriză. Mă simt vinovată. Ar fi trebuit să-l mai sun pe Leka o dată, dar eram supărată că nu mi-a răspuns la mesaj. Meschinăria mea nu trebuie să-l afecteze pe Leka. Trebuie să fiu mai atentă.

— Discutăm despre asta de ceva vreme, evit eu un răspuns direct. Am absolvit anticipat liceul.

— Nu ştiam că se poate aşa ceva. Felicitări! Te angajezi undeva sau mergi la facultate, care-i planul?

Am senzaţia că urmăreşte ceva anume.

—îmi iau un semestru de pauză, îi răspund.

Cei trei bărbaţi pe care nu-i cunosc pleacă de lângă Forţosu' şi se înghesuie în spatele meu. Fac un pas în faţă ca să-i evit, dar Forţosu' nu se mişcă din loc. Are o privire ciudată, care îmi provoacă fiori pe şira spinării. Spre deosebire de personalul de la bucătărie, oamenii ăştia au un aer ameninţător. Mi se ridică părul de pe ceafă, şi mă pregătesc să lupt sau să fug. Chiar când mă ridic pe

vârful picioarelor, pregătită pentru orice, se deschide din nou uşa.

Forţosu' se întoarce ca să vadă cine e.

—Bitsy!

E Leka, şi nu pare prea mulţumit, dar... nici prea surprins.

—Ce faci aici?

— Surpriză! zic eu, bătând din palme şi zâmbind. Am terminat şcoala.

—Dar tu... noi abia am...

Se opreşte când îşi dă seama că toată lumea ne urmăreşte cu interes.

Te rog, te rog, te rog, pledez fără cuvinte. Nu mă expedia de aici. Nu de faţă cu toată lumea.

Un milion de sentimente i se reflectă în privire, dar, în cele din urmă, îmi întinde mâna.

îmi iau haina din cuier, mulţumesc peste umăr pentru trataţie şi alerg spre Leka. îmi pune o mână pe după umeri, păstrându-şi mâna dreaptă liberă. Face mereu asta, şi în sfârşit îmi dau seama de ce – pentru a-şi păstra liberă mâna cu care trage cu pistolul. Mă desprind de el, ca să se poată mişca liber.

— Am parcat aproape, la două străzi mai încolo, îi şoptesc.

—Ştiu, murmură el.

întoarce capul spre Forţosu':

— Mă duc acasă, să o aranjez pe Bit. îţi dau un mesaj când sunt liber.

Nu aşteaptă să i se răspundă. Mă conduce spre ieşire pe lângă cei trei bărbaţi care reveniseră în spatele lui Forţosu'.

Leka îi salută din cap, dar nu face prezentările, ci mă grăbeşte să ies din restaurant. Ajunşi pe trotuar, departe de urechile băiatului care îmi deschisese uşa când am venit, mă întreabă:

—De cât timp plănuieşti asta?

Ridic bărbia.

—Din ziua în care m-ai abandonat la şcoală.

25. Leka

Panică în stare pură. Asta îmi curge prin vene. Frica a început să-mi înlocuiască sângele acum câteva ore, când am văzut că acel punct verde de pe hartă nu se mai află în Vermont, ci la marginea New Yorkului. Forţosu' mă trimisese undeva în nord, la patru ore de mers cu maşina, să recuperez un transport de marfă. Am descoperit imediat marfa, dar a trebuit să pun la punct doi idioţi care credeau că pot fura de la Cesaro. A fost nevoie de timp pentru asta şi n-am avut vreme să mă uit la telefon până când am pornit înapoi spre casă. Când am ajuns în oraş, maşina lui Bitsy era deja parcată la două străzi de Marjory's.

Am încălcat peste 10 reguli de circulaţie ca să ajung la restaurant. Teama mi se insinua în inimă. Bitsy era la Marjory's. Oamenii o văzuseră. Vorbiseră cu ea. Mângâi patul armei ascunse sub haină, ca să mă asigur că e la îndemână. Trebuie s-o duc imediat înapoi în Vermont.

— Ai fost dată afară de la şcoală?

E singurul motiv la care mă pot gândi. Deşi eu n-am prea multă carte, după patru ani de plată a taxei de şcolarizare ştiu că mai are un semestru de urmat.

Plănuisem totul. Şcoala în Vermont, apoi o vacanţă în Europa sau într-un alt loc la fel de şmecher. După aceea, în toamnă, va merge la facultate, undeva în sudul sau în vestul ţării. îi trimisesem un teanc de broşuri cu oferte de la diverse facultăţi, pe care le aveam de la un consultant care încerca să vândă bijuteriile mamei lui pentru a acoperi fondurile delapidate de la firma pentru care lucra. Rememorând, îmi dau seama că Bitsy nu mi-a zis ce facultate o interesează. Sau dacă s-a înscris la vreuna.

— Nu, am absolvit.

— Poftim?

Aproape cad de pe trotuar de surpriză.

— Cum? Mai ai încă un semestru de şcoală.

— Am absolvit anticipat. Nu eşti mândru de mine?

Deschide larg braţele. începe să ningă. Fulgii de zăpadă i se prind de părul ondulat, scânteind ca diamantele pe catifeaua neagră. Câţiva cârlionţi i se odihnesc la baza gâtului. Are fermoarul descheiat şi, deasupra gulerului cămăşii în dungi, i se văd clavicula şi scobitura delicată dintre aceasta şi gât.

Mi se taie respiraţia când o privesc şi-mi dau seama cât s-a schimbat în cei patru ani de când nu am văzut-o. Chipul i s-a subţiat. Sprâncenele sunt mai fine, iar genele, mai lungi. Are buzele fine şi moi de la natură. Geaca pufoasă pentru care am stat la coadă ca să i-o cumpăr e descheiată şi, sub ea, văd cum colanţii îi îmbracă silueta. Cum cămaşa cu mâneci lungi îi acoperă rotunjimile din partea superioară. Rotunjimi pe care am încercat ani buni să le uit.

E un adevărat şoc s-o văd după atâta timp. Ca un şut în stomac. Ca o arsură interioară.

— Ba da, sunt mândru de tine.

Reuşesc să vorbesc, chiar dacă am un nod în gât şi limba înţepenită.

Toate s-au schimbat. E mai matură şi mai inteligentă. Eu sunt mai bătrân şi mai slab. Aş vrea să pot să clipesc şi s-o transform în fetiţa de şcoală primară pe care o ştiam, cea care nu-mi ajungea mai sus de şold, cea care nu-mi provoca dorinţe pe care n-ar trebui să le aibă niciun bărbat cumsecade.

N-am planificat aşa ceva şi nu ştiu ce să fac, cum să mă comport.

Bitsy începe să tremure şi îşi încheie haina.

— E frig afară.

îmi dau în gând o palmă. O ţin afară în frig, în apropiere de Marjory's, în mijlocul iernii, în timp ce eu mă lupt cu propria-mi conştiinţă încărcată. Pot face rahatul ăsta şi undeva mai la căldură.

— De ce nu mi-ai trimis un SMS?

— Ba ţi-am trimis. Acum vreo 10 ore. Sau 11?

îmi verific telefonul şi văd că Bitsy cască de mama focului.

— Am pierdut noţiunea timpului, adaugă ea.

Fără tragere de inimă, îmi pun telefonul la loc în buzunarul hainei de piele şi zic:

— Hai să mergem!

Ea mă ia de braţ şi îşi odihneşte capul pe umărul meu. înghit în sec şi încerc să nu las contactul dintre noi să mă topească de tot, dar inima îmi bate cu putere şi îmi simt trupul anormal de fierbinte.

Ne îndreptăm spre maşina care e umplută până la refuz cu lucrurile ei. Un val de fericire mă cuprinde la gândul că Bitsy s-a întors acasă. îmi reamintesc că

situaţia e temporară. Trebuie să plece cât mai curând posibil.
— Ce-ai făcut cu broşurile pe care ţi le-am trimis, cele de la facultăţi? o întreb când mă aşez la volan.
—Sunt pe undeva prin bagaje.
Face semn cu mâna spre bancheta din spate.
—Acum am timp să le studiez pe îndelete.
OK. Deci n-a abandonat ideea de a face o facultate. Probabil că a absolvit mai devreme liceul pentru a se înscrie mai repede la facultate. A fost întotdeauna inteligentă. Mi-am făcut griji degeaba. Nu s-a întors acasă ca să rămână aici. A venit pentru a petrece aici cele câteva zile care o despart de următoarea aventură – una care va avea loc departe de Marjory's, de oraşul ăsta şi de... mine.
Acest gând îmi lasă un gust amar. înghit din nou în sec, dar amărăciunea nu dispare. Nu ne mai spunem nimic până când ajungem acasă. Bitsy e obosită, iar eu sunt un dezastru din cauza sentimentelor contradictorii. Dacă deschid gura, o să-i spun imediat să plece, iar în secunda următoare o s-o implor să rămână.
Când trag maşina lângă bordură, Terry, portarul, se grăbeşte să vină să-mi deschidă uşa.
Când coboară din maşină, Bitsy îl salută cu un gest nepoliticos de scurt, care nu-i stă în fire.
— Ţi-am zis că aici locuiesc.
Terry se înroşeşte până la rădăcina părului vopsit. Mă încrunt fără să vreau. Oare o să fie nevoie să-i dau o lecţie dureroasă portarului?
—Ce s-a întâmplat? îl somez eu să-mi spună.
— Ea... ea nu a putut dovedi că locuieşte aici, se bâlbâie Terry.
Mă întorc spre Bitsy:

—Unde ţi-e cheia?

Ea cască şi se întinde.

— N-am cheie. Am plecat în grabă şi nu am găsit-o printre lucrurile pe care le-am luat cu noi. în plus, nu mi-am dat seama că o să am nevoie de ea. De ce m-aş trezi încuiată pe-afară, să nu pot intra în propria-mi casă?

Stânjenit, îi fac la rândul meu un semn scurt lui Terry, nu la fel de nepoliticos însă. încurcătura nu s-a produs din vina lui. E vina mea. Mi-am ieşit din mână. Am scăpat-o din ochi pe Bitsy, am permis să intre în contact cu oameni pe care îi dispreţuiesc şi am împiedicat-o să intre în casă. Dacă e cineva care ar trebui pocnit cu patul armei, eu sunt acela.

—îmi cer scuze, murmur.

Ea dă din umeri.

— Sunt obosită. Putem să aducem lucrurile în casă mâine?

— Am eu grijă să vă fie aduse, spune Terry, dornic să-şi spele păcatele.

—Grozav! zice ea ridicând degetul mare.

Vreau să protestez. Totul ar trebui să rămână în maşină, pentru că Bitsy va pleca în curând, dar e prea obosită pentru o discuţie în contradictoriu. în plus, nu trebuie să ştie nimeni altcineva ce treburi avem noi.

—OK, cedez eu.

Când o conduc spre lift, se sprijină de mine – o dulceaţă de fată, caldă şi plină de forme.

O duzină de gânduri necuviincioase îmi străbat creierul bolnav, cum ar fi acela cu Bitsy care se sprijină confortabil de mine, după ce, prin contact trupesc, ne-am alungat frustrările adunate peste zi. Dar alung gândurile astea. E vorba despre Bitsy a mea. Ea e puiul meu, nu

Te vreau
un... obiect oarecare. Nu ar trebui să am niciun gând care să implice paturi şi pe noi doi dezbrăcaţi.

Când uşile liftului se deschid, o aştept pe Bitsy să iasă prima, dar ea nu se mişcă din loc. Când o privesc mai bine, îmi dau seama că are ochii închişi, iar gura, cu buzele ei pline – ai zice că-s aşa de umflate pentru că a înţepat-o o albină –, e uşor întredeschisă. Respiraţia îi este adâncă şi regulată. Fata e atât de obosită, încât a adormit în picioare.

O ridic în braţe. îşi încolăceşte braţele în jurul meu şi murmură ceva... ceva de genul: Te iubesc. Mă bucur că m-am întors acasă.

Proasta asta de inimă a mea, slabă cum e, mai să-mi sară din piept de bucurie. O duc spre apartament şi reuşesc să deschid uşa fără să o scap din braţe. Camera ei e exact aşa cum a lăsat-o când a plecat, cu patru ani în urmă. Panglica de hârtie creponată roz încă mai atârnă pe oglinda cu ramă alb-aurie de deasupra biroului ei. într-o parte a oglinzii, sunt prinse fotografii cu noi doi, iar pe birou se găsesc o perie de păr, o agendă şi un pix roz.

Pe pat, pernele sunt aranjate, iar cuvertura cu verde şi roz e netezită şi întinsă peste saltea. De două ori pe lună, vine un tip să facă curăţenie în apartament, dar nu are voie să intre aici. Eu sunt cel care şterge praful, aranjează cuvertura pe pat şi bate pernele până arată ca noi. Nimeni altcineva nu intră în camera ei.

O aşez pe Bitsy pe pat şi o las aşa cum e – cu geaca de puf şi colanţii pe ea şi cu ghetele în picioare. Nu risc să-i ating pielea. Chiar şi s-o descalţ mi se pare prea intim.

îmi scot telefonul din buzunar. Pe ecran apare o notificare.

Vin acasă. Mesajul pe care-l ratasem. Probabil că o eroare de reţea a cauzat transmiterea lui cu întârziere.

Mă prăbuşesc lângă pat şi îmi sprijin capul de saltea. Tolănit la câţiva centimetri de degetele ei, mă simt relaxat. Nu-mi doresc decât să-mi îngrop faţa în palmele ei şi să mă îmbăt din căldura lor. Dar îmi vibrează telefonul, pe care îl ţin în mână. Probabil că e Forţosu'. E un semn – care-mi aminteşte de ce Bitsy nu poate rămâne aici.

Mă ridic în picioare, dar corpul nu vrea să se mişte din loc. Ar trebui să rămâi, îmi spune o voce interioară. S-ar putea ca Bitsy să aibă nevoie de tine. Mă forţez să plec. Nu trebuie să mă obişnuiesc cu ea aici. Ar fi prea periculos.

Vizitele săptămânale în camera ei, mesajele, rarele apeluri video – cu ele am supravieţuit în ultimii patru ani.

A fost suficient până acum şi va fi şi în viitor. Trebuie să fie!

26. Bitsy

E deja întuneric când mă trezesc. Singurul sunet care se aude este bâzâitul uşor al centralei termice. Când mă întorc să văd ce oră e, descopăr că mi-a dispărut ceasul. Mă uit spre patul lui Audie şi, în locul acestuia, văd o uşă. Apoi îmi amintesc. Sunt acasă. Chiar sunt acasă.

Cu un zâmbet de satisfacţie, mă lungesc pe pat, în- tinzându-mi muşchii de la mâini şi de la picioare, ca să scap de crampele cauzate de cele opt ore de condus fără pauză. E nevoie să aud fâşâitul nailonului care se freacă de bumbac pentru a-mi da seama că încă am geaca pe mine. Mă ridic pe coate şi evaluez cum stau lucrurile.

Sunt în camera mea, îmbrăcată tot cu geaca de puf, colanţii, tricoul marinăresc cu mâneci lungi şi ghetele albe Timberland. Sub mine e aceeaşi cuvertură albă cu accente roşii şi verzi. Oglinda supradimensionată cu margini aurii, despre care credeam că e beton când aveam 13 ani, atârnă deasupra biroului asortat. Trebuie să scap de ea. Trolerul de călătorie e chiar lângă intrare, cu poşeta Dior deasupra.

îmi amintesc vag că portarul s-a oferit să-mi aducă lucrurile din maşină. Destul de drăguţ din partea lui. Nu

văd niciuna dintre cutii, dar presupun că Leka n-a vrut să mă trezească. Probabil, sunt stivuite dincolo de uşă.

îmi găsesc telefonul în buzunarul hainei. Am câteva mesaje de la Audie şi unul de la doamna B., care-mi scrie că speră că am ajuns cu bine acasă. Le răspund rapid amândurora.

După aceea, pun telefonul pe noptieră şi mă ridic din pat. Ascult cu atenţie, dar nu aud nimic. Se apropie miezul nopţii, ceea ce înseamnă că Leka fie doarme, fie lucrează pentru Forţosu'.

Sau ar putea fi la o femeie.

Strâmb din nas la acest gând. Nu. Chiar dacă ar avea pe cineva, nu s-ar duce la ea în prima noapte când sunt acasă. îmi scot ghetele din picioare, dezbrac geaca şi o arunc pe pat.

E ciudat că Leka nu mi-a scos geaca şi ghetele. Oare s-a temut că m-aş putea gândi că profită de mine? Presupun că e de bine. Arată că e un tip decent, deşi ştiam deja asta.

Ar trebui să fac un duş. Hainele de pe mine sunt greţoase după drumul lung, aşa că n-ar strica să despachetez câteva lucruri. Când dau să iau valiza, stomacul îmi aminteşte zgomotos că n-am mâncat decât ceva de la un fast-food, şi asta acum multe ore.

Mai întâi, mâncarea, mă hotărăsc. Apoi duşul, despachetatul şi, odată ce am pus totul în ordine, pot începe să-l seduc pe Leka.

Străbat scurtul hol şi îmi găsesc iubitul la masa din bucătărie, aplecat deasupra unei căni. Un zâmbet de mulţumire îmi apare pe chip. E aici! cântă inima mea. Nu s-a dus să facă vreo treabă murdară pentru Forţosu'. Nu e la vreo femeie, bând vin cu ea şi urcându-se apoi în

patul ei. E la masa noastră, bând cafea şi aşteptându-mă pe mine.

Tricoul i se întinde pe umerii laţi, şi cade lejer pe talia lui îngustă. Are un fund frumos, ceea ce presupun că se datorează muncii fizice pe care o face la Marjory's. Mă mănâncă degetele să-i pipăi muşchii atât de reliefaţi. Cândva, îmi promit, cândva voi avea dreptul să mă urc la el în poală, să-i cuprind gâtul cu mâinile şi să-l sărut tandru după ureche. Şi ziua asta va veni curând. Ajung în bucătărie dintr-un salt, practic.

— Bună, Leka!

E o plăcere şi să-i spun numele.

— N-am prea mâncat şi mor de foame. Mă gândeam să pregătesc nişte... – fac o pauză, pentru că nu ştiu ce are în frigider, dar îmi amintesc că întotdeauna se găseau în casă brânză, supă şi pâine – sendvişuri cu brânză la grătar. Vrei şi tu?

— Nu, mulţumesc.

Răspunsul lui e atât de formal! Mă uit jenată la el. Nu se poate să fie încă supărat pentru că m-am dus la Marjory's. Nu s-a întâmplat nimic acolo. Unul dintre băieţi mi-a pregătit un cidru, iar un bucătar era pe punctul de a-mi da ceva de mâncare când a apărut Leka.

îp imaginezi chestii, mă cert în sinea mea.

— Pregătesc oricum două bucăţi. Dacă nu vrei să-ţi mănânci acum sendvişul, se poate încălzi dimineaţă, hotărăsc eu.

în frigider găsesc brânză cheddar, mozzarella şi o brânză fină de capră. Cea din urmă se potriveşte atât de puţin cu gusturile lui, că am iar un atac de anxietate. Să fie un semn că există o femeie în viaţa lui?

O iau din frigider.

— De când îţi place brânza de capră? îl întreb aparent nepăsătoare, de parcă răspunsul nepotrivit nu m-ar face să fug în dormitor ca să-mi înec lacrimile.
— Tipul de la magazin a zis că e bună la sendvişuri. Temperatură de topire mai scăzută sau ceva de genul. O să-ţi placă.

Leka abia dacă-şi ia ochii de la ce citeşte.

Descleştez mâinile de pe pachet şi pun brânza pe blat, ignorând urmele lăsate de degete. E tipul de la magazin, îmi spun. Nici vorbă de vreo femeie.

Inspir adânc şi mă uit în jur, căutând pâinea, dar mă opresc când ajung cu privirea în dreptul mesei. Broşurile colorate nu sunt pliante sau cataloage fără însemnătate găsite în cutia poştală, ci publicaţii de marketing de la diferite universităţi. Simt cum mi se urcă sângele în cap de supărare.

Leka îmi remarcă interesul şi arată spre broşura de deasupra, pe care scrie USC.
— Am dat nişte telefoane ceva mai devreme şi nişte oameni pe care-i cunosc mi-au spus că există facultăţi care te-ar accepta mai devreme. Ai putea începe chiar din ianuarie, odată cu semestrul al doilea.
—Nu-i adevărat.

N-am mai auzit niciodată aşa ceva.

El îmi ignoră obiecţia şi împinge broşurile spre mine. Mă depărtez de blat şi mă apropii cu grijă de masă, ca şi cum broşurile ar fi nişte şerpi veninoşi gata să mă muşte. Mă uit la ele. USC, Stanford, Cal Tech.
—Oxford, Anglia?

El dă din umeri.
— E o universitate bună, din câte-am auzit. Suficient de bună pentru familia regală. Suficient de bună pentru tine.

Dau deoparte broşurile.

— îmi iau un an sabatic, îl informez încrucişându-mi braţele la piept.

Se încruntă, dar nu-şi ia ochii de la catalogul din faţa lui.

— Ce mama dracului mai e şi asta?

— Este o perioadă în care ai timp să-ţi reîncarci bateriile şi să cunoşti lumea, apoi mergi la facultate cu o mai bună conştientizare a scopului tău.

Perioada în care o să te conving că trebuie să fim împreună o dată pentru totdeauna. Fără alte despărţiri. Fără scuze.

— Credeam că ne-am înţeles că mergi la facultate, răspunde el, tot fără să se uite la mine.

Nu aşa mi-am imaginat că va decurge reîntâlnirea. Ştiam că nu trebuie să mă aştept la o primire entuziastă, dar, m-am gândit eu, odată depăşit şocul revederii, Leka va fi încântat. Fusese la fel de singur ca mine în aceşti patru ani. Şi pe el trebuie să-l doară inima de dor, nu cred că doar pe mine. M-am gândit că cel puţin m-ar îmbrăţişa. M-ar săruta pe obraz. M-ar întâmpina cu un zâmbet.

Nu m-am aşteptat să vrea să mă împingă afară pe uşă înainte să apuc să-mi dau geaca jos. Mă uit prin apartament după cutiile cu care am venit. în afara celor două dormitoare, apartamentul mai conţine bucătăria, în care suntem acum, camera de zi şi micul hol de la intrare. Nu se vede niciuna dintre cutiile mele.

O presimţire sumbră mi se insinuează în minte. Oare a lăsat cutiile în maşină? A coborât şi i-a spus portarului să aducă doar valiza? Sau, şi mai rău, portarul a venit cu toate cutiile, iar Leka le-a refuzat? De ruşine, îmi ard obrajii.

Jen Frederick
— Unde sunt lucrurile mele? izbucnesc.
— La tine în maşină, răspunde el fără să-şi ia ochii de la cana goală.
— De ce? îi cer eu explicaţii.
îmi vine să mă reped la el şi să-l forţez să se uite la mine când mă dă afară din casă.
— Pentru că nu rămâi aici.
Ştiam care va fi răspunsul, dar tot dureros e. Tot m3 enervează. Tot îmi provoacă arsuri la stomac.
— De ce-mi faci asta?
întrebarea e jalnică, pe un ton aproape plângăcios, şi-mi doresc să-mi pot retrage cuvintele.
Trebuie să mă considere o persoană adultă, nu un copil pe care îl tratezi de sus, nici o marionetă pe care o manevrezi cum vrei tu. Dar cum să dovedesc asta când dorm în patul pe care îl aveam şi când eram de 10 ani, port hainele pe care le-am primit de la el şi mănânc mâncarea cumpărată de el?
Mă întorc brusc şi pun mâncarea la loc în frigider.
— Ce faci?
Se ridică de pe scaun.
— Ziceai că ţi-e foame.
— Nu-mi mai e.
Stomacul meu protestează zgomotos.
— P... Pe dracu' nu-ţi mai este!
— Nu mănânc din mâncarea ta, zic eu, ridicând bărbia în semn de sfidare.
Se încruntă, sprâncenele i se unesc.
— Ce prostii spui acolo? Sigur că o să mănânci. Nu e mâncarea mea. E mâncarea noastră.
întinde mâna pe lângă mine, să apuce mânerul uşii de la frigider.

Mă retrag din drum, ca să evit orice contact cu el, pentru că nu vreau să fac dragoste cu el chiar acum. Aş vrea să-l lovesc. Tare.

— Tocmai mi-ai spus că nu pot sta aici, deci e evident că asta nu e casa mea.

—Eu...

îşi trece mâna prin păr, frustrat. încerc să nu observ cum i se încordează bicepşii sau cum i se mulează tricoul subţire pe pectorali. încerc să-mi opresc corpul să cedeze în faţa acestui bărbat minunat de lângă mine. încerc, dar sfârcurile tot mi se întăresc şi împung cămaşa.

Leka nu observă.

— Vreau să spun că ar trebui să te întorci la şcoală, continuă el privind peste umărul meu. Eşti un copil. Locul copiilor e la şcoală.

— După logica asta, sunt adult. Am terminat liceul, nu mai sunt copil.

— Adulţii nu-şi scot ţâţele la înaintare când caută atenţie. Aşa fac doar puştoaicele.

Deci observă. Observă şi totuşi insistă că sunt o fetiţă. Resentimentele îmi ascut limba.

— Mary e adult, iar ţâţele ei sunt la vedere pentru toată lumea.

— Dacă voiam să fii ca Mary, nu te trimiteam în Ver- mont, replică el.

— Poate că o placi atât de mult pe Mary, încât m-ai îndepărtat ca s-o poţi regula în voie, fără să te împiedici de mine.

Cuvintele zboară pe aripile ruşinii şi ale furiei, dar nu le regret, pentru că Leka răspunde:

—Nu m-am regulat cu nimeni!

Destăinuirea lui îmi închide brusc gura. El... nu s-a culcat cu nimeni? Niciodată?

înainte să apuc să-l întreb, Leka îşi sprijină capul în mâini. înfrângerea îl apasă greu, ca şi cum această destăinuire a fost mult mai mult decât ar fi vrut să spună vreodată.
—Du-te la culcare, continuăm mâine discuţia.
Are privirea aţintită spre un punct aflat la doi metri de umărul meu drept.
—Dar...
—Du-te la culcare! mârâie el.
Nu mai apuc să scot vreun cuvânt, pentru că nu stă după mine să plec. în schimb, o şterge el primul în camera lui, lăsându-mă în bucătărie, frustrată şi nedumerită.
Nu mai ştiu de ce ne certam la final, dar cred că am câştigat. Nu. Noi am câştigat, mă corectez, pentru că suntem împreună.

27. Leka

Nu reuşesc să adorm. Mi se pare că aud toate zgomotele din camera ei. Fâşâitul gecii când o împinge jos din pat. Sunetul elasticului când îşi scoate colanţii şi îi aruncă pe podea. Pocnetul închizătorii sutienului, când îl desface ca să-şi elibereze sânii.

încleştez pumnii fără să strâng nimic în ei, şi simt cum mi se înfierbântă sângele din zona inghinală. încerc să-mi ignor scula. E voinţă contra materie, îmi spun. Dacă nu te gândeşti la ce te excită, erecţia va dispărea în cele din urmă.

Dar, când închid ochii, o văd doar pe ea, stând în bucătărie, cu sfârcurile spre mine, implorându-mă să le sug până se întăresc. în bucătăria în care obişnuia să coloreze, să-şi pregătească pacheţelul cu mâncare pentru şcoală şi să prepare cupe de îngheţată cu glazură.

Sunt un monstru. Cu un efort de voinţă, îmi ţin mâinile pe lângă corp. Nu mă pot mângâia singur – nu gândindu-mă la ea în felul ăsta. Sunt tutorele ei. Eu am crescut-o. E total greşit să mi-o imaginez dezbrăcată, îngenuncheată în faţa mea, presându-şi faţa pe vintrele mele.

Jen Frederick

Ar trebui să-mi bat un piron în cap, dar aş lăsa-o singură în lumea asta mizerabilă. Nu pot face asta.

Trebuie să fac faţă situaţiei. Mi se-ntâmplă asta doar pentru că nu mi-am pus-o de-atâta timp. Forţosu' mă tot bate la cap să mi-o trag în stânga şi-n dreapta, şi poate că asta ar trebui să fac pentru a scăpa de gândurile astea sordide.

Forţosu' mi-ar spune să-mi aleg una dintre fetele pe care le scoatem la produs. Şi Mary s-ar fute cu mine dacă i-aş cere-o. Pretinde că mă urăşte, dar e de fapt disperată, pentru că Cesaro nu s-a ţinut de promisiunea de a o promova şi a o muta în centru, ceea ce înseamnă că rămâne blocată aici, să-i sugă scula lui Forţosu'. Iar eu, în prezent, am o poziţie destul de importantă în organizaţie pentru ca ea să creadă că ar fi în avantajul ei să se urce în patul meu. Dar nu vreau asta.

Nu vreau o prostituată. De fapt, nu vreau nicio altă femeie. Sau bărbat, că tot veni vorba.

Am ajuns la concluzia că e posibil să mor fără să fac sex, pentru că singura persoană pe care o doresc este şi singura pe care nu o pot avea.

Stau nemişcat ca o statuie până când primele raze ale soarelui străpung fereastra. Le consider un semnal de plecare. Azi o să fie în siguranţă Bitsy. O să-i las un bileţel în care să-i spun să rămână în casă. După o alergare bună, ca să-mi scot excitaţia din corp prin transpiraţie, şi după munca de la Marjory's, îmi voi redobândi controlul asupra emoţiilor.

O să luăm cina împreună şi o să vorbim ca doi adulţi raţionali despre locul în care-şi va petrece vacanţa de iarnă, apoi va merge fiecare în camera lui, la culcare. Voi respecta această rutină până pleacă.

E un plan bun.

Până la urmă, am alergat vreo 12 kilometri. Atât de mult îi trebuie creierului meu ca să se repornească. Ca să nu mă supun altor tentaţii, mă duc la Marjory's şi mă spăl acolo cu un furtun. Nu mai e nimeni acolo atât de devreme. Restaurantul nu se deschide înainte de 11, iar bucătarii încep treaba abia în jur de 9.

Dar planurile mele pentru o dimineaţă solitară sunt date peste cap de Forţosu', care, când îşi face apariţia, mă găseşte aplecat, cu capul sub robinet, clătindu-mi părul.

— S-a stricat cumva conducta de apă la tine acasă?

— Ceva de genul.

Mă ridic şi las apa rece să-mi curgă pe spatele gol.

Forţosu' mă priveşte curios şi îmi dă un prosop de bucătărie, să mă şterg. îl iau recunoscător şi mă pregătesc de interogatoriu.

— Arăţi ca dracu'. Când e o avarie la reţeaua de apă, e cel mai nasol. La noi a fost una acum câţiva ani. Ţi-aminteşti? Nevastă-mea m-a pus s-o cazez la Plazza o săptămână întreagă. Jur că era gata, gata să divorţez.

Mă şterg pe faţă, pe cap şi la subsuori, apoi arunc prosopul la coşul de gunoi. Am o rezervă de haine aici, aşa că îmi schimb echipamentul de alergare transpirat cu o pereche de blugi şi un tricou negru.

— Bitsy, carevasăzică. Aproape că uitasem de ea.

Asta era şi ideea, şi mă scoate din minţi faptul să principala metodă de a o proteja pe Bitsy s-a dus pe apa Sâmbetei. Trebuie s-o scot din acest oraş înainte să apară şi alte întrebări. Din nefericire, Forţosu', curios, nu-mi dă pace.

— Zicea că a absolvit anticipat. Nici nu ştiam că se poate aşa ceva.

—Nici eu.

Iau cafeaua boabe şi măsor cantitatea pentru două cafele.

— Ar trebui să organizăm o întâlnire între fetele noastre. Pentru Camelia ar fi bine să fie în preajma unei fete deştepte cum e a ta. M-am săturat să o văd în anturajul curvelor ăstora de prin club.

Mda, asta chiar nu se va întâmpla. Camelia a luat-o pe un drum greşit şi nu vreau să o tragă şi pe Bitsy după ea.

— Nu mă pot hotărî dacă fata ta e frumoasă sau nu. Când era mică, era destul de urâţică, dar ieri, din anumite unghiuri, arăta destul de bine. Ar putea s-o încurajeze pe Cammie să meargă la şcoală, iar Cammie ar putea s-o înveţe pe Bitsy cum să facă să arate mai bine.

—Bitsy arată bine aşa cum e.

Mai mult decât bine. E frumoasă şi orice bărbat care nu vede asta e orb. Forţosu' probabil că încearcă să ascundă faptul că e atras de Bitsy, ca să nu-i scot ochii din orbite.

— E normal ca tu să spui asta. îi eşti... chiar, ce relaţie de rudenie aveţi? Că uit mereu.

Acum e momentul când ar trebui să spun că mi-e soră, pentru că, fiind fraţi, nimeni nu s-ar atinge de ea, aşa cum nimeni nu ar fi îndrăznit să o atingă nici măcar cu un deget pe Camelia până când Forţosu' i-a dat-o lui Cesaro. Dar, când idioata mea de gură se deschide, spun:

—Nu suntem rude.

Forţosu' cască ochii, surprins.

— Pe dracu' nu sunteţi. Atunci de ce ai avut grijă de ea în toţi anii ăştia?

Apoi se uită pieziş.

—Stai un pic. Sunteţi...? Aţi făcut...?

Nu termină niciuna dintre propoziţii, dar ştiu la ce se gândeşte.

—Asta nu e normal, Leka. Nu e normal.

Mă întorc spre ibricul de cafea, pentru a-i evita privirea scrutătoare şi pentru a mă lupta cu fierbinţeala care mi se urcă în cap.

— E un copil, Forţosule! Am luat-o la mine pentru că nu avea unde să se ducă. Dacă aveai impresia că sunt un astfel de om, de ce dracu' ai lucrat cu mine în toţi anii ăştia?

—Corect. Corect. îmi pare rău, omule.

Mă bate pe spate, şi mă simt mai vinovat ca niciodată.

— Am luat-o razna cu toţii în ultima vreme. E presiunea celor de mai sus. Uite la ce mă gândesc: ar fi bine să ieşim în oraş cu toţii. Ar fi o ocazie bună să ne mai apropiem unii de alţii.

Apropierea asta înseamnă un singur lucru. Stripteuze.

— Avem treabă mâine-seară, îi amintesc. Asigurăm protecţia pentru un transport de arme spre sud.

— Un motiv în plus să facem asta diseară. O să fim o echipă mai unită, mai bună. Cine e şoferul?

—Mason.

Forţosu' mă priveşte surprins.

—Puştiul ăla? Nu e cam tânăr pentru asta?

—Eu eram mai tânăr decât el când eram la volan.

— în regulă. Am încredere în judecata ta. Să stea de pază PJ şi Donny.

—Şi cu Zăpadă cum rămâne?

—Am un presentiment nasol în legătură cu el.

— O să fie nemulţumit. Se tot plânge că primeşte prea puţini bani.

Iar un membru al echipei nemulţumit înseamnă unul vorbăreţ, uşor de cumpărat.

— Zăpadă poate să-mi sugă coiul stâng. O să primească atât cât îi dăm şi o să fie mulţumit cu asta. Nu are de ales. Dacă se plânge, îi poţi servi o porţie specială de Glock.

Adică îi voi băga ţeava armei în gură şi îl voi pune să înghită glonţul.

—O să rămânem fără oameni dacă facem asta.

Forţosu' pufneşte.

— La dracu' cu asta! Există întotdeauna câte un nesătul dispus să facă orice, inclusiv să-şi sugrume propria mamă, pentru câţiva verzişori în plus.

încerc, pentru ultima oară, să-l fac pe Forţosu' să înţeleagă cum stau lucrurile.

—Atunci o să plece.

— Ha! latră Forţosu'. Ştii că nimeni nu pleacă. Odată intrat în horă, joci. Doar un glonţ te mai scoate din joc. Fie în capul tău, fie într-al meu.

îşi flutură un deget prin faţa mea, dar nu mă atinge. Nu e chiar atât de tâmpit.

Ezit, pentru că i-am promis lui Bitsy că luăm cina împreună şi, din moment ce în curând o voi trimite departe, merit să-mi petrec puţin timp cu ea.

— Uite ce-i, o să fiu sincer cu tine, spune Forţosu' când vede că nu accept imediat. Eşti introvertit şi înţeleg că ăsta e felul tău de a fi şi de a acţiona, dar sunt o mulţime de nou-veniţi în echipă care nu înţeleg asta. Unii încep să se întrebe dacă eşti loial organizaţiei sau ţie însuţi. Dacă ieşi în oraş şi-ţi petreci un pic de timp cu ei, toată această nesiguranţă li se va risipi într-o clipă.

Pocneşte din degete şi continuă:

— Dacă aş fi în locul tău, m-aş preface că-mi pasă de ceilalţi din echipă, ca să nu fiu nevoit să mă uit mereu

peste umăr când suntem într-o misiune, întrebându-mă când mă va lovi în ceafă glonţul vreunui coleg.

Forţosu' a fost întotdeauna perspicace – mult mai perspicace decât mine. îmi dă un avertisment pe care aş face bine să-l iau în seamă.

— Trebuie să fie mai târziu, îi spun şi apoi arunc un motiv care să n-o implice pe Bitsy: dansatoarele bune lucrează abia după ora cinei.

— Trebuie să mergi acasă să te întâlneşti cu puştoaica, aşa-i?

M-a citit la fix. Cum spuneam, perspicace – atât de perspicace, că-ţi creează disconfort.

— Abia s-a întors, spun pe post de explicaţie.

— Du-o la La Frais diseară. Soţiei mele îi place acolo. Spune că se simte bogată sau ceva de genul. O cină elegantă ajută mult la pansarea sentimentelor rănite.

îi fac semn că am recepţionat mesajul. Mi-a blocat toate ieşirile. în plus, e posibil ca Forţosu' să aibă dreptate. Dacă mă întâlnesc cu alte femei, e posibil să obţin eliberarea de care am nevoie pentru a continua să-mi ignor sentimentele faţă de Bitsy.

— Super! Anunţă-i pe băieţi! O să ne eliberăm de presiune diseară, iar mâine echipa va fi la fel de strâns unită ca păsărică unei vrăjitoare.

Forţosu' îşi toarnă o porţie de cafea proaspătă şi mă salută cu cana:

— Pentru păsărici!

Ridic şi eu cana. Dacă de asta am nevoie ca să mă asigur că nu stric relaţia cu Bitsy, atunci o să merg la câte un club de striptease în fiecare noapte, până când pleacă ea de-aici.

28. Bitsy

— Credeam că mâncăm salată cu vermicelli de la Pho What, îi şoptesc lui Leka la ureche.

Aveam alte planuri pentru seara asta, nu să ieşim din apartament. Seducţia nu e o treabă uşoară în public.

— Locul ăsta e mai popular, răspunde el sec.

Se retrage, ca şi cum apropierea de mine l-ar irita. E supărat de când am ajuns acasă, dar n-am avut timp să vorbim despre asta.

Să fie încă supărat din cauza dezvăluirilor de azi-noapte despre viaţa lui sexuală? N-ar trebui. Nicio altă informaţie nu m-ar face mai fericită. Mă bucur că e virgin. E incredibil, desigur, că cineva care arată aşa de bine ca Leka a reuşit să ajungă la 27 de ani fără să fi sărit pe el măcar o femeie, dar nu mă plâng.

Vreau să-i spun că şi eu sunt virgină, dar nu ştiu cum să aduc vorba. Poate că era mai bine să-i fi trimis un SMS – aşa, nu l-aş pune într-o situaţie jenantă. Suntem amândoi la fel de lipsiţi de experienţă. Deşi eu am citit destulă literatură de gen cât să cred că l-aş face să se simtă bine.

îmi strâng braţele în jurul taliei şi mă trec fiorii când îmi imaginez că îl învăţ pe Leka chestii despre sex.

Ce concept minunat, delicios! Ar trebui să-i spun chiar acum. I-aş şopti la ureche, şi tot restul serii ar fi frământat de aceleaşi fantezii care mă ameţesc pe mine.

Mă aplec spre el, înălţându-mă pe vârfuri:

—M-am gândit la ce ai spus azi-noapte şi...

— Masa dumneavoastră va fi gata imediat, domnule Moore, mă întrerupe o tipă înaltă şi zveltă, care e sosia perfectă a lui Taylor Swift, cu părul blond şi rebel şi cu buzele de un roşu-intens. Vreţi să vă conduc la masă sau preferaţi să-l aşteptaţi pe invitatul dumneavoastră?

Leka îndreaptă un deget în direcţia mea.

—Invitata mea e aici!

Tipa face ochii mari, surprinsă.

— Ah, desigur. Nu observasem. Cum am spus, nu durează mult, se bâlbâie ea.

Se opreşte lângă altă femeie înaltă şi zveltă, îmbrăcată într-o rochie neagră. Se uită amândouă spre noi şi, dintr-un motiv sau altul, nu estimează corect zgomotul din jur, pentru că le pot auzi şuşotind:

— îţi vine să crezi că e cu el?

—Nu. Cred că faci mişto de mine!

—Trebuie să fie rude.

—Nu seamănă absolut deloc. Poate colegi de serviciu?

— Asta trebuie să fie. Nu e suficient de atrăgătoare pentru a fi iubita lui.

Mă uit spre Leka să văd dacă le-a auzit, dar el priveşte fix în faţă. încrederea în mine însămi, pe care abia am descoperit-o, se diminuează brusc. O fi Leka virgin, dar asta nu înseamnă că se păstrează pentru mine. Şi poate că am înţeles eu greşit. A spus că nu a făcut sex, dar nu a spus că niciodată. Poate că e într-o perioadă mai lungă de abstinenţă.

Din păcate, asta are mai mult sens decât ideea ca el să fie încă virgin la 27 de ani. Ce greşeală stupidă era să fac! Ar trebui să mă aşez în genunchi şi să-i mulţumesc plasatoarei că m-a salvat dintr-o situaţie atât de jenantă, pentru că mi-ar fi fost imposibil să-mi revin după aşa o ruşine.

îmi mut privirea de la cele două femei care vorbesc în şoaptă spre interiorul semiobscur al restaurantului de lux, cu feţe de masă albe şi personal în uniforme asortate – toţi arată atât de bine, încât parcă tocmai au coborât de pe podiumul unei prezentări de modă. îmi ascund unghiile neîngrijite în buzunarele fustei negre pe care am cumpărat-o chiar azi de la ASOS, de pe raftul cu reduceri, pentru că garderoba mea consta doar în colanţi, pantaloni de trening, tricouri şi uniforme şcolare. Am cadourile vinovate, cum le numeşte Audie, dar nu sunt haine, dacă nu pui la socoteală sumedenia de geci pe care mi le-a cumpărat Leka.

Dar hainele n-ar schimba datele problemei. Leka, cu jeanşii lui negri, vechi de un deceniu, şi puloverul negru la baza gâtului, îi face pe oameni să se oprească şi să se uite la el. Aud în spate speculaţii cum că ar fi un actor. Poate de teatru, sugerează cineva când oamenii nu reuşesc să numească un film în care să-l fi văzut. Plasatoarea revine la noi.

— Masa dumneavoastră e pregătită, domnule Moore. Vă rog să mă urmaţi.

Leka întinde mâna şi mă apucă de braţ. Mă trage înainte şi păşim în restaurant, urmând-o pe tipă prin labirintul de mese şi oameni, până ajungem la o masă mică din spate. Leka aşteaptă să mă aşez, apoi ocupă scaunul din colţ, probabil pentru a putea supraveghea cu atenţie lumea.

Ne sunt puse în faţă meniurile şi îşi face apariţia o altă persoană, de data asta un bărbat, pentru a ne prezenta specialităţile zilei. Nu înţeleg nici 10 la sută din ce spune, aşa că îl ignor şi încerc să citesc meniul, la lumina lumânării din centrul mesei.

— Pentru mine apă, răspunde Leka atunci când chelnerul îl întreabă ce vrea de băut. Şi pentru ea la fel, adaugă el înainte să pot comanda unul dintre cocktailurile fiţoase cu Martini din meniu.

Chelnerul se înclină uşor, apoi pleacă. Când e suficient de departe ca să nu mă poată auzi, mă aplec peste meniul uriaş.

— Voiam ceva de băut.

— Eşti minoră, îmi aminteşte el. Nu mai încerca să pari mai matură decât eşti, nu dă bine.

Simt vorbele lui ca pe o palmă peste faţă. Nu aşa mi-am imaginat că va decurge seara. Venisem acasă cu vestea – pe care o consideram bună – că am găsit o slujbă în echipa de curăţenie de la o măcelărie. Programul e de noapte, dar asta înseamnă că se suprapune cu programul lui, iar salariul e decent. Când i-am dat vestea, a devenit brusc rece şi mi-a ordonat să mă îmbrac, să nu pierdem rezervarea.

Iar locul ăsta e prea elegant. Nu-mi place. N-am mai mâncat niciodată într-un astfel de restaurant. înainte să plec la Boone, mergeam uneori la o cafenea italienească micuţă, de lângă casă, să luăm sendvişuri. Alteori, comandam mâncare acasă. Dar nu mai fusesem niciodată într-un loc în care mai multe linguri şi furculiţe încadrează o imensă farfurie albă cu margine aurie.

Mă întreb cum a aflat Leka de locul ăsta şi, mai rău, cu cine a mai venit aici. Mă uit în jur şi văd numai cupluri.

— Ce-ţi comanzi de mâncare? mă întreabă Leka.
— încă nu m-am decis.
Nu reuşesc să descifrez meniul. Un preparat cu langustinet Dashi gelée? Mousseline de cartofi cu lămâie? Ce-i asta, un fel de cartof în muselină[5]? O femeie adevărată ar şti ce sunt astea. O femeie adevărată ar fi mâncat deja aşa ceva şi ar fi capabilă să explice în cuvinte articulate exacte de ce toate astea sunt absolut delicioase.
Mă fac mică în scaun.
— O să iau specialitatea zilei.
— OK, şi eu la fel.
Leka închide meniul cu un pocnet. Chelnerul îşi face apariţia în câteva clipe să ne ia comanda.
— Două porţii din specialitatea zilei, spune Leka.
— Perfect. Sunt sigur că o să vă placă foarte mult, răspunde chelnerul. Rondelele de seriolină sunt considerate cea mai bună parte din hamachi.
— Seriolină? îngân eu. Asta nu e un peşte?
Chelnerul mă priveşte intrigat.
— Ba da. Hamachi este o specie japoneză de seriolină. Hamachi kama este o specialitate rară, rezervată de obicei pentru familia şi prietenii proprietarului. Spre deosebire de majoritatea preparatelor hamachi, acesta nu este crud, ci caramelizat la foc mic.
— Nu ştiam că-ţi place peştele, spune Leka.
Urăsc peştele.
— Credeam că hamachi e carne de vită la grătar, spun.
Chelnerul pufneşte.
[5] joc de cuvinte intraductibil. Mousseline poate fi o pânză fină, transparentă; dar poate fi şi fel de mâncare cu o textură fină (în orig., în lb. fr.). (N.t.)

—Probabil vă gândeaţi la hibachi.

Nu puteam spune o tâmpenie mai mare nici dacă mă pregăteam special pentru asta. De ruşine, simt că-mi iau foc obrajii.

Lui Leka i se face milă de mine.

—Carne de vită aveţi?

— Nu, nu avem, răspunde chelnerul pe un ton uşor ofensat. Avem însă cotlet şi piept de berbecuţ, servite cu dovlecei chayote gratinaţi, cu topping de chili şi reducţie din infuzie de merişoare.

Eu şi Leka ne privim cu subînţeles. El se ridică şi aruncă pe masă câteva sute de dolari.

—Mulţumim, dar cred că o să spunem pas.

—Poftim? întreabă chelnerul, şocat.

Sar în picioare. Leka ocoleşte masa, trece razant pe lângă chelnerul care a rămas încremenit şi mă ia de mână. Trecem rapid pe lângă o duzină de mese şi ajungem lângă plasatoarea care stă în locul unde cele două bârfitoare întâmpină oaspeţii. Leka se opreşte.

— Această fată? E frumoasă şi luminoasă ca soarele. Cine nu vede asta e orb.

Sosia lui Taylor Swift încearcă să bâlbâie nişte scuze, dar Leka s-a pus deja în mişcare. Eu îi fac totuşi cu mâna fetei, ca să ştie că nu am niciun resentiment. Leka tocmai a comunicat unei încăperi pline cu femei din înalta societate şi afacerişti bogaţi că sunt frumoasă şi strălucitoare ca soarele. Simt că plutesc.

— îmi pare rău, îmi spune când ne urcăm în maşină. Mă gândisem să facem ceva drăguţ, pentru că abia ai ajuns acasă.

—Intenţia contează.

E un clişeu, dar e adevărat. Zâmbesc în sinea mea.

— Ce au spus femeile alea – că nu eşti suficient de frumoasă pentru mine – e o tâmpenie. Sper că ştii asta.
— Nu-mi pasă.
în majoritatea timpului, felul în care arăt – bine sau rău – nu mă preocupă. Doar când mă tem că îl pot pierde pe Leka devin nesigură.
— Bun.
Porneşte motorul şi ne îndreptăm spre casă.
— Sună şi comandă nişte vermicelli. Spune-le să lase comanda la portar. Pe drum, poţi să-mi povesteşti ce-ai făcut azi.
— Credeam că ştii deja. Terry m-a urmărit toată ziua. Copoiul tău nu e un detectiv prea bun.
Leka pufneşte.
— E doar un portar, ce pretenţii ai?
— Nu mă aşteptam să fiu urmărită prin oraş în timp ce-mi caut de lucru.
îşi încleştează mâinile pe volan.
— Şi care e motivul pentru care-ţi cauţi de lucru?
Oftez.
— Am mai vorbit despre asta. O să-mi iau propriul apartament...
— Te întorci la şcoală cât mai curând posibil, mă întrerupe el rece. Până atunci, stai în apartamentul nostru.
Bucuria pe care am simţit-o când a spus că sunt frumoasă se risipeşte la auzul acestor cuvinte seci.
— Nu e apartamentul nostru. E al tău. Dacă ar fi al nostru, nu mi-ai spune ce să fac şi ce nu.
— Pentru că ai 18 ani?
— Nu. Pentru că vreau ca tu să mă consideri adultă, să conştientizezi faptul că sunt femeie şi că e OK să fim împreună. Pentru că vreau să dorm într-un pat pe care

Te vreau
îl numim al nostru, nu al meu sau al tău. Despre asta e vorba.
Ultimele cuvinte le spun cu o voce piţigăiată.
— Asta nu se va întâmpla niciodată, mormăie el.
— De ce?
— Aşa. Am încheiat discuţia.
încleştează atât de tare maxilarul, că mă mir că nu-i pocneşte.
— Nu am încheiat discuţia. De ce mă urmăreşti?
— Pentru că vreau să te protejez, şi e bine că l-am pus pe urma ta, pentru că ţi-ai uitat telefonul acasă.
— îmi urmăreşti telefonul? urlu şi mă întorc spre el, ca să-l privesc în ochi. De când?
îmi aruncă o privire mustrătoare, parcă întrebân- du-mă cât sunt de idioată.
— De când m-ai abandonat la Boone?! exclam.
— Nu te-am abandonat. Ai mers la şcoală la fel ca alte 200 de fete din ţara asta.
— Nu sunt de acord cu felul în care prezinţi tu situaţia, dar ne putem întoarce la faptul că mă urmăreşti? Chiar m-ai supravegheat continuu de când m-ai lăsat la Boone?
Nu spune nimic, dar e limpede răspunsul.
Imediat ce parcăm lângă bordură, aproape de casă, sar din maşină şi, ignorându-l pe portarul de noapte şi trecând pe lângă pachetul cu mâncare de pe masa din hol, apăs butonul liftului. Printr-o minune, uşile ascensorului se deschid şi reuşesc să intru înainte ca Leka să ajungă la uşa blocului.
— Bitsy, aşteaptă!
Dar las uşile liftului să se închidă. Am nevoie să fiu singură o vreme. în tot timpul ăsta cât am fost în Vermont, mi-a urmărit fiecare mişcare? Şi n-a venit nici

măcar o dată să mă viziteze? Oare avea spioni şi acolo? I-au raportat cum am adormit plângând în primele şase luni? I-au spus că n-am avut nicio altă prietenă afară de Audie, pentru că mă simţeam ciudat printre toate fetele alea bogate care au crescut în case somptuoase, care îşi petreceau vacanţele în Europa şi care nu fuseseră niciodată într-un restaurant în care i-a fost retezat gâtul cuiva?

E bine că nu e şi el în lift. N-ar fi exclus să-l pocnesc cu tocurile de la pantofi, ca Solange Knowles pe Jay-Z.

Când ies din lift, văd că mă aşteaptă deja în pragul uşii. Pieptul îi tresaltă uşor după ce a urcat în fugă patru etaje. E enervant cât de sexy este. Trec în viteză pe lângă el şi-mi scot pantofii.

— Eşti în grija mea, spune, ca şi cum acţiunile lui ar fi perfect normale. E treaba mea să mă asigur că nu păţeşti nimic, ceea ce e de 100 de ori mai greu acum, că eşti aici, decât era când te aflai în Vermont.

Ridic bărbia, sfidătoare.

— Uite, îmi pare rău că faci atâtea eforturi, dar pot să mă apăr şi singură. Am gaz lacrimogen în geantă şi pot suna la poliţie la fel de uşor cum te sun pe tine.

Se încruntă.

— Crezi că gazul lacrimogen şi un telefon te pot proteja de un golan de pe stradă?

—Am urmat şi cursuri de autoapărare. Nu sunt idioată.

—Serios? Şi cum procedezi dacă un bărbat face asta?

Se mişcă atât de repede, că nici nu-mi dau seama când m-a lipit cu spatele de perete decât atunci când simt cum îmi apasă omoplaţii pe zid.

— Uită-te la tine! Nici nu-mi folosesc mâinile şi eşti imobilizată, mă ironizează el.

Mă întorc şi îmi proptesc un genunchi în piciorul lui.

Te vreau

— Te las să faci asta doar pentru că nu vreau să te rănesc, îi spun.

Aş putea foarte uşor să-l pocnesc între picioare. Nu ar mai fi aşa de arogant. Poate că ar trebui s-o fac, doar ca să-i dau o lecţie.

— N-ai putea să mă atingi nici măcar cu un deget, cu atât mai puţin să ajungi cu genunchiul aproape de scula mea, replică el.

Mă îndrept.

— Pui pariu?

Ridic genunchiul şi, când vrea să-mi blocheze lovitura, îmi strecor mâna între picioarele lui. începe să respire greu. La fel şi eu. E tare. Şi uriaşă. în fantasmele mele, nu mi-am imaginat că e atât de dotat, dar o are mai lungă decât mâna mea desfăcută. în acel moment, furia mi se risipeşte, înlocuită de ceva cald, misterios, insistent. Degetele mi se curbează în jurul mădularului.

— Ce dracu' faci? îmi şuieră la ureche.

— Mă apăr, şoptesc.

Strâng pumnul, şi lui îi tremură genunchii. O palmă izbeşte zidul, chiar lângă urechea mea. Dacă mi-aş întoarce capul, aş putea să-i sărut antebraţul. Jos, între picioare, simt cum sângele îmi pulsează puternic şi fierbinte.

Strânsoarea mea se transformă în mângâiere. Mădularul lui zvâcneşte în palma mea. Mâna lui tremură lângă capul meu. Trupul lui Leka emană o căldură intensă, care simt cum mă arde prin haine, mi se strecoară sub piele şi îmi înfierbântă sângele. El începe să respire sacadat. Asta e. Asta este şansa mea. Asta am aşteptat. Uşa e deschisă. Nu mai există niciun obstacol. Mă ridic pe vârfuri, ca să sărut bărbia pe care jinduiam să o sărut. Deschid uşor gura...

— Stop! strigă el cu o voce chinuită. Nu face asta!
Tonul lui trădează furie, dar şi dispreţ faţă de sine însuşi.
Dispreţul de sine mă face să-mi cobor călcâiele pe podea şi să-mi retrag mâna dintre picioarele lui. Vreau să mă iubească din toată inima, nu să-mi poarte pică pentru că l-am excitat.
Lacrimile îmi inundă ochii, dar ţin pleoapele strânse, ca să nu observe. E atât de rău să mă iubească? E atât de greşit să mă dorească?
— De ce? întreb. De ce e greşit?
— Pentru că este.
Urăsc să văd că e învins, ca şi cum faptul că mă iubeşte e cel mai rău lucru care i s-ar fi putut întâmpla.
— îmi pare rău, murmur şi mă strecor pe lângă el.
Mă îndrept clătinându-mă spre bucătărie. Mâna îmi arde, având imprimată în palmă forma sculei lui. Ajunsă în bucătărie, deschid uşa congelatorului şi îmi bag capul înăuntru, vrând să dau impresia că mă uit după îngheţată, dar, de fapt, încercând să mă mai răcoresc şi să-mi recapăt controlul.
Aud vag bâzâitul unui telefon. Cineva i-a trimis un mesaj lui Leka. Nu pare să-i placă, pentru că înjură.
— Trebuie să plec, spune.
— Normal că trebuie.
Trântesc uşa congelatorului şi mă sprijin de combina frigorifică.
I-a dispărut angoasa de pe chip. Are maxilarul încordat şi ochii inexpresivi. E aerul pe care îl arborează când e vorba despre muncă. Urăsc expresia asta inertă.
— Rămâi acasă şi ţine telefonul aproape, îmi ordonă.
Ştiu prea bine că nu e cazul să-i pun vreo întrebare,
dar nu mă pot abţine.

Te vreau
— Unde te duci?
— Afară.
Şi pe tine cine te protejează când eşti afară? mă gândesc.
— E periculos? simt nevoia să ştiu.
— Este...
Se opreşte şi îmi evită privirea. Leka nu m-a minţit niciodată – cel puţin, nu în faţă. Ascunde lucruri, dar când este întrebat direct, nu minte niciodată. Am învăţat asta când m-a trimis la şcoala elementară.
— Ce este?
— Striptease. Avem o petrecere de firmă într-un local de striptease.
îşi strecoară telefonul în buzunar şi îşi pune hamul cu tocul pistolului.
— Nu pleca nicăieri, te rog! adaugă el.
Primul impuls este să-i zic să se ducă dracului, dar sunt epuizată emoţional. Tot ce pot scoate din mine e un avertisment:
— Dacă te atingi de vreuna, îţi tai degetele.
— Nu mă ating de niciuna, răspunde şi îşi pune o haină, ca să ascundă pistolul.
într-un mod ciudat şi bolnav, pistolul mă face să mă simt un pic mai bine. Chiar se duce la lucru. Dacă te duci la distracţie, îţi iei cu tine bancnote de un dolar, nu pistolul.
Se opreşte la uşă. Cu o mână pe clanţă, se întoarce şi mă priveşte în sfârşit în ochi.
— Aş prefera să stau acasă, nu să merg acolo.
îi fac semn că înţeleg situaţia. Cuvintele lui nu mă liniştesc cine ştie ce, dar mă mulţumesc cu atât. Imediat ce pleacă însă, mă hotărăsc să ies la cumpărături. Nu va fi doar el chinuit de gelozie în seara asta.

29. Leka

A cumpărat un vibrator. Alerta de fraudă de la cârdul de credit indică o companie anonimă numită FHP. Sunt pe cale să resping plata, când recunosc cârdul lui Bitsy. în timp ce echipa coboară din maşină, caut compania pe internet. For Her Pleasure este un sex shop din centru, care se laudă că face livrări în mai puţin de 24 de ore, zi sau noapte. Suma cheltuită corespunde preţului din „oferta zilei” – un penis artificial de 15 cm, prezentat ca fiind asemănător unuia adevărat.

Strâng telefonul între degete până mi se albesc încheieturile. Un vibrator e de preferat unui penis adevărat al unui bărbat adevărat, îmi spun, dar asta nu mă face să mă simt mai bine. Nu-mi pot imagina altceva decât un obiect în formă de penis care se strecoară între coapsele pline ale lui Bitsy.

Poţi fi gelos pe un obiect de cauciuc? Pentru că eu sunt. Pentru că vreau să bag mâna în computer şi să-i strâng de gât pe cei care administrează acest site stupid. Când ajung acasă diseară, îi dau foc porcăriei ăleia.

Sigur ştie că mă uit la extrasul ei de cont. Alimentez cârdul lunar, deşi rareori cumpără altceva în afară de

mâncare, tampoane şi prostii de loţiuni pentru înfrumuseţare. Nu că ar avea nevoie de ceva pentru a arăta mai bine. E superbă, la naiba! De asta am trimis-o la o şcoală de fete, ca să nu aibă contact cu mătărângi.
—Vii, Leka?
Forţosu' îşi vâră capul în maşină.
—Te aşteaptă toată lumea.
Mă uit la telefon, iar expresia de pe chipul meu îl determină pe Forţosu' să facă un pas în spate.
—Veşti proaste?
—Mă duc acasă.
Mă întind să închid portiera, dar Forţosu' se opune.
— Nici vorbă! Exceptând cazul în care ţi-a luat foc casa, vii cu noi. Eşti ca un butoi cu pulbere. Dacă nu te eliberezi de presiune, cineva o să aibă de suferit. Şi, cum ai spus mai devreme, nu ne permitem să pierdem oameni. Nu când avem o treabă de făcut a doua zi. Nu-i nevoie să stai mult. Bea ceva, fii drăguţ cu fetele şi arată-le băieţilor că ai grijă de ei.
Afară, băieţii bat din picioare şi îşi suflă în palme să se încălzească, aşteptând ca eu să mă strecor prin hăţişul fierbinte de gelozie care ameninţă să-mi sufoce orice urmă de raţiune. Dacă nu te eliberezi de presiune, cineva o să aibă de suferit.
Are dreptate. Aproape că o luasem razna mai devreme. Dacă ea ar fi insistat să mă atingă mai mult, mi-aş fi pierdut controlul. Cobor din maşină şi mă alătur băieţilor, pe trotuar.
Zăpadă, un tip nou însărcinat cu protecţia, mă salută.
— Nu credeam că mai ieşi din maşină, Părinţelule. Nu te teme, te apăr eu de stripteuzele alea periculoase.
îşi dă cu palma peste genunchi şi râde.

Jen Frederick

— Credeam că are o puicuţă ascunsă pe undeva şi nu vrea să aflăm, ciripeşte PJ, care are aceeaşi freză ca Zăpadă – tuns scurt pe părţi, cu breton lung pieptănat într-o parte.

PJ e un recrut relativ nou, dar mânuieşte bine pistolul. Ca majoritatea echipei, de altfel. Mai sunt foarte puţini tipi de pe vremea când la conducere era Steve împuţitu'. Cesaro făcuse ordine în toate ramurile organizaţiei, scăpând de vechea gardă. Toţi cei de sub nivelul meu şi al lui Forţosu' fuseseră cruţaţi. Noroc, presupun.

— Da' de unde, are un bolovan legat de picior. îmi pare rău pentru tine, frate, zice întorcându-se spre mine. Am şi eu o soră şi ştiu cum e, trebuie să am mereu grijă de ea.

Zăpadă mă bate cu palma pe umăr. Mucul de ţigară umed al soldatului lui Forţosu' se freacă de haina mea. Nu mi-ar fi greu să-l apuc de braţ şi să-i rup încheietura, dar, din fericire pentru toată lumea, uşa barului se deschide şi paznicul ne face semn să intrăm. Zăpadă se mişcă atât de repede, că ar putea primi o medalie.

Mai întâi, îi las pe ceilalţi să intre. Apoi intru şi eu şi scanez mulţimea. în ciuda faptului că e destul de devreme – abia în jur de 11 seara –, e destul testosteron în atmosferă.

— Mă bucur că ai venit cu noi, murmură Donnie.

Donnie era prieten cu Gerry, dar a reuşit să supravieţuiască epurărilor. îmi aruncă un zâmbet ştirb, iar eu îi răspund cu un semn din cap. Donnie e inofensiv, dar dornic să le facă tuturor pe plac. O astfel de atitudine îi va aduce probabil moartea în următorii cinci ani. Va fi prea ocupat să le facă tuturor favoruri şi nu-şi va da seama că astfel îi enervează pe rivali.

— E plin de gagici aici! exclamă PJ. Sunt pe cale să ejaculez în pantaloni doar uitându-mă în jur.

Te vreau

— Pe astea două le iau acasă, spune Zăpadă arătând spre două brunete care seamănă atât de bine, că ar putea fi surori.

— Da, frate, bagă mare! îl susţine PJ.

— Nimic nu-i mai plăcut decât să ieşi în oraş cu băieţii, răspunde Zăpadă. Băutură pe gratis, gagici dezbrăcate şi muzică bună. Cea mai tare seară!

Aruncă un pumn de bani în aer şi plonjează spre scenă.

Din celălalt colţ al încăperii, Forţosu' îmi zâmbeşte încântat, transmiţându-mi din priviri: Ţi-am zis eu!

încerc să-mi scot din cap imaginea cu Bitsy şi penisul din cauciuc şi să mă concentrez la lucrurile care îi excită pe toţi bărbaţii din stabiliment. Femeile care se fâţâie pe scenă fac asta pentru că au nevoie de bani, nu pentru că le place să-şi bălăngăne ţâţele în faţa unor idioţi pe jumătate beţi.

Sorb din paharul de whisky cu gust oribil şi mă sprijin de peretele de beton. Zăpadă trebuie să aibă o viaţă de rahat, dacă asta numeşte el „cea mai tare" seară, indiferent de context. Cea mai tare seară e când stai acasă, pe canapea, alături de cea mai dulce fată care a respirat vreodată aerul ăsta uitat de Dumnezeu, şi te uiţi la TV mâncând pop-corn făcut la microunde.

Futu-i! Mi-ar fi plăcut să fiu cu Bitsy acum. Mă bucur că baia miroase a şampon cu aromă de căpşuni şi că la intrare mă întâmpină cinci perechi identice de tenişi. Mi-a fost dor să cumpăr baxuri întregi de iaurt doar ca să aibă ce expira înainte ca ea să-şi amintească de ele. Mi-a fost dor de zâmbetele din ochii ei căprui, aruncate peste masă la micul dejun, şi de veselia din vocea ei când îmi povestea cum băieţii sunt prea nătăfleţi şi orele prea

simple, şi că sora Mary Katherine trebuie să-şi penseze părul care-i iese din aluniţa de pe obraz.

Am obosit să o fac să sufere pe Bitsy ca să o protejez, dar nu am o alternativă pe drumul pe care am apucat-o. Nu poate rămâne aici.

Dau pe gât paharul. Voi avea nevoie de ceva de cinci ori mai tare decât asta pentru a-mi schimba dispoziţia proastă.

înainte să pornesc spre bar pentru încă un rând, Mason, puştiul care a condus-o acasă pe Camelia, îşi face apariţia lângă mine. îşi bagă mâinile în buzunarele blugilor bufanţi.

— Ce mişto e-aici, frate, spune el cu un aer de parcă-şi doreşte s-o mierlească.

—Nu bei nimic? îl întreb.

Dintre toţi băieţii cu care lucrez, probabil că pe Mason îl detest cel mai puţin. E liniştit, face ce i se spune şi nu vorbeşte gura fără el. Scena asta nu e genul lui. Tipul e gay, dar nu recunoaşte – cel puţin nu faţă de noi. Mie nu-mi pasă. Câtă vreme îi e loial lui Forţosu', poate să se reguleze cu cine vrea. în plus, e un penis în minus care ar putea să o violeze pe Bitsy.

—Conduc.

Mă întreb dacă s-a oferit voluntar. Dacă e aşa, e mai deştept decât credeam.

—Bună mişcare.

— Mersi. Să-ţi zic sincer, nu credeam c-o să vii. Stripteu- zele şi spectacolele sexy nu par genul tău.

—Nu sunt, admit eu.

Ne privim reciproc, surprinşi. De obicei nu sunt aşa de deschis. Chestia cu Bitsy m-a cam zăpăcit.

Mason îşi fereşte primul privirea.

— Ai zice că, fiind cine eşti, nu trebuie să faci nimic din ceea ce nu-ţi place.
— Regreţi că te-ai înhăitat cu noi? îl întreb.
Se uită în pământ, aşa că nu-i pot citi reacţia în privire.
— Nu, doar că...
Puştiul îşi caută cuvintele.
— Un tip ar trebui să facă ce vrea când ajunge în poziţia ta.
— Există o singură ieşire din afacerea asta, Mason, şi nu e vorba despre un alt job.
Moartea e singura ieşire. Eu nu pot ieşi, dar o pot scoate pe Bitsy din asta. Poate chiar şi pe Mason.
— Tu eşti nou. Dacă te retragi acum, e posibil să nu-i pese nimănui.
Există şansa ca Cesaro să nici nu ştie de existenţa lui Mason.
— Să mă retrag unde? răspunde puştiul. Dacă aş fi avut opţiuni mai bune, nu m-aş fi înhăitat cu voi de la bun început.
Şi iată realitatea. Motivul pentru care suntem cu toţii
aici.
— Băiete! Mai adu-mi ceva de băut! îi strigă Zăpadă.
Sau cei mai mulţi dintre noi.
Mason se încordează la auzul insultei.
îi dau puştiului un mic sfat:
— Acum vreo trei ani, când transportam nişte medicamente în Canada, Zăpadă l-a lăsat pe unul fără nas – i l-a rupt pur şi simplu cu dinţii. Eram pe drum de câteva zile, o echipă de cinci într-un camion, dormind, şofând şi păzind marfa cu rândul. Era cald în maşină, pentru că era în iulie. Un puşti pe nume Rob s-a plâns de asta, iar Zăpadă

i-a zis că dacă nu tace, îi bagă 20 de centimetri de iarnă în cur. Rob i-a replicat că nu crede că Zăpadă are mai mult de un bulgăraş de zăpadă în pantaloni, moment în care, ei bine, s-a aplecat spre Rob şi l-a muşcat de nas până a rămas cu el între dinţi.

Mason s-a albit la faţă – atât cât se putea el albi la faţă.

— Care-i treaba? întreabă Forţosu' înainte să apuce să răspundă Mason.

—Mason se duce să-i aducă lui Zăpadă ceva de băut.

Mason aprobă şi se duce la bar.

— îmi place puştiul, comentează Forţosu'. Dar e ca tine, nu-i plac gagicile.

Deci Forţosu' ştie.

—M-am gândit că şi tu ai aceeaşi aplecare, adaugă el.

—Nu.

Şeful se întoarce pe călcâie şi-şi vâră degetele în talia pantalonilor de stofă prea strâmţi.

—Aşa-i, tu le preferi mai tinere.

Am nevoie de tot autocontrolul de care dispun ca să nu mă încordez la fel ca Mason.

—Le prefer în privat.

Forţosu' rânjeşte.

— Mda, te înţeleg perfect. Nici eu nu mă dau în vânt după păsărică folosită. Cesaro face ce trebuie – le preferă proaspete. Sunt mai înguste şi mai fierbinţi. în plus, dacă le creşti aşa cum trebuie, n-o iau pe arătură. Fufele astea obosite şi-ar trage-o cu oricine le flutură câteva bancnote prin faţă. Uită-te la ele – arată spre scenă – afară din club, nu le-ar spune nici cât e ceasul lui Zăpadă şi PJ, dar în seara asta se agaţă pur şi simplu de ei.

—Sunt stripteuze, precizez eu împăciuitor.

Asta e, pur şi simplu, meseria lor. încearcă să-şi câştige traiul mai cinstit decât noi, dar Forţosu' nu vrea să audă asta, aşa că îmi păstrez opiniile pentru mine?

Forţosu' pufneşte nemulţumit.

— Mda, OK, dar dacă n-o să mă simt bine cu ele, dau foc la coşmelia asta.

Pocneşte din degete, iar inelele lui scot un sunet metalic. Mason se înfiinţează imediat.

— Adu-mi-le pe alea două brunete. Vreau să le văd cum se ling reciproc, apoi să mi-o sugă.

Mason pleacă să caute un supervizor de la club, iar Forţosu' se îndreaptă spre un separeu rezervat pentru VIP-uri.

—Vino, îmi spune Forţosu'. Tu poţi să te uiţi.

Nu e o sugestie.

—După ce-mi iau ceva de băut.

O să am nevoie de o cisternă de băutură ca să fac faţă acestei nopţi.

30. Leka

Huruitul monoton al centralei termice e singurul zgomot care se aude când ajung acasă. La intrare sunt două perechi de ghete negre, înguste la gleznă şi butucănoase la călcâi.

Sunt adultă acum, o aud spunând. Tenişii albi nu sunt singurele lucruri care nu mai sunt potrivite cu vârsta mea.

Punga de plastic plină cu pahare de iaurt mi se freacă de picior. Poate că s-au schimbat şi altele în ceea ce o priveşte, nu doar gusturile legate de încălţăminte. Pun lactatele la locul lor şi arunc într-un colţ hainele îmbibate cu miros de alcool şi de transpiraţie. O să le pun la spălat dimineaţă sau le arunc direct la gunoi. Mă hotărăsc mai târziu.

Merg în baie şi dau drumul la apă. înainte să intru sub duş, înghit patru aspirine şi-mi privesc în oglindă mutra jalnică. Un bărbat epuizat şi frustrat îmi întoarce privirea.

Forţosu' zicea că am nevoie de o femeie. A spus asta în seara când am dus-o pe Bitsy în Vermont. A repetat-o în seara asta, după ce şi-a împrăştiat sperma pe feţele celor două fete şi mi-a zis că e rândul meu.

Dar nicio fată din acel club nu mă excita. Nici cea cu picioarele de un kilometru, nici cea cu fundul atât de bombat, încât părea ireal. Nici cele două care păreau surori şi au întreţinut echipa, şi l-au impresionat pe Zăpadă atât de tare, încât acesta a făcut o plecăciune adâncă, de care nu credeam că e capabil. Nici virginele, nici femeile cu experienţă, nici bărbaţii plinuţi, nici cei zvelţi, nici cei gay.

Sigur că am erecţii. Toată lumea are. Mă trezesc cu câte una, mi-o frec până trece şi îmi văd de treabă. Senzaţia de eliberare e aceeaşi cu cea pe care o am când urinez sau mănânc ceva gustos. Rutina asta mi-a fost suficientă până când s-a întors Bitsy. Acum mă simt ca un nerv expus, care palpită.

Nu m-am mai simţit atât de vulnerabil şi de lipsit de control din ziua aceea în care eram în magazinul de rochii, şi hainele lui Bitsy cădeau una câte una pe podea în timp ce se dezbrăca în cabina de probă. Stăteam nemişcat în scaun, din ce în ce mai neliniştit, cu pantalonii din ce în ce mai strânşi între picioare şi cu pieptul gata să-mi explodeze. Nu ştiam cum să plec mai repede de-acolo.

Mai târziu, după ce fusese curăţat sângele de pe podeaua de la Marjory's, am pus reacţia mea pe seama influxului de adrenalină şi a lucrurilor din jur. Hainele delicate, dantela şi pantofii cu toc... Nimic din toate astea nu-mi era familiar. Din cauza lor am simţit cum mi se agită vintrele. Aceeaşi agitaţie pe care o simt şi acum, din cauza căreia testiculele mi se strâng şi penisul mi se îngreunează.

Mă ghemuiesc sub apa rece de la duş, încercând să îngheţ acele senzaţii. Nu am avut grijă de ea în toţi aceşti ani ca să-i pun acum viaţa în pericol. Merită să aibă o

viaţă normală, una în care să nu trebuiască să vadă oameni cu gâtul tăiat, să nu fie nevoită se uite peste umăr ca să nu fie surprinsă de cineva care vrea să pună în aplicare cine ştie ce răzbunare obscură şi să nu vină acasă la un bărbat care trebuie să stea o oră sub duş ca să-şi spele mâinile murdare de sânge. îmi frec faţa cu aceste mâini.

Bitsy merită totul pe lume, iar eu am de gând să-i ofer asta.

Totul pe lume include şi un bărbat? Sau plânuieşti s-o laşi să moară singură?

îmi sprijin fruntea de faianţă. Astfel de gânduri o să mă omoare. închid apa. Duşurile reci n-au niciun efect asupra mea. Aş putea fi în Antarctica şi tot mi s-ar scula dacă Bitsy ar fi prin preajmă. Mă şterg de mântuială cu un prosop.

Picioarele mă poartă prin dormitor, apoi pe hol, până la uşa lui Bitsy. Dacă nu m-aş simţi atât de obosit şi de singur, aş fi în stare să trag de mine şi să străbat cei cinci metri până în camera mea. Dar nu mă pot abţine şi mă preling pe podea.

Ştiu că e la doar o răsuflare distanţă şi asta mă ucide... dar îmi şi dă viaţă. în ultimii patru ani m-am simţit gol pe dinăuntru. Mâneam, dormeam, ucideam, mă întorceam într-o casă goală şi mă întindeam în pat până la răsăritul soarelui. Inspir adânc şi, în locul aerului stătut, o aromă de şampon de căpşuni şi parfum floral îmi umple plămânii. Mizeria acumulată peste noapte dispare imediat. Apa, oricât de fierbinte ar fi, nu are un asemenea efect.

Gol puşcă, mă aşez pe podea. De aici, pot vedea o rază aurie de lumină care vine de sub cuptorul cu microunde din bucătărie. închid ochii şi mi-o imaginez pe

Te vreau

Bitsy în faţa mea. Se arcuieşte pe spate, şi sfârcurile ei tari străpung materialul subţire al tricoului. Mă provoacă şi mă invită din ochi. Ia-mă, dacă îndrăzneşti!

Sânii ei sunt mici, dar apetisanţi. Suficient de mari pentru a umple palma unui bărbat – palma mea. Sfârcurile ei sunt, probabil, mai închise la culoare decât pielea ei aurie.

Penisul mi se face tare ca piatra.

Mda. O singură femeie mă poate excita – cea pe care nu o pot avea. Nu doar pentru că e foarte tânără, ci pentru că eu am crescut-o. Am luat-o de pe stradă. Am îngrijit-o când a fost bolnavă. Am ţinut-o de mânuţă când ne uitam la desene animate şi am mâncat împreună cereale direct din cutie. I-am cumpărat papuci în formă de iepuraş şi i-am legat şireturile de la pantofi, ce dracu'... E greşit. Atracţia pe care o simt faţă de Bitsy pur şi simplu nu e normală, fir-ar să fie!

Le ordon picioarelor mele să se mişte, dar fundul îmi e lipit de podea. Am încercat să şterg dorinţa, să îngheţ fierbinţeala şi să-mi încui inima. Era mai uşor când nu era ea aici, dar acum, că s-a întors şi îmi spune că mă doreşte, e atât de greu să închid aceste sentimente aberante într-o cutie de beton, undeva într-un colţişor al creierului!

Poate dacă aş... Măcar o dată... Bag mâna între picioare. Scula e groasă şi fierbinte. închid ochii şi-mi sprijin capul de perete. Mă forţez să le vizualizez pe cele două brunete de la clubul de striptease. Aveau sâni mari şi picioare lungi şi zvelte. Talia subţire evidenţia fundul bombat. Una era mai scundă decât cealaltă, şi sânii ei se îndesau sub ţâţele celei mai înalte. Jucau un joc în care cea mică era dură cu cealaltă. O apucase de păr şi o trăsese atât de tare, încât mi s-a părut că aud cum trosneşte

un os. Zăpadă a plescăit din limbă şi şi-a pătat pantalonii la scena respectivă.

Pe mine m-a lăsat rece.

îmi plimb mâna pe sculă şi cele două brunete dispar, în locul lor, apare o cabină de probă.

Scote-ţi hainele!

Toate?

Da.

Imaginea se schimbă din nou şi acum ea e în bucătărie, întinzându-se pe masă. Fusta i se ridică, dezvelind o bucată de piele. Unghiile i se agaţă de marginea tivului, în talie, dantela chiloţilor se strecoară peste colanţii negri, strâmţi.

Am gâtul congestionat. Dorinţa carnală mi se aşază pe limbă ca o frişca densă. Mă mişc pe podea, dar nu găsesc o poziţie confortabilă. Podeaua e prea tare. Părul ei des şi ondulat îi încadrează chipul. O mână agitată se odihneşte lângă doi sâni mici şi apetisanţi.

îmi scapă un geamăt. încep să respir repede şi sacadat.

îşi coboară mâna şi, sub privirile mele, şi-o strecoară la mine în pantaloni. Dosul palmei ei se freacă de ţesătură, în timp ce degetele îşi găsesc ritmul.

Picături de spermă apar pe vârful penisului. O întind pe mădular şi mă frec şi mai repede, şi mai intens.

Buzele i se depărtează, şi îşi mută privirea de la ochii la talia mea. Boaşele mi se strâng, excitate. îmi doresc ca degetele ei să-mi prindă penisul. E greşit, aud un strigăt al minţii, izvorât dintr-un colţişor al creierului.

Nu se întâmplă cu adevărat, şopteşte diavolul.

Dar senzaţia e cât se poate de reală. De parcă ea ar fi chiar aici, la doar câţiva paşi, întinsă pe masă, cu o mână

Te vreau
între picioarele depărtate, atingându-şi colţul gurii cu vârful limbii, întrebându-se ce gust am.

Ea ar fi moale. Peste tot. Şi ar avea gust de... îmi ling buzele. Ar avea gust de frişcă groasă, aromată şi păcătoasă.

Mă aşez lângă masa aceea, îi depărtez şi mai mult picioarele şi îi ling cireaşa până îmi strigă numele. După ce a juisat pe limba mea, penisul îmi alunecă încet în teaca aceea strâmtă şi fierbinte. Nu rezist mult. Trei mişcări. Poate patru. E un amestec de căldură, piele alunecoasă şi frecare.

Sperma îmi ţâşneşte din penis. Sămânţa mi se împrăştie pe burtă şi alunecă în jos, pe coapsă. Sunt uns tot.

Mâna lipicioasă îmi cade într-o parte. în mintea mea, am echilibrat balanţa conştiinţei amintindu-mi că, în compensaţie pentru toate relele făcute, cel puţin am salvat-o pe Bitsy. Dacă o ating, măcar odată, chiar dacă ea mă imploră să o fac, înseamnă că trădez singurul meu scop în viaţă – acela de a o proteja pe această făptură minunată.

Aş fi luat-o la mine, acum mulţi ani, dacă aş fi ştiut că cel mai mare pericol din viaţa ei voi fi chiar eu?

Mă uit în jos, la scula care mi se întăreşte iar. Da, aş fi făcut aceeaşi alegere în urmă cu 15 ani, pentru că viaţa mea e goală fără prezenţa ei.

Las capul în piept. Undeva, înlăuntrul meu, trebuie să găsesc controlul necesar pentru a o trimite departe, chiar dacă asta mă distruge.

31. Bitsy

Iniţial, când m-am trezit şi am auzit gâfâielile de dincolo de uşa camerei mele, am crezut că este rănit. Asta a fost întotdeauna cea mai mare teamă a mea.

Mă reped la uşă. Cu mâna pe clanţă, mă opresc când îmi aud numele. întredeschid uşa şi îl văd aşezat pe podea. Are genunchii uşor îndoiţi, dar e evident ce face. Capul îi e înclinat pe spate şi are ochii închişi. Buzele îi sunt întredeschise, şi are o mină care exprimă totodată şi agonie, şi extaz. Mă las în genunchi când scoate primul geamăt.

Nu se uită deloc în direcţia mea. închid uşa, ca să nu fie nevoit să se oprească, dar, cu uşa închisă, constat că pereţii sunt totodată prea subţiri şi prea groşi. Prea subţiri ca să nu-l aud gâfâind şi gemând, dar prea groşi ca să-l aud cum se atinge singur dincolo de uşa de la camera mea.

Imaginaţia mea o ia razna. Timpul şi spaţiul se curbează, iar eu mă prăbuşesc prin vizuina iepurelui într-o poveste decadentă în care Leka stă în faţa mea cuprin- zându-şi penisul uriaş.

Toată atenţia lui e îndreptată spre mine. Chipul îi este brăzdat de o expresie pofticioasă şi nerăbdătoare. Mă târăsc spre el şi îi îndepărtez mâna. îi ating cu ambele mâini

penisul, care îmi pulsează între palme. Mâinile lui îmi mângâie părul când îmi frec obrazul de scula lui lungă, vibrantă.
— Gura mare! îmi ordonă el.

Depărtez buzele şi las capul penisului său să-mi intre în gură. îmi ţin limba lipită de buza de jos şi las scula să alunece cât e de lungă, până îmi ajunge în gât. îmi ţine ceafa cu palma, fixă, în timp ce îşi mişcă scula lungă şi fierbinte înainte şi înapoi, în gura mea pofticioasă. Vaginul mi se strânge, excitat. îmi bag mâna între picioare, pentru că faptul că i-o gust, că i-o sug şi că îl regulez mă face să mă ud imediat.

Parchetul îmi zgârie genunchii. Sânii mei atârnă grei între noi. Gura îmi e plină, pentru că o are mare, atât de mare! E dificil să i-o iau pe toată în gură, dar mă strădui. Leka îmi prinde faţa cu o mână, în timp ce mă ţine de ceafă cu cealaltă. Geme şi îmi şopteşte chestii de genul cât de bună sunt, cum nu o să reziste mult pentru că şi-a dorit dintotdeauna asta. Visează la asta, îmi zice, dar de fiecare dată se trezeşte înainte să-şi dea drumul, dar nu şi acum. Nu şi acum.

Nu mai poate vorbi, pentru că e prea ocupat să mi-o bage în gură. Deschid gura cât pot de mult şi i-o înghit pe toată, simţind cum îmi intră adânc pe gât. Presiunea e intensă, incredibil de mare şi mi se transmite pe limbă, între picioare şi în cap, până explodează cu un jet puternic şi umed.

Revin la realitate. Am nevoie de câteva clipe pentru a-mi da seama unde sunt. Sunt în camera mea, cu urechea lipită de zid şi cu mâna între picioare. Duşul e pornit pentru a doua oară în noaptea asta. Şi sunt singură.

Sunt vexată de faptul că preferă să se masturbeze în faţa uşii mele şi apoi să spele urmele poftelor sale.

Jen Frederick

Nemulţumirea lui mă duce cu gândul la noaptea în care m-a trezit şi m-a scos din casă, ca să mă abandoneze la sute de kilometri depărtare, printre străini, într-un loc necunoscut. în primele şase luni după ce m-a lăsat la Boone, am adormit plângând în fiecare noapte. l-am ignorat toate mesajele, i-am respins toate apelurile telefonice şi i-am returnat toate cadourile.

în cele din urmă, am obosit să tot fiu supărată pe el. Mânia mi s-a transformat într-un dor înăbuşit. I-am citit mesajele şi toate spuneau cât de trist e pentru că m-a părăsit, dar că a făcut asta doar pentru a mă proteja. M-am agăţat de acest gând, crezând că atunci când voi fi adultă şi suficient de puternică pentru a mă apăra singură, i-aş putea dovedi că suntem sortiţi unul altuia.

Nu mi-am imaginat că se va întâmpla imediat asta. Mi-aş fi dorit, dar, realist vorbind, nu ne-am văzut de ani buni. Sigur că aveau să urmeze episoade dureroase de acomodare. Nu mă aşteptasem însă să fie atât de reticent, să-şi înfrâneze atât de mult dorinţele.

E atât de departe de a se da pe brazdă, încât am impresia că suntem în ţări diferite, chiar dacă împărţim acelaşi apartament. El e în Rusia, rece şi străin, iar eu sunt... într-o ţărişoară disperată după atenţie din partea lui.

Este acesta momentul în care renunţ? Nu. Asta vrea. Mă îndepărtează pentru că se teme. Dezgustul lui nu e faţă de mine... Nu cred asta. Se dispreţuieşte pe sine însuşi. Crede că nu are dreptul să mă dorească.

îmi trec mâna tremurândă prin păr. Partea bună e că nu mă mai consideră un copil. Pot porni de la asta. Trebuie doar să dobor bariera care-i desparte inima care mă iubeşte, de mintea care-i spune că e greşit să ne cuplăm.

Uşor, nu? Râd amar. Va fi foarte dificil, dar trofeul care mă aşteaptă la final merită efortul.
începe Operaţiunea Seducţia.
— Leka, ai idee unde-mi este furoul negru din dantelă? L-am cumpărat zilele trecute şi acum nu mai dau de el.
De fapt, e fix acolo unde l-am pus aseară: pe spătarul canapelei din camera de zi.
După câteva momente de tăcere, ies din dormitor, ca să văd dacă Leka e totuşi în bucătărie. Mi s-a părut că-l aud trecând pe lângă camera mea acum câteva clipe. Evident, e în bucătărie, aplecat deasupra cafelei.
— Leka, m-ai auzit?
— A dispărut, spune sec, fără să mă privească măcar.
— Cum adică, „a dispărut”?
— L-am aruncat.
— Ce-ai făcut?
Mă reped la coşul de gunoi. Lenjeria asta mă costase 80 de dolari, şi n-o purtasem nici măcar o dată. îi tăiasem etichetele şi o aruncasem în living. Aterizase pe canapea, de unde putea fi văzută de oricine intra pe uşă. Găsesc furoul în coş, făcut ghem. îl ridic şi-l ţin de bretele. E despicat la mijloc, şi doar o fâşie de dantelă îl mai ţine într-o bucată.
— Hmm, ce s-a întâmplat cu el?
— S-a agăţat în ceva, răspunde Leka, încă aplecat deasupra cănii de cafea.
Ceva gen pumnul lui. Oare e un semn bun ăsta?
— Sunt banii tăi, oricum, îi răspund. încă nu am primit primul salariu, aşa că l-am cumpărat cu cârdul de credit. Am crezut că nu te deranjează.
— N-ai nevoie de rahaturi de-astea, spune el.

Se ridică brusc. Picioarele scaunului scrâşnesc pe gresii',
— Poartă şi tu chestii... normale, care nu se destramH aşa uşor.
Nu poate nici măcar să spună „furou” în prezenţii mea. îmi întorc capul, să-mi ascund zâmbetul.
— E confortabil. în plus, mă face să mă simt sexy.
Mă uit pe sub gene, să-i văd reacţia.
îşi încleştează mâinile pe spătarul scaunului.
— Jobul tău e să faci curat într-o măcelărie de rahat. Nu e nevoie să te simţi... nu ştiu cum.
Ha! Nici „sexy” nu poate spune.
— Tocmai din cauza morbidităţii mediului de lucru am nevoie de astfel de chestii. Trebuie să-mi reamintesc cîi totuşi sunt femeie.
Deschid dulapul de sub chiuvetă şi arunc furoul la coş.
— Nici măcar nu l-ai purtat, izbucneşte el.
încremenesc, cu mâna pe jumătate vârâtă în coşul
de gunoi.
— De unde ştii? îl întreb surprinsă.
Urmează o pauză lungă şi apăsătoare, urmată de sunetul paşilor grei ai lui Leka ducându-se în camera lui. în secunda în care închide uşa, afişez în sfârşit zâmbetul pe care-l ascundeam.
Există o singură modalitate prin care putea să-şi dea seama că nu l-am purtat: testul mirosului. Un fior erotic mă străbate când mi-l imaginez pe Leka în living, miro- sindu-mi lenjeria intimă.
Progresez, îmi spun. E timpul să cresc presiunea.
— Ce dracu' crezi că faci? tună Leka.
Cum stau aplecată de la mijloc, cu capul în jos şi sânii atârnând, imaginea întoarsă a lui Leka e încadrată de

Te vreau
picioarele mele. Chiar şi aşa, tot îi observ frustrarea, ceea ce, într-un fel, mă bucură. Sunt mulţumită că îi provoc o reacţie, dar descurajată de faptul că, în ultimele două săptămâni, n-a făcut decât să-mi spună să pun ceva pe mine, să nu-mi mai las lucrurile peste tot şi să mă duc să mă culc.

Insistă să mă trimită la culcare, de parcă aş suferi de o mahmureală care mă determină să mă port ciudat şi, dacă aş trage câte un pui de somn peste zi, aş redeveni fetiţa docilă pe care a abandonat-o în urmă cu patru ani.

— Exerciţii. Ce ţi se pare că fac?

îmi mişc şoldurile în stânga şi-n dreapta, cum văd că face tipa pe jumătate dezbrăcată de pe ecran. Mă mişc însă destul de încet. Sunt obosită, dar nu pentru că aş face mişcare de multă vreme. Am început doar de câteva minute, imediat ce mi-a transmis Terry, portarul, că Leka e în drum spre apartament. Sunt obosită pentru că am trecut prin primele 20 de etape ale Operaţiunii Seducţia fără nicio reacţie fizică din partea lui. Lipsa unui răspuns adecvat îmi distruge moralul, ca un autobuz care izbeşte un pieton cu 60 de kilometri pe oră.

— Te uiţi la filme porno. Asta pare că faci.

După voce, pare mai agitat decât de obicei.

— Ai început cu dreptul. E un film porno, iar faptul că ţi-ai dat imediat seama de asta mă face să mă întreb cât de des te uiţi tu la aşa ceva.

Am citit pe internet un articol despre seducţie, în care scria că o soluţie pentru a-l cuceri pe bărbatul dorit este să te uiţi împreună cu el la filme porno. N-aş putea niciodată să-l conving pe Leka să facă asta, aşa că am combinat ideea cu o alta, care presupune o scenă sexy de striptease. La momentul respectiv, am crezut că e o idee

minunată, dar, văzând mutra stupefiată a lui Leka, încep să mă îndoiesc de asta.

Se precipită în living şi ia telecomanda de pe televizor.

— Deloc. Eu nu mă uit la filme porno. E ridicol ce se întâmplă. Dacă vrei să faci sport, du-te la sală.

— Dar la sală sunt bărbaţi, îl tachinez eu. Dacă vreunul se excită prea tare şi se dă la mine?

Leka strânge supărat din buze, dar nu are replică. Lumea e plină de pericole, şi există o singură modalitate de a le evita: să te ascunzi. Eu refuz să fac asta.

32. Leka

— Mai e nişte came pentru taco. Vrei?

Bit se sprijină de umărul meu, frecându-şi intenţionat sânii, fără să poarte sutien, de braţul meu.

Mi-ar fi atât de uşor s-o cuprind cu braţul şi s-o pun la mine în poală! Sau şi mai bine, aş putea să dărâm totul de pe masă dintr-o mişcare, apoi să o iau şi să o întind pe suprafaţa netedă, să-i dau jos indiferent ce tip de lenjerie intimă poartă azi – dacă poartă vreuna – şi să fac sex cu ea, cum mă tot imploră de trei săptămâni.

îmi reamintesc cât de greşit ar fi asta, îmi muşc limba până simt gust de sânge, apoi clatin din cap:

— Nu, mulţumesc. Sunt plin.

Dar nu sunt plin. Mi-e foame. Sunt tot mai flămând. De fiecare dată când mă uit la ea, mă mănâncă limba şi mă furnică degetele. Scula mi se ridică la orizontală şi creierul meu cât un bob de mazăre îmi strigă să o posed. S-o dezbrac, s-o leg de un pat şi s-o regulez în toate poziţiile la care a visat cineva vreodată şi într-o sută de altele noi, la care nu s-a gândit nimeni până acum.

Zilele au devenit o tortură. Nopţile sunt iadul pe pământ. Mă strădui cât pot, dar îmi dau seama că nu

pot sta departe de ea. Firul invizibil care ne-a legat din momentul în care am întâlnit-o mă trage înapoi. Pot să merg, pot să vorbesc, corpul meu poate funcţiona, iar inima mea stă în mâinile ei delicate.

Se duce la chiuvetă, scoate coşul de gunoi, asigu- rându-se că-şi ridică fundul cât mai mult. Observ o fâşie de dantelă verde-măr care-i acoperă o fesă apetisantă. Orice bărbat are o limită, dincolo de care cedează. Cât despre mine, de-abia mă mai controlez. O singură mişcare greşită, şi o să explodez.

Bag mâinile sub masă şi mă înţep cu furculiţa în palmă. Durerea face ca dorinţa să se diminueze întru câtva – suficient cât să nu dărâm masa şi să mă arunc peste ea.

M-am săturat de asta. M-am săturat să mă autocon- trolez când ea îşi scoate lenjeria în timp ce se uită la o reluare a unui episod din Brooklyn Nine-Nine. M-am săturat să mă prefac că nu-i observ contururile siluetei când stă în faţa şemineului într-o cămaşă de noapte atât de subţire, încât e un miracol că nu se destramă când respiră. M-am săturat să mă duc la culcare cu scula-n mână seară de seară, să mă masturbez pe furiş pentru că, dacă nu mă eliberez de presiunea asta cumva, o să explodez până la urmă.

Cel mai dificil e când vine acasă de la serviciu epuizată, pe la 10. Simt nevoia să o iau în braţe, să-i masez picioarele şi să-i pregătesc gustarea de seară, dar nu pot face nimic altceva decât să-i fac semne seci că am observat-o, pentru că mi-e teamă că dacă o ating, indiferent cât de inocentă ar fi atingerea, nu mă voi putea stăpâni.

Mai presus de toate, ochii ei sunt cei care mă fac să ajung la limită. Ei îmi spun totul. Sunt negri când e

supărată şi luminoşi când e veselă. Când e mulţumită de ea şi e pe cale să facă ceva care mă va scoate din minţi, îi apare o luminiţă în colţul ochilor. Şi mai sunt şi cazurile când ochii ei sunt mari şi senini şi tot ce pot distinge în ei este propria mea reflexie, ca şi cum eu aş fi tot universul ei.

Cum dracu' să întorc spatele la aşa ceva? E imposibil!

— Când trebuie să pleci la muncă? o întreb.

E sâmbătă şi am o speranţă vagă că e de serviciu, astfel încât scula mea să aibă timp să se dezumfle, deşi urăsc faptul că lucrează. Sunt varză.

— Abia mâine-seară. O să curăţ nişte căpşuni, pe care să le mănânc mai târziu cu îngheţată. Vrei şi tu?

îmi imaginez că-i întind desertul rece şi dulce pe corp, şi mintea mea începe să plutească.

— Leka? Leka? Hei, mai eşti aici?

Bitsy e lângă masă şi mă zgâlţâie.

— Sunt bine, îngân şi evadez în camera mea, sperând că erecţia imensă nu e vizibilă.

în timp ce mă îndepărtez, Bitsy murmură ceva ce seamănă foarte bine cu laşule.

Lunga coloană de SUV-uri negre care ocupă aleea din spate de la Marjory's mă avertizează că n-o să fiu prea mulţumit de ce o să găsesc în restaurant. Fiica lui Forţosu', care tremură ghemuită şi plânsă sub singurul bec aflat deasupra uşii din spate a localului, îmi confirmă temerile. O să fie o noapte grea.

Ştiam că Cesaro va sosi la un moment dat, dar speram, probabil fără rost, că se va întâmpla când Bitsy nu e în oraş. Nu-mi place ideea că, în acest moment, ei doi se află în aceeaşi zonă.

Scot telefonul şi trimit rapid un SMS.

Jen Frederick

Schimbare de plan. Va fi o noapte lungă. Nu mă aştepta.

Intră în schimb la ora 2. Trebuie să-i trimit o maşină. Nu am încredere în taximetriştii de noapte. După ce fac tot ce pot pentru Bitsy, îmi scot sacoul şi îl pun pe umerii goi ai Cameliei. Mi-ar plăcea să înceapă să poarte şi altceva în afară de nişte bretele transparente. E iarnă şi fetei sigur îi e frig. Nu-mi dau seama dacă norul albicios pe care-l expiră Camelia este abur sau fum de la joint.

—Ai nevoie de o maşină, să ajungi undeva?

Mason ar trebui să fie înăuntru.

— Vrei să-i spun lui Mason să te ducă acasă? Tatăl tău va mai sta ceva timp pe aici.

Clatină din cap destul de tare, încât cerceii mari îi zăngăne.

—Nu.

încă o fată care ar trebui să stea departe de ghearele lui Cesaro. Mai fac o încercare.

—Vrei o prăjitură de la Magnolia?

Eu şi Bitsy am stat două ore la coadă zilele trecute pentru ultima lor creaţie în materie de prăjituri. Nu a meritat aşteptarea, dar încântarea lui Bitsy când în sfârşit a luat prăjiturile, da.

— Nu vreau, răspunde şi îşi strânge pe corp sacoul pe care i l-am dat.

—Să-mi spui dacă vrei ceva.

Pun telefonul în buzunarul de la spate şi intru în magazie, unde Forţosu' îşi face de lucru pe lângă bucătar.

—De ce a venit? mă interesez.

Omul nu-şi ridică ochii de la plită când răspunde:

— E un transport de lansatoare de rachete şi de AK47, undeva, în nord. O grupare coreeană finanţează afacerea

Te vreau

şi umblă vorba că oamenii lui Tong vor încerca o lovitură. Cesaro vrea să se asigure că n-o dăm în bară. Ar putea însemna mai mulţi bani pe viitor.

Se întoarce spre bucătar:

—N-o întoarce încă!

Forţosu' îl apucă pe Justin de mână, ca să-l împiedice să întoarcă friptura pe partea cealaltă.

—Lui Cesaro îi place vaca moartă.

Trag cu ochiul pe fereastră şi îl văd pe Cesaro aşezat într-un colţ, deranjându-i pe ceilalţi clienţi vorbind tare şi fumând non-stop trabuc. Cei câţiva clienţi rămaşi îşi termină rapid cina. Curând, vor dispărea cu toţii, excep- tându-i pe Cesaro şi pe cei patru bodyguarzi ai acestuia. Sunt trei noi, iar al patrulea e unul dintre favoriţii răposatului Arturo, Sterno.

Ultimul e o surpriză pentru mine. De la moartea lui Arturo, Cesaro s-a descotorosit de mai toată garda veche, în timpul vizitelor precedente, era un altul în garda lui. Un est-european cu un accent puternic. Laszlo sau ceva de genul.

—Ce s-a întâmplat cu ungurul?

— Mort. A încercat să se dea la fiica lui Cesaro, aşa că şeful i-a tăiat scula şi a dat-o la câini.

Nu eram la curent cu asta.

—Când s-a întâmplat?

— Acum câteva zile. Sterno e din garda lui Helen. Acum îl înlocuieşte pe ungur.

Helen e văduva lui Arturo şi mătuşa prin alianţă a lui Cesaro.

— A adus mai mulţi oameni decât cei care-s acum în bucătărie?

—Mai sunt încă patru la hotel.

Jen Frederick

Răspunsurile lui Forţosu' sunt seci. E adus de spate şi are o brazdă pe frunte în care ai putea planta lejer câţiva copaci.

încerc să ghicesc ce-l supără.

—Fiica ta e afară.

—Ştiu. Mama dracului!

îşi trece mâna prin părul tot mai rar şi se întoarce.

— Prostuţa aia crede că va fi următoarea doamnă Ce- saro. Am încercat să-i spun că el are deja o nevastă şi trei copii şi că, chiar dacă fute la greu în stânga şi-n dreapta, nici gând să divorţeze. Nu-ţi laşi niciodată nevasta. în plus, Cammy e trecută deja. Nu e genul pe care s-o iei de soţie. Cu cât pricepe mai repede asta, cu atât mai fericită va fi.

Camelia nu a mai fost fericită de când a violat-o Ce- saro, dar Forţosu' e orb la asta. Presupun că aşa face el faţă situaţiei, altfel sentimentul de vinovăţie l-ar face să-l ucidă pe Cesaro sau să se sinucidă.

—Când e livrarea?

—Peste două zile.

Nu e aşa rău. Pot să-i cumpăr lui Bitsy un bilet de trei zile la un spa. Are nevoie de răsfăţ după cât s-a spetit la serviciu. îmi iau telefonul şi încep să caut. Trebuie s-o scot dracu' din oraş.

33. Bitsy

— Ar trebui să mergi în vizită la o prietenă, îmi spune Leka după ce răspund la telefon.

—Nu. Lucrez.

Nu-mi vine să cred că tot mai încearcă să scape de mine.

—Doar pentru o săptămână. Plătesc eu tot.

Pe fundal, aud cum cineva întreabă care e adresa temniţei.

— Audie e cu bunica ei în Connecticut. E singura rudă pe care o iubeşte cu adevărat, aşa că nu am de gând să o deranjez.

—Atunci, o excursie solo.

Pare disperat, ceea ce înseamnă că e pe cale să cedeze. Dacă plec acum, îşi va reface scutul. N-am alocat atât de mult timp şi efort pentru ca, plecând de lângă el – şi încă singură –, să distrug tot ce am construit. M-am săturat să fiu singură.

—Asta pare la fel de distractiv ca o clismă. Nu.

—Te rog, Bitsy! Trebuie să pleci, pentru siguranţa ta.

Mă holbez la telefon.

— Normal că e. întotdeauna e pentru siguranţa mea. Ce mai e acum? Lui Mary nu-i place cum îi pregăteşte friptura noul bucătar? O să mă ţin departe de Marjory's, nu te teme.
—Nu e vorba despre Mary.
—Dar despre ce e vorba?
—E... Uite ce-i, nu poţi pleca pur şi simplu?
— Nu. Ori îmi spui care-i pericolul şi mă laşi să cântăresc singură consecinţele, ori mă laşi în pace.

Nu pot să dau bir cu fugiţii de fiecare dată când Leka crede că există o problemă în lumea noastră.
—Nu poţi face măcar de data asta ce te rog?
— Nu. Pentru că mereu zici „doar de data asta”. Dar asta se-ntâmplă tot timpul şi m-am săturat, Leka.

închid telefonul, pentru că nu mai vreau să-i aud scuzele. Tot procesul ăsta în care el mă evită devine obositor. Şi rămân în pană de idei. Articolele de pe internet nu m-au ajutat cu absolut nimic. Singura opţiune pe care o mai am este să încerc să-l fac gelos, carte pe care n-am vrut s-o joc până acum pentru că am evitat să implic pe cineva nevinovat în această luptă oribilă în care suntem angrenaţi eu şi Leka.

Dar ce altceva aş putea face? Lenjeria aruncată prin apartament n-a funcţionat. Combinaţia de striptease cu yoga a fost un mare eşec. Faptul că m-am fâţâit prin casă pe jumătate dezbrăcată, că m-am întins în faţa şemineului sau că mi-am frecat sânii de el la micul dejun n-au dus la nimic. Arsenalul meu de trucuri e limitat.

Mă aşez pe podeaua din bucătărie şi mă holbez la blatul de granit, sperând să-mi vină vreo idee. Iau telefonul şi caut temniţa. Primul rezultat este o reclamă pentru un nou club care s-a deschis în centru, care promite o

experienţă de estompare a graniţelor comportamentale, îmi ţin telefonul lipit de buza de jos.

Asta să fie „munca” pe care o face Leka la noapte? Se uită la dansatoare în cuşti, flirtează cu obişnuitele barurilor şi dă pe gât cocktailuri scumpe şi stupide, în timp ce eu stau acasă îmbrăcată în nişte colanţi vechi de trei ani şi un tricou găurit, destrămat?

Mă ridic şi mă duc în camera mea, să fac inventarul garderobei. Nu prea am haine de club. Garderoba mea e compusă din uniforme şcolare, fusta oribilă pe care am cumpărat-o ca să merg cu Leka la restaurantul franţuzesc, câteva haine de firmă, câteva piese de lenjerie care încă au etichetele prinse. Nimic de aici nu o să-mi garanteze accesul într-un club. Dacă nu cumva... trec cu palma peste uniforma şcolară. Când am trecut în revistă filmele porno pentru a găsi unul potrivit „exerciţiilor fizice”, erau câteva cu fete îmbrăcate în şcolăriţe neruşinate.

Iau fusta ecosez de pe umeraş şi o pun în dreptul taliei. îmi ajunge până la genunchi, dar, dacă îi tai partea de jos, o să arăt exact ca şcolăriţele alea sexy. îmi ia o oră să-mi împletesc părul în codiţe şi să mă machiez, ca să nu arăt chiar ca o şcolăriţă adevărată, ci ca o femeie în toată firea care joacă un rol. Tricourile polo albe însă nu vor arăta sexy, indiferent cât de mult tai din ele.

îmi vine o altă idee. Dau iama în dulapul lui Leka şi mă întorc cu o cămaşă albă. E prea mare, dar asta e şi ideea. Unul dintre articolele de lenjerie pe care nu l-am îmbrăcat niciodată este un sutien transparent, din dantelă. Mi-l pun, apoi mă îmbrac cu cămaşa lui Leka.

îmi suflec mânecile, apoi leg poalele cămăşii în dreptul buricului. Ciorapii albi lungi până la genunchi şi pantofii negri aberanţi, cu toc înalt, completează ţinuta.

Jen Frederick

Oglinda înaltă de pe uşă, în care mă văd din cap până-n picioare, spune că par ieftină şi provocatoare. îmi place, îmi pun pe deasupra geaca cu puf de gâscă şi înşfac un teanc de bani. N-am un act de identitate fals, aşa că va trebui să flirtez cu paznicul şi să-i dau şpagă pentru a intra în club.

La recepţia din hol, Pete, portarul de noapte, mă priveşte bănuitor.

— Doriţi un taxi, domnişoară Moore?

— Nu, merg doar până la farmacie. Am uitat că-mi vine ciclul, aşa că baia mea arată ca scena unei crime. Sunt atâtea cheaguri...

— în regulă. Doar mă întrebam. Seară frumoasă! spune Pete şi-mi face cu mâna.

Săracul băiat, pare gata să vomite!

Ies încântată şi, după ce dispar din raza lui vizuală, opresc un taxi.

Odată ajunsă în centru, mă dezbrac de geacă şi o las pe bancheta din spate a maşinii.

— Poţi să i-o dai soţiei sau iubitei, îi spun şoferului. Nu e purtată deloc.

Taximetristul îmi mulţumeşte încântat şi demarează.

Temniţa se dovedeşte a fi un loc popular – sau aşa pare, după lunga coadă de la intrare. Câţiva paznici se învârt în faţa uşii principale, în spatele unui cordon de catifea. Verifică actele de identitate. Mă întreb dacă mai există o altă intrare, pe unde să mă furişez înăuntru.

— Te-ai rătăcit, dulceaţă? aud o voce în spatele meu.

Mă întorc şi văd un bărbat mai în vârstă – probabil spre 40 de ani – îmbrăcat într-un costum închis la culoare şi cu o cămaşă neagră, descheiată mai mult decât ar trebui. E înconjurat de alţi patru bărbaţi.

Te vreau
— Nu.
îmi doresc să-mi fi păstrat haina pe mine.
Tipul brunet mă studiază din cap până-n picioare.
— Câţi ani ai?
— Destui, pufnesc eu.
— Sunt sigur de asta, şopteşte el. Hai cu mine, te bag eu înăuntru.
îmi trece un braţ pe după umeri şi mă trage mai aproape de el.
— Cum ziceai că te cheamă?
Ştim amândoi foarte bine că n-am zis nimic de felul ăsta. în minte îmi sună puternic clopotele de alarmă.
— De fapt, aştept o prietenă. Mergem la slujba de seară.
— îţi dau eu sfânta cuminecătură, glumeşte el. Doar că nu va fi rotundă, ci lungă şi groasă.
Trei dintre oamenii săi râd zgomotos.
— Te sfătuiesc să-ţi vezi de treabă. Nu sunt genul de fată cu care să te dai în bărci.
— Serios? se miră el. Pentru că văd că-ţi place să te costumezi, şi ăsta e exact genul de fată care-mi place.
Uşa se deschide şi ne izbeşte sunetul unei voci.
— Cesaro, salonul VIP e pregătit...
Leka se opreşte brusc, stupefiat. Mie îmi vine să intru în pământ. Ştiu ce gândeşte. Cel mai rău este că i s-au împlinit cele mai sumbre temeri – pericolele oraşului au ajuns în sfârşit la mine. Cel puţin, sunt într-un loc public. Sunt paznici la uşă şi oameni la coadă. Dacă fac o scenă, tipul ăsta sigur se sperie.
— Bună, Leka, îi spun, încercând să i-o iau înainte.
Mă îndepărtez de tipul respectiv, care mă ţinea de
umeri.
— Ce mama dracului cauţi aici?

— Voi doi vă cunoaşteţi? zice tipul, Cesaro, arătând cu degetul spre noi.
— Mda. Iar ea se duce acasă. Nu-i aşa?
— Aşa-i.
Nu e momentul să-l contrazic.
— Mă duc acasă.
— Nu. Rămâi. O să ne distrăm un pic! intervine Cesaro întinzând iar mâna spre mine, dar Leka se repede în faţă şi mă trage din calea lui.
— îmi pare rău. Revin cât de curând posibil, zice Leka şi pocneşte din degete.
Un tânăr simpatic se înfiinţează degrabă.
— Mason, condu-i pe Cesaro şi pe oamenii lui în salonul VIP. Oferă-le tot ce-şi doresc. Tu...
Leka mă ia de braţ.
— Tu vii cu mine.
Astea sunt ultimele cuvinte pe care mi le adresează până ajungem acasă.
— Dintre toate tâmpeniile şi copilăriile pe care le puteai face, ţi-ai ales-o tocmai pe-asta. E cireaşa de pe tort! zbiară Leka în momentul în care trecem pragul casei.
Probabil că s-a abţinut până acum.
— Nu s-ar fi întâmplat nimic dacă ai fi fost sincer cu mine. în loc să-mi transmiţi avertismente vagi despre pericole neştiute, mai bine îmi spuneai că nu vrei să mă vadă o persoană anume.
— Am vrut să te ţin departe de aşa ceva. Te-ai gândit vreodată la asta? Că e pentru binele tău?
— Cât de greu ţi-era să-mi dai o explicaţie? Asta era tot ce-mi trebuia.
— Sunt sigur.
Clatină din cap, neîncrezător.

Te vreau

— Dacă ţi-aş fi spus că a sosit în oraş un şef de bandă căruia îi place să reguleze virgine, ai fi stat cuminte acasă?

— Da, aş fi stat acasă.

Cel puţin îmi place să cred că sunt suficient de deşteaptă cât să fi rămas acasă şi să nu-l fi urmărit pe Leka. Dar am un moment de îndoială, pe care el îl observă.

— M-ai fi urmărit oricum.

Furia i-a dispărut, şi i-a luat locul acea mină inexpresivă pe care o arborează de faţă cu toţi ceilalţi, cu excepţia mea.

— Nu! zic şi întăresc negaţia cu un gest din cap, şi-l văd cum se închide în sine. Nu! spun şi încerc să-l opresc. Nu! încetează să-ţi imaginezi ce e mai rău. Am făcut o greşeală, dar şi tu ai făcut una. învăţăm din asta. Noi doi...

— Noi doi o luăm pe drumuri diferite. Asta...

îşi flutură mâna de la unul la altul.

— Indiferent ce-a fost asta, trebuie să înceteze. E prea periculos.

Simţindu-mă neajutorată, izbucnesc:

— Tu crezi că tot ce se întâmplă în viaţa ta e periculos!

— Pentru că este! De-asta te-am trimis la o şcoală din alt stat. De-asta nu te vreau acum lângă mine!

Mă retrag împleticindu-mă, de parcă m-ar fi lovit. A fost crud şi ştie asta.

— E josnic ce afirmi, îi spun, sufocată de durere.

Se uită la mine impasibil, de parcă nu-i pasă.

— Retrage-ţi cuvintele! îi cer eu.

îşi încrucişează braţele la piept şi nu mai spune nimic.

Am luptat în trecut pentru că am crezut că pot învinge, dar dacă poate spune aşa ceva din toată inima, nu mai cred că pot câştiga. Nu bătălia asta. Nu războiul ăsta.

— De ce m-ai salvat, dacă nu mă laşi să trăiesc?!

34. Leka

Nu ştiu de cât timp am rămas nemişcat în bucătărie după plecarea ei. Ultimele ei cuvinte încă îmi răsună în urechi.

Câteva minute mai târziu, descopăr că a fost o mare greşeală să mă întorc în camera mea. De fapt, o mare greşeală a fost să închiriez un apartament cu o singură baie. Ea e prea aproape de mine. Plânsetul ei înăbuşit se aude chiar şi cu apa deschisă.

îmi sprijin braţul de zidul care ne desparte şi-mi aşez capul pe îndoitura cotului. încerc să rememorez toate motivele pentru care nu ar trebui să fiu în baia aceea în genunchi, divinizând-o, dar mintea îmi e pustie.

Un geamăt uşor se insinuează prin perete. Strâng din pumni. Aste e o tortură mai dureroasă, mai agonizantă decât orice pedeapsă născocită de mine sau de Forţosu'.

— îţi aud respiraţia, spune ea. Ştiu că eşti acolo.

De când sunt aşa subţiri pereţii casei?

— Te doresc, Leka. Te doresc atât de tare, că-mi tremură mâinile. Abia reuşesc să dorm sau să mănânc. Am făcut tot posibilul să dărâm zidul pe care l-ai ridicat între noi. Am încercat totul, mai puţin să te implor, dar

Te vreau
aş face şi asta. Dacă de asta e nevoie ca să fim împreună, te implor.

Ultimele cuvinte le rosteşte cu voce ascuţită, iar voinţa mea de oţel se topeşte imediat. Ruşinea şi dispreţul faţă de mine însumi mă distrug.

Cuvintele crude, neadevărate pe care i le-am aruncat în faţă mi-au lovit capul ca o bilă de bowling aruncată de Hulk. Am avut succes în această viaţă meschină şi stupidă pe care am dus-o pentru că, atunci când iau o decizie, nu mă răzgândesc. Din această cauză am fost considerat o persoană de încredere. Forţosu' ştie că, atunci când dă un ordin, acesta este executat bine şi la timp. Oamenii din echipa mea se pot baza pe faptul că m-am gândit la toate lucrurile previzibile şi imprevizibile şi că ei pot executa în siguranţă sarcina pe care le-o dau.

Deciziile pe care le-am luat în privinţa lui Bitsy— s-o iau cu mine şi, apoi, să o trimit departe de mine – au făcut-o să trăiască în siguranţă. Mai trebuie doar să mă ţin departe de ea până îi găsesc o nouă casă.

Unde va fi iar singură.

Unde nu va fi nimeni care să-i şteargă lacrimile.

Unde nu va exista nimeni care să o iubească.

Mă gândesc la ea, mică şi neputincioasă. Mă gândesc la ea când era bolnavă. Mă gândesc la ea când avea şapte ani şi l-a bătut pe băiatul acela mai mare şi mai puternic decât ea. Mă gândesc la zâmbetul ei machiavelic, când, în staţia de autobuz, a pus o pungă cu ouă stricate şi peşte împuţit în ghiozdanul băiatului obraznic care o hărţuia. Mă gândesc la perioada ciudată când era preadolescentă şi am rugat-o pe doamna M. să mă ajute cu treburile femeieşti pe care abia le înţelegeam – mai degrabă mi-aş fi bătut piroane în ochi decât să vorbesc cu Bitsy despre ele.

Jen Frederick

Mă gândesc la ea când, la vârsta de 15 ani, a ieşit din cabina de probă în rochia aceea albastră în care arăta ca o zeiţă coborâtă din ceruri pentru a ne blagoslovi pe noi, muritorii, cu prezenţa ei.

Mă gândesc cum ea, aflată la doar câţiva paşi de mine, plânge în baie pentru că mă iubeşte şi suferă, şi e vina mea.

Nu mai ştiu care este drumul cel bun. E înceţoşat – de lacrimile ei şi de dorul meu. Nu vreau să renunţ la ea, pentru că... o iubesc. N-am simţit că am o inimă până când n-am găsit-o pe ea. Ea a dat viaţă inimii mele, cu încrederea ei. Ea a hrănit-o, cu speranţa ei. Ea a protejat-o, cu dragostea ei.

Şi-mi cere atât de puţin în schimb! îmi cere să nu mai fie rănită. îmi cere să nu mai fie abandonată iar. îmi cere să fie iubită.

Ies din camera mea şi mă duc în baie, unde o găsesc stând pe blat, cu picioarele îndoite peste chiuvetă şi cu capul sprijinit de perete, într-un colţ. Are dâre de lacrimi pe obraji şi genele umede.

Mi se strânge inima. Am salvat-o cu atâţia ani în urmă ca să ducă o viaţă obişnuită, dar noi n-am trăit niciodată ca oamenii obişnuiţi. Eu port geacă zilnic, indiferent dacă e cald sau frig, pentru că sunt mereu înarmat. Am lăsat-o singură noaptea, în timp ce ieşeam în oraş şi făceam chestii despre care ştiam că nu sunt corecte. Justificarea mea era că banii astfel câştigaţi contribuiau la siguranţa lui Bitsy, dar, deşi am protejat-o fizic, i-am afectat inima bună.

Ce mă reţine, oare? Faptul că mă tem pentru siguranţa ei sau, de fapt, pentru a mea? Oare faptul că sunt, cum a zis şi ea mai devreme, un laş? Că mă tem că se va

trezi într-o zi, se va uita la mâinile mele pătate de sânge, va vedea negura din inima mea şi va fugi urlând, în braţele vreunui bancher în costum care-şi înşală nevasta şi-şi prizează milioanele pe nas? Asta să fie pironul care-mi ţine picioarele ţintuite de podea?

Pentru că dacă aşa este, atunci eu ar trebui să fiu dus în subsolul de la Marjory's, întins pe masa măcelarului şi făcut file, să iasă toată prostia din mine. O fac să sufere. Chiar şi acum, cu fiecare secundă care trece, durerea ei se adânceşte, creşte, alungând veselia şi dulceaţa care o caracterizează pe Bitsy a mea.

Deschid larg braţele şi ultimele rămăşiţe ale hotărârii mele de până acum se împrăştie pe podea.

— Mă predau!

— Nu vreau să te predai. Vreau ca şi tu să mă doreşti pe mine.

Se loveşte cu degetul mare în piept, iar un alt deget i se agaţă de fundiţa din dantelă care opreşte cămaşa de noapte să-i alunece de pe umeri.

îmi ţin mâinile rigide pe lângă corp, ca să nu-i smulg hainele de pe ea. Săpând adânc în sufletul meu, găsesc ultimele rămăşiţe de autocontrol. Le folosesc pentru a-mi struni mintea şi-i dau o ultimă şansă de evadare.

— Bitsy, nici măcar n-ai împlinit 19 ani. Eu sunt bătrân, şi nu mă refer doar la vârstă. Mâinile astea – întind palmele cu degetele răsfirate – sunt atât de murdare, că nici o sută de duşuri nu le-ar putea curăţa. Meriţi pe cineva la fel de decent şi de inocent ca tine. Nu un gangster îmbătrânit, care nici măcar nu ştie unde şi cum a venit pe lume.

Se trage spre marginea blatului. Cămaşa de noapte i se prinde sub fund şi-i alunecă în jos, dezvelindu-i sânii perfecţi, atârnând ca nişte fructe în pârg, gata să fie culese.

îmi ia o mână şi o lipeşte de pieptul ei. E fierbinte, şi îi simt pulsul galopând nebuneşte sub degetele mele.
— Ca şi cum povestea originii mele e una perfectă? Ca şi cum nu aş fi stat ascunsă sub pat, în timp ce maică-mea se vindea unor străini pentru droguri? Ca şi cum nu m-ar fi lăsat să fiu folosită de acei străini, în timp ce ea priza cocaină de pe masa din bucătărie? Ca şi cum nu m-ai fi salvat când şi tu erai, la rândul tău, tot un copil? Cum ţi-ai putut imagina că există pentru mine, pe lumea asta, cineva mai bun decât tine?
Mi se pune un nod în gât, nefamiliar şi nedorit.
— Vreau doar ce-i mai bun pentru tine, Bitsy. Asta am vrut mereu.
— Atunci lasă-mă să fiu cu tine, pentru că aşa mi-ar fi cel mai bine.
îmi coboară mâna, pe sub bumbacul delicat, spre ri- dicătura sânilor ei, până când îi acopăr complet cu palma. Expiră, şi vârful fierbinte al sfârcului ei îmi arde pielea.
— Ia-mă, Leka, sunt numai a ta. Am fost întotdeauna a ta, aşa cum şi tu ai fost întotdeauna al meu. Ia-mă!
Privirea ei îmi străpunge retina, şi un zâmbet îi face să se ridice uşor colţul buzelor dragi mie.
—Ia-mă, laşule!
—Laş, zici?
Degetele mi se încleştează brutal pe sânul acela moale. Un fior îmi străbate corpul. Poate că sunt. Nu m-am mai simţit niciodată atât de viu. Am fost conectat la un curent atât de puternic, încât nu voi putea reveni niciodată la viaţa pe care o duceam înainte – de un cenuşiu trist şi mohorât.
O ridic şi o duc pe braţe în dormitor, unde o aşez pe pat. Imaginea trupului ei întins pe patul meu mă izbeşte

Te vreau
ca un pumn în faţă. Mă prăbuşesc în genunchi lângă saltea.

Privirea ei neliniştită o întâlneşte pe a mea. Nu ştiu ce vede, dar trenul ăsta a rămas fără frâne şi se avântă pe şine. O fi viitorul incert, dar cel puţin vom fi împreună.

—Crezi că mi-e frică de tine? o întreb.

Mă ridic, cu alura mea intimidantă, şi o împing înapoi pe saltea. O prind de un picior şi i-l îndoi de la genunchi.

—Ai avea dreptate să crezi asta, continui eu.

Mă aplec şi o sărut pe partea interioară a genunchiului.

—Mă sperii îngrozitor, mai adaug.

—Şi ce-o să faci în legătură cu asta?

îi ridic poalele cămăşii de noapte şi dezvelesc o fâşie de mătase şi dantelă care acoperă părul negru şi îngrijit. Duc un deget chiar în mijloc. Când îl scot, vârful este umed. Scula îmi tresaltă veselă. N-o să rezist mult.

— Eşti prea bună pentru unul ca mine, Bit, dar tu mi te-ai oferit, aşa că nu mai există cale de întoarcere. Cireaşa asta e mea, acum şi întotdeauna.

Ea tresare, iar şoldurile ei răspund printr-o unduire instinctuală, neexersată. îmi acopăr gura cu dosul palmei. Fanteziile mele prind viaţă acum.

Pielea ei e ca mătasea, dar nu precum cea ieftină vândută la metru în Midtown, la colţ de stradă, ci una fină, care se ţine sub sticlă şi pe care n-o poţi atinge decât dacă eşti plin de aur şi diamante.

Plimb o mână aspră, bătătorită, pe un picior auriu, făcând o călătorie lentă de la pielea netedă de la gleznă, pe gambă, pe rotulă şi apoi până la curbura coapsei. Mâna îmi tremură uşor pe tot acest parcurs. Ating o operă de artă.

Ce mă surprinde e că încă nu am penetrat-o. Partea de jos a corpului îmi palpită ca o măsea care doare. Accept cu plăcere durerea. E singura care mă ajută să nu trec direct la acţiune.

— Simt că mor! geme Bitsy.

Degetele ei, albe la încheieturi, se înfig în saltea. 1 se arcuieşte spatele, ridicându-i sânii. Sfârcurile sunt tari şi mă imploră să le iau în gură.

Vreau s-o ating peste tot dintr-o mişcare – pe talia curbată, în locul secret din spatele urechii, la păsărică dulce care-mi face timidă cu ochiul, în timp ce freamătă de o nevoie neostoită. Parcă sunt cu capul în nori. Eu am făcut-o să simtă asta. Eu, nu vreun alt bărbat din lumea asta, doar eu. S-a păstrat pentru mine. Mă doreşte.

Merită mult mai mult. Merită un bărbat din centrul oraşului, cu mâinile curate şi cu un cont gras în bancă. Merită o casă pe malul mării, vacanţe pentru care îţi trebuie paşaport şi un cămin sigur la care să revină seara. Nu-i pot oferi nimic din toate astea, dar ea tot pe mine mă vrea.

E stânjenitor şi, totodată, înălţător.

Eu mă aplec. Ea se arcuieşte în sus. Gurile ni se întâlnesc şi se contopesc. Scoate un ţipăt scurt, ca o pisicuţă extaziată care are parte de prima zgârietură. I se depărtează buzele şi limba mea îi alunecă în gură. N-am mai făcut niciodată asta, aşa că o iau pe îndelete, să savurez momentul.

Plăcerea îmi intoxică sângele. Totul încetineşte şi timpul devine un concept străin. Nu sunt pe deplin conştient de ce e în jurul meu. Forţosu' şi echipa ar putea bate chiar acum la uşă, aragazul ar putea lua foc, o bombă ar putea cădea dincolo de uşă. Aş fi surd şi insensibil la toate astea.

Te vreau

întreaga mea existenţă s-a redus la mica făptură de sub mine. Gura ei e singurul lucru pe care-l mai pot gusta. Suspinele ei sunt singurele sunete pe care le mai pot auzi. Trupul ei cald şi îmbietor e tot ce mai pot atinge.

Nu observ când cearşafurile alunecă de pe saltea, nici că s-a făcut rece în casă, din cauză că am uitat să pornesc centrala. în acest moment, ea e totul pentru mine şi mă bucur de asta.

Unghiile ei îmi intră în piele când mă trage spre ea.

—Acum! mă roagă ea.

— Nu încă.

îmi depărtez scula de păsărică ei tentantă. Vreau să-i explorez tot corpul mai întâi. Simt adâncitura de la baza gâtului şi umbra de sub ridicătura sânilor. Răsucesc unul dintre sfârcuri între degete, iar pe celălalt îl iau în gură şi îl sug cu poftă.

începe să respire sacadat, la intervale neregulate.

—Atunci, acum! Te vreau chiar acum!

Mă mănâncă să-i fac pe plac. Scula mea e tare şi disperată, dar ceva încă mă reţine.

— Bit, dacă fac asta, dacă noi facem asta, n-o să mai... nu pot să mai...

—Nu poţi să mai renunţi la mine?

îmi ia mâna într-a ei şi mă trage spre ea, până când sânii ei ard pe pieptul meu.

— Nu crezi că o să mai poţi renunţa la mine? Vai, Leka, dar şi eu sunt în aceeaşi situaţie. Vreau să te ţin aici, lângă mine, atingându-ne, pentru totdeauna. Asta mi-am dorit mereu. Nu va exista niciodată un alt bărbat pentru mine. Dacă nu mă vrei, o să mă fac pustnică. Destinul ne-a împărţit o mână groaznică la jocul de cărţi al vieţii, dar în compensaţie ne-a adus împreună. Te opui sorţii dacă

mă îndepărtezi acum. Trebuie să mă iei, pentru binele omenirii.

Cu ultimele cuvinte mă tachinează şi mă provoacă, dar e un licăr de incertitudine dincolo de ochii ei, o anume vulnerabilitate care-mi arată că aş putea s-o distrug cu uşurinţă dacă aş vrea, dar nu posedând-o dur sau nepotrivit, ci alungând-o.

O mângâi pe obraz cu degetul mare, aspru.

—Nu pot să fiu responsabil pentru declinul umanităţii.

—Nu-i aşa?

Mă aplec şi o muşc uşor de lobul urechii.

— Nici nu te pot lăsa să te faci pustnică. Tot o crimă ar fi şi asta.

—Aşa m-am gândit şi eu.

îi ridic şoldurile cu o mână. Ea se freacă de mine şi-mi umezeşte scula, excitându-mă dincolo de limită.

—Acum nu mai poţi da înapoi, zice.

— Nici nu vreau.

înghit în sec şi încet, cu grijă, împing capul gros al sculei în deschizătura ei strâmtă. Trupul i se deschide, dar se simte şi o rezistenţă. Mă opresc şi respir adânc, gândindu-mă să mai aştept, să mă abţin încă un minut, ca să nu stric această primă experienţă a amândurora.

—Mai mult.

Se unduieşte uşor sub mine.

—Vreau mai mult.

Şi eu, Bit, şi eu. Scula mea arde de dorinţă. O bag puţin mai adânc, şi ţesuturile ei umflate se strâng fierbinţi în jurul ei. Sprijinindu-mă pe o mână, mă aplec să îi iau iar sfârcul în gură. Ea reacţionează muşcându-mă de umăr. Avansez.

Te vreau

Scoate un ţipăt, dar mă prinde înainte să mă pot retrage.

— Dacă nu mi-o tragi acum, o iau razna.

— O fac mai încet pentru binele tău.

Strâng din dinţi.

— Prima oară doare.

— Astea-s poveşti de neveste bătrâne. Nu toată lumea simte durere prima oară.

înghit în sec.

— Bitsy, dă-mi voie să...

— Nu!

O doare. Ştiu, dar nu mă pot opri. Pasiunea m-a cuprins şi, până nu se scurge totul din mine, nu sunt bun de nimic. O să mă revanşez faţă de ea. O să-mi petrec restul zilelor şi nopţilor revanşându-mă faţă de ea.

— îmi pare rău, îi şoptesc în ureche şi marchez pentru ultima oară.

Sperma ţâşneşte din mine de parcă aş fi spart un hidrant. Sămânţa adunată într-o viaţă îi umple canalul uterin, scurgându-se printre noi, deşi sigiliul dintre sexul meu şi al ei e atât de strâns, că ar putea trece un examen de laborator.

— îmi pare rău.

De data asta e mai degrabă o rugăciune pentru iertare decât o scuză.

Ea mă surprinde iar, agăţându-se cu braţele de mine şi râzând. îmbrăţişându-mă tare, îmi şopteşte la ureche:

— Te iubesc, Leka Moore. Te iubesc!

Şi am din nou erecţie.

35. Bitsy

— Futu-i, te iubesc, Bit! Te iubesc atât de mult, că aş vrea să-mi smulg inima din piept, pentru că aş fi distrus fără tine.

Leka tresare şi geme sub mine ca un armăsar pur-sânge după o cursă epuizantă.

Când mă pătrunde, doare. O durere cum nu am mai simţit până acum, dar, dincolo de durere, există o rază de bucurie, un orizont al plăcerii. Am visat la momentul ăsta, în care trupurile noastre se contopesc ca într-un fel de sfântă comuniune. în fanteziile mele, îl auzeam rostind aceste două cuvinte. Durerea se retrage şi sufletul mi se umple de o bucurie efervescentă, care se eliberează prin râs.

— Ce e de râs? mă întreabă Leka, sprijinindu-şi fruntea transpirată de umărul meu.

Se sprijină pe un braţ, ca să nu mă strivească.

îl îmbrăţişez strâns, dorindu-mi să fiu strivită de el.

—Sunt fericită.

— Fericită? înseamnă că nu mi-am făcut treaba, pentru că eu sunt sfârşit.

Coboară de pe mine şi se aşază pe spate.

—N-am putut rezista mai mult de câteva mişcări.

în vocea lui se simte o nuanţă de neplăcere care-mi străpunge norul de fericire. Mă ridic într-un cot şi îl privesc nedumerită.

— Care-i problema?

— Eu.

îşi trece o mână prin păr, apoi coboară brusc din pat.

— Stai acolo, îmi ordonă.

Din baie, se aude cum dă drumul la apă.

Mă uit jos, între picioare, şi aproape ţip din cauza şocului.

Dă fuga înapoi, cu un prosop ud în mână.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Nimic.

Mă uit în jur, căutând ceva cu care să mă acopăr. Nu-l pot lăsa să vadă mizeria, că s-ar putea să sară pe fereastră.

— Am observat deja, recunoaşte el.

Se aşază lângă mine şi patul se lasă într-o parte. Grijuliu, îmi îndepărtează mâinile de pe coapse şi îmi pune compresa cu apă călduţă între picioare.

— Te doare tare?

— Nu.

— Nu mi-ai spune dacă te-ar durea, aşa-i?

Oftează şi mă mângâie pe păr.

— Cât de tare te doare? Am nişte analgezice, dacă vrei. Din alea adevărate, nu rahaturile de la farmacie.

— Ar trebui să ştiu de ce ai aşa ceva în casă?

— Nu.

Scutur din cap. Există lucruri despre care nici el nu va dori să vorbească vreodată. înţeleg şi accept asta. Nu trebuie să ştiu detaliile. Cât timp nu-i afectează sentimentele faţă de mine, poate avea secrete. Ştiu că le consideră ruşinoase.

)en Frederick
— A fost mai mult şocant decât dureros.
Are buzele strânse şi-mi dau seama că e nemulţumit de el însuşi. După ce mă şterge bine, se duce iar la baie, să lase prosopul. între timp, eu îmi pun cămaşa de noapte şi scot aşternuturile de pe pat.
Când se întoarce, sunt pe punctul de a îmbrăca salteaua cu un cearşaf curat, cu elastic. Fără să zică nimic, el se duce în celălalt capăt al patului şi mă ajută să-l întind bine. Când se apleacă să apuce cearşaful, observ că are o erecţie imensă. Scula lui grea se bălăngăne în aer.
Dorinţa îmi inundă venele. Cum de îl doresc iar?
Respiră agitat. Clatină din cap.
— Nu. Treci în pat, Bit!
Mă bosumflu.
— Nu vreau.
— Treci în pat, îmi ordonă el cu o voce tăioasă.
Nu-mi pot suprima un fior de plăcere. îmi reamintesc scena din Secretara, când Lee e întinsă pe biroul lui Edward şi chipul ei se luminează de plăcere la fiecare palmă primită.
— Şi ce-o să-mi faci? O să mă pălmuieşti la fund?
Are o licărire în ochi.
— Nu mă provoca, Bit!
Dar eu vreau asta. Vreau să-l întărât până îşi pierde controlul iar, şi iar, şi iar. Vreau să fie liber cu mine cum n-a mai fost şi nici nu va mai fi vreodată cu altcineva.
Duc mâna la tivul cămăşii de noapte şi-mi plec capul cu falsă pudoare.
— Mi-e frică de întuneric, Leka. Dacă vine vreun monstru după mine? Nu ştiu ce să fac. Să o iau la fugă? Să-l las să mă posede acum?
Un mârâit cutremură camera.

Te vreau
— Peste cadavrul meu!
— Şi dacă monstrul încearcă să-mi smulgă cămaşa de noapte?
Ridic poalele cămăşii de noapte până mi se văd clar coapsele.
— Şi dacă vrea să mă atingă aici?
Cu mâna cealaltă, apăs pe clitorisul care-mi freamătă.
— Doar pe tine te-am avut acolo, îi spun.
Nările îi freamătă, iar pometii proeminenţi i se înroşesc.
— Şi doar pe mine o să mă ai acolo, replică el.
— Dar dacă mons...
Nu apuc să termin propoziţia, că e deja lângă mine, ţintuindu-mă pe saltea.
— Acum eşti a mea, Bitsy. Te-ai păstrat pentru mine.
îmi depărtează picioarele.
— Mi te-ai dăruit mie.
îmi ridică şoldurile.
— Păsărică asta e a mea de-acum.
Gura lui coboară pe corpul meu. Prima oară când mă linge peste deschizătură, am un şoc. Nu ştiam cât de sensibilă sunt acolo, jos. Nici cât de mult îmi doream asta. în cărţile porno pe care le citeam online eu şi Audie, fetelor le plăcea la nebunie să fie gustate acolo, jos, dar, cum se întâmplă întotdeauna când citesc ceva, nu eram convinsă că în realitate e la fel de bine ca în ficţiunea imaginată de autori. E aproape prea bine.
încerc să mă smulg din strânsoarea lui.
El se depărtează un pic şi ridică o sprânceană.
— Vrei să mă opresc?
— Nu! strig eu, dezolată când nu simt magia limbii lui. Nu te opri!

Mă plesneşte uşor peste fund.

—Atunci, nu te mai mişca.

E o luptă. Atingerea lui mă face să mă zvârcolesc. Am între picioare terminaţiile unor nervi despre care nici nu ştiam că există. Fac eforturi să mă abandonez acestei plăceri care-mi străbate corpul până la degetele de la picioare, lăsând senzaţiile să se formeze ca nişte valuri care se izbesc de un baraj, gata să-l dărâme.

Când se opreşte din nou, o face ca să înlocuiască limba cu un deget lung şi aspru. Eu suspin, în timp ce el mă mângâie delicat.

—Asta e, Bit. Aşa ar trebui să te simţi.

—Ca şi cum aş muri? îngân eu.

El chicoteşte. Bărbatul ăsta râde, fir-ar să fie!

—Da, chiar aşa.

Apoi introduce încă un deget.

— Eşti atât de frumoasă acolo, jos. Mult contrast. întunecat şi luminos, roz şi purpuriu. Ca o floare exotică. Şi aici – mă ciupeşte de clitoris –, cum se numeşte mijlocul?

—Os... stamină? şoptesc.

—Da, aşa.

Mă ciupeşte din nou şi aproape că-mi pierd cunoştinţa.

Nu are nicio legătură cu ce am simţit prima oară. Asta mă face să jinduiesc şi să tresalt, golită şi împlinită totodată. Vreau mai mult. Mult, mult mai mult. Dar dacă mă mişc, se va opri, iar eu nu vreau să se întrerupă acest val de plăcere intensă.

Bagă şi al treilea deget, şi înlocuieşte degetul mare cu gura, sugându-mi tare clitorisul. Mi se chircesc degetele de la picioare de la torentul de senzaţii care explodează,

insinuându-se în fiecare ungher al fiinţei mele, până sunt redusă la un corp care tremură şi suspină, extenuat. Dar el nu opreşte atacul. Mă răstoarnă pe spate şi mă pătrunde.

Ţip, dar, de data asta, nu de durere. De data asta e minunat. De data asta simt numai plăcere. De data asta înţeleg de ce există oameni care-şi distrug vieţile doar ca să mai aibă parte de o astfel de euforie.

Mă sărută pasional pe gât în timp ce-mi invadează trupul. De data asta, se mişcă mai lent, mai calculat. Simt fiecare centimetru al organului voluptuos care-mi atinge extremităţile nervilor excitaţi. îmi ridic şoldurile şi mă mişc în acelaşi ritm cu el – sau cel puţin încerc.

— Nu te mişca, încă nu vreau să termin, geme el.

E dificil să stau nemişcată. Mă zvârcolesc la atingerile lui. Strânge din dinţi şi se prinde cu mâinile de marginea saltelei, în timp ce eu îi oblig trupul să se mişte. Este perfect modelat, cu pătrăţele dure de muşchi acoperite de carne fierbinte şi catifelată. Vreau să-l ating peste tot în acelaşi timp. îmi blestem mâinile, prea mici pentru asta.

— Mă omori, mârâie el. Nu mai rezist mult.

Când vorbeşte, îi simt şuieratul din piept. Şi-a sprijinit braţele lângă capul meu, şi tremură din toate încheieturile. E nevoie de un efort imens din partea lui ca să-mi permită să-mi explorez senzaţiile în timp ce îl simt tare în mine. îi simt pulsul accelerat şi bătăile rapide ale inimii când se mişcă. Sudoarea îi străluceşte pe frunte şi pe piept.

Cu admiraţie, îmi trec mâinile peste umerii lui şi peste braţele tremurânde. Nu-mi vine să cred că facem dragoste. Nu-mi vine să cred că sunt în braţele lui. Nu pot crede nimic din tot ce se întâmplă şi, cu toate astea, e real.

Mă întind şi îl sărut, delicat şi efemer.

— Atunci n-o face.

Trece impetuos la treabă. îşi desprinde mâinile de pe saltea şi pe una şi-o strecoară sub mine, ca să mă ţină de fund. Pe cealaltă şi-o sprijină lângă capul meu. Se propteşte cu un genunchi în saltea şi împinge cu putere. Respiraţia lui zgomotoasă răsună în cameră când mă pătrunde şi atinge un loc sensibil, tăindu-mi răsuflarea, dar el continuă să atingă locul acela iar şi iar, până îmi pierd controlul. Termină odată cu mine şi ne lăsăm amândoi purtaţi de valul acela de entuziasm până la extenuare.

Gâfâind epuizată, dar, vai, atât de satisfăcută, îmi descolăcesc picioarele de pe fundul lui şi braţele de pe umerii lui. El se prăbuşeşte lângă mine şi mă îmbrăţişează strâns. Ne agăţăm unul de altul, încercând să ne recăpătăm respiraţia, să ne ordonăm gândurile.

Mă întreb dacă şi el trăieşte aceeaşi stare de exaltare şi, cum sunt slăbită din cauza partidei de sex, dau glas gândurilor mele:

— Pentru tine a fost bine? Nu, nu răspunde. Nu ştiu de ce am întrebat.

Chicoteşte uşor şi mă strânge în braţe.

— Mai bine ca niciodată.

Rânjetul lui mă scoate din minţi. Adun bruma de energie pe care o mai am şi îl lovesc cu o pernă.

— Asta ce vrea să însemne? Că te lauzi cu toate femeile pe care le-ai avut?

Evită întrebarea râzând, ceea ce mă enervează şi mai tare. Găsesc şi mai multe resurse de energie şi îl lovesc în cap şi cu perna lui. Se luptă să mi-o smulgă din mână şi mă acoperă cu trupul lui greu. Are din nou erecţie, dar nu pare să observe. îmi trage însă degetele spre marginea cearşafului.

Te vreau
— Vrei să mă ţin de ăsta?
Mă răsucesc în pat.
— Nu.
Trage de cearşaf şi văd că s-au desfăcut cusăturile saltelei.
— Eu am făcut asta? întreb ţuguindu-mi buzele.
Nici măcar nu-mi amintesc să fi apucat marginile saltelei, dar au fost minute bune în care am plutit în afara corpului meu. Aş fi putut să fac o gaură în zid cu piciorul şi tot nu mi-aş fi dat seama.
— Nu, eu am făcut-o. Eu n-am...
Se opreşte şi se freacă la tâmplă cu podul palmei. Obrajii i se îmbujorează uşor. Este... jenat? E vorba despre faptul că e virgin? Mă topesc toată de cât de adorabil e.
— N-ai făcut niciodată sex, îi spun domol.
— Deci, ştii.
Nu e chiar o întrebare.
— Când ţi-am spus că nu mi-am tras-o cu altcineva, ţi-ai dat seama că vreau să spun că n-am făcut-o niciodată.
— Da.
— Ai intuit bine.
Aprob din cap, pentru că nu am încredere în ce aş putea spune. Sunt mult prea fericită. Exagerat de extaziată. îmi vine să bat din palme, dar nu vreau să par prostuţă. îmi dreg vocea.
— Nici eu, mă destăinui, uitând pe moment de mizeria pe care o curăţaserăm mai devreme.
Colţurile gurii i se ridică.
— Mda, mi-am dat seama.
Bag degetul în materialul destrămat şi mă întreb câtă forţă trebuie să ai ca să rupi o ţesătură cu mâinile goale. Apoi încep să chicotesc.

— Ce este?
Continui să chicotesc din ce în ce mai tare, până ajung să râd în hohote.
— Ce este? repetă el pe un ton agasat.
— E ca atunci când a bătut Edward perna, reuşesc să articulez.
Nu are nicio reacţie.
îmi recapăt răsuflarea.
— îţi aminteşti de vampirul strălucitor?
L-am obligat să se uite la saga Amurg când aveam vreo 12 ani. Mi-a acoperit ochii cu palma în timpul celei mai penibile scene de sex filmate vreodată. M-am uitat mai târziu pe YouTube, să văd ce pierdusem, respectiv nimic. Vag, mă întreb dacă Leka e conştient câte scene de sex găseşti pe YouTube. Mă decid să-i protejez inocenţa şi să ţin pentru mine informaţia asta.
— Am încercat să-l uit, recunoaşte el.
Mă cuibăresc în braţele lui.
— Ai stat să vedem împreună toate cele patru filme. Aşa mi-am dat seama că mă iubeşti.
— N-a fost chiar aşa de rău, spune el, dar cred că ar zice orice în mahmureala de după sex.
— A fost oribil. Zi măcar o scenă bună.
Amuţeşte şi mă mângâie absent pe mână cu un deget. E atât de liniştitor şi sunt atât de obosită după sex, că mi se închid ochii de somn. Când sunt gata să aţipesc, spune:
— Scena de baseball?
Râd obosită şi îl îmbrăţişez strâns. N-aş mai putea iubi pe nimeni cum îl iubesc pe Leka. Cine altcineva şi-ar stoarce creierii să găsească o scenă bună într-un film prost, doar ca să nu adorm eu dezamăgită? Nimeni.

—Să nu mă mai părăseşti. N-aş rezista.
—N-o voi face.
—Promiţi?
—împreună pentru totdeauna!

Aceste cuvinte sunt aproape mai bune decât sexul. Aproape. Adorm cu zâmbetul pe faţă.

Trece o lună. O lună încântătoare, magnifică, în care singurul motiv de ceartă a fost să stabilim cine pregăteşte micul dejun. Câştig de fiecare dată, pentru că Leka, surprinzător, are foarte puţin autocontrol în prezenţa mea. E ca şi cum primul nostru sărut a perforat barajul lui emoţional, iar orele de sex l-au făcut pur şi simplu praf.

încerc să nu profit de vulnerabilitatea lui. Audie m-ar fi presat să-l storc de bijuterii, maşini şi proprietăţi imobiliare, pentru cazul în care se răzgândeşte mai târziu în privinţa mea, dar singurul lucru pe care mi-l doresc de la Leka e dragostea lui, care se revarsă asupra mea.
—De ce te-ai trezit aşa devreme?

Leka vine în spatele meu, îmi trage în jos rochia de mătase şi mă sărută uşor pe umăr.
— Lucrez tură dublă azi. Cindy, fata din tura de zi, o duce pe bunica ei la spital pentru o operaţie la şold.

Leka se încruntă.
—Mi-ai zis asta de ieri? Că nu-mi amintesc.
— Nu. Ştiam că n-o să-ţi convină şi nu voiam să pierd timpul certându-mă pe tema asta, aşa că am aşteptat până în dimineaţa asta să-ţi zic.

Mă las pe spate şi îl sărut pe bărbie. Singurul lucru care-l face nefericit pe Leka e slujba mea. El crede că ar trebui să stau acasă cu fundul pe canapea şi să nu fac nimic.

Jen Frederick
— Tură dublă? pufneşte el.
întorc ouăle cu grijă şi verific sosul de unt şi smântână.
— Tură dublă. Nu e sfârşitul lumii.
— Eşti obosită şi după una singură.
— Ştiu, dar nu mă deranjează. E o muncă cinstită şi m.1 simt bine când încasez salariul. E plăcut să plătesc diverse chestii cu banii câştigaţi de mine.
— în regulă, spune el.
Surprinsă, sunt pe cale să scap ouăle de pe spatulă.
— Fără ceartă?
îşi trece o mână prin păr, dar nu reuşeşte decât să şi-l ciufulească adorabil.
— Dacă ţie îţi place, trebuie să fiu fericit pentru tine. Presupun că te-ai plictisi stând toată ziua degeaba.
— M-aş plictisi enorm.
— Te-ai putea înscrie într-unui dintre cluburile alea, sugerează el.
Termin de pregătit micul dejun. Leka duce farfuriile pe masă şi îmi ţine scaunul, să mă aşez.
— Ce fel de cluburi?
— Habar n-am. Uneori, bancherii cu care... hmm... lucrez vorbesc despre cluburi.
îmi ascund un zâmbet.
— Nu cred că ai vrea să-mi'petrec timpul în astfel de cluburi. Majoritatea sunt populate cu bărbaţi cu ego-uri exacerbate, care adună puncte culcându-se cu fotomo- dele sau actriţe. Sau şi cu unele, şi cu altele.
Leka se încruntă imediat.
— Atunci, fără cluburi. Clar, fără cluburi!
— O să mă duc la nişte ore de spinning. E o sală aproape de serviciul meu, aşa că pot merge acolo înainte de a

Te vreau
intra în tură. Sper să rămân în schimbul de noapte, ca să ni se suprapună mai bine programul.
—Eu nu prea am un program fix.
— Ştiu asta, dar în general eşti plecat noaptea şi, astfel, ne putem petrece zilele împreună, în loc să mă ţin după tine în mijlocul după-amiezii.
Se joacă o vreme cu mâncarea de pe farfurie.
—Nu mă întrebi niciodată despre munca mea.
—N-am crezut că ai vrea să vorbeşti despre asta.
— Nu vreau, recunoaşte el. Dar cuplurile îşi spun toate rahaturile, nu?
— Presupun, dar împărţim absolut totul, de la baie la pat.
îl iau de mână, pe care şi-a strâns-o pumn.
— Nu e nevoie să aflu astfel de lucruri. Doar mă iubeşti, nu-i aşa?
—Sigur.
—Atunci nu mai e nimic de discutat pe tema asta.
Dar, undeva în mintea mea, o voce îmi spune că nu
e chiar aşa, însă o ignor, pentru că Leka mă iubeşte. Asta e tot ce contează.

36. Leka

S-a întors Cesaro. Aparent, ca să supravegheze un transport de arme pe teritoriul grupării noastre, dar mă tem că altul este adevăratul motiv. Sunt îngrijorat de când l-am abandonat la club ca să o duc pe Bitsy acasă. Ca să pot dormi noaptea, mi-am spus că a uitat-o între timp.

Dar a revenit, şi nu s-a mai întâmplat aşa ceva într-un răstimp atât de scurt. în timp ce Justin e atent la mâncarea pentru Cesaro, de pe aragaz, eu îmi trec degetul peste tăişul cuţitului de filetat carnea. E suficient de ascuţit pentru a tăia gâtul unui om. Mary a folosit un cuţit identic pentru a-i tăia gâtul lui Gerry acum câţiva ani. Aş putea să-l folosesc şi eu pentru a omorî un bărbat, exact la aceeaşi masă.

Plăseaua mi se odihneşte în palmă. Eu însă prefer armele de foc. Poate că ar fi mai bine să-l împuşc.

Se deschide uşa de la bucătărie şi apare Sterno.

— Te caută o femeie, Părinţelule.

— O femeie? întreabă Justin şi Forţosu' la unison.

Toţi trei se întorc spre mine, iar mie mi se înmoaie genunchii. La dracu', nu! E Bitsy. Sunt sigur. Scap cuţitul din mână, dau fuga la uşă şi o deschid brusc, fiind cât

Te vreau

pe ce să-l strivesc pe Sterno în goana mea. Superba mea iubită e la o azvârlitură de băţ de masa lui Cesaro – cu părul ei prins la spate cu o bandană roz, îmbrăcată casual, cu nişte blugi mulaţi deschişi la culoare şi un pulover negru şi gros care i-a alunecat de pe un umăr, dezvelind breteaua subţire a maioului din mătase.

în lumina palidă a restaurantului, acel petic de piele pare aur topit. Toată lumea vrea să-l atingă.

— Nu ştiam că o cunoşti pe fată, Sterno, răsună vocea lui Cesaro din celălalt capăt al restaurantului.

— A ajutat la identificarea asasinului unchiului tău, răspunde Sterno din spatele meu.

—Ah, o eroină. Vino mai aproape, fetiţo! Abia te văd.

Cesaro îşi flutură degetele.

E cel mai negru coşmar al meu devenit realitate. Ajung lângă Bitsy din trei paşi şi o ascund pe jumătate în spatele meu.

— Cesaro, mă bucur să te văd! Mâncarea ta e gata imediat, spun.

Cesaro arborează un zâmbet crud.

— Mă bucur că ni te alături, Leka. Nu ştiam că faci şi treabă de ospătar. Vreo problemă la braţul în care ţii arma?

—Braţul în care ţin arma e bine, mersi.

Ţi-aş putea zdrobi faţa cu el, ca să vezi de aproape cât de bine funcponează.

Cesaro râde.

— Bun, bun. Nu am vrea să fii acolo, cu noi, dacă n-ai putea trage cu arma. Nu prea ai fost bun la nimic altceva. Bine că ştim cum stăm.

îndreaptă un deget spre stânga mea, unde e Bitsy, care mă ţine de braţ.

)en Frederick
— Ea cine e? O ţin minte din seara aia, când am fost la club. Aveam de gând să sărbătorim împreună, când ea şi-a făcut apariţia într-o costumaţie delicioasă, dar tu al luat-o de lângă mine înainte să apucăm să ne cunoaştem mai bine.
— E sora lui, spune Forţosu', care se apropie de mine ridicându-şi pantalonii.
— Nu seamănă deloc, ciripeşte unul dintre oamenii lui Cesaro.
— N-are importanţă pentru mine, ridică Forţosu' din umeri, ţinându-şi o mână în dreptul genunchiului. Sunt împreună de când ea era mică.
— Interesant, zice Cesaro şi bate darabana cu degetele pe bărbie. Ştii ce mi-a răspuns fata când am întrebat-o cine e?
—Nu.
— Sunt a lui Leka. Atât a spus. Am întrebat-o cine e, şi ăsta a fost răspunsul ei. Loialitatea ta e extraordinară, omule. Extraordinară. Nu mai vezi aşa ceva în zilele noastre. Fiecare are propria agendă. Fiecare îşi vede interesul. Aşa-i, Sterno?
—Eu servesc familia, răspunde Sterno sec.
Futu-i! Să fie ăsta vreun test pentru oamenii lui Cesaro? Dacă e aşa, ne aşteaptă vremuri grele. Mă străduiesc să respir normal, să nu reacţionez în niciun fel, să nu arăt cât de înspăimântat sunt. Cesaro e un om crud, care are o abilitate stranie de a-şi da seama ce e important pentru un om, pentru a-l deposeda de lucrul sau de persoana respectivă. A distrus-o pe Camelia şi ar face acelaşi lucru şi cu Bitsy. Trebuie să am grijă. Nu am voie să greşesc.
— Du-te şi vezi în ce stadiu e mâncarea lui Cesaro! îi ordon.

Pe Bitsy o enervează că-i dau ordine, dar se duce fără să comenteze. O urmăresc toţi cu privirea, în afară de mine. Eu stau cu ochii pe şarpele din încăpere.

Când se închide uşa în urma ei, Cesaro îşi ridică privirea pofticioasă şi o întâlneşte pe a mea. Un rânjet i se întinde pe faţă.

— Fata ta nu poate avea mai mult de 18 sau 19 ani. Costumaţia pe care o purta data trecută părea veritabilă. Am avut întotdeauna o slăbiciune pentru fetele în uniformă.

Nu spun nimic, pentru că ştiu ce urmează. Mental, plănuiesc scăparea pentru Bitsy. Bilet de avion diseară, spre Orientul îndepărtat, apoi altul către Maldive, unde am o casă pe care am cumpărat-o acum câţiva ani, când am aflat că Cesaro are majoritatea contactelor concentrate în Europa de Vest. Odată plecată, îi trag un glonţ în cap lui Cesaro şi oricui mai respiră în direcţia lui Bitsy. O să curgă râuri de sânge pe coasta estică, dacă de asta e nevoie.

— Nu mi-am dat seama că avem atâtea în comun, continuă el. Şi mie îmi plac tinere. Cât vrei?

— Nu e de vânzare.

— Oricine este. în plus, tu eşti al meu, aşa că şi ea îmi aparţine. Aş putea s-o iau fără să-ţi ofer vreo compensaţie materială, dar n-ar fi corect. îmi place să-mi tratez corect angajaţii.

— E sora lui, repetă Forţosu'.

Ştie că m-ar putea pierde într-o astfel de situaţie. Sunt cel mai bun soldat de aici. Nu s-a pierdut niciun transport şi n-a fost ratată nicio misiune de care m-am ocupat eu. Cesaro n-o fi în stare să citească situaţia, dar Forţosu' ştie că, fără mine, zilele lui la conducerea acestui teritoriu sunt numărate.

— E adevărat, Leka? Fata aia e sora ta, sau vreo bucăţică pe care ai crescut-o de mică, ca un pedofil bolnav?

Cesaro se lasă pe spate, întinzându-şi braţul pe spătarul canapelei de piele.

—E sora mea, răspund.

Dacă n-ar fi aşa, ar fi mâncată. Ar fi trecută de la unul la altul ca o ţigară, fumată până rămâne doar un chiştoc, apoi strivită sub bocancul cuiva.

—Şi-mi spui că nu pot avea ceva ce-mi doresc?

E o întrebare la care nu pot răspunde, aşa că nu o fac. Dacă spun da, îi contest autoritatea. Dacă spun nu, mă conformez cerinţelor lui.

Evaluez situaţia. Am la spate un Glock cu 11 gloanţe. L-aş putea doborî pe Cesaro. l-aş putea ucide şi cele patru gorile de aici. Din acel moment, totul ar depinde de Forţosu' – ar rămâne neutru sau i-ar asmuţi asupra mea pe toţi cei prezenţi? Forţosu' şi-a vândut propria fiică pentru mai multă putere. M-ar doborî într-o clipită.

Cineva deschide uşa de la bucătărie. Ţinându-mi răsuflarea, mă întorc, cu mâna pe armă, şi-l văd pe Mason aducându-i cina lui Cesaro.

—Unde-i fata? întreabă Cesaro tăios.

—Care fată? face Mason pe prostul.

îmi vine să-l sărut pe puşti.

Cesaro se strâmbă agasat.

—A lui Leka. Unde e?

— Ah, fata aia? A ieşit pe uşa din spate şi n-am mai văzut-o de atunci. Am făcut ceva greşit?

Puştiul pare complet confuz şi nu-mi dau seama dacă se preface sau e sincer. Nu contează. Bitsy a plecat. Are instincte bune şi şi-a dat seama că trebuie s-o şteargă.

Las mâna pe lângă corp şi mă înclin scurt spre Cesaro.

— Dacă nu mai ai nevoie de altceva, m-aş duce să revăd planul de acţiune cu băieţii. Vrem să stabilim cea mai bună rută pentru mâine.

Mormăie aprobator şi începe să mănânce.

Îl iau pe Mason şi îl împing în faţa mea, ca să nu fie în bătaia puştii. îi sunt dator puştiului. E o persoană prea bună pentru a se pierde printre noi, dar, dacă tot e aici, aş putea măcar să-l ajut.

— Mâine faci parte din echipă, îi spun când ajungem în bucătărie.

—Serios? face el ochii mari.

—Serios.

Fierbe de încântare, dar reuşeşte să se controleze, încă un punct în favoarea lui. Se deschide iar uşa şi apare Forţosu'.

—Leka, hai să vorbim!

Îl urmez afară. Doi dintre oamenii noştri păzesc intrarea din spate. Le fac semn să intre să se încălzească.

Aştept ca Forţosu' să-şi aprindă ţigara, apoi întreb:

—Ce s-a întâmplat?

— De ce eşti aşa căpos în privinţa asta? E doar o noapte. Cesaro e destul de generos. El i-a cumpărat Cameliei maşina, să ştii. Nu regretă nicio secundă. Ai văzut-o astă-seară. Stătea acolo, în spate, cerşindu-i atenţia lui Cesaro.

Mă lasă cu gura căscată. S-a minţit singur atât de des şi de-atâta timp, încât are o impresie total greşită despre ce s-a întâmplat cu Camelia. Noaptea aceea a distrus-o. N-a mai fost ea însăşi de atunci.

—Nu se va întâmpla asta.

— Ce-o să păţească? Dacă e prima oară, s-ar putea să o doară un pic, dar Cesaro e un bărbat arătos, cu

multă experienţă. Femeile se dau peste cap să ajungă în patul lui.

— Doar dacă mor eu o să pună mâna pe Bit.

Forţosu' îşi dă ochii peste cap.

— Faci o mare dramă din chestia asta, când nu ar trebui să fie. Tu i-ai dat tot ce are. Ai trimis-o la şcoală, i-al dat un acoperiş deasupra capului şi haine pe care să le poarte, iar ea ce-ţi oferă în schimb? Dacă face chestia asta minoră, se asigură că rămâi în poziţia privilegiată pe care o ocupi în organizaţie, iar ea continuă să se bucure de protecţie cât timp merg afacerile. Dacă tu mori, cineva va avea grijă de ea. De-asta am încurajat-o pe Camelia să o facă.

Mă holbez la el îndelung, în timp ce el fumează şi evită să mă privească în ochi. Presupun că Forţosu' a pierdut controlul cu patru ani în urmă. A făcut un târg cu diavolul pentru bani, pentru putere şi pentru aşa-zisa poziţie privilegiată. Nu mai am nimic de zis, aşa că mă întorc şi plec.

37. Bitsy

Când ajung acasă de la serviciu, mă întâmpină o valiză pe hol. îmi scot pantofii, trec pe lângă valiză şi intru în bucătărie.

—Doamne, ce obosită sunt! Trebuie să beau ceva.

—Ai 19 ani, spune Leka din living.

— Mulţumesc că mi-ai adus la cunoştinţă. Habar n-aveam câţi ani am, în ciuda faptului că mi-am serbat ziua de naştere acum două luni.

O aniversare pe care nu am petrecut-o împreună. Iau o bere din frigider şi o deschid sfidătoare. Vina îmi stă ca un bolovan în stomac. N-ar fi trebuit să mă duc la Marjory's. Ştiu asta, dar mi-era foame – şi de Leka, şi de mâncare. Am lucrat în tură dublă şi n-am petrecut niciun minut împreună în ultimele două zile. M-am gândit, prosteşte, că nu fac niciun rău.

Acum ştiu că am greşit, dar nu se mai poate face nimic în privinţa asta. Pretind că sunt calmă şi beau berea pe care, de fapt, nu o prea vreau.

— Ce-i cu valiza? Călătorie de afaceri? Cât timp o să lipseşti?

El îşi fereşte privirea. Nenorocitul! Nici nu mă priveşte în ochi când mă exilează.

—Tu pleci într-o vacanţă.

Se ridică şi scoate o hârtie din buzunar.

Mă întorc cu spatele. Nu vreau să văd. Dacă ignor hârtia, valiza, expresia lui sumbră, o să pot să-mi trăiesc în continuare viaţa aici, cu el.

în timp ce golesc sticla de bere, în faţă îmi apare o bucată de hârtie, cu numele meu pe ea şi un cod de bare.

— E o călătorie de două săptămâni la Tokyo. Ţi-am rezervat un sejur cu ghid, ca să vizitezi toate restaurantele faimoase unde se serveşte ramen.

Degetele mi se încleştează pe marginea blatului de marmură. Marginile acestuia îmi intră în piele, dar tot ce pot simţi e căldura iradiată de trupul lui. Ieri, înainte de coşmarul de la Marjory's, m-a luat pe la spate. Cu o mână mă ţinea de talie, iar cu cealaltă îmi presa umărul pe saltea, punctând fiecare mişcare cu promisiunea că mă va iubi mereu.

Aşa ceva vreau să-mi amintesc. Nu ce se întâmplă acum.

— Sper că te bucuri, spun, deschizând dulapul de sub chiuvetă şi aruncând la coş cutia goală.

—Bitsy, ascultă-mă...

Mă întorc spre el.

— Ultima lună n-a însemnat nimic pentru tine? Respecţi doar promisiunile pe care vrei să le ţii? Mi-ai promis că nu mă mai trimiţi niciodată departe de tine. Mi-ai jurat că vom fi mereu împreună.

I se citeşte suferinţa pe chip.

— E doar pentru două săptămâni, Bit. Ca să fii în siguranţă.

Te vreau

— îmi pare rău că am venit la Marjory's. A fost o greşeală, dar oamenii ştiu că exist. Am fost acolo când Mary l-a înjunghiat pe Gerry, bucătarul. Nu pot fi secretul tău mare şi periculos, iar tu nu mă poţi trimite undeva, departe, ori de câte ori apare o vagă urmă de pericol.

— Crezi că mi-e uşor? Crezi că mie mi-e uşor să te trimit departe de mine?

— Da! Cred. E mult mai uşor decât să fii abandonat. N-o să te iert că m-ai părăsit când aveam 14 ani. Atunci eram o povară. Balast. Dar nu şi acum. Pot să conduc maşina. Pot să mânuiesc o armă de foc.

Am cântărit riscurile. Prefer să stau cu Leka şi să-mi încerc norocul dacă cineva mi-ar vrea răul decât să fiu trimisă departe de câte ori apare vreun pericol. Viaţa e plină de pericole.

—Poţi să şi ucizi? atacă el.

—La nevoie.

Îl privesc insistent, încercând să par stăpână pe situaţie, în ciuda fragilităţii mele interioare.

— Nu te-am luat de pe stradă cu ani în urmă ca să ajungi să omori oameni când te faci mare.

Faţa îi e schimonosită de o durere pe care nu vreau să o conştientizez, pentru că şi eu sufăr. Pe amândoi ne ucide ideea de a fi despărţiţi, dar asta nu va fi ultima oară. Ştiu că am dreptate. Mă va trimite departe iar şi iar dacă nu îl înfrunt.

— Vrei să spui că era mai bine dacă mă lăsai acolo? Ce alte opţiuni aveam? Să fac foamea pe străzi? Să fiu violată de bătrâni jegoşi la vârsta la care abia învăţam să fac singură pipi? Tu m-ai salvat.

— Şi o să continui să te salvez, pentru că, dacă nu o fac, acea faptă bună de atunci nu va avea nicio însemnătate.

)en Frederick
— Adică sunt bună de regulat, dar nu-s bună să-ţi fiu alături.
La replica asta, tresare. Dar nu e suficient. Nicio armîl din arsenalul meu nu-l va face să-şi schimbe hotărârea. Neajutorată, îmi dau seama de asta. Aş putea fi cel mal înzestrat orator şi aş putea veni cu cele mai convingătoare argumente, dar tot aş pierde. S-a convins singur că există doar o soluţie.
E evident că mi se frânge inima cu un zgomot atât di- puternic, şi mă mir că el nu aude. Sau poate că aude, dar mă ignoră.
E o reacţie de autoapărare a inimii, pentru că nu pot să-l iubesc pe Leka şi, în schimb, să fiu abandonată. Abia mi-am revenit când aveam 14 ani. încă se mai aude ecoul inimii frânte, care răsună de câte ori suntem despărţiţi, indiferent pentru cât timp. De asta am trecut pe la Marjory's. Mi-era dor de el. Mă temeam, aşa că m-am dus după el. Acum, el vrea să trăiesc cu angoasa teribilă că am putea fi despărţiţi în orice moment. O astfel de incertitudine m-ar ucide. Nu vreau să ajung o epavă. Vreau să fiu fericită alături de el.
— Dacă faci asta, îi spun încet, pentru că mi-e greu să articulez cuvintele când am un nod imens în gât, nu mă mai întorc. Te-am iertat o dată. Te-am iertat pentru că avea sens când aveam 14 ani, dar acum nu mai are sens. Dacă faci asta, am terminat-o cu tine pentru totdeauna!
îi trântesc adevărul în faţă. Nu e corect să dai un ultimatum, dar ăsta nu e chiar un ultimatum. E o promisiune.
El respiră adânc.
— Poate că e cel mai bine aşa.
Mă dau înapoi, lipindu-mă de blat. Deci asta este. Preferă să ne despărţim decât să-i fiu alături. Trebuie să-şi dea

seama că pericolul care există acum, oricare ar fi acela, nu o să dispară.

Nu ştiu de ce, dar mai fac o încercare.

— Nu există o soluţie simplă, ca să fiu protejată mereu. Aş putea muri mâine, călcată de un camion sau de tren la metrou. Aş putea muri înecându-mă cu o alună sau fiind împuşcată din greşeală de un spărgător.

Şi Leka e conştient de asta. Dar nu mintea, ci inima lui e cuprinsă de teamă. Iubirea noastră nu va supravieţui niciodată dacă el nu este suficient de puternic pentru a-şi învinge această teamă.

— îmi pare rău, îmi spune el. Chiar te iubesc. De-asta procedez aşa.

Nu mai e nimic de spus. Nu că aş mai avea puterea să zic ceva. îmi iau poşeta, îmi vâr picioarele în tenişi călcând pe ştaif, fără să mă mai chinui să-i încalţ ca lumea, deschid uşa şi plec. Nu vreau valiza. Nu vreau carnetul cu cecuri doldora de bani. Nu vreau amintiri cu el. Vreau să încep o nouă viaţă. Care să nu implice un bărbat care îşi ţine temerile mai aproape decât dragostea.

E dificil să văd prin perdeaua de lacrimi, dar cunosc destul de bine drumul. Merg încet, tânjind să aud uşa deschizându-se. Tânjind să-mi aud numele. Tânjind să fiu iar în braţele lui.

Dar uşa din spatele meu nu se mai deschide. Vocea lui nu mă mai strigă. Singurele zgomote care se aud pe holul blocului sunt suspinele mele şi clinchetul liftului care a venit să mă ducă departe de-aici.

Mă uit încă o dată lung la uşa apartamentului. Rămâne închisă. Intru în lift. Uşile se închid şi ascensorul începe să coboare.

Jen Frederick

Deci... ăsta este finalul. Merg împleticindu-mă într-un colţ al liftului şi caut cu mâna balustrada, ca să nu mă prăbuşesc pe podea. Mă doare inima. Tare, tot mai tare. îmi lovesc sânul stâng cu palma, apoi îl strâng puternic, dar durerea nu scade. Din contră, creşte odată cu fiecare clinchet al liftului, cu fiecare stradă cu care mă îndepărtez de casă, cu fiecare zâmbet al personalului hotelului la care mă cazez, până ajunge atât de mare, încât explodează şi cad la pământ.

Nu mi-a spus nimeni că inima frântă este ceva real, fizic.

După ce plâng râuri de lacrimi, cobor cu greu din patul de hotel. în baie, îmi umezesc faţa cu un şervet cald, îmi aşez bluza albastră de mătase, care se răsucise pe trupul meu, şi analizez în minte opţiunile pe care le am. Trebuie să plec din oraş, pentru că, dacă nu o fac, voi fi tentată să mă întorc la Leka. Am nevoie de un nou început, într-un loc nou – undeva departe de aici.

Voi supravieţui situaţiei. Sunt tânără. Rănile sunt încă proaspete şi de aceea mi se pare că ziua de mâine e un obstacol de netrecut. De asta îmi vine să mă bag în cadă, cu capul sub apă, şi să stau acolo până îmi dispar gândurile din minte şi durerea din inimă.

La birou, scot carneţelul pus la dispoziţie de hotel şi încep să fac o listă. Am nevoie de un loc suficient de mare pentru a trece neobservată şi suficient de mic pentru a nu mă simţi copleşită.

Nu am nevoie de un loc cu vreme caldă. Anii petrecuţi în Vermont m-au făcut să mă obişnuiesc cu frigul, îmi place să mă cuibăresc lângă un foc şi să privesc cum se aşterne zăpada. Totul pare proaspăt atunci. Ca şi cum chiar ai putea s-o iei de la capăt.

Te vreau

Am nevoie de transport public, din moment ce nu am maşină şi nici prea mulţi bani. Nu vreau să folosesc cârdul de credit pe care mi l-a dat Leka. Trebuie să tai orice legătură cu el, pentru sănătatea mea mintală.

Deschid o hartă a Statelor Unite pe tabletă şi încep să filtrez localităţile până ajung la Minneapolis, unul dintre Oraşele Gemene. E frig, dar localnicii ştiu să profite de asta, organizând petreceri şi festivaluri ale zăpezii. Există o reţea decentă de transport public şi sunt mai multe cartiere rezidenţiale interesante. Găsesc un apartament care să se încadreze în bugetul meu. Fondurile îmi ajung la limită şi va trebui să-mi găsesc repede ceva de lucru. Aş putea să fac curăţenie în case sau să servesc la mese sau ambele.

Există cursuri la seral pe care le pot urma pentru a obţine o diplomă profesională. Odată ce-mi găsesc un job mai bine plătit, o să pot economisi, ca să fac o facultate şi să-mi iau licenţa. Intenţionez să lucrez în domeniul asistenţei sociale. Ştiu că e un job de rahat, dar aş vrea să pot ajuta copiii, dacă am posibilitatea.

Mă interesez în legătură cu disponibilitatea apartamentului şi încep să-mi caut de lucru. Sunt o mulţime de joburi cu salariul minim, dar niciunul suficient de bine plătit pentru a-mi acoperi cheltuielile. Aşadar, două joburi. în următoarea oră, îmi ocup timpul completând formulare online. După al cincisprezecelea, lacrimile mi s-au uscat şi nu-mi mai plâng singură de milă.

Mă rog, nu prea mult.

Dar mi-e frig. Verific termostatul, care e sigur stricat, pentru că afişajul LED arată 22 de grade. Nu prea cred, ţinând cont că mi s-a zbârlit părul pe braţe. Iau cuvertura de pe pat şi mă înfăşor în ea, apoi mai completez câteva

formulare prin care solicit joburi. Al cincilea este pentru o poziţie de curier şi, din nu ştiu ce motiv, mă face să mă gândesc la Leka. încep din nou să plâng.

Dacă aş putea să nu-l mai doresc! Poate dacă aş merge la un chirurg cardiolog, care să-mi taie bucăţile de Leka din organul ăsta inutil. Ba nu! Ar trebui să-mi scoată toată inima, pentru că nu există nicio bucăţică din ea care să nu fie plină cu Leka.

Simţindu-mă neajutorată, pun capul pe birou. Când îmi las obrazul scăldat în lacrimi pe mapa de birou din piele sintetică, o simt scârbos de lipicioasă, dar sunt prea epuizată emoţional ca să am puterea s-o dau mai încolo.

O să fii OK, îmi spun. O să fie bine.

O să continui să-mi spun asta până o s-o cred.

O bătaie în uşă îmi întrerupe mantra. N-am comandat nimic la room-service şi nu ştie nimeni că sunt aici. Mă uit îngrijorată spre uşă.

— Cine e?

— Eu sunt.

Sar în picioare. Leka? Cum m-a găsit? Am ales un hotel la întâmplare. Privirea mi se opreşte la telefon. Proastă. Proastă. Proastă. N-ar fi trebuit să-l pornesc. Ce greşeală de începător! Am plătit cu cash la hotel, dar nu m-am gândit să-mi iau un telefon cu cartelă.

— Ai greşit camera, spun. Te rog să pleci, altfel voi fi nevoită să chem paza.

Drept răspuns, Leka descuie uşa şi intră în cameră.

— Salut!

îmi flutur braţele ca şi cum aş avea o baghetă magică şi l-aş putea alunga cu ea.

— Pleacă! încâlci o proprietate!

Cum nici n-am vreo baghetă magică, nici vrăjitoare nu sunt, nu reuşesc să scap de el.

—Cât de supărată eşti?

— Sunt de-a dreptul furioasă, spun eu şi îl ţintuiesc cu privirea. Furia mea e incandescentă, şi va rămâne mult timp la un nivel alarmant.

—în regulă.

Se apleacă şi mă sărută. îl las, pentru că, deşi sunt supărată, sunt şi foarte îndrăgostită şi nu-i pot întoarce spatele. Dar îi permit să mă sărute doar câteva clipe, apoi îl îndepărtez.

—Doar timpul...

Mă întrerupe cu un alt sărut. încerc din nou.

—Doar timpul va...

Sărut.

—Vorbesc serios...

Sărut.

—Nu glumesc...

îmi deschide buzele cu limba şi mă sărută. Când îmi desface cureaua de la blugi, mânia mea justificată se topeşte ca ciocolata la căldură, iar trupul meu se înfierbântă, lipit de al lui. îşi depărtează picioarele şi mă prinde în curbura lor. Mădularul lui ţeapăn îmi atinge trupul – ţesătura subţire a bluzei nu e chiar o barieră eficientă împotriva dorinţei lui.

Mă ia cu ameţeală şi pierd din vedere motivul furiei, până când Leka îmi dă drumul şi frustrarea îmi inundă din nou memoria.

Mă desprind din braţele lui şi mă trag la o oarecare depărtare de el, ca să-mi recapăt răsuflarea.

— Nu se poate să mă dai afară, apoi să revii în paşi de vals, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— De acord. îmi pare rău. Fac pe mine de frică la gândul că ai putea rămâne, dar cea mai mare teamă a mea este că ai putea pleca. Dacă rămâi, ai putea fi rănită şi asta m-ar ucide. Nu cred că relaţia noastră ar mai putea fi aceeaşi dacă s-ar întâmpla aşa ceva.
— Normal că n-ar mai fi la fel, îl întrerup nerăbdătoare.
El se încruntă.
—Ce vrei să spui?
— Relaţia noastră se va schimba în timp. S-a şi schimbat deja – înainte eram copil şi tutore, acum suntem amanţi. Poate că mâine vom fi părinţi. Eu am crescut, la fel şi tu, şi relaţia noastră se schimbă. Doar dragostea noastră rămâne neschimbată. Cât timp ne iubim, putem face faţă oricărei schimbări. Dacă voi fi rănită, atunci ne vom ocupa de răni, şi de sentimentul de vinovăţie, şi de durere şi vom trece împreună peste toate, fir-ar să fie!
îmi zâmbeşte într-un fel ciudat.
— în regulă atunci, iubirea mea. Vom duce această bătălie împreună.
—Perfect, răspund sec, dar cu buzele tremurânde.
— Ţi-a trecut supărarea pe mine?
Vocea lui e atât de tandră, încât inima mea îşi ia zborul şi, pentru că nu am deloc control asupra propriilor emoţii, lacrimile îmi curg iar.
Leka intră în panică.
—Rahat! Ce s-a întâmplat? Am zis ceva greşit?
îmi cuprinde obrajii cu palmele lui aspre, de parcă ar putea opri valul de lacrimi cu o barieră fizică.
— N-n-nimic, mă bâlbâi eu. Doar că mi-ai spus dragostea mea.
—Nu-ţi mai spun niciodată aşa! îmi promite el.
—Dacă nu-mi spui aşa zi de zi până mor, o să te bat.

Te vreau
îi trag un pumn în braţ.
Nici nu clipeşte. Nu-mi dau seama dacă a simţit lovitura. Bicepşii lui sunt tari ca piatra.
— Ne-am împăcat? întreabă el cu un aer nerăbdător.
— De ce? îmi las eu capul într-o parte. Plecăm undeva?
— Sper că la doi metri în stânga ta.
— Doi metri în...
Mă uit peste umăr şi văd patul.
— Ah!
— Exact! Ah!

38. Leka

Sunt un infractor. încalc legea. Omor oameni. Fur. Lucrez pentru indivizi care fac trafic de arme şi de droguri. Dar niciuna dintre aceste fapte reprobabile nu se compară cu păcatul pe care îl comit acum. Dar nu o pot lăsa să plece.

Am dat de gustul raiului şi sunt prea egoist ca să nu vreau să-l gust în continuare.

— Dacă te iau acum, asta este. Nu mai poţi pleca niciodată.

— O ameninţare presupune că ar trebui să-mi fie teamă de consecinţe. Mie nu mi-e frică de tine.

— Ar trebui să-ţi fie, spun şi-mi strecor un deget în betelia blugilor ei. Ar trebui să-ţi fie frică de mine. De lumea mea.

—Leka, tu nu ştii atâta lucru? Eu sunt lumea ta.

Plină de îndrăzneală, face un pas spre mine şi se ridică pe vârfuri, ca să mă sărute pe obraz. Scula îmi pulsează la contactul cu abdomenul ei.

—Asta e şi mai înspăimântător, îi spun.

—Dar ţie nu ţi-a fost niciodată frică de nimic.

Nu mi-a fost înainte să apari tu în viaţa mea, şi asta pentru că nu aveam pentru ce să trăiesc. îi cuprind ceafa

Te vreau
în palmă şi îi ridic bărbia cu degetul mare până ni se întâlnesc privirile.
— Ultima şansă.
Ultima şansă să scapi, înainte să te legi de mine atât de strâns, încât nici moartea nu ne va despărţi.
Se apleacă şi îşi pune obrazul în dreptul inimii mele, care-mi bate să-mi spargă pieptul.
— Mi-a fost odată frică. Pe aleea întunecată, când fugeam de omul violent care voia să-mi facă rău. Mă temeam de orice. De umbrele din apartament. De zgomotul pe care-l făceau arcurile patului în care era mama, în timp ce eu eram sub pat. De mirosul de vomă şi de sudoare din baie. Dar cel mai mult mă temeam să nu fiu singură şi uitată. Tu mi-ai alungat toate aceste temeri, Leka. Nu-mi pasă de ce se întâmplă cu mine, dacă suntem împreună. Lumea e de căcat. Ştiu asta. Ştiu că mulţi ar spune că ceea ce facem noi e greşit, dar părerea lor nu contează. Doar tu contezi. Doar pe tine te vreau.
Am încercat. Am încercat din greu să fiu un om bun şi să o trimit undeva, departe. Făcusem ceea ce trebuie, iar acum... ei bine, acum pun mâna pe rochia ei şi i-o sfâşii. Acum e momentul să o revendic doar pentru mine.
îmi strecor o mână sub fundul ei şi o ridic. îşi încolăceşte imediat picioarele în jurul taliei mele, cu gleznele prinse una de alta. Cât străbat cei câţiva paşi până la saltea, fundul ei se freacă de capul catargului meu ridicat. Contactul repetat mă excită. Strâng din dinţi.
De fiecare dată când facem sex, mă lupt să nu termin prea repede. Mă excită atât de tare, că e suficient s-o văd, ca să ejaculez. Dar de data asta vreau s-o iau încet. Vreau să fac cu adevărat dragoste cu ea, să-i ofer o satisfacţie

atât de mare, încât, dacă va veni vreodată timpul în care să facă o alegere, trupul ei să-şi amintească de mine.

Tandru, o întind pe pat. Aşternuturile albe din şifon îi încadrează corpul perfect. îmi face semn că mă doreşte în braţele ei. îi spun să aştepte.

— Nu. Nu încă.

îi bag un deget între picioare, apoi îl ridic şi îi arăt vârful umed.

— Asta e raţia mea zilnică, am nevoie de ea.

Face ochii mari, nerăbdătoare.

N-o fac să aştepte. Mă las în genunchi şi îi depărtez larg picioarele, mai mult decât îi place ei, dar prefer să o văd cât mai bine. Are o păsărică superbă. E moale şl bună de supt, strălucind excitată, ceea ce-mi provoacă un sentiment de smerenie.

— Ai de gând să te holbezi la hrana ta sau o să faci ceva în privinţa asta? ciripeşte ea, jumătate provocatoare, jumătate iritată.

Râd.

— Poate o să-i fac o poză.

— Fă o poză, dacă vrei să te omor!

— E al dracului de superbă. O operă de artă.

îi încadrez cu mâna păsărică, apăsând cu degetul mare pe pliurile interzise. încearcă să scape, dar o trag înapoi.

— Ei bine, este singura formă de artă pe care ai s-o vezi!

O explorez cu degetele între coapse.

— Ar fi bine să fiu singurul care o vede.

— Sau ce? mă tachinează ea.

Sunt cât se poate de serios.

— Sau o să păstrez la frigider într-un borcan o colecţie de globi oculari.

Mă aplec şi o ling prelung, din spate spre faţă.

Te vreau

— Eşti a mea acum. Sunt singurul care priveşte păsărică asta. Singurul care o atinge. Singurul care o mănâncă.

îmi lipesc gura de sexul ei, îl desfac cu limba şi o regulez cu degetele, cu dinţii şi cu limba până când nu-i mai ies din gura aia obraznică decât ţipete de plăcere. Se zvârcoleşte sub mine, şi amândoi tânjim după mai mult şi, totodată, ne temem de senzaţiile astea. Trebuie s-o ţin bine pentru a-i putea oferi starea de extaz pe care ne-o dorim şi eu, şi corpul ei. O ţintuiesc cu gura până când se dezlănţuie printr-un ţipăt ascuţit.

în timp ce ea coboară de pe culmile extazului, îmi smulg nasturii de la pantaloni şi îmi scot scula grea şi umedă şi o împing în ea. Ţipă din nou, dar nu-i arăt pic de milă.

O lărgesc cu vârful umflat al sexului meu. l-l îndes înăuntru pe tot, până la rădăcină.

O aud cum gâfâie de epuizare.

— E prea mult, spune ea înecându-se. E prea mare. Futu-i, e enormă, o simt!

Asta pentru că a avut deja un orgasm. Ţesuturile îi sunt inflamate. Labiile îi sunt congestionate. Crăpătura ei e acum o menghină. Vreau să ejaculez imediat. Abia mă mai ţin pe picioare.

îmi sug buza de jos, apoi o muşc până când gustul sângelui îmi inundă gura, iar ceaţa din mintea mea se risipeşte suficient cât să găsesc ultimele resurse să mai amân juisarea. Mă retrag încet, în ciuda împotrivirii ei.

începe iar să geamă, mişcându-şi capul dintr-o parte în alta.

Sânii îi tresaltă. Nu pot rezista tentaţiei de a mă apleca şi a-i suge întâi un sfârc, apoi pe celălalt, până îşi dă iar drumul pe scula mea.

)en Frederick

Vreau să ejaculez. îmi simt jetul consistent la baza coloanei vertebrale, ca un proiectil gata să ţâşnească. Dar nu e încă momentul – ea n-a avut destule orgasme. Nu a avut destulă plăcere. Sângele îmi clocoteşte, sunt gata. De data asta, o să dureze mai mult. De data asta, o s-o facem încet.

Strâng din dinţi şi o scot din ea. Am scula atât de excitată, încât jur c-aş putea număra toţi nervii din interiorul vaginului ei. Continui s-o regulez în ritm constant, tare şi apăsat, în timp ce-i explorez fiecare centimetru al corpului cu gura. Descopăr că are un pistrui micuţ sub buza de jos şi o aluniţă pe umăr. îi apropii sânii unul de altul, mângâindu-i sfârcurile cu degetul mare până mă imploră să i le iau în gură.

Fac şi asta, fac totul pentru ea.

— Eşti foarte tare! N-ar trebui să-mi provoci atâta plăcere.

Mă opresc în toiul acţiunii şi îmi ridic capul dintre sânii ei.

— Poftim?

Clatină din cap.

— Ştiu că e ridicol şi complet greşit să aduc acum în discuţie asta, dar eşti foarte tare la pat.

Chipul îmi e scăldat în sudoare. Mă şterg, ca să nu picure pe faţa lui Bitsy, care e roşie şi încordată. Buza de jos îi tremură. Asta n-o face mai puţin sexy. Dacă are vreun efect, e acela că mă incită să i-o trag şi mai tare, până când nerăbdarea din privirea ei se transformă în extaz pur. Mă face să-mi doresc să-i ating cu scula buzele obraznice.

— Vrei ca experienţa asta să fie una neplăcută? o întreb luând-o prin surprindere.

— Nu. Ba da. Dar nu.

Te vreau
Confuz, încep să mă retrag.
Ea mă prinde de şolduri şi mă ţine aproape.
— Eşti sigur că erai virgin?
Surprins, scap un hohot de râs.
— Mda.
— Nu pot să cred.
— De ce nu? Tu erai.
— Pentru că... uită-te la tine!
Face semn cu mâna în direcţia mea.
Privesc în jos şi-mi văd trupul obişnuit. Fac muncă fizică, aşa că nu prea am grăsime în plus.
— Ce-i cu mine?
— Nu ştii că arăţi superb? Că oamenii întorc realmente capul după tine pe stradă? Cum grupuri întregi de oameni amuţesc când intri undeva?
Mă scarpin în ceafă.
— Cui îi pasă?
Oftează.
— Tot eşti prea bun la asta. Nu-mi vine să cred că n-ai mai făcut sex înainte.
— Sunt doar atent.
— Ce înseamnă asta?
— înseamnă că atunci când ţi-e foame, te hrănesc. Când eşti supărată, te las în pace şi caut reluări de la Fetiţele Powerpuff, să fie pregătite pentru momentul în care ieşi din camera ta. Când te simţi singură, o rog pe Audie să te sune. Când e pe cale să-ţi vină ciclul, fac provizii de Advil şi de îngheţată. înseamnă că atunci când te ating aici – o lovesc în tendonul din spatele genunchiului – te încordezi şi vaginul ţi se strânge. Dacă ţi-o trag tare şi lovesc...
O bag şi o scot de câteva ori, până găsesc locul acela care o face să ţipe de plăcere.

— ...acolo, mormăi eu malefic. Pot să te fac să ajungi la orgasm fără să fie nevoie să-ţi ating clitorisul, ci doar atingându-te în acel loc care te face să ţipi de plăcere.

îmi las scula să alunece încet pe lângă mănunchiul acela de nervi care o fac s-o ia razna.

începe să gâfâie. Degetele de la picioare i se încleştează de cearşaf. Mă afund în căldura ei umedă şi sensibilă, îi depărtez mult picioarele şi i-o trag tare, arătându-l cât de atent sunt. Cât de bine ştiu ce-şi doreşte. Cât de disperat sunt să-i ofer totul.

O fut mult şi bine şi, când am terminat, o întorc şl o iau de la capăt. îi muşc uşor sânii. îi sug vena de pe antebraţ şi pe cea de la gât până îi apar vânătăi. O pălmu- iesc peste fund până i se înroşesc fesele, şi peste păsărică până se udă toată şi mă imploră să o iau iar, s-o ascult şi s-o mai iau o dată. Ne regulăm ore-n şir şi ne frecăm până ni se irită pielea, până asfinţeşte soarele, până uităm complet de lumea de afară cu toate ororile ei.

Ne-o tragem până când adevărul din viaţa noastră se cristalizează şi ni se imprimă în suflet. Ea mă iubeşte. Eu o iubesc. Asta e tot ce contează pe lume.

Şi poate că din cauza asta nu sesizez imediat pericolul. Din cauza asta nu aud paşii de pe hol. Din cauza asta nu văd figurile mascate decât în momentul în care dau buzna pe uşă.

Din cauza asta arma mea este în celălalt colţ al camerei, când am cea mai mare nevoie de ea.

39. Leka

— Ai plecat fără să-ţi iei la revedere. E foarte nepoliticos, spune Cesaro. Şi nu e o dovadă de loialitate. Cum o să pot păstra disciplina în echipă, dacă tu, Părinţelule, îmi ignori ordinele.

— Ţi-am îndeplinit toate ordinele.

— Cu excepţia ăstuia. Acest nimic pe care ţi-l cer, iar tu mă ignori pur şi simplu, ceea ce n-are nicio logică, pentru că eu sunt şeful aici. Eu sunt regele acestui teritoriu, ceea ce înseamnă că toţi fraierii de-aici îmi aparţin. Dacă spun că vreau să i-o trag unei fete, nu contează a cui este ea, pentru că, în ultimă instanţă, îmi aparţine mie, cum îmi aparţii şi tu, nu-i aşa, Părinţelule?

Minciuna mi se opreşte pe limbă, dar o forţez să iasă. Pentru Bitsy.

—Aşa e.

Cesaro bate în masă cu degetele lui subţiri.

— Spui ceea ce trebuie, dar am impresia că nu eşti chiar sincer. Voi ce ziceţi, băieţi?

Se întoarce către ceilalţi din cameră. Toţi, cu excepţia lui Sterno, îl aprobă scuturând din cap.

— Vezi, nimeni nu te crede. Dacă nu fac nimic în ceea ce te priveşte, toţi vor crede că Cesaro nu mai e stăpân pe situaţie. îmi placi, Părinţelule. Ai făcut treabă bună, dar acum trebuie să-ţi dovedeşti fidelitatea faţă de mine. E foarte simplu. O chemi pe fată aici şi îmi oferi o oră cu ea. îţi promit că ţi-o dau înapoi, vie şi nevătămată. Forţosu' poate confirma cât de mult i-a plăcut Cameliei cum m-am purtat cu ea.

Forţosu', care tocmai îşi pregăteşte instrumentele de tortură, se opreşte un pic şi amândoi ne amintim noaptea cu pricina. Cum am găsit-o pe Camelia întinsă pe masa de inox din bucătărie, devastată şi plină de sânge.

— Forţosule! îl atenţionează Cesaro.

Forţosu' ia un cleşte mare şi îi şterge capătul metalic cu o cârpă. Pentru unii, e suficient să vadă instrumentele de tortură ca să-şi dea drumul la gură. Am adus aici oameni care, doar la ameninţarea cu tortura, jurau că-s gata să-şi omoare propriile mame. Mi se strânge stomacul.

— Scuze, şefu', zice Forţosu', mă gândeam care ar fi cea mai potrivită unealtă pentru astă-seară.

Cesaro bate din palme, ca şi cum câinele lui preferat tocmai ar fi făcut un giumbuşluc pentru noi.

— Aşa, vezi! Nu i-am oferit Cameliei decât plăcere, şi asta îi voi oferi şi fetei tale, Părinţelule. De fapt, ar trebui să-mi mulţumeşti, pentru că nu-s mulţi într-o poziţie ca a mea care să o aleagă pe ea în defavoarea altor păsărici din ogradă.

Indiferent ce va alege să folosească Forţosu', o să doară ca dracu', dar va trebui să rezist, pentru că Bit e în camera de deasupra şi singura soluţie pentru ca amândoi să scăpăm cu viaţă din povestea asta este să îndur. Asta este o durere trecătoare. Cea pe care Cesaro i-ar provoca-o lui Bitsy ar dăinui pe vecie.

Te vreau

— Ţi-am fost întotdeauna loial, îi spun lui Cesaro. Fac parte din echipa asta de mai bine de 15 ani. Am făcut tot ce mi s-a cerut. Nu-i aşa, Forţosule?

Până ieri, aş fi zis că Forţosu' m-ar susţine în orice situaţie. Acum însă lumea e cu fundul în sus şi nu mai ştiu în cine să am încredere.

Omul pentru care am muncit toată viaţa şi alături de care am slujit mă priveşte îndelung, în tăcere, ca şi cum ar pune în balanţă supravieţuirea mea şi darurile promise probabil de Cesaro. îi transmit din priviri, cât de clar pot, că îi voi aplica şi lui toate pedepsele la care voi fi supus eu astăzi.

— Leka e mâna mea dreaptă de multă vreme, spune Forţosu'. Ţine oamenii la respect. Se pricepe la logistică, iar celelalte bande din zonă se caca pe ele de frică din cauza lui. A fost nevoie de patru oameni ca să-l aducem aici, şi chiar şi aşa au reuşit doar pentru că unul dintre ei a îndreptat o armă în direcţia fetei. E un instrument valoros.

Pe scurt, îl putem răni, dar nu prea mult. E tot ce poate face pentru mine şi apreciez gestul.

— Lasă-mă pe mine să mă ocup de el, şefu'! mârâie unul dintre oamenii lui Cesaro.

Nu ştiu cum îl cheamă, dar va purta cicatricea de pe obraz multă vreme.

Cesaro clatină din cap şi plescăie cu limba în cerul gurii.

— Ştii cât de bun e Forţosu' în meseria asta, da?

— E cel mai bun, îl aprob eu.

Va fi o noapte lungă şi dureroasă, dar aceste răni se vor vindeca. Mă aşez mai bine în scaun şi mă pregătesc sufleteşte. Cât timp iubita mea e în siguranţă, nu au ce să-mi facă oamenii ăştia ca să mă oblige să cedez.

—Cel mai bun. Mai vedem noi. Hai să-i dăm drumul!

Forţosu' o ia uşor şi-mi zdrobeşte degetul mic de la mâna stângă cu un ciocan. Mă trec toate apele şi scot un şuierat de durere.

—Nu te înţeleg, spune Cesaro aplecându-se spre mine.

Are noroc că nu-i muşc nasul.

— Nu vreau decât o singură noapte. O noapte, şi ne întoarcem cu toţii fericiţi la casele noastre.

Precum Camelia? Precum celelalte fete din organizaţie, care aproape că fac pe ele de frică atunci când e Cesaro în oraş? N-o să-l las niciodată să se atingă de Bit.

—Nu e de vânzare.

— Eşti un idiot, murmură Forţosu' în barbă. E inutil ce faci, o s-o aibă oricum.

Mă uit fix la amândoi. Cesaro dă semnalul să continue, iar Forţosu', cu un rânjet aproape imperceptibil, îmi zdrobeşte următorul deget. Degetele astea vor fi complet inutile când se vor vindeca. în curând, va trebui să treacă la cealaltă mână.

De obicei, Forţosu' e calculat şi acţionează ca un profesionist, dar în seara asta îşi îndeplineşte sarcina cu un fel de furie. E vorba de resentimente, concluzionez. El nu a luptat pentru Camelia şi nu-i place să mă vadă pe mine luptând. Bitsy ar trebui să îndure ce a îndurat Camelia, în caz contrar, el nu va mai putea trăi cu sine însuşi.

Cesaro îmi dă un bobârnac în amalgamul de oase şi sânge. Aproape că leşin de durere.

— Nu-mi vine să cred că te sacrifici pentru o păsărică oarecare, iar loialitatea ta faţă de ea mă intrigă. Trebuie să fie mortală în pat. O suge aşa de bine? Are păsărică tapetată cu ecstasy? Acum mi-o doresc şi mai mult.

Scoate limba şi şi-o trece peste buza de jos.

Te vreau

—Pun pariu că e gustoasă...

Explodez de furie şi îmi rup legăturile de la o mână. Cesaro sare în spate, dar nu înainte să apuc să-l prind de pieptul cămăşii. îl trag spre mine.

— Să nu vorbeşti aşa despre ea! mă stropşesc la el printre dinţi.

Se agaţă de mâna mea când strâng cămaşa în pumn şi aproape că-l fac să se sufoce. E nevoie de toţi cei patru oameni ai lui Cesaro plus Forţosu' ca să mă tragă înapoi şi să-l îndepărteze pe Cesaro de mine. Se zbate să scape din braţele oamenilor lui şi îşi şterge mâinile de pantaloni, ca şi cum nu era cât pe ce să moară sugrumat de un prizonier.

—Tăiaţi-i mâna! ordonă el.

Forţosu' nu e de acord. Are resentimente, dar nu e prost.

—N-o să ne mai fie de folos dacă facem asta.

—Nu-mi pasă! explodează Cesaro.

îşi pierde controlul. începe să facă spume la gură.

— De ce nu-i tai doar două degete? sugerează Sterno. Fata e tânără, iar un bătrân invalid n-o să mai fie pe gustul ei.

— începe cu degetele! ordonă Cesaro, prefăcându-se că nu l-a auzit pe Sterno sugerând exact acelaşi lucru. O să vedem cât de mult îl mai place fata după asta.

— îmi pare rău, puştiule, spune Forţosu' şi ia o lamă care-mi e la fel de familiară ca propria-mi mână. Cel puţin lasă-l să aleagă, spune el. Pentru toţi anii în care a fost loial organizaţiei.

E o formă jalnică de milă, dar mă mulţumesc şi cu atât.

— Degetul mic, îi spun. Oricum, cine are nevoie de cinci degete?

Jen Frederick

Râd cu toţii de parcă aş fi un comedian dintr-un spectacol la Madison Square. Mai am puţin şi îmi muşc limba ca să nu ţip când Forţosu' îmi taie vârful degetului. Şi asta îl enervează pe Cesaro – tăcerea mea.

Ia o scândură şi mă loveşte cu ea peste coaste. Simt cum mi se strânge cutia toracică. Pocnetul oaselor rupte îmi răsună în urechi. Mai loveşte o dată şi vreau să ţip, pentru că durerea e insuportabilă.

Dar Bit e în camera de deasupra. M-ar putea auzi.

40. Bitsy

Ciulesc urechile, încercând să-l aud pe Leka, dar subsolul e tăcut ca un cavou. înfrigurată, îmi strâng mai bine pe mine geaca de puf. E tot ce mi s-a permis să iau cu mine când oamenii ăia au tăbărât peste noi şi ne-au târât afară din hotel.

A fost suficient un singur om pentru a-l supune pe Leka. Sterno, tipul înalt şi slab ca o sperietoare-de-ciori, mi-a pus pistolul la tâmplă şi i-a ordonat lui Leka să iasă din cameră.

— Mergi fără să faci zgomot şi ea nu va păţi nimic, i-a spus Sterno lui Leka, iar el l-a crezut şi s-a conformat.

Acelaşi bărbat mi-a aruncat haina şi m-a dus jos, la o maşină. Am urmat un Ford Escalade negru până la Marjory's, unde am zărit în treacăt cum Leka, legat şi cu un sac pe cap, era scos din maşină şi dus în restaurant. Sperietoarea m-a condus în separeul în care sunt acum şi mi-a spus să am răbdare, că Leka se va întoarce la mine.

Apoi a dispărut la subsol. Asta s-a întâmplat acum 13 minute şi 5 secunde.

îi spusesem lui Leka că sunt mai multe şanse să fiu omorâtă plimbându-mă prin oraş decât de cineva din

organizaţia lui. Pentru că mă iubea, a lăsat garda jos şi iată-ne acum – el, în camera de tortură de la subsol, iar eu aici, sus, tremurând ca o frunză proastă în bătaia vântului, îmi vine să-mi scot ochii drept pedeapsă pentru toate tâmpeniile pe care le-am zis. Pentru că nu l-am ascultat pe Leka. Pentru că nu am dat atenţie celor spuse de el.

Dacă l-aş fi ascultat, în loc să insist copilăreşte că drumul ales de mine este cel corect, el nu ar suferi acum. Şi ştiu că suferă. Nu l-au dus cu forţa la subsol ca să bea bere şi să joace poker.

Doi dintre oamenii lui Forţosu' păzesc uşa. Când i-am spus lui Leka că ştiu să trag cu pistolul, n-am minţit şi, deşi n-am omorât în viaţa mea nici măcar o căprioară, acum n-aş ezita să-i împuşc pe cei doi pentru a-l salva pe Leka. Dar nu am pistol şi nici nu sunt atât de proastă sau de naivă încât să cred că i-aş putea doborî cu un cuţit de bucătărie. Probabil că m-aş împiedica şi m-aş răni singură dacă i-aş ataca cu un cuţit.

Leka are dreptate. Un spray cu gaz lacrimogen nu este suficient pentru a ne apăra. Mă gândesc să sun la poliţie, dar sunt sigură că şi asta i-ar fi fatal lui Leka. Dar nici nu pot să stau degeaba.

— Să le duc ceva jos, băieţilor? Sigur le e foame, că sunt de ceva vreme acolo.

De 14 minute şi 27 de secunde, mai exact.

— O să te cheme Cesaro când e pregătit, zice Mary, pe un ton rece, sumbru.

încerc să nu par înspăimântată, dar nu cred că reuşesc, pentru că Justin, bucătarul care l-a înlocuit pe Gerry, scoate un sunet gutural de tristeţe.

— Adu-mi o farfurie de-acolo! face el semn cu capul spre un teanc de farfurii albe pentru desert.

Te vreau

—Chiar îi faci prăjitură cu ciocolată? îl întreb.

Scena e mult prea macabră. Jos, Forţosu', Cesaro şi cine mai ştie cine îl torturează pe Leka.

Justin confirmă.

— Cesaro a mâncat deja. îi pregătesc desertul şi încă nu e gata. Ciocolata nu e aşa de fină cum îi place lui.

— Grăbeşte-te, îl impulsionează Mary. îi place să primească desertul înainte de sex.

Mi se strânge stomacul. Nu lui Mary o să i-o tragă Cesaro când termină cu Leka. Presupun că o să mă violeze pe mine, chiar în faţa lui Leka. Pare exact stilul lui.

Trebuie să fac ceva. Sunt patru oameni aici şi patru la subsol, plus Forţosu' şi Cesaro. Cum pot doborî opt oameni? Se aude o sonerie, şi Justin se duce la cuptor şi scoate un vas cu sufleu de ciocolată. Din cuptor se ridică vălătuci albi de fum. Aş putea să provoc un incendiu şi să-i pun pe toţi pe fugă. în haosul creat, Leka s-ar elibera şi am fugi amândoi.

Există riscuri, dar e cea mai bună soluţie pe care o am la îndemână. Văd ulei de măsline pe raft şi unt într-un castron. Trebuie doar să dau foc acestor ingrediente. Aragazul la care găteşte Justin funcţionează cu gaz. Acolo trebuie să ajung.

Mă îndepărtez de perete. în faţa mea, scena se înceţoşează. Nu-l mai văd pe Justin, bucătarul cel slăbănog, ci pe Gerry, gras şi roşcat. Rochia lui Mary nu mai e roşie, ci albastră. Duce mâna la buzunar. Clipesc şi fac un salt.

—Opreşte-te! zbier.

Mary şi Justin se întorc spre mine în acelaşi timp.

— Ce este? întreabă Justin, rămas cu mâna suspendată deasupra prăjiturii, presărând o pudră albă peste desert.

Pentru că ştiu ce caut, văd cum Mary îşi deschide pumnul şi din palma ei cade un praf peste prăjitură. înainte să apuc să clipesc, îşi retrage mâna pe lângă corp. Dacă nu aş fi suspectat-o, n-aş fi observat gestul.

îmi apare în minte imaginea lui Arturo ţinându-se de gât şi făcând spume la gură. Mary e lângă el. îl acuză pe Gerry şi, înainte ca acesta să apuce să se apere, ea loveşte. Cuţitul îi taie beregata chiar când bucătarul se pregăteşte să spună ceva. Futu-i! Mary l-a omorât pe Arturo cu ani în urmă, iar Cesaro i-a luat locul acestuia.

Dar Cesaro nu a luat-o pe Mary alături de el, cum îşi imaginase ea. Dacă ar fi făcut-o, ea nu ar fi încă aici, oferindu-şi farmecele lui Forţosu' şi oricui mai e dispus să plătească pentru serviciile ei. Aşa că, din ciudă sau din furie, Mary vrea să-l ucidă pe Cesaro în acelaşi mod în care l-a omorât şi pe unchiul acestuia – otrăvindu-i mâncarea.

Privirea mea o întâlneşte pe a lui Mary, care îşi dă imediat seama că am înţeles cum stau lucrurile. Pornim amândouă în acelaşi timp, dar eu sunt mai tânără, mai rapidă şi mă aflu mai aproape de uşă. Deschid uşa şi mă reped la subsol înainte ca gărzile să apuce să mă oprească.

— E Mary! strig eu. Mary l-a omorât pe Arturo. Mary l-a otrăvit pe Arturo! Nu mânca ciocolata! Nu mânca ciocolata!

— Javră!

Mary reuşeşte să mă apuce de păr şi mă trage înapoi. Mă smucesc din strânsoarea ei şi mă avânt înainte.

îi simt răsuflarea fierbinte în ceafă, dar reuşesc să ajung prima jos şi mă reped spre uşa de la camera din spate. N-am intrat niciodată pe uşa asta. La dracu', de fapt, nici măcar pe treptele astea n-am mai coborât vreodată. Dar, cumva, ştiu exact unde trebuie să ajung.

Te vreau
— Mary a făcut-o! strig imediat ce deschid uşa lovind-o de perete. Mary a făcut-o!
Se întorc cu toţii spre mine. Cele două gărzi aflate de-o parte şi de alta a uşii duc mâna la armă. Cesaro, care stă la jumătate de metru distanţă de o masă aflată în mijlocul încăperii din beton, ridică o mână. Gărzile se retrag, iar eu îl observ pe Leka lângă masa respectivă, cu o mână atârnându-i pe lângă corp într-o poziţie nefirească. Mi se întoarce stomacul pe dos.
Mă uit apoi la faţa lui tumefiată. în jurul gurii şi pe pometi, pielea lui a început deja să capete o culoare galben-vineţie.
La doi paşi de masă e Forţosu', care ţine într-o mână ceva metalic, înspăimântător. îmi vine să vomit. Mă apăs cu o mână pe abdomen şi mă străduiesc să mă controlez.
Cum face şi Leka, pe chipul căruia nu se vede nicio urmă de durere.
— Ai ceva de zis, tânără Elizabeth? spune Cesaro ridicând din sprâncene. Sau ai venit să ne oferi un spectacol?
—E doar o târfă proastă.
Mary îşi face apariţia lângă mine. Mă împunge în spate cu ceva ascuţit.
— îi fac eu de petrecanie.
—Nu. Te rog. Poate să rămână să se uite.
Cesaro îmi face semn să mă apropii.
— Băiatul tău, Leka, n-a vrut ca tu să-ţi petreci timpul în compania mea, aşa că îi arătăm ce se întâmplă când oamenii îl privează pe Cesaro de ceea ce este de drept al lui. Ce părere ai despre asta?
Ce părere am, psihopat nenorocit ce eşti? îmi vine să iau cuţitul ăla mare de pe masă şi să ţi-l înfig în ochi. îmi înfig unghiile în palme. Mă întorc spre unul dintre

oamenii lui Leka, pe care îl recunosc, cel cu mutră de sperietoare-de-ciori. El era aici în noaptea în care a murit Arturo. Era aici când Arturo mi-a promis o recompensă pe care nu am primit-o niciodată.
—îţi aduci aminte de mine? îl întreb.
Face semn că da.
— Arturo îmi datora o favoare. Vreau să beneficiez acum de ea. Mary l-a otrăvit pe Arturo şi l-a ucis pe bucătar ca să ascundă adevărul. Mai devreme a presărat aceeaşi otravă pe prăjitura lui Cesaro.
Sterno se uită peste umărul meu la cei doi bărbaţi care păzesc uşa din capătul scărilor.
—Ce s-a întâmplat?
Cel mai tânăr dintre ei, Mason – cred – răspunde:
—Mary a pus ceva pe prăjitură, dar am crezut că e zahăr.
Vine cu farfuria.
—Nu-mi pot da seama de diferenţă doar după aspect.
Sterno ia farfuria şi, cu vârful degetelor, rupe o bucăţică presărată cu un praf alb. O duce spre gura lui Mary.
— Tu, prima!
Mary face ochii mari.
— Sunt... sunt alergică la ciocolată, spune ea şi bate în retragere.
Dar nu ajunge prea departe. Cele două gărzi blochează ieşirea.
— Trebuie să te ocupi de asta mai întâi, îl informează Sterno pe şeful său. Ăştia doi mai pot aştepta.
— Sunt ocupat cu ceva aici, se plânge Cesaro. Nu mă pot opri acum, pur şi simplu. în plus, imediat ce-i scăpăm din ochi pe ăştia doi, evadează.
Sterno clatină din cap.

— Unchiul tău a fost un om de onoare, dar a avut parte de o moarte nedemnă. încă priveşte de sus, aşteptând să fie răzbunat. Ca să-şi găsească odihna veşnică, trebuie să te ocupi de problema asta.
— Stai un pic..., spune Cesaro, dar omul lui a ieşit deja pe uşă.
Mary încearcă să scape. Bărbatul mai în vârstă o prinde cu uşurinţă şi o trage înapoi în cameră.
— Lasă-mă! Dă-mi drumul! N-am făcut nimic rău, se plânge Mary.
încearcă să-şi desprindă mâna din strânsoarea lui, dar nu reuşeşte.
— Am terminat cu asta! zice Leka întinzând o mână spre gleznă, şi abia acum observ că e legat de scaun.
îşi taie legăturile cu un cuţit pe care l-a subtilizat de pe masă. Se ridică încet, cu mâna dreaptă pe lângă corp.
—Aşteaptă! Aşteaptă, am spus! bate din picior Cesaro.
— Femeia asta l-a ucis pe Arturo, răspunde Sterno, cu o expresie împietrită. Ea e mai importantă decât el.
Ceilalţi bărbaţi murmură aprobator, iar posibilitatea ca oamenii săi să se întoarcă împotriva lui îl determină pe Cesaro să cedeze.
Cesaro se uită încruntat şi scuipă o ultimă ameninţare:
— Moartea e singura cale de ieşire, Leka Moore. Să nu uiţi asta! Nu poţi fugi de mine. Sunteţi proprietatea mea. Amândoi.
—Căraţi-vă! ordonă Sterno.
Nu e nevoie să ne spună şi a doua oară.
îl prind de umeri pe Leka şi încerc să-l ajut cât pot. Merge încet, făcând eforturi să respire.

— Nu putem merge la doctor, nu?
— Nu, dar îmi poţi cumpăra de la farmacie tot ce-mi trebuie. Oprim în drum spre casă. Va trebui să mă asculţi cu atenţie, ai înţeles? Şi să faci ce-ţi spun. Fără comentarii.
— Promit!
Aş vrea să oftez de uşurare, de spaimă şi de vină, dar ştiu că asta l-ar răni pe Leka, aşa că îmi reprim emoţiile şi mă îndrept spre capătul aleii. Fiecare pas e mai lent decât anteriorul şi mă tem că nu o să reuşească.
— De ce nu-mi spui ce te doare, ca să ştiu ce să cumpăr?
— Ce nu mă doare? glumeşte el, apoi geme. Rahat! Nu pot să râd. Aşa, deci: coaste rupte, degete zdrobite. Poate şi o fractură de femur.
Simt că moare o părticică din mine. Degete zdrobite? Am apucat să le văd pe masa din subsol şi ultimele două de la mâna dreaptă erau zob.
— Dar ceva în interior? Ai cumva hemoragie internă?
— Nu.
— De unde ştii?
Leka se opreşte şi scuipă pe asfalt.
— Vezi?
împrăştie pata umedă de jos cu vârful bocancului.
— Nici urmă de sânge. E totul bine. Ai venit la fix.
— Da, eu şi sincronizarea mea perfectă, spun sarcastic.
Trebuia să fi declanşat un incendiu mai devreme
sau să fi chemat poliţia. Orice, doar să-l fi scos mai repede de-acolo. Ruşinea se amestecă cu vina rezultând un cocktail bolnăvicios în stomacul meu.
Când ajungem la maşina lui, întind o mână.
— Conduc eu.
îmi dă cheile fără să comenteze şi se urcă pe locul pasagerului, chircindu-se de durere.

Te vreau

— Drumuri de rahat! înjur în timp ce ocolesc o groapă din asfalt.

Leka încearcă să se plângă cât mai puţin de durere. Fruntea îi este acoperită de sudoare, iar respiraţia, din ce în ce mai greoaie. Mai bine ar fi leşinat.

—Opresc la Duane Reade, lângă casă, îi spun.

Mă aprobă slăbit şi închide ochii. Conduc spre casă cât pot eu de lin, dar îmi dau seama după cum îşi încleştează maxilarele din când în când că e îngrozitor pentru el.

Când parchez la băcănie, se ridică:

— Cumpără nişte aţele pentru degete. Ceva antiseptic şi două sticle de votcă.

—N-am vârsta legală ca să cumpăr băutură, îi amintesc.

Bate cu cotul în consola centrală a maşinii. înăuntru, găsesc un teanc de bani şi două paşapoarte prinse cu un elastic. Scot elasticul şi îmi cad în poală două cărţi de identitate. Carnetele de conducere sunt emise de statul Arizona, în care nu am fost niciodată, iar numele de familie este Reed, nu Moore. Pe al meu scrie că am 22 de ani. Bag în buzunar permisul de conducere fals şi, în ciuda noilor temeri provocate de actele false, reuşesc să glumesc.

— Ce bune ar fi fost astea acum câţiva ani! Aş fi fost cea mai populară fată de la Boone.

Un zâmbet vag îi apare pe chip.

— Popularitatea pe care o cumperi e falsă. Trebuia să te protejez de asta.

îmi vine să-i strig să nu mă mai protejeze, pentru că va muri dacă nu încetează. Dar eu am fost cea care a insistat şi s-a rugat de el să rămânem împreună, aşa că doar eu sunt de vină pentru ce s-a întâmplat. îmi îngrop adânc

în suflet temerile, anxietatea şi sentimentul de vinovăţie. Aceste emoţii nu mă vor ajuta acum. Leka are nevoie de cineva cu mintea limpede şi cu mâna sigură, nu de o parteneră copleşită de anxietate şi autocompătimire.

— Deci ai de gând să faci asta cu o mână legată la spate şi mort de beat. Foarte tare.

îmi iau geanta.

—Băutura e pentru mai târziu, spune el sumbru.

—Am priceput.

Sunt încântată că se gândeşte atât de departe în viitor şi înspăimântată că se duce să se răfuiască singur cu Cesaro, cu o mână fracturată, mai multe coaste rupte, două degete zdrobite şi cine ştie ce altceva.

Mă grăbesc să cumpăr cele necesare. Mai durează doar câteva minute şi ajungem acasă. Iau 100 de dolari din rezerva pentru situaţii de urgenţă a lui Leka.

—Mai ia patru, sugerează el.

—Aşa mult?

—Să fim siguri. Nu banii sunt problema noastră.

—Corect!

Problema noastră constă în lipsa unor oameni care să ne ajute şi în rănile lui Leka. împăturesc în două cinci bancnote şi i le strecor paznicului din parcare.

—Nu suntem aici, îi spun când ridică bariera.

— Nici nu v-am văzut, răspunde el după ce numără rapid banii.

Leka aprobă din cap şi se prăbuşeşte la loc pe scaun. N-am idee cât timp am reuşit să cumpărăm pentru noi. Vreo două zile? O săptămână? Cu siguranţă, nu suficient pentru ca Leka să se vindece.

îl ajut să iasă din maşină şi îl sprijin în drum spre lift. Urcăm la noi la etaj.

Te vreau

— De ce am cumpărat un apartament la capătul holului? pufneşte Leka în timp ce ne holbăm la coridorul lung.

Drumul pare la fel de imposibil ca transformarea fânului în aur. Leka se chinuie să facă un pas, apoi altul, iar eu îl ajut. Dacă se prăbuşeşte, n-am nicio şansă să-i car trupul de 90 de kilograme până în apartament. îi transmit cumva energia mea şi reuşeşte să se târască tot drumul.

Ajuns în apartament, se duce în living şi se prăbuşeşte pe canapea, lăsând dâre de sânge şi murdărie pe pernele gri.

—E un flacon de hidrocodonă în baie. Mi-l aduci, te rog?

Ies deja pe hol înainte să-şi termine propoziţia. în dulăpiorul cu medicamente, găsesc numeroase pastile care se eliberează doar cu reţetă: somnifere, antiinflama- toare şi analgezice opioide. Le iau pe toate şi le duc pe masa din camera de zi.

Abia acum observ cele două genţi de pe podea. Una e plină cu bani, iar cealaltă, cu arme. Şi încărcătoare. Şi gloanţe.

— Te rog să-mi imobilizezi inelarul şi să-mi bandajezi degetul mic, dar nu prea gros, ca să nu-mi afecteze priza pe patul armei, îmi cere el.

Ridic privirea din podea spre chipul lui, care e atât de dur, că pare sculptat în piatră. Privirea îi este aţintită la încărcător, pe care îl umple cu gloanţe. Simt că se rupe ceva în mine.

— Te întorci în seara asta? Acum câteva minute abia te ţineai pe picioare, iar acum te întorci acolo?

— Nu se aşteaptă la asta. Cesaro se va duce într-un club şi se va face mangă. Oamenii lui vor fi obosiţi. E noapte, aşa că vor fi mai puţini oameni care să-mi observe prezenţa.

)en Frederick
— Leka, te rog! Aşteaptă o noapte, să-ţi revii. Poate două. Ne gândim noi la ceva. Ai zis că banii nu sunt o problemă, aşa că hai să angajăm nişte oameni. Nu te poţi duce singur acolo.
—Parcă ai zis că ştii să tragi cu arma.
— Aşa e, dar ca să trag în porumbei şi în curcani şi, poate, nu ştiu, să vânez cândva o căprioară!
Vocea îmi devine stridentă. Simt cum isteria pune stăpânire pe mintea mea, preia controlul.
— Tu nu trebuie decât să conduci maşina.
— Leka! Te rog! spun şi mă prăbuşesc în genunchi. E o nebunie. O să te omoare. Hai să fugim, mai bine. Lăsăm aici armele, luăm banii şi actele noi, şi găsim un orăşel undeva, departe, unde să nu ne găsească Cesaro. începem o viaţă nouă.
Clatină din cap.
— Nu. Cesaro n-o să lase lucrurile aşa. Se ştie că sunt omul lui şi, dacă eu fug şi el nu face nimic, se creează un precedent. Trebuie să mă omoare, iar acum e şi pentru el cel mai bun moment să acţioneze, pentru că sunt slăbit şi rănit. Ai zis că mă vei asculta întotdeauna, fără comentarii, dacă suntem în pericol. Acum dai înapoi?
îmi îngrop faţa în palme, bântuită de propriile-mi cuvinte. Am spus toate astea şi, la momentul respectiv, am crezut că aşa va fi, dar, cum se întâmplă cu multe promisiuni, nu-ţi dai seama care vor fi consecinţele decât atunci când te confrunţi cu ele.
— Nu-mi retrag promisiunea, dar şi tu ai jurat că mă vei iubi mereu. Asta nu e mereu. Abia a trecut o lună.
—N-o să mor la noapte.
—Cum poţi spune asta?

— Pentru că am prea multe motive să trăiesc. Acum, bandajează-mă!

Tonul lui calm, siguranţa pe care o inspiră vorbele lui mă ajută să mă lupt cu panica. Iau antisepticul şi bandajele şi trec la treabă, stăpânindu-mi lacrimile, temerile şi furia. Nu mă arăt deloc şocată când văd că jumătate din degetul mic al lui Leka lipseşte. Asta e isprava măcelarului de Forţosu'. Poate chiar aş putea să împuşc un om. Dacă aş da ochii cu porcul ăla, i-aş găuri boaşele pe loc.

Leka stă cu stoicism să-i îngrijesc rănile. încerc să fiu cât mai blândă, dar îmi imaginez că fiecare moment e agonizant. în sfârşit, am terminat.
— Adună toate lucrurile pe care vrei să le iei cu tine! Nu ne mai întoarcem aici.

Dau fuga în dormitor şi îndes într-un rucsac câteva haine şi articole de toaletă. într-un colţ al patului, văd primul iepuraş de pluş pe care mi l-a făcut cadou Leka. Cel pe care mi l-a cumpărat când am fost prima oară la Macy's. O să i-l dăruiesc la rândul meu copilului nostru. Scot din rucsac o fustă, ca să fac loc iepuraşului, şi mă grăbesc să ies din cameră.

El mă aşteaptă pe hol.

— Doar atât iei cu tine? mă întreabă.

îmi pun rucsacul pe umeri.

— N-am nevoie de altceva în afară de tine.

îmi zâmbeşte pieziş, îşi pune cele două genţi pe umeri şi se îndreaptă spre ieşire. îl cunosc prea bine ca să mă ofer să-l ajut.

în maşină, în drum spre hotelul la care e cazat Ce- saro, Leka îmi face instructajul.

— Rămâi în maşină! Nu intra în hotel! Nu contează cât durează. Promite-mi asta, ca să-mi pot concentra atenţia la Cesaro. Dacă nu mă întorc în 30 de minute, pleacă!

încerc să mă împotrivesc.

— Dacă nu eşti de acord, nu poţi veni cu mine! spune Leka.

— N-o să te părăsesc niciodată, declar încrâncenată şi-mi încleştez mâinile pe volan, de parcă ar fi un colac de salvare.

N-o să-l părăsesc niciodată, şi nici lui n-o să-i permit s-o facă. Ori plecăm de-aici împreună, ori nu pleacă niciunul dintre noi!

41. Leka

Hotelul e plin. Lui Cesaro îi place aici pentru că se găseşte mereu câte o tânără dispusă să-şi petreacă noaptea cu el pentru un teanc de bani şi câteva liniuţe de cocainã. Sterno nu l-ar fi lăsat pe Arturo să se cazeze aici nici măcar o noapte, pentru că nu i-ar fi putut oferi protecţia adecvată. Sunt prea multe intrări şi ieşiri. Prea mulţi oameni care nu sunt cazaţi aici, dar intră şi ies din hotel. Prea mult din toate.

Din clubul de la subsol se aude tare muzica, şi o mulţime de tineri frumoşi – şi fete, şi băieţi – se perindă prin hol, spre şi dinspre barul din apropiere. Sunt doi bodyguarzi la intrare, dar niciunul dintre ei nu mă observă când intru. Sunt prea ocupaţi să se holbeze la fetele frumoase.

Trec pe lângă lift şi mă îndrept spre scări. Dacă eu aş fi fost la conducerea dispozitivului de pază, aş fi pus cel puţin doi oameni în casa scării, doi la lifturi şi încă doi în faţa uşii. înăuntru, ar trebui să fie cel puţin patru. Din câte ştiu, Cesaro a venit doar cu opt oameni după el, dar asta nu înseamnă că nu ia câţiva şi din dispozitivul lui Forţosu'. Sau că nu e chiar Forţosu' aici.

)en Frederick

Mă furişez pe scări, pe lângă zid, cu arma pregătită, îndreptată în sus. Observ ceva negru deasupra mea. Ca să distrag bodyguarzii, arunc o monedă spre balustradă şi mă retrag din raza lor vizuală, ţinându-mă cu o mână de coaste, care mă dor groaznic. înainte să plec de acasă, am fost tentat să înghit jumătate de flacon de codeină, dar, dacă aş fi făcut-o, aş fi făcut un rahat aici. Niciodată n-am avut o misiune mai importantă decât asta. Nu lupt pentru echipă sau pentru bani, nici măcar datorită loialităţii mele fără rost pentru Forţosu'. Lupt pentru viaţa lui Bitsy şi pentru a mea. Lupt pentru viitorul nostru. Iar lucrul ăsta e un analgezic la fel de eficient ca orice pilulă inventată vreodată.

Un bărbat îmbrăcat în negru şi cu o cască în ureche se apleacă peste balustradă, două etaje mai sus. Bingo! Ţintele unu şi doi sunt în raza mea vizuală. Urc următoarele două etaje ceva mai repede. Bodyguardul care s-a aplecat peste balustradă e primul care o încasează – îi trag un glonţ chiar între ochi. Pe următorul îl dobor o secundă mai târziu. îl ridic pe unul dintre ei şi îl împing prin uşă, folosindu-l drept scut. Trupul îi e împroşcat de gloanţele trase de oamenii din faţa uşii de pe palier. îi dobor şi pe ăştia doi şi mă ghemuiesc, aşteptând ca cei care păzeau liftul să apară de după colţ. Nu le ia mult. Cu ultimele gloanţe, îi lichidez şi pe ei.

Adrenalina îmi dă energia necesară pentru a continua. Abia dacă mai simt durerea din coaste şi pulsaţiile din mâna rănită. Scot încărcătorul gol, îl las să cadă pe unul dintre cadavrele de la picioarele mele. Pun un altul plin în pistol, bat la uşă şi fac un pas în spate. Un chip familiar apare prin deschizătura uşii.

Ni se întâlnesc privirile. El face ochii mari şi dă să spună ceva. Nu ştiu ce. Poate şi-ar fi cerut scuze. Mai degrabă ar fi dat alarma. Nu-mi pasă.

— îmi pare rău, îi spun şi îl împuşc de două ori – întâi între ochi, apoi în inimă.

Forţosu' se prăbuşeşte. Urmează o furtună de focuri de armă. Mă trântesc la podea, folosind drept scut trupurile căzute pe lângă mine. Când nu se mai aud gloanţele, sar în picioare şi mă reped în cameră. în coapsa dreaptă am o senzaţie de arsură. Ceva îmi şuieră pe lângă urechi. Continui să alerg. Continui să trag. Continui să înaintez, până când singurele sunete care se mai aud în încăpere sunt respiraţia mea greoaie, scâncetele de teamă ale lui Cesaro şi ţipetele fetelor careţi ţin companie.

Mă îndrept de spate şi clipesc des, ca să alung din ochi picăturile de sudoare şi de sânge. Fuseseră mai mult de patru oameni înăuntru. Forţosu' venise cu Lebădă, prietenul lui, şi cu încă cineva din echipa noastră. Sterno zace pe jos, lângă unul dintre bodyguarzii principali ai lui Cesaro.

— Haideţi, le zic fetelor. Ştergeţi-o şi uitaţi tot ce s-a întâmplat aici, altfel nu vă mai treziţi din somn mâine-di- mineaţă.

Cele două fac semn din cap că au înţeles şi pleacă împleticindu-se, zbierând ca nişte bocitoare profesioniste la înmormântarea unui bogătan. Am doar câteva minute la dispoziţie până vin oamenii din dispozitivul de pază al hotelului. Dar nici nu-mi trebuie mai mult de un minut. Pun un încărcător nou în pistol.

— Stai! Stai! Putem ajunge la o înţelegere. Am o mulţime de bani. Forţosu' e mort. Poţi prelua tu teritoriul lui. Nu vrei să-ţi împărţi cu nimeni iubita? Nicio problemă.

Jen Frederick
Oricum era doar un test. Un test de loialitate. De fapt, n-am vrut-o niciodată, bolboroseşte el.
    îl împuşc între picioare. îi ţâşnesc lacrimile. începe să urle, mai tare decât sirena pompierilor.
— Futu-i! Nenorocitule! ţipă el.
    Dintre picioare i se revarsă un şuvoi de sânge.
— Jur! Jur că te las în pace. Cheamă salvarea şi uit că s-a-ntâmplat vreodată asta. Dumnezeule! M-ai împuşcat în boaşe, psihopat nenorocit! Te urăsc!
— Spune-mi că-ţi pare rău, îi zic.
    îl înghiontesc cu arma în burtă. E groaznic să mori împuşcat în stomac. E o moarte cu agonie lungă şi dureroasă. Mă tentează ideea.
— îmi pare rău! îmi pare rău! repetă el ca un vierme patetic ce este.
— Cere-ţi scuze pentru rahaturile pe care le-ai zis despre iubita mea.
— Da, îmi pare rău şi pentru asta. Doamne! De ce m-ai împuşcat între picioare? De ce?
— Cere-ţi scuze că ai violat-o pe Camelia!
— Pe cine?
    Clatină din cap, apoi ţipă – probabil că, mişcându-se, îl dor boaşele.
— Pe fata lui Forţosu'. Ai violat-o acum patru ani.
— Iisuse! Cui îi pasă de târfa aia? ţipă el.
— Cere-ţi scuze pentru toate fetele şi femeile pe care le-ai violat şi cărora le-ai distrus viaţa!
— Pentru numele lui Dumnezeu! Cine eşti tu? Vreun cavaler pe cal alb? Crezi că le pasă târfelor că am zis câteva cuvinte nenorocite? Mai bine ia nişte bani. Poţi să-ţi cumperi toate virginele pe care ţi le doreşti şi să le închizi într-o casă, ferite de toţi ceilalţi bărbaţi. îţi poţi

Te vreau
deschide propria congregaţie de mici călugăriţe pe care să le babardeşti doar tu. Ţi-ai dori asta, nu?

Ajung la concluzia că am lungit-o prea mult. Nu vreau să mai aud nimic care să întineze relaţia mea cu Bitsy. E exact cum spune ea: singurele păreri care contează sunt ale noastre.

— Nu contează! Am venit aici cu un singur scop. Cum mi-ai zis chiar tu, moartea e singura ieşire, îi amintesc.

—Nu moartea mea! protestează el.

— N-ai precizat a cui, îi răspund şi îl termin trăgându-i un glonţ în cap.

42. Bitsy

Haide odată! Haide odată! mă rog de telefon. Eşti acolo de 20 de minute. Ai zis că va dura maximum 10.

Frustrată, scutur telefonul. Urăsc să stau şi să nu fac nimic. Am impresia că în ultimii patru ani n-am făcut altceva decât să-l aştept pe acest bărbat. Data viitoare – Doamne fereşte să existe o dată viitoare! – merg cu el, pentru că nu ar trebui să facă asta singur. Cineva trebuie să-i păzească spatele, şi e evident că asta este sarcina mea. O să mă antrenez zilnic să trag cu pistolul. O să învăţ arte marţiale – judo, taekwondo, karate...

— Domnişoară?

Ridic privirea de la ecranul telefonului şi văd un poliţist care bate cu bastonul în geamul maşinii. O, Doamne! Ţip surprinsă şi scap telefonul din mână. Cade pe podea, între picioarele mele. Poliţistul mă priveşte suspicios şi bate din nou, şi mai tare.

Deschid imediat geamul.

— Da, domnule?

Sunt o tânără care aşteaptă lângă un hotel/club de noapte, îmbrăcată în pantaloni de trening şi tricou, cu părul adunat într-un coc neglijent. Nu e chiar o ţinută

de club. După cât l-am bătut la cap pe Leka să aibă grijă, să fiu eu cea prinsă? N-o să mai apuc să văd lumea cât sunt tânără. O să fiu închisă, până o să dovedesc că nu reprezint un pericol pentru societate.
— Staţionaţi de 15 minute într-o zonă în care parcarea e interzisă.
—Hmm, mda, bine, vedeţi...
Gândeşte-te ce să faci, idioato! Gândeşte-te!
—Aştept pe cineva.
—Evident. Permisul de conducere, vă rog!
Gândeşte-te mai bine!
Inima îmi bate mai repede şi mai puternic în piept.
— Pe bunica, spun repezit. Se face dezinsecţie în apartamentul ei, aşa că tata a cazat-o aici peste noapte, dar e bătrână şi are tendinţa să se rătăcească prin împrejurimi.
—E miezul nopţii, subliniază poliţistul.
Pe frunte îmi apar broboane de sudoare. E evident că nu mă crede, pentru că nimeni nu şi-ar caza bunica la Bennington, un hotel care are reputaţia de a găzdui clienţi dintre cei mai sofisticaţi. Bunicile merg la hoteluri liniştite, nu la cele cu o mulţime de paparazzi care aşteaptă la intrare, pe trotuar, sperând să prindă câteva vedete în toiul acţiunii.
Paparazzi. Asta e!
—OK, m-aţi prins. Lucrez pentru GlossUp.
Flutur rapid cârdul de asigurare, ca şi cum ar fi o legitimaţie de presă.
— încerc să urmăresc un subiect. Am auzit despre Kiwi LaVante că se întâlneşte pe ascuns cu Jack Torin. Dacă reuşesc să prind o poză sau un video cu ei împreună, îmi plătesc chiria pe trei luni.
Interesul de pe chipul poliţistului dispare imediat, fiind înlocuit cu o expresie de dezgust. îşi trage cascheta pe ochi.

— Nu contează. Nu puteţi parca într-o zonă interzisă. Circulaţi, vă rog.

Exact când deschid gura să protestez, aud cum bâzâie telefonul. E greu să disting ce scrie pe ecran, dar pare ceva de genul: Scapă de politist. Am terminat.

îi zâmbesc poliţistului şi bag în viteză.

— O să dau mai multe ture prin zonă, îi zic.

— Dă ture şi nu te opri, spune el aspru, lovind uşor cu bastonul în portieră.

Mă încadrez în trafic, evitând câţiva şoferi enervanţi. Uitându-mă în oglinda retrovizoare, observ că poliţistul încă mă urmăreşte cu privirea, aşa că nu îndrăznesc să mă opresc. Leka merge până în capătul străzii şi coteşte la stânga. Nu-l pot urma, pentru că e o stradă cu sens unic, foarte circulată. înţeleg care-i planul lui. Merg până la următoarea stradă, unde fac stânga. La intersecţie, îl zăresc pe marginea trotuarului. Şi-a scos fesul de pe cap. Are mâinile în buzunarele de la geacă. Reduc viteza şi opresc doar pentru câteva clipe. Leka se aruncă pe bancheta din spate.

Inima îmi bate puternic, abia pot ţine volanul cu mâinile transpirate.

— Totul e bine?

Rostesc cuvintele pe un ton strident. El îmi zâmbeşte pieziş.

— Totul e bine.

Pornesc iar şi îl urmăresc în oglinda retrovizoare cum se dezbracă. îşi scoate mai întâi geaca. Apoi o mânecă de la cămaşă, după care şi-o scoate peste cap. Geme în timp ce face asta.

Probabil că îl doare tot corpul. îi văd vânătăile de pe faţă chiar şi în lumina slabă din maşină. Partea superioară

Te vreau

a obrazului stâng e umflată atât de tare, încât începe să-i afecteze vederea. Bandajele de la mâna stângă sunt îmbibate de sânge. Din felul în care-şi ţine mâna pe lângă coaste, mi-e clar că îl doare şi când respiră.

Ia o sticlă cu soluţie antiseptică dintr-una dintre genţile de pe podea şi-şi toarnă peste mână, alcoolul de- venid efervescent când atacă bacteriile. îmi dau lacrimile. Aş vrea să-i pot alunga durerea.

— Pare mai rău decât e de fapt, spune el, citindu-mi gândurile.

— Nu mi s-a părut că arată rău deloc, mint eu. Când eram la şcoală, m-am tăiat cu hârtie mai adânc decât sunt unele dintre rănile tale.

Scoate un mic hohot de râs.

— Spune-mi din ce pădure era copacul, ca să-l pedepsesc pentru ce ţi-a făcut.

— Nu înainte să-mi spui tu numele tuturor celor care te-au rănit, replic eu.

îi dispare veselia de pe chip.

— N-a mai rămas nimeni, Bit. S-a terminat. Acum eşti în siguranţă. Nu mai trebuie să plângi.

—Şi tu?

Insist, pentru că nu-mi pasă de mine.

— Nu plâng pentru că mă temeam că aş putea fi rănită. Plâng – spun eu în timp ce-mi şterg lacrimile – pentru tine. Lacrimile mele sunt întotdeauna pentru tine. Dacă tu nu eşti în siguranţă, mi-e teamă pentru tine. Dacă eşti rănit, sufăr. Te iubesc, Leka! Tu eşti viaţa mea. Nu mi-am dorit niciodată bani, sau lucruri, sau pe altcineva. Nu te-am dorit decât pe tine.

Mă mângâie pe cap cu o mână aspră şi fierbinte. îşi apasă buzele pe ceafa mea şi lacrimile îmi înceţoşează

din nou vederea. Păcat că nu există şi ştergătoare pentru lacrimi, cum sunt cele pentru parbriz.
— Te iubesc, Bit! O să fim bine amândoi. Continuă să conduci. O să fim bine.

Şi continui să conduc, agăţându-mă de promisiunea lui, agăţându-mă de iubirea lui până mi se usucă lacrimile, norii se risipesc şi soarele răsare pe cerul dimineţii. O să mergem mai departe, iar promisiunea pe care mi-a făcut-o când m-a găsit pe acea alee întunecată se va îndeplini.

— Te-ai înnegrit, îmi spune Leka, mângâindu-mă pe braţ.

întredeschid uşor ochii.

— Soarele... E atât de aproape... Nu există cremă cu un factor de protecţie suficient de ridicat pentru a bloca razele de aici.

Mai ales când îţi petreci cea mai mare parte a zilei întinsă pe un şezlong, sub soarelei tropical, bând cocktailuri. întind leneşă o mână şi pipăi în jur, căutând loţiunea de protecţie solară. Ating cu degetele recipientul de plastic, dar înainte să-l ridic, Leka mi-o ia înainte.

— Hei, pot să fac şi eu asta, protestez.

— Sunt sigur că poţi, răspunde el. Dar aşa, am un motiv să te ating.

— Nu ştiam că ai nevoie de unul.

îl privesc pe sub pălăria de soare în timp ce-şi toarnă o cantitate generoasă de loţiune pe palme. Şi el este bronzat. Doi ani petrecuţi pe o insulă tropicală au efectul ăsta asupra oamenilor. Melanina iese la suprafaţă şi pigmentează pielea – e foarte frumos.

îmi ridică un picior şi-mi sprijină talpa de abdomenul lui. Muşchii i se încordează sub degetele de la picioarele mele; începe să-mi întindă loţiunea pe piele. Nu mai

are pielea albă, ca iarna, dar corpul îi e la fel de musculos ca întotdeauna.

— Nu am primit nimic la poştă?

înainte să adorm, Leka îmi spusese că se duce în oraş, să ridice corespondenţa.

— Câteva DVD-uri. O piesă pentru radioul pe care îl repar.

îl împing cu tălpile.

— Nimic altceva?

— Aşteptai ceva anume?

— Da!

îl lovesc iar, în glumă.

— Şi dacă mi-ai deschis coletul, o să mă răzbun.

Buzele lui superbe se curbează.

— Bomboanele tale Hershey's Kisses, în total două kilograme, sunt intacte în bucătărie.

— Ţi-ai salvat viaţa! declar şi mă las pe spate.

îl privesc printre gene. E o plăcere să-l vezi, minunat să-l atingi şi delicios să-l guşti. Cu el alături de mine, uit de bomboanele pe care mi le-am dorit cu disperare zilele trecute. Nimic nu e mai dulce decât el. îmi umezesc buza de jos cu limba.

Mă strânge uşor de gamba dreaptă după ce îmi întinde loţiunea pe piele.

— Ţi-e foame?

Ştim amândoi că nu se referă la mine. îmi duc o mână la burtă, care a luat proporţii.

— Când nu-i este?

Leka se apleacă şi îşi freacă obrazul de burta mea.

— Atunci trebuie s-o hrănim.

— E un el, îl corectez, dar îl mângâi uşor pe creştet, ca să îndulcesc faptul că l-am contrazis.

)en Frederick

Leka şi-a dorit să fie fetiţă din momentul în care am aflat că sunt însărcinată.

— Ar putea fi o ea, insistă el cu încăpăţânare. Se ridică şi mă ajută şi pe mine să mă ridic de pe şezlong. Razele soarelui, dar şi faptul că am făcut dragoste înainte să aţipesc, m-au obosit.

îmi trage peste cap o rochie de şifon cu un imprimeu cu flori albastre. Râdem, pentru că sunt neîndemânatică şi braţele mele mai mult ne încurcă. în sfârşit, reuşeşte să mă îmbrace şi mă ia în braţe.

Mă sprijin de trupul lui puternic şi îl las să mă ducă mai mult pe sus în bucătărie, unde găsim un coş cu fructe pe blat şi ingrediente pentru sendvişuri în frigider, pregătite de menajera pe care Leka a angajat-o cu jumătate de normă când a aflat că sunt însărcinată. Leka a citit tot ce există pe internet despre sarcină şi e convins că şi cel mai mic efort ar fi prea mult pentru mine. Să spun că e hiperprotector ar fi prea puţin.

îl las să creadă că lenevesc şi, când e plecat, îmi fac treburile prin casă. Am învăţat să fiu eficientă. Ignor fructele şi rup punga argintie cu bunătăţi. Bomboanele ambalate în hârtie poleită se rostogolesc pe blat. Desfac una şi o bag în gură. Leka face un sendviş uriaş, suficient să hrănească toată populaţia insulei.

Ce viaţă perfectă! Sarcina merge bine. Am o pungă imensă cu bomboane de ciocolată în mâna dreaptă şi un bărbat grozav în faţa mea, cu pantalonii lui albi de in care-i atârnă pe şolduri şi cu cămaşa de bumbac roşu cu negru, descheiată cât să-i văd pectoralii bine reliefaţi şi V-ul format în punctul în care se întâlnesc muşchii abdominali cu cei laterali. Mă foiesc pe scaun şi vaginul

începe să-mi freamăte. Un alt efect secundar al sarcinii este o stare de continuă excitaţie.

— Ce film vrei să vedem? Jaf în stil italian sau Ocean's 8: Jaf cu clasai întreabă el.

E aplecat deasupra capodoperei culinare, aşa că nu-mi observă dorinţa din priviri.

— Ocean's 8, desigur. Rihanna înainte de toate.

Colţurile gurii i se ridică iar.

— Rihanna să fie.

Mai bag în gură o bomboană de ciocolată şi mă uit la cel mai bun film din lume – cel în care soţul meu întinde maioneză pe pâine. Este o scenă simplă, domestică, dar pentru mine e un vis devenit realitate, ceva mult mai bun decât ar putea produce vreodată Hollywoodul.

Un singur lucru aş schimba la scena asta, şi anume, locul în care ne aflăm. Mă mângâi cu mâna pe burtă şi abordez subiectul care mă frământă de câteva săptămâni. Nu ştiu cum va reacţiona. Nu s-a arătat niciodată nemulţumit de situaţia actuală. Nu mulţi ar face-o. Acest petic de pământ din Maldive e mai frumos în realitate decât ar putea părea în orice fotografie. Apa e atât de limpede, încât trebuie să ieşi în larg mai mulţi kilometri pentru ca fundul oceanului să se ascundă privirilor. Fructele par coapte dintotdeauna. Sunt peşti din belşug, iar oamenii din jur sunt buni şi generoşi.

Dacă simţim nevoia să avem companie, există câteva resorturi hoteliere în zonă, deşi e drept că sunt rareori aglomerate, iar turiştii îşi cam văd de treaba lor. Singurul lucru care lipseşte acestui paradis e viaţa de familie. Nu locuiesc prea multe familii în zonă şi, cum sunt pe cale să aduc pe lume un copil şi există posibilitatea să mai apară

)en Frederick
şi alţii în viitor, încep să mă gândesc că viaţa pe insulă nu ni se mai potriveşte aşa de bine.

Acest paradis este perfect pentru doi oameni fără responsabilităţi, dar acum, că urmează să avem o familie, vreau să prind rădăcini undeva.

— Cred că ar trebui să ne întoarcem, îi spun.

— Ţi-e dor de zăpadă? mă întreabă el calm, fără urmă de surpriză, ca şi cum am fi pe aceeaşi lungime de undă.

— Da, oricât de prostesc ar părea, mi-e dor de zăpadă, şi de pini, şi de culorile toamnei, şi de ploile de primăvară. Vreau să trăiesc într-un cartier de case, să am un petic de iarbă pe care tu s-o tunzi vara şi o alee pe care să o deszăpezim iarna. Vreau să-mi văd copiii plim- bându-se cu bicicleta pe o stradă care se înfundă, în timp ce eu bârfesc cu vecinele dacă dirijoarea corului de copii face parte din vreo sectă, pentru că îi învaţă pe micuţi cântece ciudate.

— Atunci, hai să mergem!

Trânteşte o felie de pâine peste un morman de şuncă, piept de curcan şi caşcaval şi muşcă din sendviş.

— Dar o să fim în siguranţă?

După moartea lui Cesaro, organizaţia lui Arturo a suferit o lovitură după alta, până când toţi cei care aveau putere sau relaţii au sfârşit la morgă. Cei rămaşi în viaţă n-au avut forţa sau dorinţa să ţină banda unită. Conform ultimelor informaţii primite, Mary a fost obligată să mănânce prăjitura otrăvită. Mason a fugit şi i s-a pierdut urma. Zăpadă s-a alăturat unei alte bande, mai mici, care fură maşini.

— Mda. N-a mai rămas nimic din ce-a fost. Marjory's a fost demolat pentru a se construi un bloc-turn.

Mai muşcă o dată din sendviş. Nu pare afectat, dar aşa e Leka. Dacă i-ar exploda piciorul, mi-ar spune că nu-i decât o zgârietură.

— Marjory's a fost casa ta pentru mult timp, îi spun. E OK să-ţi fie dor.

Pune sendvişul pe masă şi ia un şerveţel, cu care îşi tamponează colţurile gurii, apoi ocoleşte masa şi se lipeşte de mine.

— N-am avut nicio casă până nu te-am întâlnit pe tine. Tu eşti casa mea. Tu şi copilul pe care îl porţi, şi toţi ceilalţi pe care îi vom avea. Nu-mi doresc decât să fiu acolo unde eşti tu.

Epilog Zach

Mulţi ani mai târziu

Nu ştiu de ce am acceptat să vin. Familia Moore – o mamă zâmbitoare şi un tată înfricoşător – mă sperie de moarte. Sunt singurul care sesizează pericolul. Toţi ceilalţi îl strigă pe domnul Moore pe numele mic, Leka, de parcă n-ar fi un prădător gata să-i termine pe toţi cei care s-ar uita urât la copiii lui. Dacă mi-ar spune cineva că au fost găsite nişte cadavre la cariera de piatră Tom's Quarry, unde lucrează domnul Moore, nu aş fi surprins.

Casa familiei Moore îmi dă fiori pe şira spinării. E mult prea ordonată şi aranjată. Mobilierul e alb şi scump, iar maică-mea suspină când se uită la câte canale TV au ei. Dulapurile de la bucătărie sunt de un gri-pal care-mi aminteşte de norii ce apar după o ploaie de vară. Miroase a vanilie şi a scorţişoară, şi se mai simte o aromă, caldă şi îmbietoare, pe care nu o identific. Există chiar şi o vază cu flori adevărate în mijlocul mesei din bucătărie. Sunt rotunde şi foarte roz.

Urăsc faptul că-mi place de ei. Şi mama ar merita ceva de genul ăsta. Dar la noi în bucătărie sunt cutii de

bere strivite, chiştoace de ţigări şi, pe jos, un linoleum vechi şi lipicios. Singurul lucru care se găseşte pe masa din bucătăria noastră e o pungă de chipsuri pe care mi-a lăsat-o bătrânu' după ce şi-a făcut de cap azi-noapte. Uneori sunt muşte în bucătărie, bâzâind pe lângă laptele stricat sau brânza uitată afară.

Aici n-ai zice că au existat vreodată muşte sau gunoi. Afară, colegii mei de clasă se zbenguie în piscină. Mă uit la blugii mei pătaţi de ulei şi la tricoul cu logoul echipei de baschet Tom's Quarry şi îmi dau imediat seama că ar trebui s-o şterg de-aici.

E adevărat că sunt coleg de şcoală cu toţi aceşti copii. Că jucăm baschet la acelaşi club – cel în care domnul Moore mi-a ordonat practic să mă înscriu. Ba chiar mâncăm la aceeaşi masă, la cantina şcolii. Dar nu avem nimic în comun. Trebuie să plec de aici. Trebuie să-i găsesc pe Kincaid şi pe Beckett, să-mi iau la revedere de la ei şi să mă car dracului de-aici înainte să încep să mă topesc precum Vrăjitoarea cea Rea din Vest.

O mână grea îmi aterizează pe umăr. Mă răsucesc cu pumnii ridicaţi şi mă trezesc în faţă cu chipul serios al tatălui fraţilor Moore.

— Domnule.

— Brooks.

Privirea îi coboară spre pumnii mei, pe care-i ascund imediat la spate.

— Ai uitat ceva acasă?

Bunul-simţ, spune şmecherul din mintea mea. Dar blo- chez vocea respectivă şi reuşesc să dau un răspuns decent.

— Nu, domnule.

Sunt convins că ştie că sunt pe cale s-o şterg.

înainte să-mi dea drumul, mă strânge un pic de umăr.

—Bun. Copiii mei abia aşteptau să vii.

Nu am nevoie de un translator pentru mesajele cu subînţeles ale domnului Moore, ca să-mi dau seama că asta înseamnă ai grijă că, dacă-mi dezamăgeşti copiii, o să-ţi îngrop cadavrul atât de adânc, încât rămăşiţele tale fosilizate nu vor fi descoperite mai devreme de mileniul următor. Am un instinct de conservare dezvoltat, şi tocmai de aceea vreau să plec. Cu cât petrec mai mult timp în casa asta cu Beckett, cu atât mai greu îmi va fi să renunţ la ea. Şi mă îndoiesc serios că domnul Moore vrea să fiu prin preajma fiicei lui.

Fac un scurt semn din cap şi îi răspund:

—Mulţumesc că m-aţi invitat.

Mă îndrept apoi spre uşa de la intrare, unde sunt întâmpinat cu un castron cu pepene roşu tăiat.

—Ah, Zach, ai venit! Duci tu fructele pe terasă, te rog?

Doamna Moore îmi pune castronul în braţe, obligându-mă practic să-l ţin.

Sau poate a crezut că vreau să iau castonul şi nu şi-a dat seama că, de fapt, voiam să plec. în orice caz, am rămas cu el în braţe.

Doamna Moore face semn cu mâna spre curtea din spate.

—Haide, du-te! îmi spune ea.

Apoi continuă, adresându-i-se soţului ei:

— Leka, dragule, poţi veni până aici să te uiţi la ceva? S-a ars becul de pe veranda din faţă. Ar trebui să-l schimbăm înainte să se întunece.

Domnul Moore se lasă tras de soţia lui spre verandă, dar îmi aruncă o privire severă peste umăr. Să n-o dai în bară! pare să fie mesajul.

Nehotărât, rămân nemişcat în bucătărie. Să n-o dau în bară înseamnă să plec sau să rămân? Uşa din spate se deschide şi intră un şir de copii.

Te vreau

—Mamă! Tată! Am stricat masa, ţipă Beckett.

Aleargă pe gresie şi se opreşte brusc când mă vede.

—Zach! în sfârşit! Credeam că nu mai vii.

Inima îmi bubuie în piept când ea mă întâmpină zâmbind. Are părul prins peste cap cu o bandană înflorată care, probabil, ar arăta ridicol la oricine altcineva. O cămaşă transparentă, lungă până la coapse, îi acoperă braţele şi umerii. încerc să nu mă uit la picioarele ei dezgolite. încerc din greu.

—Mda, mormăi eu. Prezent!

Nu sunt bun de gură când mă aflu lângă Beckett Moore. Mintea mi-o ia razna când sunt la o azvârlitură de băţ de ea. Adună-te, băiete! Fratele ei e la doi metri, iar tatăl ei e în cealaltă cameră. Amândoi te-ar zdrobi ca pe o insectă.

Ar fi nevoie de amândoi să mă prindă şi, până s-o facă, aş fi deja la maşină, cu ea de mână, ripostează şmecherul din mine.

Am un alter ego şmecher, cu tupeu mult şi creier puţin.

— Aici! încerc eu să plasez altcuiva castronul cu fructe, ca să ajung cât mai repede la maşină, dar retragerea îmi este blocată din nou.

— Ce s-a întâmplat? întreabă doamna Moore, care s-a înfiinţat imediat în bucătărie.

— S-a stricat umbrela de la masa de pe terasă, răspunde Beckett.

Ne întoarcem cu toţii şi vedem umbrela de soare galbenă răsturnată pe-o parte. O tijă de metal albă şi subţire se ridică deasupra capacului pe care ar trebui să-l ţină în poziţie corectă. Mă pregătesc pentru o explozie de furie. Dacă am fi la mine acasă, tatăl meu ar urla deja.

— Chestia aia trebuia înlocuită de anul trecut, spune domnul Moore. Cred că mai am prin casă nişte bandă adezivă care să o fixeze temporar. Revin imediat.

Dispare pe uşă. Nici nu apucă să se închidă bine uşa, că Mindy, o fată cu părul scurt şi picioare lungi, spune:

— Ai un tată hot, Beck. Superhot. Adică... dacă aş avea probleme de ataşament cauzate de relaţia cu tati şi, din cauza asta, mi-ar plăcea bărbaţii mai în vârstă, el ar fi primul la care aş apela să mi le rezolve.

—Tu chiar ai probleme de ataşament, spune Sam.

Sam joacă fundaş pentru echipa de baschet AII Star Shooters.

—Sam, termină!

Mindy îl plesneşte cu putere pe Sam peste umeri.

— Ce este? protestează Sam. Chiar are probleme de ataşament. A spus-o chiar ea când Kincaid juca rolul psihologului la cursul de probleme comportamentale şi societate ţinut de doamna P.

— Are dreptate, e de acord Sarah. Eu am probleme de ataşament şi aş fi încântată să-mi îndrept comportamentul distructiv către toţi bărbaţii din familia Moore.

— Nu vreţi să schimbăm subiectul? intervine Beckett, îndreptându-şi ochii superbi spre tavan. E tatăl meu şi e căsătorit.

—Şi fericit, adaugă Kincaid.

— Scuze, o să încerc să-mi controlez poftele, spune Mindy, dar rânjetul ei sugerează contrariul.

— Eu sunt gata să-mi ofer serviciile, spune Sam. îţi pot da nişte pălmuţe la fund la fel de bine ca oricare dintre ei.

Loveşte aerul cu palma întinsă.

Beckett se cutremură. Eu îmi încleştez degetele pe castronul de plastic, gata să i-l sparg în faţă lui Sam.

Ca şi cum ar fi observat că sunt pe cale să fac implozie, Kincaid îmi ia castronul din mână şi i-l dă surorii sale.

— Haideţi să ne abţinem de la spectacole pornografice în bucătăria mamei, ordonă el. Eu merg sus cu Zach, să se schimbe.

— Perfect. Ne vedem afară, ciripeşte Beckett şi toate gândurile mele de ducă se topesc precum îngheţata în luna lui cuptor.

— Ne vedem afară, repet eu ca un ecou şi dau s-o urmez pe terasă.

O mână mă ţine în loc.

—Slipul! îmi aminteşte Kincaid.

Mă înroşesc în obraji şi-mi las capul în piept, pentru că nu vreau ca fratele lui Beck să-mi ghicească toate ideile libidinoase care-mi trec prin cap.

—Mda, o iau înainte!

în timp ce îl urmez pe Kincaid afară din bucătărie şi traversez sufrageria ca să mă îndrept spre scară, aud pe cineva comentând:

— Ce calmi sunt părinţii tăi! Eu mi-aş fi luat-o zdravăn dacă aş fi stricat o masă acasă.

— Domnul Moore n-ar răni nici o muscă, spune un băiat.

Sper ca prietenii mei să nu fie nevoiţi să-şi poarte singuri de grijă. Pentru că n-au instinct de supravieţuire, sunt ca pasărea Dodo care a dispărut ca specie. Calm, de gaşcă, relaxat sunt cuvinte pe care nu le-aş folosi niciodată pentru a-l descrie pe tatăl lui Kincaid. Copiii ăştia nu observă cum el îi urmăreşte continuu? Calculează în minte riscurile potenţiale şi e pregătit să-l facă una cu pământul pe oricine, la cea mai mică ameninţare la adresa familiei sale.

Jen Frederick

Nu cred că am să mai pot veni vreodată aici. Vede prea multe. Iar Beckett seamănă foarte mult cu tatăl ei. Când ne-am întâlnit prima oară, ea mi-a ignorat mutrele, răspunsurile monosilabice şi comportamentul neprietenos. Mi-a zis că şi-a dat seama că indiferenţa mea e doar o mască, şi că şi ea s-ar fi purtat la fel dacă ar fi fost transferată la cinci şcoli în şase ani. A spus-o natural, ca şi cum atitudinea mea adversă faţă de tot şi de toate ar fi fost ceva normal, aşa că nu m-am putut supăra.

. Nu că s-ar putea supăra cineva pe Beckett Moore mai mult de o secundă. E personificarea razelor de soare. Camera e mai luminoasă, cântecele sunt mai armonioase şi mâncarea e mai delicioasă când îşi face ea apariţia.

M-a prins în mrejele ei mai bine decât sunt prinşi peştii într-un năvod.

în capătul scării, sunt trei uşi. îmi oblig picioarele să o ia la stânga, spre camera lui Kincaid, şi nu la dreapta, unde e dormitorul alb cu galben al lui Beck. Am avut ocazia să arunc o privire înăuntru – a fost suficient, pentru ca visele mele să aibă o bază solidă, formată dintr-un pat dublu acoperit cu o cuvertură în dungi albe şi galbene, abţibilduri florale lipite pe pereţi şi un balansoar galben. în visele mele, i-am făcut o groază de chestii lui Beck în balansoarul ăla. Chestii care, probabil, nici nu sunt legale. Chestii care sunt împotriva legilor fizicii. Chestii pentru care fratele ei, care acum caută un slip, probabil că m-ar omorî.

— Ăsta ar trebui să-ţi vină.

Kincaid îmi aruncă un şort de baie.

— Te poţi schimba aici sau în baie.

— E bine aici.

Kincaid şi sora lui împart o baie. Ultima oară când am folosit-o, aproape că am fost prins mirosindu-i şamponul.

E mai bine să mă ţin departe de tentaţii. în plus, eu şi Kincaid suntem colegi la şcoală şi coechipieri la echipa de baschet. Mi-a mai văzut podoabele, şi eu pe ale lui.

Traversează camera şi se duce la fereastra care dă spre curtea din spate, şi se uită în jos la prietenii lui, ca să îmi asigure un pic de intimitate. îmi ia doar o secundă ca să-mi scot jeanşii, şosetele şi chiloţii. Tenişii mi i-am lăsat la uşa de la intrare, unde sunt şi încălţările tuturor celorlalţi, făcute teanc.

Slipul de împrumut mă strânge un pic în talie. îmi încrucişez braţele la piept, simţindu-mă ciudat să merg cu tricoul la piscină. Dar ştiu că dacă mi l-aş scoate, aş da naştere unor întrebări la care nu vreau să răspund. N-ar fi trebuit să vin aici, dar copiii Moore sunt greu de refuzat.

Kincaid e încă la fereastră, zâmbind. îmi place mult de el. Mă cuprinde ruşinea. N-ar trebui să port slipul lui, să mănânc la el, să înot în piscina lui, când tot ce-mi doresc este s-o iau pe sus pe Beck şi s-o duc într-un loc intim, unde s-o deflorez într-un milion de feluri.

—Frate, vreau să i-o trag soră-tii, îmi iese pe gură.

—Ştiu.

Cât pe ce să-mi înghit limba. îmi cade faţa şi îmi ia ceva timp până să-i răspund.

—Ştii?

—Nu sunt orb. Toată lumea ştie.

—Când spui toată lumea...

—Sarah, Mandy, Sam, Venny, Claud...

Kincaid mai înşiră nişte nume pe care nu le recunosc, apoi încheie:

—...mama şi tata.

Mi se înmoaie picioarele.

—Taică-tu? behăi eu.

)en Frederick
— Tata, îmi confirmă ticălosul zâmbind.
— Şi atunci de ce sunt aici? spun eu arătând cu mâna în jur. Cum de nu m-aţi luat, tu şi tatăl tău, să mă duceţi în garaj şi să mă chinuiţi groaznic, cu toate sculele electrice pe care le aveţi? Nu-ţi pasă deloc de soră-ta? Doamne! Are nevoie de protecţie. E singură în lumea asta. E...
—Ai făcut-o? mi-o taie el.
—Ce să fac?
Mi se pune o greutate pe piept şi încep să transpir de parcă aş fi alergat 5 km.
— Ai făcut sex cu ea?
— Nu! strig cât pot de tare. Când să am ocazia s-o fac cu ea? Sunt ocupat cu şcoala, cu munca la carieră şi cu baschetul. Iar ea nu e niciodată singură. Nu vreau... Eu niciodată... Aş muri să...
Mă opresc, iar gândurile mi se amestecă în minte; nu-mi vine să cred că fratele ei mă interoghează calm, fără supărare. Ce se întâmplă aici? De ce sunt încă în picioare? De ce nu mi-am luat un pumn în moacă? De ce nu m-a dat nimeni afară pe uşă, îndreptând un pistol spre mine şi ordonându-mi să nu mă mai întorc vreodată?
Expresia amuzată de pe chipul lui Kincaid nu s-a schimbat.
— De ce să-ţi tăbăcesc fundul, când văd că nu vrei să stricăm prietenia, că n-o s-o faci niciodată să sufere şi că ţi-ai da viaţa ca să o protejezi? Dacă i-aş pocni pe toţi cei care vor să i-o tragă soră-mii, aş ţine-o tot într-o bătaie, ceea ce bănuiesc că n-ar fi aşa de rău, dar maică-mea m-ar omorî, aşa că n-o pot lua pe drumul ăsta. în plus, Beck nu e proprietatea mea. Nu sunt stăpânul ei. Nu-i pot spune ce are sau n-are voie să facă. O respecţi pe sora mea?

Atât de mult, încât mă simt vinovat din cauza gândurilor impure pe care le am cu ea.

—Da.

—Şi vei aştepta până va fi pregătită?

—Da.

— Atunci nu, n-o să te bat, şi nici tata n-o s-o facă. Dacă o faci să sufere, atunci da, normal, aşteaptă-te la o vizită din partea amândurora. Dacă nu aştepţi până e pregătită, o să-ţi stâlcesc mutra în aşa hal, că nici maică-ta n-o să te mai recunoască. Când o să termin cu tine, tata o să-ţi ia hoitul şi o să-l îngroape în carieră. Altfel, rămânem prieteni.

Se îndepărtează de fereatră şi trece pe lângă mine, lăsându-mă cu gura căscată.

Când ajunge în pragul uşii, se întoarce spre mine, iar obişnuita lui expresie relaxată e înlocuită de o privire dură.

— Dacă te mai aud vreodată că foloseşti cuvinte lipsite de respect la adresa ei, îţi smulg scula şi ţi-o îndes pe gât!

încuviinţez din cap, îmi mai aşez un pic slipul, deşi nu e nevoie, şi îl urmez împleticindu-mă.

Familia asta... familia asta e nebună. Şi minunată.

— E ca un animal sălbatic, pufneşte Leka. Nu-mi place de el.

îl mângâi uşor pe spate, să-l mai liniştesc.

—îmi aminteşte de cineva, îi spun.

Bărbatul meu face un pas în spate, surprins.

— De mine? Puştiul ăla nu seamănă deloc cu mine. Se teme de orice.
— De mine, îi răspund. îmi aminteşte de mine.

Mă aplec şi-mi lipesc faţa de obrazul fin al soţului meu. S-a bărbierit când a aflat că vin în vizită prietenii copiilor noştri.
— Am fost un copil speriat, şi cineva m-a salvat.

îmi apropie şi mai mult obrazul de al lui, cu mâna.
— Asta pentru că eu am fost egoist. Mă obosise singurătatea. Dar Beckett ce motiv are să adune vagabonzi de pe stradă?
— Aş zice că a văzut cum tatăl ei a ajutat oamenii toată viaţa lui, şi vrea acum ca el să fie mândru de ea.

Leka se sprijină cu o mână de tocul din lemn de cireş al ferestrei şi se apleacă să se uite la Beckett, care stă în mijlocul micuţei noastre piscine şi încearcă să-l ademenească pe Zach Brooks în apă.

E circumspect faţă de orice – de alţi copii, de piscină, de casă. De orice, cu excepţia lui Beckett. Pe ea o adoră. Când e în preajma ei, îşi schimbă postura, atitudinea. Ascultă fiecare cuvânt care-i iese din gură lui Beckett, de parcă ar vorbi un oracol trimis de Dumnezeu din ceruri. Cred că Zach are câte ceva din noi amândoi. E temător, cum eram eu, şi devotat, precum Leka.

Zach face un pas spre piscină, dar nu se mişcă suficient de repede pentru niciunul dintre copiii noştri. Fiul meu îl împinge. Beckett ridică mâinile în faţă, să se protejeze de stropi, şi ţipă veselă. Kincaid face o bombă de apă – se ghemuieşte şi se izbeşte de suprafaţa apei. Picăturile se împrăştie peste tot. Curtea e plină de râsete.

Mă dor obrajii de cât zâmbesc. Mi-aş fi imaginat eu vreodată că voi avea o viaţă perfectă? Şi atât de împlinită?

Leka suspină şi se îndepărtează de fereastră.

— Ar face bine să n-o facă să sufere, murmură el în timp de ce se îndreaptă spre canapea.

Kincaid încearcă să o stropească pe Beckett, dar Zach reuşeşte s-o dea la o parte pe fiica mea din calea stropilor şi, simultan, să-l bage pe fiul meu cu capul sub apă.

— Mai degrabă şi-ar tăia un braţ, remarc eu.

îi las în pace pe copii şi mă aşez pe canapea, lângă Leka. El mă cuprinde cu braţul de umeri.

— Viaţa e frumoasă, nu-i aşa?

în tonul lui se simte o nuanţă de uimire. Chiar şi după atâţia ani, lui Leka tot nu-i vine să creadă cât de norocos este.

— Mai frumoasă decât mi-am imaginat vreodată.

îl sărut pe obraz. îşi dă silinţa să pară un bărbat din pătura de mijloc a societăţii, să se distanţeze pe cât posibil de trecutul lui de gangster. Presupun că, în ochii unui profan, pare un tată obişnuit de familie, liniştit chiar. Are un grătar, pe care nu-l foloseşte niciodată, şi o pereche de pantaloni crem, pe care nu i-a purtat niciodată, dar şi o anume nelinişte. Ochii îi sunt întotdeauna scrutători. Mâna se îndreptă deseori spre şold, unde avea prins tocul pistolului. Face întotdeauna duş cu apă extrem de fierbinte. Există în fiecare dulap câte o geantă cu lucruri necesare în caz de evacuare urgentă şi o cameră de refugiu la subsol. Dar, datorită lui, copiii noştri nu au ştiut niciodată ce înseamnă frica adevărată. Nu s-au culcat niciodată cu stomacul gol. Au avut parte numai de dragoste.

Datorită lui Leka, au o viaţă binecuvântată. Suntem cu toţii binecuvântaţi. îmi creşte inima de emoţie.

— Te iubesc, îi şoptesc, cu obrazul lipit de maxilarul lui puternic.

)en Frederick
îşi ridică fruntea şi se uită întrebător la mine.
— Care-i treaba?
— Nu-ţi pot spune că te iubesc, fără un motiv anume?
îi mai dau un sărut, de data asta sub bărbie, şi începe
să respire precipitat. E surprinzător de sensibil la atingere acolo. Uneori îl bărbieresc eu, dar numai noaptea, după ce s-au culcat copiii, pentru că nu mă lasă niciodată să termin.
— Ba poţi, dar pe tonul ăsta? zice el părând scandalizat. Avem casa plină de copii, adaugă şi face un semn cu capul spre curtea din spate.
Mă aşez la el în poală şi îmi încolăcesc braţele în jurul gâtului său.
— Sunt destul de mari ca să-şi poarte singuri de grijă.
Ochii soţului meu sclipesc de curiozitate.
— Sugerezi să-i lăsăm singuri?
îmi plimb degetul mare de-a lungul urechii lui. îl trec fiorii.
— Sugerez să tragem draperiile, să încuiem uşa şi să-ţi fac chestii care i-ar oripila şi ruşina pe copii, dacă ar afla vreodată despre ele.
Ca de obicei, nu-i nevoie să propun de două ori.
Sare imediat în picioare.
— închide uşa! îmi ordonă el.
Ameţită, fac ce-mi cere. Nu mai ajung înapoi pe canapea. Mă prinde şi mă lipeşte de uşă.
— Va trebui să fim rapizi, spune el, cu ochii strălu- cindu-i de dorinţă.
Mă ţin de umerii lui când mă ridică de jos.
— Eşti delicios de obraznic! Nu cred că o să rezist prea mult, spun eu.

Te vreau

îmi caută gura şi mă sărută. îmi cufund degetele în părul lui mătăsos şi-l trag aproape de mine. Pasiunea cu care ne sărutăm ar putea lumina tot cerul – parcă ar fi prima şi ultima oară când facem dragoste. Cu alte cuvinte, ne sărutăm ca întotdeauna, din toată inima, cu ardoarea şi dragostea care vor arde veşnic, în viaţa asta şi în toate vieţile viitoare, pentru că, indiferent ce s-ar întâmpla, vom fi întotdeauna împreună.

Mulţumiri

N-am să vă mint. Scrisul poate fi un proces dificil şi n-aş fi reuşit să parcurg ultimul an fără ajutorul prietenilor. Am avut nevoie de toate încurajările lor.

Eagle aka Aquila Editing: aţi fost atât de răbdători cu mine, cu toate greşelile mele de redactare! Vă mulţumesc că m-aţi ajutat să şlefuiesc acest manuscris, îmbunătăţind astfel produsul finit. Dacă au rămas greşeli, acestea îmi aparţin.

Anne Sowards şi Christina Hobbs: felul în care am urmărit alături de voi trupa BTS a fost cel mai bun leac pentru sănătatea mea mintală.

Claire Contreras: de ce ne-am cunoscut atât de târziu? Această carte nu ar fi văzut lumina tiparului fără încurajările tale zilnice. Hai să ne ajutăm în continuare să urcăm amândouă acest munte editorial!

Jessica Clare: o zi fără un e-mail de la tine este o zi sumbră.

Jeanette Mancine: faptul că ai fost dispusă să citeşti acest manuscris, capitol cu capitol, a fost de nepreţuit, dar preţuiesc şi mai mult prietenia ta!

)en Frederick

Lea Robinson: îţi mulţumesc că ai înţeles până şi lucrurile pe care nu am reuşit să le transpun în cuvinte.

Mei King: preţuiesc faptul că exişti!

Meljean Brook: creativitatea şi talentul tău literar nu contenesc să mă uimească. Observaţiile pe care le-ai făcut pe marginea primei variante a textului au făcut ca această carte să fie una mai bună. Nu-mi dau seama cum de te pricepi atât de bine la toate. Mulţumesc pentru copertă. E minunată!

Nicole: nu ştiu cum de-am reuşit să funcţionez înainte să te cunosc pe tine. Mulţumesc pentru ajutor şi pentru că te ocupi de afacere.